

Tiên Ái

Contents

Tiên Ái	2
1. Chương 1: Xuyên Việt Trọng Sinh	2
2. Chương 2: Nữ Nhân Này Là Mẫu Thân Của Ta	5
3. Chương 3: Mỹ Nhân Hương Tiêu Ngọc Vãn, Thiếu Niên Nhập Trần	6
4. Chương 4: Nhân Sinh Nếu Được Như Lúc Đầu Gặp Gỡ	8
5. Chương 5: Ta Không Phải Nhi Tử Của Người	10
6. Chương 6: Tổng Liêm Cố Chấp	12
7. Chương 7: Sự Ôn Nhu Của Tổng Khiêm	14
8. Chương 8: Ngụy Trang Kém Cỏi, Uy Hiếp Không Thành	16
9. Chương 9: Tích Huyết Nghiệm Thân	19
10. Chương 10: Bị Tập Kích	21
11. Chương 11: Tình Dịch Xuất Hiện	23
12. Chương 12: Song Hỷ Lâm Môn Độc Thương Hoài	25
13. Chương 13: Say Rượu Nói Nhảm Hay Là Chân Tình?	27
14. Chương 14: Ta Thực Sự Nghiêm Túc	29
15. Chương 15: Người Không Giúp Ta, Ta Vẫn Ổn Thôi	31
16. Chương 16: Ba Người Đi	34
17. Chương 17: Dụ Hoặc	36
18. Chương 18: Truy Phong	38
19. Chương 19: Sự Uy Hiếp Của Ta	41
20. Chương 20: Muối	43
21. Chương 21: Nam Nhân Dễ Dãi Dành (^0^).	46
22. Chương 22: Gặp Nguy Hiểm Trong Rừng, Trong Họa Có Phúc	49
23. Chương 23: Người Đau Lòng Vì Ta Sao?	51
24. Chương 24: Động Tình	53
25. Chương 25: Động Tình 2	56
26. Chương 26: Lạnh Nhạt Sau Con Kích Tình	58
27. Chương 27: Trước Thềm Đại Hội Võ Lâm	60
28. Chương 28: Biến Cố Tại Đại Hội Võ Lâm	62
29. Chương 29: Thiên Diệp Giáo Chủ	65
30. Chương 30: Quá Khứ Của Bàn Ly	68
31. Chương 31: Một Vở Hải Kịch	70
32. Chương 32: Hôn Lễ Của Tổng Khiêm	73
33. Chương 33: Tân Nương Say Ngủ	75
34. Chương 34: Đêm Kinh Hoàng	77
35. Chương 35: Hai Bộ Mặt Của Tổng Khiêm	80
36. Chương 36: Hồi ức Của Tổng Khiêm	82
37. Chương 37: Cha Con Từ Mặt	84
38. Chương 38: Tổng Liêm Qua Đời	86
39. Chương 39: Tội Càng Thêm Tội	88
40. Chương 40: Thoát Khỏi Vòng Vây	91

41. Chương 41: Vị Khách Lúc Nửa Đêm	93
42. Chương 42: Giăng Co	95
43. Chương 43: Thân Phận	97
44. Chương 44: Người Thắng Cuộc	99
45. Chương 45: Một Đêm Tham Hoan	102
46. Chương 46: Vứt Bỏ	105
47. Chương 47: Kỳ Ngộ	107
48. Chương 48: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt	109
49. Chương 49: Gia Đình Quốc Vương	111
50. Chương 50: Nhận Nhi Tử!	113
51. Chương 51: Cảnh Còn Người Mất!	116
52. Chương 52: Trùng Hợp Ngoài Ý Muốn!	118
53. Chương 53: Vào Tù!	121
54. Chương 54: Nôn Mửa!	123
55. Chương 55: Nhân Ngôn Đáng Sợ!	126
56. Chương 56: Chuyện Cũ Theo Gió Bay!	128
57. Chương 57: Bái Tế!	130
58. Chương 58: Tâm Đã Chết, Làm Sao Có Thể Bắt Đầu Lại Lần Nữa?	133
59. Chương 59: Tổng Tiên Sinh	135
60. Chương 60: Ba Điều Kiện	137
61. Chương 61: Chấp Nhất Yêu	140
62. Chương 62: Phiên Ngoại: Tổng Khiêm	143
63. Chương 63: Phiên Ngoại: 100 Câu Hỏi	146
64. Chương 64: Phiên Ngoại: 100 Câu Hỏi. 2	152

Tiên Ái

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, nhất thụ nhất công, ngược luyến tàn tâmEditor: Bada a. k. a Jun-chanCó phải yêu một người,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-ai>

1. Chương 1: Xuyên Việt Trọng Sinh

Hôm nay đúng là một ngày đáng chúc mừng, bởi vì, hảo bằng hữu thanh mai trúc mã của ta Lí Dương hôm nay sẽ thành thân.

Nhà ta và nhà Lí Dương cùng trong một khu, từ nhỏ, chúng ta đã cùng đi nhà trẻ, cùng tiến lên tiểu học, trung học, rồi lại cùng học chung một trường đại học. Mọi người trong viện mỗi khi thấy chúng ta sóng vai bên nhau đều cười nói: “Hai tiểu tử các người, tình cảm còn hơn cả anh em ruột, anh em người ta đôi khi còn đánh nhau, thế nhưng chưa thấy hai người giận nhau bao giờ.” Lúc đó, chúng ta sẽ bá vai nhau mà tự hào nói: “Đó là đương nhiên, chúng ta là bạn thân mà.”

Mãi đến sau này, hần thi lên nghiên cứu sinh, ta thì không, chúng ta theo con đường của riêng mình. Hiện tại, Lí Dương trẻ tuổi đã lên làm phó tổng một xí nghiệp tư nhân. Lại vẫn không quên anh em tốt là ta, mời ta làm phù rể.

Ta là ai? Ta tên Đường Hải, năm nay 27 tuổi, là một viên chức trong một công ty bảo hiểm. Bộ dáng ta rất bình thường, không cao không đẹp trai, tiền kiếm được cũng không nhiều, nên đến nay vẫn không có bạn gái.

Lí Dương thì ngược lại, từ nhỏ còn chưa thấy rõ, nhưng càng lớn, hấn càng xuất chúng, dù là về diện mạo hay thành tích luôn rất được hoan nghênh. Luôn có nhiều cô gái vây quanh chúng ta, thế nhưng chúng ta đều rõ ràng, các nàng là vì Lí Dương mà tới, không phải vì ta.

Hoàn hảo là Lí Dương trọng tình nghĩa, chưa từng bởi vì có nhiều cô gái vây quanh mà bỏ rơi ta, hấn là khi làm nghiên cứu sinh mới kết giao bạn gái, cũng chính là cô dâu hôm nay.

Cô dâu ta đã gặp mấy lần, đó là một cô gái rất xinh đẹp, lại khéo léo nhã nhặn, đứng bên Lí Dương thực đúng là trời sinh một đôi.

Ta thực sự vui mừng thay cho hấn, hấn cuối cùng cũng tìm được người bạn đời của mình.

Lí Dương hôm nay mặc âu phục màu đen, thân hình cao lớn đứng trong đám người thực nổi bật. Hấn là người mặc âu phục đẹp nhất mà ta từng thấy, cũng là chú rể đẹp nhất.

Giờ phút này, Lí Dương đang dịu dàng nắm tay cô dâu của mình, băng qua đường phố. Còn ta cùng với hai phù dâu xinh xắn theo sau họ. Nhìn hai thân ảnh phía trước đang dựa vào nhau, từ đáy lòng ta vì bọn họ mà vui mừng, mừng đến mức hai mắt nhòe đi.

Cho dù không nhìn rõ, ta vẫn thấy được một quái vật màu đen đang lao về phía chúng ta, rất nhanh sẽ đâm vào Lí Dương. Ta nghĩ đó là phản ứng theo bản năng, bởi vì, đầu ta trở nên trống rỗng, sau đó, ta nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn cùng vô số tiếng người gọi xung quanh.

Tuy xung quanh thực ồn ào, rối loạn, ta vẫn có thể cảm nhận mình lọt vào một khuôn ngực ấm áp hữu lực. Hấn lo lắng nói: “A Hải, người không sao đâu, người cố lên, người đã nói phải làm cha nuôi của con ta mà.”

Ta muốn mỉm cười với hấn, sau đó nói: “Ta không sao, người mau tiếp tục hôn lễ, kết hôn là chuyện lớn của đời người, người không thể trì hoãn.” Thế nhưng, ta không thể phát ra bất cứ thanh âm nào.

Hấn nói với ta: “Người cố cầm cự, xe cứu thương lập tức đến ngay.” Ta thấy mắt hấn lúc này đã sớm đỏ. Ta nghĩ ta không thể đợi được xe cứu thương đến rồi.

Ta muốn nói với hấn, thực xin lỗi, hôn lễ của người, chỉ sợ thành lễ tang của ta. Thật tốt quá, người không việc gì, người còn có cơ hội tổ chức lại hôn lễ, mà ta, chỉ sợ không thể tham gia. Ta chúc các người hạnh phúc mỹ mãn.

Ánh mắt hấn nổi đầy vằn đỏ, như thế này, chỉ ít, ta cũng được chết trong lòng hấn, chỉ ít, hấn cũng vĩnh viễn không quên ta, quên người anh em đã vì hấn mà chết.

Trong khoảnh khắc, đủ loại ký ức trôi qua trong đầu, cuối cùng dừng lại ở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời của hấn. Ta bỗng thấy hối hận, ta sẽ chết, ta chưa kịp nói với hấn câu “Ta thích người”, ngay cả dưới vỏ bọc là một câu nói đùa đi nữa.

Ta rất yếu đuối, ta sợ nếu nói ra rồi hấn sẽ xem ta như quái vật rồi rời bỏ ta. Lúc này ta đã cận kề cái chết nhưng hấn vẫn không biết ta yêu hấn, từ rất lâu về trước, ta vẫn luôn yêu hấn.

Thế nhưng, hấn không hề hay biết.

Ta gom hết khí lực còn lại mỉm cười với hấn: “Người anh em, hãy thay ta sống thật hạnh phúc.”

Ta thật ngốc, đến giây phút cuối cùng vẫn không nói ra. Ta không thể khiến người ta yêu sống trong ân hận, không có ta, hy vọng hấn vẫn có thể sống tốt. Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để giành lấy tình yêu cho mình, bởi đời người thật ngắn ngủi.

May là ta còn có một đứa em trai, hấn sẽ thay ta phụng dưỡng cha mẹ, ta có thể yên lòng ra đi.

Không biết thiên đường trông như thế nào nhỉ, ta vĩ đại như vậy hấn là sẽ được lên thiên đường, ta tự giễu. Sau đó, mọi thứ rơi vào đen tối.

Khi tỉnh lại, ta phát hiện mình đang nằm trên một tấm ván gỗ, cảm giác thực không thoải mái, có vẻ như đây là giường. Đảo mắt nhìn quanh, là một căn nhà gỗ rất đơn sơ. Lẽ nào ta không được lên thiên đường? Vậy nên chỗ ở cũng không được tốt. Xem ra điều kiện để được lên thiên đường cũng thực khắt khe a.

Lát sau, một nữ nhân trông rất kỳ quái tiến vào, nàng mặc bố y đã ngả màu, tóc nàng búi sơ, nhìn qua thấy rất dài. Nàng là một nữ nhân rất mỹ lệ, nhìn không ra tuổi tác, xem ngoại hình thì nàng có lẽ tầm hơn 20, thế nhưng ta có thể thấy trong mắt nàng sự tang thương. Ánh mắt nàng thực lạnh lùng không chút ánh sáng, tựa như thế gian này đối với nàng chẳng còn ý nghĩa.

Đây là đâu? Địa phủ sao? Nguyên lai là quỷ ở địa phủ đều mặc trang phục cổ đại, một chút cũng không theo kịp sự phát triển của nhân gian.

Nữ nhân thấy ta tỉnh lại liền lạnh lùng nói: “Người tỉnh.” Sau đó nàng cầm cổ tay trái của ta, bắt mạch kiểm tra. Tay nàng có hơi ẩm, không như trong truyền thuyết nói quỷ rất lạnh.

Ta bỗng phát hiện một điều, đó là, tay ta nhỏ đi, không, hẳn là cả thân thể đều nhỏ đi. Không lẽ con người sau khi chết đều biến thành nhỏ như vậy?

Nữ nhân buông tay ta ra, diện vô biểu tình nói, “Không có gì đáng ngại, người có thể xuống núi tìm thân nhân của mình.”

Ta chẳng hiểu gì cả, sao lại xuống núi? Cái gì mà thân nhân của ta? Người nhà ta giờ cũng đều thành quỷ hồn như ta a. Ta chợt cảm thấy sự tình có điểm không hợp lý.

Ta hỏi nàng: “Đây là đâu? Người là ai?” Vừa mở miệng, ta liền ngây người, thanh âm của ta non nớt tựa như một đứa trẻ.

Nữ nhân nói: “Đây là Vu sơn, còn ta, là người sống ở đây.”

“Vì sao ta lại ở đây?”

“Cái này phải hỏi người. Người hôn mê trong núi, ta hảo tâm đem người về chữa trị, hiện giờ thân thể người đã không còn gì đáng ngại nên giờ người có thể đi.” Chuyện gì thế này? Ta không phải bị tai nạn nên giờ bị ảo tưởng đấy chứ? Như thế nào lại hôn mê ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, rồi còn biến thành trẻ con nữa.

Một tia sét bỗng xẹt qua trong đầu, lẽ nào, giống như một bộ phim đang được chiếu trên TV, ta thế nhưng, thế nhưng lại xuyên qua. Không thể nào có chuyện ly kì như vậy được. Ta là người theo chủ nghĩa vô thần a.

Ta liền vội vàng hỏi: “Năm nay là năm bao nhiêu?”

Nữ nhân nhìn ta một cách kỳ quái, sau đó nói: “Thiên Linh năm thứ 27, có điều ta nghĩ đã phải sửa lại.” Ngữ điệu nữ nhân mang theo trào phúng cùng lãnh cảm.

Thiên Linh năm thứ 27? Sao ta chưa từng nghe nói đến?

Ta lại hỏi, “Vậy giờ đang là triều đại nào?”

“Là triều đại vương triều Đại Nghĩa.” Ánh mắt nàng nhìn ta có chút khinh miệt, sau lại chuyển sang cảm thông.

Chẳng lẽ, ta thật sự, thật sự xuyên qua? Không thể nào, nhất định là ta đang mơ, mơ về bộ phim ta xem hôm nọ. Ta căn bản không gặp tai nạn xe nào cả, sáng mai thức dậy, ta sẽ nhận cuộc gọi từ Lí Dương giúp ta sớm sang gặp mặt cô dâu của hắn. Ta hẳn là quá sợ sẽ mất hắn nên mới mơ giấc mộng kỳ quái đáng sợ như thế này.

Ta phải tiếp tục ngủ, sau đó tỉnh lại, ngày mai còn cùng hắn đi đón cô dâu xinh đẹp.

Ta vừa mới kéo tấm chăn mỏng lên đỉnh đầu thì thanh âm quen thuộc lại vang lên: “Tiểu quỷ, dù người không muốn đi thì cũng xuống giường trước đã.”

“A” Lẽ nào tất cả đều là sự thật. Ta thực sự xuyên qua, nhưng lại xuyên qua thành một tên tiểu quỷ dưới mắt nữ nhân.

2. Chương 2: Nữ Nhân Đây Là Mẫu Thân Của Ta

Để xác nhận phán đoán của mình, ta kéo chân xuống, dè dặt hỏi nàng: “Xin hỏi, nơi đây là địa phủ sao, ta đã chết sao?”

Nữ nhân bật lên tiếng cười, nàng cười rộ lên thật đẹp, nếu không vì tính hướng của mình, ta nhất định sẽ yêu nàng, “Ta chưa từng gặp tiểu quỷ nào đáng yêu như vậy a. Nơi này không phải địa phủ, người từng gặp nữ quỷ nào lại như ta sao?”

Giáo dục từ nhỏ khiến ta biết là không thể suy luận chủ quan được: “Ta chưa từng gặp nữ quỷ, sao biết chúng trông như thế nào. Còn nữa, ta không phải tiểu quỷ.” Bị một nữ nhân còn trẻ như vậy kêu là tiểu quỷ, thân là nam tử hán ta đây thật không cam lòng.

Thế nhưng, có vẻ như giờ ta đúng là một tên tiểu quỷ. Không lẽ đây là linh hồn xuyên qua trong truyền thuyết, sau khi kết thúc sinh mệnh trong thời không này, linh hồn liền đi đến một thời không khác tiếp tục sinh sống. Chuyện này đúng là trở trêu với một kẻ chưa từng nghe qua về cái gì mà “Đại Nghĩa vương triều”, “Thiên Linh niên” như ta.

Ta nghĩ biểu tình chín chắn không hợp với hình tượng một đứa nhỏ của ta rất có hiệu quả gây cười, ý cười trong mắt nàng càng sâu. “Người thật thú vị, thật sự đã lâu không gặp được một người thú vị đáng yêu như người. Không, phải nói là ta đã lâu lắm rồi không gặp con người.” Mặt nàng liền tối sầm lại.

Ta nghĩ hẳn là nàng đã một mình sinh sống tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, thật đáng thương.

Không lâu sau, nàng liền khôi phục lại như chưa hề có chuyện gì xảy ra, nàng nói: “Ta rất thích người nên sẽ đích thân đưa người xuống núi tìm phụ mẫu.”

Ta biểu tình tiếc nuối nói với nàng: “Ta không có phụ mẫu, phụ mẫu ta ở thế giới khác, cho nên ta phải một mình kiếm ăn qua ngày.” Không cần biết nguyên bản thân thể này có quá khứ như thế nào, chính là hiện tại, ta chính là một ta mới, phải có một cuộc sống mới.

Nữ nhân nhìn ta thương xót, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Thôi, nếu hài tử của ta còn sống, hẳn cũng lớn bằng người. Người sau này liền theo ta sinh sống đi.” Cái gì, nàng có con? Thật không nhìn ra a.

Ta hỏi: “Hài tử của người bao nhiêu tuổi?”

Nàng đáp: “Năm nay hẳn là 8 tuổi, thế nhưng hẳn chết ta lại không cứu được.” Ngữ điệu nàng vô cùng bi thương, giống như trên sa mạc thấy một ốc đảo, thế nhưng, người khác lại nói với người, đó chỉ là ảo ảnh.

Nữ nhân còn nói: “Đúng rồi, ta còn chưa hỏi người, người bao tuổi, tên là gì?”

Ta suy nghĩ một lúc liền nói, “Ta tên Bàn Nhược, năm nay 8 tuổi.” Bàn Nhược, là tên một loài hoa, đồng thời trong đạo Phật, nó có ý nghĩa là “niết bàn trọng sinh” [1]. Nếu đã đến thế giới mới này, ta sẽ vứt bỏ hết thảy, một lần nữa bắt đầu. Về phần tuổi tác, thân thể này bao tuổi ta không biết, hẳn ta đoán cũng không sai biệt lắm.

Nữ nhân nhìn ta tha thiết, “Chúng ta thực sự hữu duyên, người kêu Bàn Nhược, ta là Bàn Li, con ta tám tuổi, người cũng tám tuổi. Có lẽ, người là được trời phải xuống đây với ta.”

“Cổ lệ thật như vậy.” Bằng không, ta sao lại mặc danh kỳ diệu đến nơi này, cố tình lại gặp nàng mà.

Nàng rất cao hứng kéo tay ta đặt vào lòng bàn tay nàng rồi nói: “Từ giờ trở đi, người liền gọi ta là mẫu thân đi, ta nhất định đem toàn bộ y thuật của ta truyền lại cho người. Sau này người chắc chắn sẽ thành một đại thần y.” Đôi mắt nàng tỏa ra quang mang mê người. Tất cả người mẹ trong thiên hạ đều hy vọng con mình thành tài, đều thấy con mình hơn người.

Nữ nhân này thật thiện lương, mới gặp lần đầu liền nhận ta là con, còn muốn truyền thụ tuyệt học cho ta. Có điều, kêu một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp là “nương”, cũng kỳ quá đi.

Gặp ánh mắt chờ mong của nàng, ta đáp ứng kêu: “Mẫu thân.”

Nàng nở nụ cười, rực rỡ như pháo hoa nở rộ trên bầu trời, sau đó nàng khóc. “Không thể tưởng được, ta lại có nhi tử.”

Ta lau đi nước mắt nàng, “Ta nhất định sẽ hảo hảo chiều cổ ngươi, mẫu thân.” Thật là buồn nôn, ta thể nhưng lại đối với nàng nói những lời này a.

“Hảo, hảo, hai mẫu tử chúng ta chiều cổ lẫn nhau, nương tựa vào nhau.” Nữ nhân cũng gạt đi dòng lệ của mình.

Sau đó, ta bắt đầu cuộc sống mới ở đây. Dần dần ta biết, thế giới này rất loạn, đế vương vô năng, khói lửa bốc lên khắp nơi, quân phản loạn tràn lan. Vì vậy, Bàn Li liền cho rằng ta là cô nhi chạy loạn, bất ngờ tiến vào cuộc đời nàng. Không chừng đúng như vậy.

Mà Bàn Li thể nhưng lại là thiên hạ đệ nhất nữ thần y đỉnh đỉnh đại danh. Đây là ta khi xuống núi tình cờ nghe được. Nghe nói, mười năm trước, Bàn Li tuổi trẻ khi ấy vừa xuất hiện liền khiến thiên hạ kinh ngạc. Ngoài trừ mỹ mạo nàng hơn người, y thuật của nàng cũng rất thần diệu cùng với bản tính thiện lương. Nàng hành nghề y chưa từng coi trọng vật chất, chỉ cần tìm đến, nàng liền thay người chữa bệnh. Chỉ cần qua tay nàng thì dù nghi nan tạp chứng (bệnh lạ khó chữa) nào cũng tất có thuốc chữa, cho nên mọi người ca tụng nàng là “Li tiên tử”.

Chỉ là một năm sau, nàng bỗng biến mất, từ đó đến nay không ai thấy nàng nữa.

Nói vậy, Bàn Li đã sống một mình trong này suốt chín năm. Rốt cục là nguyên nhân gì khiến nàng đang vang danh bốn phương lại bỏ đi hết thấy phù lợi hồng trần [2], lánh vào nơi thâm sơn dã lâm này?

Bàn Li chưa từng kể chuyện của mình với ta, đối với ta nàng như một điều bí ẩn, sống bên nàng càng lâu, bí ẩn này lại càng lớn.

Ta nghĩ, một ngày nào đó, bí ẩn này sẽ được tiết lộ.

[1] niết bàn là cõi cực lạc, đạo Phật tin rằng, kiếp sống con người là khổ cực, khi chết đi mới là kiếp sướng, còn trọng sinh là sống lại.

[2] hồng trần phù lợi: chỉ những lợi ích, phù phiếm trên đời (?)

3. Chương 3: Mỹ Nhân Hương Tiêu Ngọc Vãn, Thiếu Niên Nhập Trần

Ta ở trong núi cùng Bàn Li trải qua những ngày yên bình không hề vô vị.

Lúc đầu, nàng ngày ngày mang ta vào núi nhận biết dược thảo. Sau khi nàng vô tình phát hiện ta biết chữ, hàng chồng y thư liền bày ra trước mắt ta. Nàng bắt ta trong thời gian nàng quy định phải xem xong, còn phải nhớ kỹ nội dung bên trong, đến khi nàng kiểm tra mà thấy có chút sai sót thì ta phải chép lại mười lần.

Này quả thực so với khi thi vào cao đẳng còn vất vả hơn, cũng may mà có nó, mỗi ngày của ta mới không nhàm chán.

Kỳ thật đi tới thời cổ đại là một chuyện rất thống khổ, không có đường bê tông, chỉ cần mưa một chút là nơi nơi đều là bùn đất; không có ô tô đi lại rất bất tiện, không có đèn điện nên buổi tối phải đi ngủ sớm; khổ nhất là không có máy tính cùng di động, đối với một tên nghiện mạng như ta, quả thực là một loại dày vò.

Chính là, tại đây có y thư, thảo dược làm bạn, ta liền nhịn lại, sau một năm, ta đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống hiện tại. Ta không hề hồi tưởng chuyện cũ, không hề nghĩ đến Lý Dương có cùng cô dâu của hân thành hôn hay không, khi có kết tinh tình yêu, có hay không hân ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ đến ta.

Hiện tại ta có một cuộc đời mới, hết thảy trước kia liền trở thành nhất thời thoáng qua như mây khói. Ta nghĩ nếu giờ cho ta trở về hiện đại, nhất định ta sẽ không quen.

Hai năm trôi qua, ta đã đọc hết tất cả y thư, Bàn Li bắt đầu mang ta theo xuống núi xem bệnh cho thôn dân. Đương nhiên, là dùng thân phận khác. Ta cùng Bàn Li đã thân thiết như mẫu tử chân chính.

Bàn Li không chỉ dạy ta chữa bệnh, nàng còn dạy ta chế độc. Nàng nói, “Chỉ có biết chế độc mới biết giải độc như thế nào.”

Kỳ thật ta cảm thấy ta học những thứ đó căn bản là không cần dùng đến, bởi ta dự định sẽ cùng Bàn Li sống trên núi cả đời, có ai lại thích chạy đến nơi hoang giao dã linh này mà hạ độc chứ? Nơi này cũng không xuất hiện kho báu gì. Thế nhưng, Bàn Li muốn ta học, ta liền học, bởi vì nàng là thân nhân duy nhất của ta tại nơi này. Hơn nữa, nghiên cứu y thuật thực sự rất thú vị.

Vài năm trước đây, khi mới bắt đầu, Bàn Li thường hỏi ta có muốn ra thế giới bên ngoài kia hay không.

Ta liền trả lời rõ ràng: “Không, cứ như vậy là tốt rồi.” Quen với cuộc sống bình lặng liền không muốn đi theo đuổi danh lợi. Vả lại, tính hướng của ta là không thể có hậu thế (con cháu đời sau), ta không muốn một đời bị kịch khi xưa lặp lại. Cho đến lúc chết vẫn không thể nói với hân, ta thương hân.

Nghe vậy, Bàn Li sẽ cười rồi nói: “Nam nhi chí tại bốn phương, một ngày nào đó, ngươi sẽ ra ngoài thành gia lập nghiệp.”

“Ta có mẫu thân là tốt rồi.”

Bàn Li cười mà không nói, nàng hân là cao hứng a.

Ta đã cho rằng mình sẽ như vậy cả đời. Thế nhưng khi ta ngày một lớn lên, ta có thể cảm nhận rõ ràng Bàn Li ngày một già đi, rốt cục đến khi ta mười chín tuổi, Bàn Li thực sự ngã xuống.

Nàng ngã bệnh khiến ta không kịp trở tay, trong mắt ta, nàng vẫn trẻ tuổi, vẫn xinh đẹp, ta chưa từng nghĩ đến một ngày nàng sẽ rời xa ta.

Ta nghĩ mọi biện pháp trị liệu cho nàng, ta tin tưởng là ta có thể, bởi nàng từng nói, y thuật của ta đã sớm vượt qua nàng.

Chính là hiện giờ, nàng lại dùng ngữ khí tương tự nói: “Nhược nhi, không nên nhọc lòng, vì nương biết thân thể của mình, ta bắt năng theo cùng ngươi. Con người cuối cùng đều phải chết, có người theo bên ta, ta thực thỏa mãn.”

Chính là ta còn chưa thấy đủ a, ngươi đi rồi, ta làm sao bây giờ? Một người cô độc lưu lại thế giới này sao?

Bàn Li nói: “Ta trước đây từng trúng kịch độc, hơn nữa khi sinh sản thì thụ hàn (bị lạnh), có thể cảm cực được đến giờ đã là do trời cao ban ân, cho nên không không cần vì ta mà thương tâm.”

Ta sao có thể không thương tâm, cho dù là một đồ vật theo bên ta mười một năm ta còn không nỡ vứt bỏ huống chi là một con người, một thân nhân làm ta không cảm thấy mình cô độc.

Bàn Li vươn cánh tay lộ rõ nét tiêu tụy, lau đi nước mắt của ta, nàng nói: “Nam tử hán không dễ dàng rơi lệ, về sau ta mất, ngươi phải học kiên cường.”

Ta chính là một kẻ không kiên cường, sao có thể học kiên cách kiên cường được chứ. Ngươi chính là điểm tựa cho ta kiên cường.

Cuối cùng nàng giao cho ta một khối ngọc bội, xanh ngọc tinh thuần, xúc cảm ôn nhuận, hân là hảo ngọc. Trên một mặt khắc chữ “Li”, mặt còn lại là chữ “Liêm”. Ta nghĩ, người tên “Liêm” này, là ái nhân của Bàn Li, cũng là phụ thân hài tử của nàng.

Trong đáy lòng ta thực ghét hân, hân tám chín phần là vì hân mà Bàn Li mới cô độc đi vào Vu sơn.

Nàng nói với ta: “Sau khi ta chết, hy vọng ngươi mang theo tro cốt của ta tìm đến chủ nhân miếng ngọc bội này, rồi giao ta cho hân. Ngươi nói cho hân, ta chỉ có một nguyện vọng, nhập vào gia phả Tổng gia.”

Ta tức giận nói: “Ta không tìm thấy hân, cũng không có biện pháp khiến hân cho ngươi nhập gia phả.”

Nàng nói: “Hân tên Tổng Liêm, là võ lâm minh chủ, hân ở Giang Nam, ngươi tìm hân rất dễ dàng.” Thời điểm nói đến tên hân, trong mắt nàng tỏa ra quang mang mà ta chưa từng thấy, Bàn Li lại giống như lại khôi phục thành một cô gái thuần khiết, xinh đẹp.

“Muốn đi ngươi tự đi, ta sẽ không giúp ngươi.”

“Đây là nguyện vọng cuối cùng của nương, chẳng lẽ người không thể vì ta làm được sao?” Bàn Li kích động nói.

Ta nhịn không được mà rơi lệ, “Hảo, ta đáp ứng người, ta sẽ làm được, nhưng người cũng phải đáp ứng ta, phải cố chống đỡ.”

Bàn Li gật đầu thật mạnh. Thế nhưng, nàng cuối cùng không chống đỡ được bao lâu liền rời xa ta.

Ta theo nguyện vọng của nàng, đem tro cốt nàng bỏ vào bình sứ, sau đó thu thập vài món đồ vật tùy thân, mang theo nàng xuất phát hướng về Giang Nam.

Ta đã cho rằng mình rất nhanh sẽ trở lại, chính là, ta không dự liệu được, xuất hành lần này, ta sẽ gặp được con người sẽ cùng ta dây dưa, vướng mắc cả đời.

Vận mệnh, chung quy vẫn thích ở nơi người không thể tưởng được, cho người kinh hãi, hoặc là kinh hách.

4. Chương 4: Nhân Sinh Nếu Được Như Lúc Đầu Gặp Gỡ

Từ Vu sơn đến Giang Nam, nếu theo lộ trình kiếp trước của ta thì chỉ cần ngồi máy bay mấy tiếng, nếu xe lửa thì ba ngày là có thể đến, thế nhưng, nơi này là cổ đại.

Nơi này cùng với cổ đại trong tưởng tượng của ta không mấy khác biệt, thậm chí là tên địa phương cũng nhiều nơi trùng hợp, ví dụ như Giang Nam.

Vương triều Đại Nghĩa bây giờ không thể so sánh với thời điểm ta đến thế giới này. Tân hoàng đăng cơ, quốc thái dân an. Cho nên, ta không gặp sự cố gì. Chính là, thường xuyên bị ánh mắt ái mộ của các thiếu nữ cùng những lời ca ngợi của những người xung quanh làm cho bất ngờ.

Nguyên lai đời này, trời lại ban cho ta một thân xác thực tuần tú. Đây là ý gì? Ta không cần dung mạo xuất chúng để hấp dẫn tâm hồn thiếu nữ, bởi vì ta không còn tư cách trở thành ái nhân.

Dọc đường đi ta hành y kiếm sống, dần dần cũng có danh tiếng. Mọi người nghe đến tên ta đều liên tưởng đến Bàn Li, ta trầm mặc. Bọn họ muốn nghị luận ra sao là tùy bọn họ, dù sao thân y một thời đã mất. Ta vui mừng thay nàng, nàng ra đi đã lưu lại dấu ấn.

Cứ đi rồi lại dừng, ta dần quen thuộc dân tình phong thổ, quốc tình gia thế của vương triều Đại Nghĩa, ba tháng sau, ta đặt chân đến Giang Nam.

Giang Nam của Đại Nghĩa rất đẹp, Bạch Cư Dị có bài thơ:

“Giang Nam đẹp

Phong cảnh đã từng am

Ánh nắng hoa sông hồng tựa lửa

Chiều xuân sông nước biếc như chàm

Há chẳng nhớ Giang Nam”

Cũng thật hợp với Giang Nam Đại Nghĩa này.

Nhưng vì có võ lâm đại gia là Tống gia tọa trấn, nơi này thiếu đi một phần thanh tú, lại thêm ba phần sắc bén. Ta càng thích một Giang Nam như vậy hơn.

Đi trên đường, khắp nơi đều thấy võ lâm nhân sĩ tay mang binh khí. Ta đột nhiên có cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, trước khi xem qua rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp đều bị cuốn hút, thật không ngờ có một ngày chính mình lại được đặt trong thế giới như vậy. Tương lai, không biết còn có thể thành ra thế nào mà?

Bàn Li nói đúng, Tổng gia quả thực dễ tìm, sau khi thu xếp ở khách điểm ổn thỏa ta liền thẳng hướng Phong Vũ sơn trang. Sơn trang rất lớn, hùng vĩ tráng lệ xứng đáng đại biểu cả võ lâm. Xung quanh sơn trang không hề có nhà dân, mỗi bên cổng có hai đệ tử đứng thẳng tắp, giống quân nhân trong kiếp trước của ta.

Phía trên đầu bọn họ là mấy chữ “Thiên hạ đệ nhất trang” màu vàng viết theo lối chữ khải rạng rỡ hữu lực.

Ta tiến đến, một đệ tử liền hỏi ta: “Xin hỏi công tử có việc sao?”

Ta nho nhã lễ độ đáp lời: “Làm phiền thông báo một tiếng, ta có chuyện quan trọng cầu kiến Tổng Liêm Tổng minh chủ.”

“Xin hỏi công tử có bái thiếp không?” Ta sửng sốt, bái thiếp là cái gì? Nên chỉ có thể lắc đầu.

Đệ tử lễ phép nhưng kiên quyết nói: “Mong công tử thứ lỗi, không có bái thiếp, sơn trang chúng ta không thể mời ngài tiến vào.”

Ta quay đầu lại. Không có bái thiếp ư? Ta liền về viết là được.

Chờ tìm được người viết bái thiếp xong, ta quay lại, lại bị lễ phép cự tuyệt, “Thật ngại quá, sư phó không khỏe, không thể tiếp đón.” Đây còn không phải là đang giỡn với ta sao?

Ta cố nén tức giận trong lòng, “Thỉnh tiểu huynh đệ lại đi thông truyền lần nữa, ta là nhi tử cố nhân của trang chủ các người, có chuyện rất quan trọng cần gặp.”

Người nọ lại cự tuyệt.

Lúc này, ta liền thấy một thân ảnh màu thiên thanh từ bên trong vội vã đi ra, nhìn trang phục của hắn không giống với đệ tử canh cửa, hẳn là người có tiếng nói (có địa vị).

Ta vội nín lấy hắn, “Huynh đài, ta có chuyện quan trọng cần gặp Tổng minh chủ, thỉnh người mang ta theo vào.”

Nam tử dừng bước nhìn về phía ta. Đó là một đôi mắt sâu thẳm hút hồn, khuôn mặt anh tuấn cương nghị, đường nét rõ ràng, tựa như thánh thần trong thần thoại.

Hắn ôn hòa lại lễ độ, thanh âm nhu hòa mà hữu lực: “Xin thứ cho tại hạ không thể đáp ứng, gia phụ thân thể không khỏe, tại hạ đang vội đi tìm đại phu.” Nhìn bộ dáng sốt ruột của hắn, chắc không chỉ là không khỏe.

Vừa nghe nói trang chủ không khỏe, hắn còn nói phụ thân sinh bệnh, chẳng lẽ, hắn là nhi tử của trang chủ, chẳng trách, hắn xuất chúng như vậy.

Ta định thần, bình tĩnh nói, “Tại hạ lược đồng kỳ hoàng thuật, có lẽ có thể xem bệnh cho lệnh tôn.” Haizz, ta đúng là hòa vào thời đại này rồi, nói chuyện cũng văn hoa như vậy. (tại hạ có học qua y thuật, có thể xem bệnh cho lệnh tôn)

Hắn chần chờ một chút, cẩn thận đánh giá ta, rõ ràng là không tin nhưng không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Ta biết, ta tuổi nhỏ như vậy cùng với bề ngoài quả thực rất khó khiến cho người ta tin tưởng.

Dưới ánh nhìn dò xét của hắn, hai gò má ta có phần nóng lên, ta điều chỉnh lại sắc mặt nói: “Nhìn thần sắc công tử, bệnh tình lệnh tôn nhất định không nhẹ, nói vậy hẳn là đã thỉnh không ít đại phu, chính là không có nhiều chuyển biến tốt, như vậy, sao không cho tại hạ thử một lần.” Ta tận lực khiến cho mình trông tràn ngập tự tin.

Ta thấy trong mắt hắn có một tia kinh ngạc, cũng phải a, một thiếu niên ngây ngô lại có thể nói ra lời khiêm tốn mà lại cuồng vọng như vậy, chỉ có thể là thiên tài, hoặc chính là kẻ điên.

Hắn giống như nguyện ý thử một lần, hắn chỉnh lại, chấp tay với ta: “Mời công tử.”

Ta cũng bắt chước hắn, lùi lại một bước, “Mời dẫn đường.”

Hắn bỏ đi sự ngại ngần ban đầu, tao nhã dẫn bước.

Người này võ công nhất định rất cao bởi hần bước đi không hề có tiếng vang (bada: ma, nhất định là ma). Dáng người cao thẳng tựa cây tùng, bước đi phiêu dật như gió. Trên đời này sao lại có một người hoàn mỹ như vậy?

Hần đi không nhanh không chậm, thường quay lại mỉm cười với ta, nhìn xem ta có theo kịp không, rồi điều chỉnh tốc độ.

Ta nghĩ, ta nhất định phải chạy nhanh khỏi nơi này, rời xa con người này, thế nhưng, ta không có cách nào khác, ta còn phải hoàn thành ý nguyện của Bàn Li.

Trong đời người nếu như bớt đi những cuộc hội ngộ, thì cuộc đời, nhất định bớt đi ưu sầu chia ly.

5. Chương 5: Ta Không Phải Nhi Tử Của Người

Đi được vài bước, hần giống như nhớ ra cái gì liền dừng lại, quay đầu nói với ta: “Tại hạ Tổng Khiêm, còn chưa thỉnh giáo quý tính công tử.” Hần cao hơn ta nửa cái đầu, ta có thể thấy rõ sự hăng hái trong mắt hần.

“Tại hạ Bàn Nhược.”

“Bàn Nhược,” Hần nhỏ giọng lặp lại, sau đó nói với ta: “Thật là một cái tên đặc biệt, rất tương xứng với phong thái của công tử.”

Ta cười gượng, ở trong núi suốt mười năm, liền có phong thái như vậy a. Ta đáp: “Công tử mới tuấn vĩ bất phàm, nhân trung long phượng.” Ta thật tâm nói. (tuấn: anh tuấn, vĩ: vĩ đại, bất phàm: không tầm thường = tài giỏi=.; nhân trung long phượng: hình như là một loại quý tướng (tướng mạo))

Hần cũng không chút khiêm tốn: “Đa tạ công tử.” Ta có thể thấy rõ hùng tâm kiêu ngạo trong hần. (lòng kiêu ngạo mạnh mẽ)

Người như vậy trong tương lai nhất định sẽ là một đại nhân vật, chỉ là, không biết sẽ có bao người si mê, vì hần mà rơi lệ.

Không lâu sau, hần đưa ta đến một phòng, phòng bài trí đơn giản nhưng không kém phần khí phách. Mùi được thảo nồng đậm, tràn ngập không gian.

Đây chính là phòng ngủ của võ lâm minh chủ. Khuôn mặt hần tiêu tụy, mê man bất tỉnh, nhìn mi gian hần mơ hồ thấy được hần khi xưa phong nhã vô song như thế nào. Thế nhưng giờ đây, hần chính là một lão nhân gầy đảnh xa trời, lay lắt như đèn cầy trước gió.

Ta tiến đến bắt mạch cho hần, mạch tượng của hần làm ta giật mình. Cẩn thận hỏi lại Tổng Khiêm về bệnh trạng của hần, quan sát sắc mặt của hần, ta có thể khẳng định một điều: Hần là trúng độc, hơn nữa độc này cùng với độc Bàn Li trúng là cùng một loại, chính là, tình trạng của hần so với Bàn Li có tốt hơn một chút. Độc trong hần có thể áp chế được, Bàn Li thì không.

Ta hỏi Tổng Khiêm: “Lệnh tôn bị bệnh bao lâu?”

Tổng Khiêm lộ vẻ u sầu: “Đã hơn bốn tháng, gần đây bệnh tình phụ thân ngày càng nghiêm trọng, ta thực lo người không chống được bao lâu.” Là trùng với thời điểm Bàn Li phát bệnh.

Đây là trùng hợp hay là tất nhiên? Ta tình nguyện tin tưởng rằng đây là do Bàn Li trừng phạt.

Nếu ta không trị cho hần, cùng lắm hần chỉ có thể cầm cự được một tháng. Nếu ta giúp hần áp chế độc tính, hần ít nhất cũng có thể kéo dài thêm một năm.

Ta rất muốn mặc hần như vậy, chờ thêm tháng nữa là hần cùng xuống đó với Bàn Li. Thế nhưng, Bàn Li nói nàng muốn nhập gia phả Tổng gia. Ta không thể không làm cho hần tỉnh lại, đem tro cốt Bàn Li giao cho hần, đưa vào tông miếu của Tổng gia.

Ta lấy giấy bút, khai ra phương thuốc, đưa cho Tống Khiêm đi lấy được, mau chóng cho mình chủ dùng. Ta đưa ra đều là những phương thuốc thật bình thường, khắp nơi đều có thể tìm được, thế nhưng, có một số thuốc lại có rất nhiều đại phu không biết.

Tống Khiêm gọi một đệ tử đến, dặn dò vài câu rồi hần liền quay lại. Hần có lẽ là e chừng ta đi. Cũng đúng thôi, ta là một kẻ xa lạ, sao hần có thể không đề phòng. Ta đoán hần là sai đệ tử đem phương thuốc ta khai đến hỏi những đại phu khác xem phương thuốc này có vấn đề gì không.

Đệ tử đó rời đi không lâu, một nữ tử trung niên y phục hoa lệ quý phái tiến vào. Tống Khiêm đứng lên cung kính: “Mẫu thân đại nhân an hảo.”

Ta cũng đứng lên, đôi nàng nói: “Gặp qua Tống phu nhân.”

Tống phu nhân phong thái tao nhã, trang điểm tinh tế, có thể thấy rõ nàng khi xưa xinh đẹp như thế nào. Có lẽ là trượng phu sinh bệnh khiến nàng vô cùng lo lắng, ánh mắt không giấu được nét sầu lo. Ta đối với nữ nhân này cũng không có hảo cảm, là nàng đã hại Bàn Li phải cô độc, ôm hận mà chết.

Nàng tươi cười với ta, nói: “Nghe nói có tiểu thần y đến sơn trang, ta liền đến xem, không biết thân thể lão gia khi nào thì có thể tốt lên?”

Ta nói: “Phu nhân không cần lo lắng, uống được của ta xong, Tống minh chủ ngày mai có thể tỉnh lại, tiếp tục tĩnh dưỡng vài ngày liền có thể xuống giường hoạt động, chính là sau này không thể quá lao lực.”

Nàng rõ ràng không thể tưởng được ta lại có thể tự tin nói ra những lời này, liền sinh kinh ngạc. Tống Khiêm đứng bên cạnh cũng không hơn. Ta cũng không quan tâm, thực lực của ta đến đâu, xem kết quả ngày mai liền biết.

Tống phu nhân lưu lại một lúc, thấy không có gì cần đến nàng, liền rời đi.

Không lâu sau, một nữ tử đem thuốc đã sắc đến. Ta tiếp nhận, ngửi qua xác nhận đúng là phương thuốc ta đã khai mới đưa cho Tống Khiêm, cùng hần giúp Tống Liêm uống vào.

Giờ chỉ có thể chờ đợi.

Tống Liêm muốn lưu ta lại, nói là để nếu có vấn đề gì liền có thể tiện xử lý, hần hần là lo ta chạy mất.

Ta vui vẻ đáp ứng, nhờ hần phái người đến báo cho lão bản khách điểm, nhờ hần hảo hảo trông coi đồ đạc của ta. Kỳ thật, đồ của ta ở khách điểm chỉ có tro cốt của Bàn Li, hần là không có gì đáng ngại. Trước khi Tống Liêm tỉnh lại, ta không muốn chuốc lấy bất kỳ phiền toái nào.

Chiều ta cùng Tống Khiêm và Tống phu nhân dùng bữa, xem ra Tống gia chỉ có Tống Khiêm là con độc nhất. Không thể tránh khỏi họ hỏi rõ thân thế của ta.

Khi ta nói ta tên Bàn Nhược, ta rõ ràng cảm nhận được Tống phu nhân mất tự nhiên. Nàng cẩn thận hỏi ta: “Không biết công tử có quen biết nữ thần y Bàn Li nổi danh thiên hạ hai mươi năm về trước?”

Ta đáp: “Y thuật của ta đều do nàng truyền cho.”

“Thì ra là vậy.” Nàng lên tinh thần nói, “Khiêm nhi, phụ thân ngươi thật sự được cứu rồi.”

Tống Khiêm không hiểu lắm.

“Bàn công tử là đồ đệ của Bàn Li, y thuật tất nhiên không có gì phải bàn, hai mươi năm trước, chính Bàn Li...” Nàng đột nhiên đình lại, không nói thêm nữa.

Hai mươi năm trước, tất nhiên là đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Sau đó, chúng ta đều không nói chuyện, bữa cơm thật nặng nề.

Sáng sớm hôm sau, có người đến báo với ta: Tống Liêm đã tỉnh. Chuyện này không ngoài dự tính nên ta thực bình tĩnh. Điều này trong mắt người khác lại thành ra thần bí.

Ta có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt sùng kính của mọi người. Nếu nói không cảm thấy lâng lâng là nói dối, ta kiếp trước chưa từng được tôn sùng như vậy.

Có điều, những thứ này là do Bàn Li cho ta, ta phải hoàn thành ý nguyện của nàng.

Lúc ta đến phòng của Tống Liêm, Tống mẫu cùng Tống Khiêm đều ở đó. Tống Liêm tinh thần thoải mái đang ăn cháo.

Tống phu nhân đứng lên nghênh đón ta, nàng nói: “Đa tạ Bàn công tử, lão gia thực sự tỉnh. Không biết Bàn công tử muốn gì tạ lễ.”

Tống Khiêm cũng đứng lên đồng tình.

Thời điểm Tống phu nhân nói đến ba chữ “Bàn công tử”, ta thấy Tống Liêm có hơi khựng lại.

Xem ra Bàn Li đối với vợ chồng họ đều là một điều cấm kỵ.

Khi người khác hỏi người muốn gì để tạ ơn, nếu là một người phẩm đức cao thượng, hẳn người sẽ nói: “Trị bệnh cứu người, là lương tâm của người hành nghề y, không cần phải tạ ơn.” Rồi sau đó, người liền thấy quanh mình phát ra ánh sáng thần thánh. (Bada: nói hay lắm)

Thế nhưng ta lại tươi cười đầy mặt nói: “Ta muốn ngàn hai lượng bạc trắng.” Ta có thể nghe thấy tiếng hấp không khí, “Còn nữa, Bàn Li nhập vào Tống gia gia phả.”

Đến lúc này, mọi người ở đây đều choáng váng. Nếu là đòi hỏi thứ nhất dù với giá cao chót vót thì còn coi được, nhưng yêu cầu thứ hai, rõ ràng là cố tình gây sự.

Tống Liêm là người đầu tiên định thần lại, “Bàn Li là gì của người?”

Ta cười vô hại nói, “Bàn Li là mẫu thân của ta.”

“Người năm nay bao tuổi?” Thanh âm Tống Liêm chợt run rẩy, không biết là do bệnh hay vì cái khác.

“19.” Ta đơn giản trả lời.

Tống Liêm đột nhiên rời giường, run run hướng về phía ta đi tới, “Hài tử, ngươi là hài tử của ta a.”

Ta bình tĩnh nói: “Đại thúc, e là người hiểu lầm rồi, ta không phải nhi tử của ngươi.”

Tống Liêm càng thêm kích động không thể kìm nén được, “Ta biết ngươi oán ta không hảo hảo chiếu cố ngươi. Bàn Li nàng hẳn là hận ta đi. Sau này, ta nhất định sẽ hảo hảo bù đắp cho ngươi.” Vì sao ta lại cảm thấy trong lời nói của hắn trước sau không hề ăn nhập nhau.

“Ta thật sự không phải nhi tử của ngươi.”

“Ngươi hiện tại không nhận ta cũng không sao, chúng ta còn thời gian.” Tuy nói vậy, nhưng hắn vẫn không giấu nổi sự nản lòng.

Hắn mới tỉnh lại, không nên quá kích động, ta liền nói với hắn: “Chuyện này ta sẽ nói với ngươi sau, giờ thì ngươi phải hảo hảo tĩnh dưỡng.”

Tống Liêm nghe xong liền ngoan ngoãn cho ta phù hắn lên giường nghỉ ngơi.

Từ đầu tới cuối, Tống phu nhân cùng Tống Khiêm không nói lời nào, cũng không phản ứng gì.

Hiểu lầm này thật quá lớn.

6. Chương 6: Tống Liêm Cố Chấp

Trải qua vài ngày ta tận tâm chăm sóc, thân thể Tống Liêm tốt lên nhanh chóng, hiện đã có thể xuống giường đi lại. Mấy ngày này, chúng ta không hề nhắc đến Bàn Li, giống như chuyện xảy ra mấy hôm trước chỉ là một giấc mộng.

Thế nhưng, ta có thể cảm nhận rõ rệt ánh mắt nhiệt tình của Tống Liêm khi nhìn ta, đó là loại ánh mắt đột nhiên kinh hãi. (ánh mắt khi gặp một niềm vui bất ngờ ^^)

Tống phu nhân biểu tình lạnh nhạt, còn Tống Khiêm vẫn như trước đây, là một hảo nhi tử, tỏ ra vô cùng cảm kích vị y sinh (thầy thuốc) điều trị cho phụ thân hắn là ta. Và cả sự ân cần của một người anh nữa.

Bọn họ đều coi ta là nhi tử của Tống Liêm mà Bàn Li rút ruột đẻ ra. Vấn đề là ta không phải, ta chỉ là dưỡng tử của nàng. (con nuôi)

Một hôm, ta nói với mọi người: “Tốt rồi, thân thể Tống minh chủ đã không còn gì đáng ngại, sau này chỉ cần dùng thêm chút thuốc bổ cường thân, chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn là được.”

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt ai nấy không giấu được sự vui mừng.

Các đệ tử của Tống Liêm đối với ta tạ ơn không dứt, nói nhất định sẽ hảo hảo báo đáp vị thần sống là ta đây.

Ta mỉm cười đáp lại, “Ta muốn được báo đáp như thế nào, ta đã nói lần trước.”

Các đệ tử dưới trướng không rõ nguyên do, cũng phải, lúc ấy bọn họ không ở đó, mà Tống gia cũng sẽ không để chuyện này truyền ra ngoài a.

Tống Khiêm cho các sư huynh sư đệ lui xuống, chỉ lưu lại ta cùng ba người nhà bọn họ.

Một hồi im lặng. Sau đó, Tống phu nhân liền mở lời: “Bàn Li đâu? Nàng muốn nhập vào gia phả Tống gia, vì sao lại không tự đến? Còn người biết chuyện của nàng được bao nhiêu?” Ta có thể cảm nhận được Tống phu nhân rất không hoan nghênh Bàn Li.

Ta đáp: “Bàn Li không tới được vì nàng đã chết.” Ta vẫn cười, nhưng trong mắt không chút ý cười. Đó là tâm nguyện cuối cùng của một nữ tử mỹ lệ a, các người không muốn giúp nàng thực hiện sao?

Mặt Tống Liêm hơi nhăn lại, Bàn Li chết phải chăng hắn rất cao hứng, “Ra vậy, là ta có lỗi với nàng.”

Ta nói: “Nàng khi lâm chung chỉ có một nguyện vọng này, hy vọng Tống minh chủ đại nhân đại nghĩa thành toàn.”

Tống minh chủ hướng mắt về phía thê nhi dò hỏi, thấy bọn họ không có phản ứng gì liền nói: “Ta đáp ứng người, có điều, người cũng phải nhận tổ quy tông.”

Ta đảo mắt nói, “Minh chủ, ta nghĩ người thực sự hiểu lầm rồi, ta chỉ là dưỡng tử của Bàn Li, không phải thân sinh nhi tử của nàng.”

Tống minh chủ đột nhiên lộ vẻ bi thương, “Ta biết người oán ta bỏ rơi mẫu tử các người, để mẫu tử các người chịu bao khổ cực, chính là, có rất nhiều chuyện không như người tưởng tượng đâu. Ta chỉ hy vọng có thể hảo hảo bù đắp cho người, cũng mong người tha thứ cho lão nhân gần đất xa trời là ta a.”

Ta bình ổn đáp: “Ta không tưởng tượng gì hết, ta chỉ biết một nữ tử là Bàn Ly đã cùng ta trải qua hơn mười năm nơi hoang sơn dã lĩnh. Chúng ta cũng không phải chịu thống khổ gì cả, vì chúng ta có nhau để nương tựa. Mà là oán người là vì người khiến Bàn Li đau lòng. Bản thân ta đối người không có ý kiến gì. Ta cũng không phải nhi tử của người, nhi tử người đã chết, ta khi được 8 tuổi mới đến bên Bàn Li.”

Con người chung quy luôn tồn tại hiềm nghi, “Người tình nguyện nói chính mình đã chết, cũng không nguyện nhận ta. Thôi được, ta sẽ chờ đợi, hy vọng trước khi ta ra đi, người có thể tha thứ cho ta.”

Tống Khiêm mở miệng nói, “Phụ thân, thỉnh đừng nói những lời như vậy, người còn trẻ a. Nếu Bàn công tử nói hắn không phải nhi tử của người, có thể hắn thực sự không phải, người không nên cưỡng ép hắn.”

Quả nhiên còn có người sáng suốt nhận diện sự tình, ta thực cảm động đến rớt nước mắt a. Tống minh chủ thế nhưng thực ngoan cố: “Khiêm nhi, người không biết Bàn Li, nàng là một người quyết tuyệt a, năm xưa, mới có thể thân đang mang thai mà li khai ta. Ta không biết Bàn Li đã nói với Nhược nhi những gì lại khiến hắn oán hận ta như vậy, chính là, chuyện năm đó không thể trong một hai câu mà rõ ràng được.”

Ta có thể thấy mặt Tống phu nhân xanh lại, trượng phu đối với nhi tử của hắn với nữ nhân khác tình thâm ý trọng như thế, thật khiến người ta tức giận.

Ta bực mình nói, “Tổng minh chủ, người tin cũng được, không tin cũng được, dù sao ta không phải nhi tử của người. Thỉnh người mau chóng an bài cho Bàn Li nhập gia phả Tổng gia, ta sẽ giao tro cốt của nàng cho người, ta muốn về Vu sơn.”

Tổng Liêm chợt đứng phắt dậy, “Ta sao có thể lại cho người trở về Vu sơn, tiếp tục sống lẻ loi một mình. Nếu người không đáp ứng ta nhận tổ quy tông, Bàn Li cũng không thể nhập gia phả Tổng gia.”

Ta cười lớn, rốt cục này là muốn gì? Hắn muốn, hắn là cốt nhục của hắn a, không chút quan tâm đến tình yêu của Bàn Li.

Bàn Li a, Bàn Li, người người luôn tâm tâm niệm niệm lại là kẻ như vậy?

Tổng Khiêm thấy vậy liền đối phụ thân nói: “Phụ thân, thỉnh không nên kích động, việc này chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng hơn được không. Ta lập tức cho người đi điều tra, chứng minh Bàn công tử có phải cốt nhục của người, thân nhân của ta hay không, đến lúc đó lại mời Bàn công tử nhập Tổng gia cũng chưa muộn.”

Sau đó hắn liền khiêm tốn hữu lễ, “Khiến Bàn công tử chê cười rồi, phụ mẫu trong thiên hạ đều hi vọng được hài tử của mình phụng bồi, ta cũng tin rằng tất thấy nhân nữ (con cháu) trong thiên hạ đều muốn tận hiếu với phụ mẫu mình. Thỉnh thương phụ thân ta thân đang mang bệnh.” Ánh mắt hắn thực thành khẩn, kỳ thật, nếu có một ca ca như vậy cũng thật tốt mà. Hắn nói tiếp: “Trong thời gian ta cho người điều tra, thỉnh công tử tạm lưu lại sơn trang, người cũng hy vọng hoàn thành tâm nguyện của lệnh đường phải không?”

Ta gật đầu, giờ cũng chỉ còn cách này. Chỉ là không biết sao khi thu được kết quả, họ có chịu để Bàn Li nhập gia phả hay không, theo tình hình hiện tại, cũng không nắm chắc được. Mà thôi, lúc đó nói sau.

Tổng Liêm thấy ta nguyện ý lưu lại cũng không quá rầy thêm, liền sai người chuẩn bị cho ta một phòng thật hảo. Ta liền lập tức cự tuyệt, vốn là ta đang trụ tại phòng đơn dành cho các đệ tử, điều kiện cũng đã tốt hơn trên núi nhiều lần. Dù sao ta cũng không lưu lại lâu, cần gì phải phiền hà như vậy.

Ta lấy một cái cớ để về phòng. Tổng Khiêm liền phân phó một đệ tử đưa Tổng minh chủ về phòng, còn hắn theo giúp mẫu thân.

Thực chất, hôm nay, người bị tổn thương nhất là Tổng phụ nhân. Tổng Khiêm thực là một nhi tử biết quan tâm a.

Nhìn theo bóng dáng thon dài của người đối với mẫu thân mình hết mực thương yêu, ta không tìm được thấy lưu luyến.

7. Chương 7: Sự Ôn Nhu Của Tổng Khiêm

Ngày thứ hai, ta về khách điểm lấy tro cốt của Bàn Li, thuận tiện dạo quanh thành, lãnh hội phong cảnh tú mi tuyết trần của Giang Nam.

Ngẫu nhiên tìm một đệ tử trong sơn trang hỏi có nơi nào nên đi thì giới thiệu cho ta, thế nhưng hóa ra bọn họ chỉ chăm chăm nâng cao tu vi võ công của mình nên vấn đề này họ thực sự không hiểu biết.

Ta không khỏi có điểm thất vọng, thôi bỏ đi, chán hưng lại, ta liền tùy ý chọn lấy vậy.

Lúc này, Tổng Khiêm tươi cười tiến đến. Mỗi lần nhìn đến đều thấy hắn chói lóa như vậy, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Đệ tử đó liền gọi hắn: “Đại sư huynh người tới thật đúng lúc, Bàn công tử muốn ra ngoài du ngoạn, hỏi ta có nơi nào hảo ngoạn không. Sư huynh người đã đi nhiều nơi, không bằng người giới thiệu cho Bàn công tử.” Cho đến lúc này, mọi người còn chưa biết mục đích của ta khi lưu lại sơn trang nên đối xử với ta rất tốt.

Tổng Khiêm nghe xong liền nói, “Nếu Bàn công tử không ngại, tại hạ sẵn lòng dẫn đường cho công tử.”

“Cầu còn không được.” Lý trí nói cho ta biết ta phải rời xa hắn, thế nhưng miệng ta lại nói ra lời này.

Hôm nay Tống Khiêm mặc trường bào nguyệt sắc, tóc dài dùng bạch ngọc cột lại, thật là một công tử hoạt bát.

“Tổng công tử sau này gọi ta Bàn Nhược là được rồi, ta cũng sẽ gọi ngươi là Tống Khiêm.” Ta còn chưa quen với hắn cho lắm nên không được tự nhiên.

Tống Khiêm không hề chối từ.

Ta vươn tay, “Nhĩ hảo, Tống Khiêm.” Nhiều năm vậy rồi nhưng một số thói quen ta vẫn chưa bỏ được.

Tống Khiêm sửng sốt một chút, sau đó liền cũng giới tay, bắt tay ta, chúng ta nhìn nhau cười.

Tay hắn bởi vì quanh năm tập võ nên có chút thô ráp, chính là thực lớn, thực ấm áp. So với hắn, tay ta lại thanh tú hơn nhiều.

Chúng ta cùng vào khách điểm trong thành cách sơn trang không xa. Lão bản đúng là người tốt (chủ yếu là ta đặt cọc rất nhiều tiền) thấy ta đi vào liền niềm nở tiếp đón: “Công tử, người trở lại rồi, người yên tâm, đồ đặc của người ta đều hảo hảo trông coi nha.” Chắc hắn nghĩ trong đó có đồ gì quý giá. Thực vậy, đối với ta chúng chính là báu vật vô giá, nhưng đối với người khác, đại khái là không đáng một đồng a.

Ta hướng hắn tạ ơn. Lão bản thấy Tống Khiêm liền đến hàn huyên một lúc. Xem ra Tống Khiêm tại đây rất được lòng người.

Ta lên phòng thu thập đồ đặc xong lại gặp lão bản một lần nữa. Lão bản nhiệt tình mời ta lần sau lại đến. Ta thì hy vọng không có lần sau.

Tống Khiêm thấy bình sứ trên tay ta, đoán ra đó là Bàn Li, vẻ mặt hắn liền không được tự nhiên. Hắn hẳn là đối với Bàn Li còn nhiều khúc mắc.

Ta nở một nụ cười tạ lỗi với hắn. Hắn đột nhiên ôn nhu nói: “Thực xin lỗi.” Thanh âm hắn tựa như xuân thủy khiến tâm ta gợn sóng.

Ta theo bản năng trả lời: “Không có gì.”

Hắn vỗ vai ta nói, “Những năm qua, ngươi nhất định vất vả.” Ta tình nguyện mình thực sự có chịu qua gian khổ để có thể yên tâm thoải mái nhận sự ôn nhu của hắn.

Ta nói: “Thực sự không vất vả, cuộc sống trên núi tốt lắm.” Ít nhất, không như kiếp trước, muốn yêu mà không thể, muốn làm lại không dám làm, cũng không phải dựng lên phòng tuyến che giấu tâm tư của mình.

Ta cũng không thể tỏ ra áy náy, vì di thể Bàn Li trên tay không tiện, giờ cần mang về sơn trang cất mới có thể lại ra ngoài.

Tống Khiêm cũng không nói gì thêm, im lặng cùng ta trở về rồi lại trở ra. Thời điểm ra đến phố xá sầm uất thì đã chính ngọ. (giữa trưa)

Tống Khiêm nói: “Vừa lúc, ta dẫn ngươi đi thưởng thức mỹ vị nơi này.”

Ta nói: “Hảo, ta cũng đói rồi.”

Lúc chúng ta đến nơi, bên trong đã kín chỗ, không ít người đứng đợi người khác ăn xong để lấy chỗ, đủ thấy nơi này được hoan nghênh như thế nào.

Điểm viên (nhân viên trong quán) thấy chúng ta, xác thực đúng là Tống Khiêm liền tiếp đón nhiệt tình, không nói hai lời liền dẫn chúng ta tới nhĩ gian lầu trên. Quả nhiên nơi nào cũng tồn tại đặc quyền a.

Nhĩ gian thực lịch sự tao nhã, mang hương vị cổ kính, thập phần ý vị. Tống Khiêm lấy thực đơn hỏi ta, “Bàn Nhược, ngươi muốn ăn gì?” Giọng điệu thoải mái, có vẻ như đã gọi món ở đây hàng ngàn lần rồi.

Ta nói: “Theo ý người đi, ta chưa đến nơi như thế này bao giờ, không biết có món gì ngon.” Nói vậy với hắn, ta không hề cảm thấy ngượng ngùng.

Hắn thuận theo gọi mấy món đầu bưng, đều là những món ta chưa thấy qua, chưa từng nếm thử. Hắn gọi không nhiều đồ ăn lắm, vừa đủ cho hai người ăn.

Tiểu nhị lại hỏi, “Tổng công tử hôm nay muốn uống rượu gì?”

Hắn nhìn ta hỏi, “Bàn Nhược uống rượu không?”

Ta gật đầu, kiếp trước ta đã từng uống rượu, mỗi lần đều là uống cùng bạn thân (chính là Lí Dương), ra ngoài ăn uống, tất nhiên có uống mấy chai bia. Sau lại nghe nói Lí Dương kết giao bạn gái liền thích cảm giác khi say.

Ta đã bao lâu rồi không nghĩ đến cái tên này, hiện tại nhớ đến lại thấy thực thông suốt. Đó là chuyện của kiếp trước, ta đã gần như quên bộ dáng Lí Dương ra sao, lúc này, trước mắt ta, chính là Tống Khiêm.

Tống Khiêm điểm chút toan mai tửu, hắn nói, “Thứ này uống rất được, người thử xem.”

Quả là vậy, vị đạo ngọt ngào lại chua chua, mùi hương không đậm cũng không nhạt, ta không kìm được uống thêm vài chén.

Đối mặt mỹ vị, vị đạo độc đáo của rượu ngon, lại có một nam nhân tuấn vĩ bất phàm trước mắt, ta liền mở lòng, cùng hắn hàn huyên rất nhiều chuyện thú vị về cuộc sống trên núi của ta. Một thân một mình, chung quy thực cô đơn, luôn muốn được bày tỏ nỗi lòng, hôm nay, Tống Khiêm là đối tượng cho ta tâm sự.

Hắn cũng nói rất nhiều về những gian khổ khi hắn luyện võ cùng niềm vui khi tự mình đột phá, còn cả gia đình hắn trước đây hòa thuận vui vẻ ra sao. Ta có phải hay không, là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình hắn? Thế nhưng, đây là sứ mệnh của ta.

Sau đó, cái gì ta cũng không nhớ nổi. Ta quên mất dù không có mùi rượu thì nó vẫn là rượu a, hơn nữa đây là lần đầu thân thể này của ta uống rượu, dường như ta say rồi.

Mơ hồ nhớ là Tống Khiêm phù ta trở về, chiếu cố ta, giúp ta nghỉ ngơi. Đã lâu không được cảm thụ sự quan tâm chăm sóc của người khác, cho dù là Bàn Li, cũng không để tâm như vậy.

Ta không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra lúc đó, thế nhưng nhớ rõ ta lúc say rất nháo loạn.

Buổi sáng hôm sau, ta mới trong mê man tỉnh lại. Ta tìm Tống Khiêm cảm tạ, hắn nói: “Là ta sai, ta không biết Bàn Nhược không hảo uống rượu, sau này, người hay là đừng uống rượu nữa.” Ta thấy trong mắt hắn lóe lên một tia châm chọc.

Ta thích Tống Khiêm như vậy, một Tống Khiêm chân thật, ôn nhu. Ta không quản được lòng mình, nó muốn tan chảy trong sự ôn nhu của hắn.

8. Chương 8: Ngụy Trang Kém Cỏi, Uy Hiếp Không Thành

Cả ngày, đầu ta tựa như nặng ngàn cân, ép khiến ta không thở nổi, vậy nên ta đi nghỉ sớm. Xem ra sau này không nên uống rượu nhiều rồi.

Trong lúc mơ màng, rất nhiều hình ảnh chạy qua trước mắt: Bàn Li xinh đẹp, Tống Khiêm ôn nhu, Bàn Li đau thương, Tống Khiêm sâu sắc, Tống Khiêm ôn nhu như ngọc, Tống Khiêm tuấn mỹ,..... cuối cùng, toàn bộ thế giới chỉ có độc hình ảnh Tống Khiêm. Ta thật hết thuốc chữa.

Bên ngoài có tiếng động rất nhỏ, ta ban đầu cũng không chú ý, còn cho đó là gió. Chính là, gió sẽ không bước vào phòng ta, điểm huyết ta, ta chỉ cảm thấy toàn thân cứng ngắc, không thể nhúc nhích.

Một người thực vạm vỡ khiêng ta trên vai, chỉ trong chốc lát liền bị đưa ra ngoài sơn trang. Trong đêm tối ta nhìn không rõ phương hướng, chỉ cảm nhận được gió thổi qua tai vù vù. Không biết vị đại hiệp này muốn gì, không phải là ngấm trúng ta nên tính tiền gian hậu sát chứ? Ta thừa nhận là ta nghĩ quá lên.

Bất quá ta dám khẳng định hẳn là người của sơn trang. Là đệ nhất sơn trang trong võ lâm, nếu có kẻ muốn ngang nhiên bắt người ra ngoài thì vị trí võ lâm minh chủ của Tổng Liêm đã không giữ được đến nay.

Một lát sau, đại khái là đã cách sơn trang khá xa, vị đại hiệp kia liền không chút ôn nhu hắt ta xuống. Tuy bản thân không nặng gì cho lắm, nhưng phản lực khi tiếp xúc với mặt đất vẫn khiến hai mắt ta nổ sao đầy trời, đầu đau nhức choáng váng.

Ta nhìn nhìn xung quanh, nơi nơi rậm rạp, tựa như đang trong núi. Thật may trước đây ở Vu sơn đã quen, bản thân cũng không phải hạng nhát gan, cảm giác hiện giờ khá tốt.

Nhìn lại vị đại hiệp bất cóc ta, giờ còn đang thở dốc, ta thực sự rất nặng sao?

Thế nhưng ngẫm lại, đại ca, người nếu muốn giấu mặt cũng không nên vụng về như vậy chứ? Lộ ra đôi mắt to tròn cùng hàng mày đó, ai mà không nhận ra người là tam đồ đệ của Tổng Liêm, Tổng Bình đây? Nhắc đến mới nhớ, một bộ phim chiếu lúc tám giờ khi ta ở kiếp trước từng xem cũng có cảnh như vậy, mỗi lần đại hiệp che mặt xuất hiện đều khiến diễn viên nghi nghi hoặc hoặc, những người đang xem phim đều mù hết rồi?

Xem ra vị đại hiệp này là lần đầu làm chuyện xấu, hẳn sau khi điều hòa được nhịp thở liền dùng khẩu khí tự cho là hung ác nói với ta: “Ta không biết mục đích người đến Tổng gia là gì? Người tốt nhất li khai ngay bây giờ, bằng không.....” Hẳn làm động tác cắt cổ.

Tiểu sinh sợ nha. Ta làm như một học sinh ngoan ham học hỏi hỏi hẳn: “Tổng gia cùng người là quan hệ như thế nào, vì sao người muốn ta li khai?”

Tổng Bình đại hiệp hiệp nghĩa nói: “Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ. Người rốt cục có li khai không?” Nói xong liền rút bội kiếm ra, vô cùng hào khí.

Ta ủy khuất nói: “Đại hiệp, ta cũng muốn li khai, chính là, ta phải hoàn thành tâm nguyện của nương. Người cũng biết, bách hành hiếu vi tiên(chữ hiếu phải đặt lên hàng trên, nô nà là vậy).” Ta chợt phát hiện, hóa ra mình cũng thực vô lại.

Đại hiệp suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Mặc kệ người hiếu hay bất hiếu, tóm lại, người đừng hòng nhảy vào Tổng gia, nhảy vào võ lâm, ta Tổng..., bản đại hiệp tuyệt không cho phép.”

Thiên địa chứng giám, Tổng gia cùng ta có quan hệ gì đâu, ta nếu muốn nhảy vào võ lâm thì ít nhất cũng phải có chút võ công a, chính là ta một nửa chiêu thức cũng không học qua. Giờ quay lại học được không? Trong tiểu thuyết võ hiệp không phải đều viết như vậy sao, một thiếu niên bình thường, đột nhiên có kỳ ngộ, liền trở thành quan tuyệt võ lâm.

Khi ta còn đang nghĩ về mấy thứ này, thanh kiếm của Tổng đại hiệp đã kề sát ta, “Người rốt cục có đáp ứng hay không, nếu không ta sẽ không khách khí.”

Ta thực bình tĩnh ôn hòa đối Tổng đại hiệp nói: “Người tùy tiện bắt ta đi như vậy, sau lại bức ta li khai, kỳ thật là người đang bôi nhọ Tổng gia.”

“Nói hàm hồ.” Tổng đại hiệp cảm phần trào dâng, kiếm lại kề sát cổ ta hơn.

“Người bình tĩnh một chút nghe ta nói.”

“Người nói đi.”

“Đầu tiên, ta là một người sống sờ sờ lại bỗng dưng biến mất trong sơn trang các người, còn không phải là phòng bị của các người vô dụng sao? Còn nữa, ta sau khi chữa trị thật tốt cho trang chủ các người, giờ bỗng dưng mất tích, thể diện của trang chủ sao đây? Cuối cùng, nếu ta ở bên ngoài dốc sức tuyên truyền sơn trang các người vong ân phụ nghĩa như thế nào, trang chủ các người bội tình bạc nghĩa ra sao, chỉ e, thanh danh đệ nhất sơn trang của các người cũng bị lung lay.” Ta thấy trong mắt hẳn xuất hiện sát khí.

“Đương nhiên người có thể giết ta, sau đó giả rằng đó là ngoài ý muốn hay tai nạn gì đó. Có điều, người phải biết rằng, bệnh của trang chủ các người, chỉ có ta mới trị được, ta chết, đương nhiên trang chủ các người cũng không sống được bao lâu.”

Ánh mắt đại hiệp đã dao động, thế nhưng vẫn cố cường điệu: “Ta không phải người của sơn trang. Người đừng quá tự tin, khắp thiên hạ cũng không chỉ có mình người là đại phu.”

Ta nhưn mảy: “Người cứ thử xem. Còn chuyện người có phải là người của sơn trang hay không, người nói không phải thì là không phải, đối ta không quan trọng.”

Tổng Bình nhìn ta, lại nhìn kiếm của mình, cuối cùng sau một hồi đầu tranh tư tưởng, hấn cũng thu kiếm lại, nói với ta: “Người đi đi. Nếu ta phát hiện người có điểm muốn gây bất lợi cho Tổng gia, ta nhất định sẽ giết người.”

“Đa tạ đại hiệp.” Sau đó ta vẫn không nhúc nhích nhìn hấn.

Hấn có chút phát ngược nói, “Người nhìn ta làm gì? Còn không đi đi, đừng để ta đổi ý.” (anh này hảo khi dễ nha, ngây thơ quá ^^)

Hóa ra ta vốn thực vô lại, “Người đã đem ta đến đây, đương nhiên phải đưa ta về rồi. Ta không có võ công, lại không biết đường, lát nữa nhờ đâu gặp sai lang hổ báo gì đó thì sao?”

Hấn nhìn ta giống như quái vật, sau đó theo cái lí luận vô cùng hợp lí mà ta đưa ra, hấn bắt đầu lo loạn hạ thất lưng. Ta cũng vô liêm sỉ mà nằm bò lên lưng hấn. Wa, thật là một cái lưng rộng lớn nha. Thật lâu không được hưởng cảm giác được công trên lưng ai đó, thoải mái vô cùng. Tổng đại hiệp đáng thương lại vừa đáng yêu của chúng ta. (em thật biết hưởng thụ, ta muốn nuôi một Tổng Bình ca ca, thỉnh thoảng khi dễ cho vui nha)

Đi được nửa đường, một thân ảnh vĩ ngạn (cao lớn, ngạo khí) chặn chúng ta lại. Hấn dùng thanh âm nhu hòa nhưng không hề mất đi uy nghiêm nói: “Buông người trên lưng người ra.” Thì ra là Tổng Khiêm.

Tổng Bình ngoan ngoãn thả ta xuống. Sau đó ta thấy Tổng Khiêm biến sắc, Tổng Bình cúi đầu.

Ta liền nhìn lên bầu trời đêm đen thăm thăm nói: “Trăng hôm nay thật đẹp nha!”

Tổng Khiêm nhìn chúng ta một lượt, sau đó ôn nhu hỏi ta: “Người không sao chứ?”

Có hấn quan tâm, ta sao có chuyện được chứ? Ta lắc đầu.

Trong mắt hấn có vẻ như ta đại khái đã phải chịu ủy khuất, hấn nói: “Người yên tâm, ta nhất định cho người một cái công đạo.” (lấy lại công bằng cho người = “báo thù báo thù” ^^)

Ta vội vàng giải thích, “Thực sự không cần đâu, ta không sao, thật đấy, không tin người cứ kiểm tra.” Nói xong hướng hấn bước tới. Sau một giây, lại thấy không thích hợp, ta liền dừng lại.

Hấn tiến tới kiểm tra nội tạng của ta, thực sự không bị thương mới trầm tĩnh lại.

Ta ý bảo Tổng Bình đi trước, Tổng Bình cũng thông minh, nhanh như chớp liền chạy mất. Tổng Khiêm muốn đuổi theo, ta liền vội nín hấn lại, “Người cũng đi mất thì ta làm sao trở về.”

Tổng Khiêm nhìn theo hướng Tổng Bình chạy đi, rồi lại nhìn ta, cuối cùng chọn lưu lại.

Hấn vô cùng áy náy nói với ta: “Thực xin lỗi, lại để người gặp phiền toái rồi.”

Hấn nói vậy khiến ta rất ngược ngùng, phiền toái chính là ta đây. Không dừng từ đâu đó xuất hiện rồi lại không dừng yêu cầu Bàn Li nhập gia phả Tổng gia. Giờ hấn lại muốn nhận lỗi với ta. Vì sao lần nào hấn cũng làm ta cảm động.

Ta nói: “Người nên xin lỗi là ta mới đúng, do ta xuất hiện, làm nhiễu loạn cuộc sống gia đình các người.”

Tổng Khiêm nói với ta: “Chuyện đời trước, ta không biết, cũng vô pháp tham dự, chỉ hy vọng, mối hận của họ đừng xảy ra với chúng ta.”

Người nói vậy, có phải là đang thay ta nói với người rằng: ta đã yêu người, càng ngày càng hăm sâu, không tự mình thoát ra được.

Chúng ta sóng vai chậm rãi bước đi, cảm thụ sự tĩnh lặng của đêm tối, ta hy vọng biết bao con đường này sẽ không có điểm dừng, chính là, con đường cuộc đời còn có ngày kết thúc, hưởng chỉ những cái khác.

Sau đó, có một đoạn thời gian ta không thấy Tống Bình. Kỳ thật Tống Khiêm không cần làm vậy, hẳn cũng chỉ muốn bảo vệ sự tồn tại của thứ mà hắn trân trọng, giống như ta muốn hoàn thành tâm nguyện của Bàn Li vậy.

9. Chương 9: Tích Huyết Nghiệm Thân

Những ngày ở sơn trang, ta rảnh rỗi không khác gì một con sâu gạo(o.O), cuộc sống vô cùng thanh nhàn thoải mái. Mà cũng không hẳn là rảnh rỗi, thỉnh thoảng, ta cũng xem bệnh giúp mọi người trong sơn trang..., chính là, người luyện võ, thân thể cường tráng không mấy khi sinh bệnh.

Rất nhanh, người được phái đi điều tra thân thể của ta đã trở lại, Tống Bình cũng vậy, ta thấy trong mắt hắn sự đề phòng mãnh liệt.

Điều tra hồi lâu, bọn họ cũng không thu được kết quả động trời gì. Chỉ là thỉnh thoảng người ta trông thấy một nữ tử mỹ lệ dắt theo một thiếu niên thanh tú xuống núi chữa bệnh cho thôn dân. Chính là bốn tháng trước, bọn họ chỉ gặp mình thiếu niên nọ mà không thấy bóng dáng nữ tử kia đâu. Cuối cùng, ngay cả thiếu niên cũng biến mất, nghe nói đi Giang Nam. Thiếu niên kia chính là ta, còn vị nữ tử mỹ lệ đó, theo nguyên văn họ nói lại: “Tính ra cũng chỉ có thể là Bàn Li.”

Bọn họ đem những mô tả của thôn dân về chúng ta họa thành chân dung, có bảy phần tương tự, với Bàn Li trong ấn tượng của Tống Liêm có năm phần tương tự. Vậy là đủ chứng minh rồi, thời này không có mấy ảnh, vẽ tranh cũng không thể chính xác 100% được.

Cuối cùng, ta đưa ra miếng ngọc bội mà Bàn Li giao cho ta, Tống Liêm tin tưởng đó chính là Bàn Li, liền ấy nấy khôn xiết.

Trong quá trình điều tra, thôn dân đều nhất trí cho rằng ta chính là thân sinh nhi tử của Bàn Li, vì chúng ta luôn đi cùng nhau, hơn nữa, ta còn gọi nàng là mẫu thân. Còn những thứ khác họ cũng không biết gì hơn, chúng ta sống rất ẩn dật.

Cho nên điều tra lâu như vậy cũng coi như vô dụng.

Tống Liêm thâm tình nói, “Nhược nhi, người đừng phủ nhận nữa, ta biết người chính là nhi tử của ta, bằng không người cũng không ngần ngại xa xôi đến đây trị liệu cho ta. Nếu không, Bàn Li cũng không cho người đưa đi vật của nàng. Máu mủ tình thâm, ta biết người không để ý ta, chính là, Bàn Li hận ta nên người cũng hận ta.” Lần đầu tiên bị gọi là Nhược nhi, thật không quen được.

Ta khấn thiết nói: “Tống trang chủ, ta thực sự là dưỡng tử của Bàn Li, còn nhi tử của người đã không còn trên nhân thế.”

Tống Liêm lại hỏi: “Người nói nhi tử của ta đã chết, vậy di hài của hắn đâu?” Điều này ta thực sự không biết, Bàn Li gần như chưa từng kể với ta về nhi tử của nàng.

Ta nhìn Tống Bình, Tống Liêm cũng nhìn hắn, trước sự chú mục của mọi người, Tống Bình cung kính nói: “Báo cáo trang chủ, chúng ta không phát hiện bất cứ mộ địa hay bài vị nào.”

Sau đó mọi người liền đồng loạt nhìn ta, giờ ta mới thấy chuyện này có khúc mắc. Đúng vậy, vì sao Bàn Li không lập bài vị cho nhi tử của mình? Chuyện này đúng là rất kì quái. Chẳng lẽ, thân thể này của ta đúng là nhi tử của Bàn Li? Thật khó tiếp thu.

Dưới ánh mắt nồng nhiệt của Tống Liêm, Tống phu nhân lại vô cùng lạnh nhạt, ta không thể phản bác được gì. Lúc này, Tống Khiêm mới lên tiếng: “Kỳ thật muốn nghiệm chứng Bàn Nhược cùng phụ thân có quan hệ huyết thống không cũng không phải không có cách, chính là không biết phụ thân cùng Bàn Nhược có nguyện ý hay không.”

Ta vội hỏi: “Cách gì?”

“Tích-huyết-nghiệm-thân.” Hấn nhấn mạnh từng chữ.

Ta biết bản chất của trò này, còn không phải cứ cùng nhóm máu thì sẽ hòa quyện vào nhau sao? Thế nhưng nếu ta không đáp ứng, Tống Liêm sẽ không dễ yên, hy vọng vận khí của ta đừng tốt như vậy, lại cùng nhóm máu với Tống Liêm.

Tống Liêm đã sớm sốt ruột, ta đành chậm rãi gạt đầu.

Ngay lập tức, nước sạch, bát sứ được bày ra.

Tống Liêm làm trước, dùng chủy thủ khía vào đầu ngón tay, cho máu chảy vào bát. Quả là khí phách anh hùng, mặt không hề biến. So ra ta có chút nhát gan. Ta sợ đau, ai lại đang không đi cắt tay mình chứ, tay đứt ruột xót, cái này không phải nói chơi nha.

Tống Khiêm thấy ta do dự mãi không hạ thủ được liền hỏi: “Cần ta giúp không?”

Ta vội xua tay, thôi cứ để ta tự làm. Sao khi dồn hết quyết tâm, ta liền cho mình một đao.

Sau đó ta trở mắt nhìn máu của mình cùng máu của Tống Liêm hòa vào nhau, trong ta có người, trong người có ta.

Trong chốc lát, mọi người đang quan sát lộ ra biểu tình khác nhau. Ta là bất đắc dĩ, sao lại trùng hợp như vậy chứ? Tống Liêm thì vui mừng khôn xiết. Tống phu nhân là thất vọng. Còn Tống Khiêm, ban đầu là kinh ngạc, sau đó thì mỉm cười nhìn ta. Những người khác thì tròn mắt nhìn nhau, chuẩn bị tiếp nhận sự thật này.

Tống Liêm mở lời trước, “Nhược nhi, giờ ngươi không còn gì để phủ nhận nữa. Ngày mai ta sẽ phát thiệp mời các anh hùng đến tham dự đại hội ta cùng hài nhi của ta nhận nhau.”

Mặt ta đầy hắc tuyến, hấn lại còn muốn tuyên cáo thiên hạ. Sắc mặt Tống phu nhân khó coi đến cực điểm, nàng thực không tán thành.

Ta nói: “Ta không quan tâm ngươi muốn làm gì, dù sao ta cũng không nhận ngươi là cha. Còn nữa, thỉnh người mau chóng an bài cho Bàn Li, ta không muốn nàng phải chờ lâu.”

Tống Liêm ôn nhu đáp lại, “Ta nói rồi, ngươi nếu không muốn nhận tổ quy tông, vi phụ sẽ không đáp ứng yêu cầu của ngươi.” Được lắm, đến xưng hô cũng đổi thành “vi phụ”.

Ta... ta thực sự không biết nên làm gì đây. Chẳng lẽ nhận hấn là cha sao? Thôi được, sau khi sống lại, mẹ có, cha cũng sắp có, thật là viên mãn.

Lúc này, Tống Khiêm nói: “Cha, Bàn Nhược, hay là như thế này, tạm thời Bàn Nhược sẽ nhận cha là nghĩa phụ, sau này khi Bàn Nhược cảm nhận được sự quan tâm, chăm sóc của cha, đến lúc đó, chúng ta quyết định lại xem có nhận tổ quy tông không.”

Một giải pháp điều hòa, cũng hợp lí. Ta tỏ ý đồng tình. Tống Liêm đành bất đắc dĩ đáp ứng, dù sao đây cũng là một bước tiến lớn trong quan hệ với ta, hấn ngay lập tức liền lấy lại tinh thần. Hấn liếc mắt tán thưởng nhi tử của mình, Tống Khiêm lại đang chăm chú nhìn mẫu thân của hấn.

Tống Khiêm đến bên Tống phu nhân, giống như đang nói, nường, ta sẽ luôn bên người. Tống phu nhân nhìn Tống Liêm, nhìn ta, rồi lại nhìn Tống Khiêm, cuối cùng đành thở dài.

Ta vốn nghĩ rằng Tống Liêm sẽ nhanh chóng an bài chuyện của Bàn Li, thật không ngờ, hấn lại nói: “Đợi đến khi người chính thức nhận tổ quy tông mới làm chuyện này cũng chưa muộn.”

Đối với sự căm tức của ta, Tống Liêm giải thích, “Ta sẽ thỉnh các anh hùng khắp thiên hạ đến chứng kiến ta nhận ngươi làm nghĩa tử.” Hấn hết như trẻ ra mười tuổi, hăng hái nói.

Thôi bỏ đi, ta sẽ thỏa mãn nguyện vọng tuổi già của trung niên anh hùng này vậy.

Tống Liêm coi như cũng có lương tâm, lập tức liền phân phó người lập một mộ phần rất tốt cho Bàn Li, đợi sau đại hội quần hùng liền hạ táng.

Bàn Li, người trên trời linh thiêng, cũng có thể yên nghỉ rồi.

10. Chương 10: Bị Tập Kích

Không biết bao kẻ vì cuộc sống quá an nhàn mà mất đi ý chí chiến đấu, ta chính là loại người này, dù sao cũng không nhiều kẻ hùng tâm tráng chí (ý chí mạnh mẽ, tham vọng to lớn), ta không được như Tống Liêm, lấy việc duy trì võ lâm chính đạo làm nhiệm vụ của mình.

Ta cảm thấy cuộc sống hiện tại của ta rất tốt, Tống Liêm sai người đổi cho ta một phòng rất thoải mái, ngay cạnh phòng của Tống Khiêm, (cha già bỏ rơm gần lửa rồi =.) còn tuyển ra cho ta một tỷ nữ rất đáng yêu, ta có thể ngủ nướng bao nhiêu tùy thích, cơm bưng nước rót đến tận miệng.

Đây đúng là cuộc sống lí tưởng a, thiếu hụt duy nhất đó là không thể cùng người trong lòng tỉnh dậy bên nhau a. Chính là, mỗi ngày đều có thể thấy nụ cười ấm áp của người ấy, vậy là tốt lắm rồi.

Về thứ gọi là lòng ái nấy, hử thẹn, ta thật sự không có. Là Tống Liêm cương quyết nhận ta làm nhi tử của hắn, không liên quan đến ta. Về chuyện thỉnh thoảng nhận được vài ba ánh mắt kinh thường, ta coi như không thấy.

Không biết sau này khi phải rời đi, liệu ta có thấy luyến tiếc? Sau này, ai có thể nắm chắc tình trạng hiện tại là tốt.

Cứ thế rồi cũng đến thời điểm một đêm trước “đại hội nhận thân” của Tống Liêm. Trước đó, Tống Liêm cho người đặc biệt thiết kế y phục và trang sức (ví dụ ngọc bội, cột tóc, v.v..) cho ta. Theo như Tống Liêm nói “Nhất định thể hiện được thân phận và khí thế của nhị thiếu gia Tống gia.” Có thể tưởng tượng được sẽ hoa lệ như thế nào.

Tống Liêm trả lại ngọc bội của Bàn Li cho ta, hắn nói: “Đồ của nương người, người giữ lấy đi, khi nhớ nàng thì lấy ra xem.” Ta vui vẻ nhận lấy. Bàn Li đã khắc sâu trong tim ta, có vật này hay không cũng không thay đổi được sự tưởng niệm của ta về nàng. Chính là, nếu kẻ đó không trân trọng đồ vật của nàng thì ta sẽ hảo hảo bảo quản nó.

Tống Khiêm giảng qua cho ta về sở thích của các võ lâm nhân sĩ, chính là, ta nghe tai này lọt ra tai kia, không vào đầu chút nào. Có điều, nghe thanh âm êm dịu chảy qua đúng là một loại hưởng thụ.

Thích một người, chỉ cần đứng bên hắn, cảm nhận sự ôn nhu của hắn, chính là một loại hạnh phúc. Chỉ là ta không biết hạnh phúc này duy trì được bao lâu.

Ta hỏi hắn: “Tống Khiêm, người có chán ghét ta không? Ta là kẻ phá hoại gia đình hoàn mỹ của người.”

Hắn nuông chiều xoa xoa đầu ta nói: “Nếu chán ghét người, ta sẽ không đối với người như thế này, có một đệ đệ, ta thấy rất vui.”

Ta nói: “Có một ca ca như người, ta cũng thực vui.” Chỉ vì, người đó là người.

Sau đó, hắn đứng dậy nói với ta: “Đi nghỉ sớm đi, mai sẽ rất bận.”

“Àn.” Ta tiễn hắn ra cửa, đợi đến khi hắn về phòng. Vì sao chưa lần nào hắn quay lại nhìn ta? Người biết mà, rằng luôn có người dõi theo bóng hình người.

Ta đóng cửa lại đi ngủ. Tới nơi này, ta liền quen với việc ngủ sớm dậy sớm, bởi nơi này không có cuộc sống về đêm.

Có lẽ trời không quên ta, không nỡ để ta lại một lần nữa chết trẻ. Đêm đó, ta lăn qua lăn lại mãi mà không ngủ được, nghĩ đến ngày mai, nghĩ đến các anh hùng hào kiệt, nghĩ rằng không biết mai có xảy ra sự cố nào không. Nhắm chặt hai mắt, đếm cừu đều không hiệu quả. Ta liền mở hai mắt, ngăm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Không biết này có liên quan đến truyền thuyết Hằng Nga: nổi ân hận vì ưng thuận đi trộm được. Nếu không vì sợ bị Hậu Nghệ vứt bỏ, nàng sao lại đi trộm được của hắn. Chính là, nàng không tưởng tượng được rằng,

dù nàng có trộm được hay không đều đưa đến một kết cục. Trong mắt, trong lòng các đại anh hùng chỉ có thiên hạ của bọn hần, không dung những thứ khác.

Trong lúc ta đang thả hồn theo ánh trăng, một bóng đen chậm từ từ tiếp cận ta. Chắc chắn không phải bóng cây, bởi vì, ta có thể thấy ánh đao lóe lên lấp lánh.

Ta mò mẫm tìm trên giường xem có thứ gì có thể giúp ta ngăn chặn hần không, đồng thời tính toán lúc nào thì nên la lên kêu cứu.

Ngay lúc đó, ta đụng phải một bình sứ nhỏ, bên trong đại khái là được. Bóng đen càng ngày càng gần, đao vung lên. Ta mặc kệ, chặn đao của hần rồi la lên: “Có thích khách, có thích khách.”

Hần là ta bình thường sống rất có đạo đức nên trời xanh phù hộ, trong bình sứ chính là một loại được dạng bột, hơn nữa lại là đêm tối nên hần nhất thời không thấy rõ phía trước. Ta vội vàng đứng dậy vớ lấy thanh bội kiếm trên đầu giường, đó là ta đưa đòi, thấy nó đẹp nên lấy về, ai ngờ cũng có lúc dùng đến.

Ta đối hần nói: “Tráng sĩ, ngươi nhằm phòng rồi, tiểu đệ ta từ nhỏ sinh sống nơi thâm sơn dã lâm, chưa từng kết thù với người, nhất định là người tìm nhằm người.”

Người nọ rất nhanh liền hồi phục tỉnh táo, chém xuống ta. Ta dùng kiếm chắn ở phía trước, kiếm lại bị ghì đến rung lên bần bật. Ta nghĩ chắc xong đời rồi, ta còn chưa hoàn thành tâm nguyện của Bàn Li a, làm sao ăn nói với nàng đây. Ta còn chưa nói với hần, ta thích người, ta lại phải ôm hận mà chết sao?

Ngay khi ánh đao lóe lên một lần nữa, bỗng một người lao vào phòng ta, ngăn chặn hiểm nguy cho ta. Ta biết, đó là Tống Khiêm. Đây đã là lần thứ hai rồi.

Trước mắt là một màn đao quang kiếm ảnh, người tới ta đi. Hắc y nhân lại đánh về phía ta. Tống Khiêm một bên bảo hộ ta, một bên đánh lại hần, dần dần trở nên yếu thế, ta có thể ngửi được mùi máu.

Lúc này, sơn trang bắt đầu ồn ào, mọi người đều tỉnh. Hắc y nhân thấy tình thế không ổn liền nhanh như chớp phi thân đào thoát. Không ít đệ tử đuổi theo, chính là không thể bắt hần về. Xem ra là cao thủ trong cao thủ.

Tống Liêm cũng bị kinh động, hần hỏi Tống Khiêm, “Người có nhận ra nguồn gốc võ công của hần không?”

Tống Khiêm đáp: “Hần là người của Thiên Diệp giáo.”

Tống Liêm nhìn Tống Khiêm đang bị thương, lại nhìn ta đang băng bó cho hần, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta nhất định không bỏ qua cho Thiên Diệp giáo.”

Chính là ta không biết, Thiên Diệp giáo âm mưu gì. Ta cái gì cũng không biết, Thiên Diệp giáo đó vì cái gì lại tìm đến ta. Lẽ nào là vì ta không biết võ công nên ta tay sẽ dễ dàng hơn?

Chờ tất cả mọi rời đi, ta khẽ vuốt miệng vết thương của Tống Khiêm, không nhịn được muốn rơi lệ. Vì sao lần nào cũng là hần đến bảo hộ ta, thậm chí còn vì ta mà bị thương, nếu ta có thể tự bảo vệ được mình thì tốt bao nhiêu.

Hần cười nói: “Đừng đau lòng, chút thương đó không hề gì. Bảo hộ đệ đệ là trách nhiệm của ca ca.” Hần định vỗ vỗ đầu ta, chính là cánh tay đang bị thương.

Ta nén lòng lại, chỉ im lặng giúp hần thượng dược. Nếu có một ngày ta có thể làm gì đó cho người, bất kể là điều gì ta cũng làm.

Thượng dược hảo, hần liền đứng dậy rời đi, trước khi đi hần nói với ta: “Hảo hảo nghỉ ngơi, ta hy vọng ngày mai nhìn thấy một Bàn Nhược phần chân rạng rỡ.”

Ta mỉm cười với hần, cũng không dám cam đoan, sau chuyện hần bị thương thế này, ta làm sao ngủ được chứ. Ta lập tức ra một quyết định, sau này nhất định luôn mang bên mình mê dược bí chế, không để kẻ xấu thừa cơ gây chuyện.

Trải qua một trận kinh hách, ta cũng kiệt sức thế nên dễ dàng rơi vào giấc ngủ, đại khái là có Tống Khiêm ngay sát vách nên cảm thấy yên tâm a.

11. Chương 11: Tình Dịch Xuất Hiện

Trời còn chưa sáng ta đã bị tiếng huyền não bên ngoài đánh thức, Tiểu Ngọc đẩy cửa tiến vào nói với ta: “Đại công tử dậy nô tỳ thỉnh công tử dậy sớm, hôm nay sẽ rất vất vả.”

“Hảo, ta biết rồi.” Ngay từ đầu ta đã nói Tiểu Ngọc không cần xưng là nô tỳ nhưng nàng vẫn không sửa được, tầng lớp nhân dân lao động a. Chính là ta vẫn an ổn thoải mái nhận sự chiếu cố của nàng, cái này là có chút dung túng bản thân a.

Tiểu Ngọc đưa ngoại bào đã sớm chuẩn bị tốt cho ta, đường chỉ sắc bạc, họa tiết mai vàng, tóc dùng phát quan cố định lại, cũng rất ra dáng a. Ta còn cố ý đem ngọc bội của Bàn Li giắt bên hông.

Tiểu Ngọc mắt ánh lên nói với ta: “Công tử, người thật đẹp a.”

Ta hỏi: “Là ta đẹp hay là Tống Khiêm đẹp?”

Tiểu Ngọc nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Các người đều đẹp, có điều Đại công tử rất anh khí, còn người lại thanh tú.”

Này còn không phải gián tiếp nói nương ta? Thôi bỏ đi, thân xác kiếp này đã vậy rồi, ta cũng không thay đổi được.

Đẩy cửa bước ra, Tống Khiêm vội vàng đi ra ngoài, tất tất tả tả, không giống bộ dáng bị thương chút nào. Hắn nhất định rất vất vả! Hôm nay, Tống Khiêm một thân thanh y, tay áo điểm mấy cành trúc, thắt lưng mang trường kiếm, quả là tuấn mỹ vô song, khí chất hiên ngang. Hắn nhìn thấy ta liền mỉm cười: “Đến đây.”

“Ân.” Ta gật đầu. Sau đó hắn tiếp tục tất bật trở lại công việc của mình. Vô luận thế nào, ta cũng không thể chân chính dung nhập vào thế giới của hắn.

Lúc dùng điểm tâm, ta không thấy Tống Liêm và Tống Khiêm, nghe nói họ đang tiếp đón các anh hùng hào kiệt.

Không lâu sau, Tống Liêm tìm ta, hắn muốn ta đi theo bên cạnh hắn. Hóa ra khách nhân đã đến, hắn muốn giới thiệu ta với mọi người.

Tống Liêm hôm nay rất phấn khởi, tinh thần rất tốt.

Võ lâm minh chủ quả là trọng thể diện a, đại nhân vật nào cũng đến, nào là phương trượng Thiếu Lâm, chưởng môn phái Nga Mi, bang chủ Cái Bang,... đều tề tựu đông đủ. Cũng có không ít thanh niên tuấn tài, phong tư như vậy, tương lai nhất định làm nên chuyện lớn. Tiểu Ngọc lén nói: “Lần này cũng không kém so với võ lâm đại hội mười năm có một a.” Ta chưa từng tham gia võ lâm đại hội nhưng đã xem không ít lễ hội, nếu Tống Liêm mở hội diễn, nhất định vé bán được không ít a.

Dần dần, theo lượng khách vơi dần, mặt ta cũng đã cứng đờ, chắc cũng sắp xong rồi. Đang lúc ta thầm kêu may mắn, bên ngoài chợt xôn xao. Còn lượt hai nữa sao?

Tiểu Ngọc phấn khích nói với ta: “Công tử nhìn xem, võ lâm đệ nhất mỹ nữ, Âu Dương Sơ Tuyết đến rồi.” Ta nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Ngọc, thật sự là một mỹ nhân a. Dáng người thanh thanh, làn da trắng nõn, khuôn mặt trái xoan, đôi môi anh đào, mắt to, tinh thuần tựa như tiên nữ. Nữ tử như vậy, không biết nam tử xuất chúng đến thế nào mới xứng đôi?

Đi sau nữ tử còn có một đôi trung niên phu phụ, nam vĩ ngạn, nữ tao nhã, xem diện mạo của họ, hẳn là phụ mẫu của nàng.

Tống Khiêm cùng Tống Liêm đứng dậy nghênh đón, ta cũng theo ngay sau đó. Tống Liêm nói: “Các người cuối cùng cũng đến a, trên đường không phát sinh chuyện gì chứ?”

Nam tử đáp: “Không có việc gì, chỉ là Tuyết nhi chăm chút diện mạo nên trì hoãn vài canh giờ.”

Âu Dương Sơ Tuyết hờn dỗi kêu lên: “Phụ thân.” Thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Nương của nàng thở dài, “Ai, nữ nhi càng lớn càng khó bảo, cũng may là có người để ý a.” Dứt lời liền nhìn Tống Khiêm.

Có ý gì? Toàn bộ tinh thần ta nổi lên phòng bị.

Tống Khiêm cung kính nói: “Thế bá, bá mẫu vất vả rồi.”

Âu Dương Sơ Tuyết đi đến bên Tống Khiêm, “Khiêm ca ca người không quan tâm ta, ta cũng thực vất vả mà.”

Tống Khiêm sững nịch nhìn nàng, “Khiêm ca ca biết dọc đường Tuyết nhi đã chiếu cố thế bá, bá mẫu, hẳn là cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi một chút được chứ.” Dưới ánh mắt ôn nhu đó, dù là sắt thép cũng sẽ tan chảy.

Âu Dương Sơ Tuyết cười duyên nói: “Khiêm ca của ta là tốt nhất.”

Âu Dương phu nhân cũng giả vờ trách cứ, “Chính là vì Tống Khiêm chiều quá sinh hư.”

Tống Khiêm khẽ vuốt tóc Âu Dương Sơ Tuyết: “Tuyết nhi sinh ra là để được cưng chiều.”

Các vị trưởng bối cười lớn, ta cũng miễn cưỡng xuất ra nụ cười. Thế nhưng, ai thấy được bị thương trong mắt ta?

Sau một hồi hàn huyên, Âu Dương Sơ Tuyết mới chú ý đến người ngoài là ta. Nàng hỏi Tống Khiêm: “Khiêm ca ca, vị công tử này là?”

“Thật không phải, ta quên chưa giới thiệu các người. Đây là Nhị đệ thất lạc nhiều năm của ta, Bàn Nhược. Vì hắn mà chúng ta có tụ hội tại đây a.” Nói như vậy thật sự giống như ta rất có mặt mũi ở đây a.

Ta khách khí nói: “Hân hạnh bá phụ, bá mẫu. Thiên tiên tiểu thư, hân hạnh.” Tất cả mọi người đều bị ta chọc cười, đặc biệt là Âu Dương Sơ Tuyết, nàng cười đến run người.

Tống Liêm nói: “Nhược nhi, hai vị này là Âu Dương bá phụ cùng Ôn bá mẫu, còn có thiên kim Âu Dương Sơ Tuyết. Âu Dương bá phụ của người cùng ta khi còn trẻ thường kề vai tác chiến, chúng ta là sinh tử chi giao.”

Ta lại tươi cười thăm hỏi.

Âu Dương bá phụ nhìn ta nói: “Đúng là một hảo haid tử, lão Tống, người thật có phúc khí.” Nếu biết khát vọng của ta đối với Tống Khiêm, các người có hối hận trước kia mình đã nói những lời này hay không.

“Ha hã, Âu Dương Sơ Tuyết của người cũng bao kẻ đỏ mắt trông theo.”

Hai lão bằng hữu cười ha hã, vô cùng tự hào.

Sau đó, Tống Khiêm đưa ba người họ nhập tọa. Âu Dương Sơ Tuyết cầm tay Tống Khiêm, Tống Khiêm tươi cười với nàng, một bức họa đôi kim đồng ngọc nữ mỹ hảo, còn ta chỉ có thể nhìn và thưởng thức.

Ta theo cạnh Tống Liêm một lúc, khi người đến đông đủ ta cũng nhập tọa. Ta, ba người nhà Âu Dương, Tống Liêm, Tống Khiêm, bang chủ Cái Bang, chủ môn phái Võ Đang ngồi một bàn.

Người của Thiếu Lâm tự cùng phái Nga Mi ăn chay, ngồi chung một bàn. Các anh hùng hào kiệt khác cũng theo thứ tự mà nhập tọa.

Tống phu nhân thân thể không khỏe nên không tham dự. Không khỏe, cũng không phải ở thân thể a.

Tiểu Ngọc nói cho ta biết: Âu Dương phu phụ một người tên là Âu Dương Hùng, một người là Ôn Thi Nhã, là bảo chủ và bảo chủ phu nhân của thiên hạ đệ nhất Vô Trần bảo, là đại anh hùng hiệp lữ nổi danh trong giới võ lâm. Vô Trần bảo cùng Phong Vũ sơn trang cũng vang danh thiên hạ, có câu nói “nam Phong Vũ, bắc Vô Trần”. Âu Dương Sơ Tuyết là nữ nhi độc nhất của Âu Dương phu phụ, từ nhỏ đã được nuông chiều, hổ phụ vô khuyến nữ, nàng có tư chất tập võ thiên bẩm, võ nghệ không hề tầm thường, với “Phiêu tuyết kiếm pháp” do chính nàng sáng tạo và dung mạo tuyệt thế, nàng được tôn xưng là võ lâm đệ nhất mỹ nữ (bada: chỉ mỹ nữ thôi, mỹ nam còn nhiều haha, không đến lượt nàng làm đệ nhất mỹ nhân a)

Âu Dương Sơ Tuyết cùng với Tống Khiêm từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, tình thâm ý thiết, được giới võ lâm công nhận là Kim Đồng Ngọc Nữ.

Ra là vậy, chẳng trách giữa bọn họ khi đó có một lớp ngăn vô hình với những người bên ngoài. Mà ta, chính là người ngoài đó.

Không lẽ giống như kiếp trước, trong ngày bọn họ kết hôn, ăn vận đẹp đẽ tham dự, rồi còn nói đủ những lời chúc phúc. Nếu không có tai nạn bất ngờ, ta có lẽ còn đứng ra đồng hành cùng bọn họ trên lễ đường.⁽¹⁾

Ta nghĩ ta không làm được, lúc này đây, mặc kệ thế nào ta sẽ ra sức giành lấy. Đã chết một lần, còn cố kỵ gì nhiều, tự ủy khuất chính mình, sống chỉ để kéo dài chút hơi tàn thôi sao. Nếu như vậy, thà quyết một lần, không để kiếp trọng sinh này thành vô nghĩa.

[1] Nhược làm phù rể trong hôn lễ của Lí Dương.

12. Chương 12: Song Hỷ Lâm Môn Độc Thương Hoài

Sau khi mọi người tề tựu đông đủ, Tống Liêm tiến lên phát biểu. Thanh âm tựa như chuông đồng, vang vọng khắp gian phòng. Hắn ôm quyền với mọi người rồi nói: “Đầu tiên là cảm tạ các vị cấp lão phu bạc điện, tụ hội tại đây.”

Mọi người lập tức đáp lại: “Trang chủ khách khí, đây chính là vinh hạnh của chúng ta.”

Tống Liêm tiếp tục nói: “Thỉnh mọi người đến đây chủ yếu là để chứng kiến Tống Liêm ta hôm nay thu nhận Bàn Nhược làm nghĩa tử.” Ta đứng dậy, đến cạnh Tống Liêm.

Bên dưới, mọi người bắt đầu xôn xao nghị luận về ta là nhân vật như thế nào. Ta vẫn theo cạnh Tống Liêm, những người ở đây, không mấy ai chân chính biết được nội tình.

Tống Liêm xua tay, “Chắc là hầu hết mọi người không biết Bàn Nhược, hắn vừa xuống núi không lâu, hắn cũng chính là diệu thủ hồi xuân đã cứu ta một mạng.”

Tiếng tán thưởng nổi lên bốn phía, “Không thể tưởng được, tuổi nhỏ đã có y thuật như vậy, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.”

Ta khiêm tốn cười, “Các vị tiền bối khen quá rồi, chỉ chút tài mọn thôi.” Đạo đức giả, sao lại không chứ?

Thiếu Lâm phương trưởng vuốt vuốt chòm râu bạc, nói: “Không tồi không tồi, không kiêu ngạo không nóng nảy, hậu sinh khả úy.” Ta lại cười ngại ngùng.

“Bàn Nhược phẩm hạnh chính trực, tâm địa thiện lương, lão phu liền nhất kiến như cố. Sau khi hẩn tang mẫu liền một thân đơn độc. Lão phu hôm nay thu nhận hắn làm nghĩa tử, thỉnh các vị chứng kiến. Sau này mong mọi người chiếu cố hắn hơn.” Nói là thu ta làm nghĩa tử mà chẳng khác gì như hẩn đang ban ân, là muốn làm rõ ai cầu ai sao?

Ta cười nói: “Trước tiên cho Bàn Nhược tạ ơn các tiền bối và các huynh đài, sau này còn nhờ cậy các vị nhiều.” Được rồi, ta khinh bỉ chính mình, còn muốn lấy lòng bọn họ.

Lúc sau, Tiểu Ngọc bưng một ly trà đến, ta hai tay dâng lên Tống Liêm, “Nghĩa phụ, thỉnh dùng trà.”

Tống Liêm sắc mặt ân cần, “Không cần khách khí như vậy, sau này giống như Khiêm nhi gọi ta phụ thân là được.”

Dứt lời liền đem trà một hơi uống cạn, kế đến đưa cho ta một cái hồng bao.

Ta hai tay tiếp nhận hồng bao, “Cám ơn nghĩa phụ.” Có đánh chết ta cũng không cho người chiếm được tiện nghi, với lại nghĩa phụ với phụ thân kém nhau bao nhiêu?

“Hài tử này, còn thẹn thùng, ha ha.” Lão nhân gia người đứng là...

Các anh hùng hào kiệt bên dưới nhất tề đứng dậy chúc mừng. Tống Khiêm cũng đứng lên nói: “Chúc mừng phụ thân, chúc mừng Nhị đệ.” Chỉ là sau khi nói xong, hắn liền đem sự chú ý trở về bên Âu Dương Sơ Tuyết.

Sau đó, ta nhập tòa, chăm chú quan sát Tống Khiêm cùng Âu Dương Sơ Tuyết khênh nhau đi. Tống Liêm tiếp tục lưu lại trung tâm đại sảnh.

Hắn nói, “Nhân hôm nay mọi người tụ họp tại đây, lão phu cũng tuyên bố chuyện khác nữa. Các vị đang ngồi đây có lẽ đều đã nghe nói qua, hôm qua, Bàn Nhược bị tập kích, nếu không phải Khiêm nhi kịp thời phát hiện thì e hậu quả khôn lường.”

Mọi người đồng loạt kích động, “Nhị vị công tử không sao chứ?” “Có bắt được thích khách không?” “Không biết kẻ nào làm chuyện này?”

Âu Dương Sơ Tuyết gắt gao nhìn hắn, cẩn thận đánh giá, “Khiêm ca ca, ngươi không sao chứ? Có bị thương không?”

Tống Khiêm an ủi nàng, “Không có việc gì, Khiêm ca ca của ngươi tự bảo hộ mình được, nếu không sao có thể bảo hộ người.”

“Khiêm ca ca đánh giá ta quá thấp đó, ta không cần bảo hộ.”

“Khiêm ca ca muốn bảo hộ Sơ Tuyết muội muội của mình, nếu ngươi không muốn, ta sẽ đi bảo hộ người khác.”

“Không muốn, không muốn, ta muốn Khiêm ca ca bảo hộ ta, chỉ muốn sự bảo hộ của Khiêm ca ca thôi.”

Sau khi trấn an Âu Dương Sơ Tuyết, Tống Khiêm hành lễ với mọi người, “Đa tạ các vị quan ái, tại hạ cùng Nhị đệ đều không sao, chỉ tại tại hạ học nghệ bất tinh, để cho thích khách đào thoát. Xem chiêu thức của hắn, hẳn là người của Thiên Diệp giáo.”

Bên dưới lại một trận xôn xao. Chuông môn Võ Đang cạnh ta nói: “Thiên Diệp giáo này đã tâm không nhỏ a.”

Tống Liêm cắt đứt màn đàm luận của mọi người: “Các vị đều biết, Thiên Diệp giáo hai năm nay lấy thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn thu phục các tà giáo khác, hiện tại mọi tà giáo nghe theo Thiên Diệp giáo, chỉ đầu đánh đó. Chúng ta không ai biết giáo chủ Thiên Diệp giáo là thần thánh phương nào, thế này cũng đủ thấy Thiên Diệp giáo này bí hiểm ra sao. Mà lúc này đây, Thiên Diệp giáo còn tập kích Bàn Nhược, nhi tử của ta, chỉ e đây chính là một loại tín hiệu, tín hiệu cho thấy dự vọng xưng bá võ lâm Trung Nguyên của hắn.”

Thế nên mới ra tay với một kẻ không có võ công như ta? Người của Thiên Diệp giáo đúng là mạnh thật đấy.

Mọi người đều hòa theo những gì Tống Liêm nói.

“Cho nên chúng ta nhất định phải liên hợp lại, đối kháng ma giáo này. Hai năm nay, thân thể lão phu ngày càng sa sút, chỉ e không thể dẫn dắt các vị. Bởi vậy, lão phu quyết định từ chức, để lại vị trí võ lâm minh chủ cho người thực sự có năng lực dẫn dắt các vị võ lâm đồng đạo, đồng thời giúp đỡ võ lâm chính nghĩa.”

Lúc này có những kẻ nóng lòng muốn thử sức, có một số kẻ vẫn nén được không biểu hiện ra ngoài, có kẻ lại chân thành nuối tiếc, thần thái khác nhau.

Tống Liêm thở dài nói, “Ai, ta đã già thật rồi, bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi, võ lâm chính nghĩa liền giao cho họ đi.” Lời này vừa nói ra, thanh niên tài俊 ánh mắt đều sáng lên, ngay cả Tống Khiêm cũng tản ra một loại thần thái khác thường. Thiên hạ, quả là một thứ cảm dỗ a.

Tất nhiên cũng có nhiều lời muốn giữ lại Tống Liêm, hắn chỉ đáp: “Ta đã quyết định rồi, ba tháng sau, tại sơn trang này sẽ tổ chức võ lâm đại hội, tuyển ra tân võ lâm minh chủ. Mong các vị đến tham dự.”

“Nếu Tống minh chủ đã quyết, chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ Tống minh chủ.” Mọi người đồng thanh, khí thế như hồng. Hẳn không ít kẻ đang mừng thầm a.

Vốn nghĩ này sẽ kết thúc bài diễn thuyết của hắn, hắn lại nói tiếp: “Còn có một việc muốn chia sẻ cùng các vị, chính là hôn sự của khuyến tử Tống Khiêm và Âu Dương Sơ Tuyết. Khuyến tử năm nay hai lăm, đã đến

tuổi nên lập gia thất, may mắn được Âu Dương tiểu thư cất nhắc, hai nhà chúng ta đã định ra hôn sự, chờ vô lâm đại hội kết thúc sẽ cử hành hôn lễ.”

Trong chốc lát, khắp nơi đều vang lên tiếng chúc mừng, những câu ta nghe nhiều nhất là “duyên trời tác hợp”, “song hỷ lâm môn”. Tất nhiên cũng có không ít thanh âm tiếc hận, cảm thán rằng vì sao Âu Dương sớm xuất giá như vậy, rồi Tống Khiêm công tử vì cái gì lại thành thân.

Tiểu Ngọc vẻ mặt ngưỡng mộ nói: “Trên đời này cũng chỉ có họ mới xứng với đối phương.”

Âu Dương Sơ Tuyết then thùng tựa vào Tống Khiêm, Tống Khiêm lễ phép tạ ơn mọi người chúc phúc, nét mặt vô cùng phần chấn.

Hôm nay không phải vì ta mà tổ chức sao? Vì sao ta một chút hào hứng cũng không có, ta cũng chỉ như một khán giả nào đó quan khán người khác hạnh phúc, tự cười chính mình sao lại sầu não, thương tâm, tiếc hận.

13. Chương 13: Say Rượu Nói Nhảm Hay Là Chân Tình?

Tống Khiêm cùng Âu Dương Sơ Tuyết lần lượt nhận lời chúc phúc của mọi người, ta cũng mỉm cười nói: “Chúc các người bách đầu giai lão, sớm sinh quý tử.” Tống Khiêm gật đầu tiếp nhận, Âu Dương Sơ Tuyết tựa như chim nhỏ nép vào người hắn.

Giai lão cái đầu người, sinh sinh cái rắm.

Rốt cục cũng ăn được một chút, hôm nay mệt mỏi quá, bị kích động nhiều nữa, nhất thời không tiếp nhận nổi, mượn tạm rượu để giải quyết vậy.

Anh hùng hào kiệt, ăn uống phóng khoáng, quả là hảo hán.

Tống Liêm ý bảo ta kính rượu các vị tiền bối. Tống Khiêm xung phong muốn thay ta làm việc này, hắn nói từ lượng của ta không tốt. Ta đẩy hắn ra nói: Rượu cũng chỉ là một loại nước a, cùng lắm thì ta say một trận là cùng chứ gì. Ta là nam nhân, không cần người quản, người đi mà hảo hảo chiêu cố Sơ Tuyết muội muội của người là được rồi. Ca ca, ta hôm nay tâm tình tốt lắm, muốn thoải mái chén chén một phen.

Có một câu thế này: Mượn rượu giải sầu, lại thêm sầu. Rượu nhập sầu tràng, hóa thành lệ tương tư? Ta không sầu, ta hôm nay rất cao hứng, nên mới uống nhiều như vậy. Kỳ thật từ lượng của ta rất tốt, các người xem, ta uống nhiều như vậy mà chưa thấy say chút nào. Ta có thể nhìn thấy rõ Tống Khiêm gấp rau cho Âu Dương Sơ Tuyết, rồi Tống Khiêm xới cơm cho nàng, còn giúp nàng cột gọn lại tóc.

Các người thực phiền phức, cứ muốn khoe khoang trước mặt ta.

Mãi mới kính xong đám tiền bối, rốt cục ta cũng đến trước mặt bọn họ. Ta không khách khí nói: “Hai người các người không cần lúng lúng hiện trước mặt ta nữa được không, làm ta hoa hết cả mắt, ha ha.” Nói xong, tâm tình ta phi thường thư sướng.

Âu Dương Sơ Tuyết không biết làm sao, liếc nhìn Tống Khiêm. Tống Khiêm kéo tay ta nói: “Bàn Nhược, người say rồi, ta đưa người về ốc nghỉ ngơi.”

“Đến đây nào, ta chúc các người trăm năm hảo hợp, bách đầu giai lão, trăm tử ngàn tôn, trăm năm hiếm gặp. Ô ô.....” Ta đột nhiên bật khóc, như thế nào lại xúc động như vậy?

Tất cả mọi người bắt đầu chú ý đến bọn ta, Tống Liêm sắc mặt xấu hổ, đi đến giải vây cho Tống Khiêm: “Khiêm nhi, Nhược nhi uống rượu say rồi, người đưa hắn về ốc, hảo hảo chiêu cố hắn.”

Ta phản bác, “Ta không say, ta thật sự thanh tỉnh.” Tỉnh táo nhớ rõ từng nụ cười của hắn, mỗi lần hắn ôn nhu. “Đến, chúng ta không say không về.” Ta hướng Tống Liêm nâng chén.

Tổng Khiêm nói với Âu Dương Sơ Tuyết vài câu rồi hỏi đáp Tổng Liêm, “Cha, ta sẽ đi.” Sau đó ôm theo ta đi về ốc.

Ta không cần, ta phải uống tiếp, uống đến khi không nhớ nổi người này là ai mới thôi. Tổng Khiêm ôm lấy ta theo kiểu ôm tân nương tử, đi vào trong. Ta loáng thoáng nghe Tổng Liêm nói: “Thật ngại quá, tiểu nhi uống say, khiến các vị chê cười rồi. Nào, chúng ta tiếp tục.”

Lòng ngực Tổng Khiêm thật ấm áp, thực rắn chắc, không như ta, theo như Tiểu Ngọc nói thì là: “Gầy đến mức ngang cây gậy trúc, không khiến nữ hài tử có cảm giác muốn nương tựa vào.”

Ta một bên quàng hai tay quanh cổ hắn, một bên lại nói: “Tổng Khiêm, ta ghét ngươi, ngươi là hỗn đản (tên khốn).”

Hắn dùng biểu tình người bình thường không chấp kễ điên nói, “Hảo, hảo, ta là hỗn đản, ngoan nào, chúng ta trở về nghỉ ngơi được không?”

Lúc này chúng ta đã tới hậu viện, ta lập tức nhảy xuống. “Ta không về nghỉ ngơi, ta phải tiếp tục uống rượu, rượu rất ngon, ha ha.”

“Lần sau chúng ta uống tiếp được không, rượu không thể uống hết trong một lần, phải giữ lại từ từ thưởng thức.”

“Ta mặc kệ, ta sẽ uống rượu, sẽ uống rượu.”

Tổng Khiêm bắt đắc dĩ điểm huyết ta rồi đưa vào phòng.

Ta òa lên, “Tổng Khiêm, vì sao ngươi không ôn nhu một chút thôi? Vì cái gì cứ phải thích nữ nhân kia? Vì cái gì không cười với ta giống như khi ngươi cười với nàng? Ta ghét ngươi, thế nhưng ta càng ghét chính mình.”

Tổng Khiêm kinh ngạc nhìn ta.

“Ha ha, ngươi bị dọa rồi. Phải, ta thích ngươi, Bàn Nhược ta thích Tổng Khiêm ngươi, ta là biến thái. Chính là, ta chỉ thích ngươi, còn cách nào nữa đây? Làm sao để khiến trái tim này ngừng tình cảm đối với ngươi đây? Tổng Khiêm, ngươi thích ta có được không?” Ta nước mắt nước mũi tèm lem nói, dựa vào lòng hắn.

Tổng Khiêm không nói được một lời, yên lặng giúp ta cởi bỏ ngoại bào, đưa ta vào trong chăn.

“Tổng Khiêm, vì sao ngươi không nói gì? Ngươi sẽ vì thế mà khinh thường ta sao?”

Tổng Khiêm bình tĩnh nói: “Sẽ không, ngươi là uống say, không biết mình đang nói cái gì.”

“Ta không say, ta thật sự thanh tỉnh, ta muốn sống cùng ngươi, bên ngươi cả đời.”

“Hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta ra ngoài tiếp khách.”

“Ô ô, quả nhiên là ngươi khinh thường ta, ngươi muốn bỏ đi.”

“Ta không có, ngươi nghĩ nhiều quá rồi.”

“Vậy thì ở lại đây với ta.”

Tổng Khiêm lại sững sốt, ta đứng dậy, từ phía sau ôm hắn, diêm dạm đáng yêu, “Ta sợ bóng tối, ngươi lưu lại cùng ta được không?”

Tổng Khiêm thở dài, “Hảo.” Chỉ là hắn bất động, ta cùng liền bất động theo. “Ngươi trước buông ta ra đã, để ta cởi ngoại bào được không?” Ta buông tay ra, lui về một bên, để lại cho hắn một khoảng lớn.

Tổng Khiêm cởi ngoại bào. Dáng người hắn thật tốt, có thể nhìn thấy qua lớp tiết y là một cơ ngực rắn chắc. Đại khái là ánh mắt ta khá lộ liễu, hắn rất nhanh liền kéo chăn chui vào.

Ta cũng lui vào, ôm hắn, ngửi mùi cơ thể thoang thoảng của hắn, cảm giác này thật tuyệt. Hắn cũng không đẩy ta ra. Cứ như vậy, ta từ từ tiến vào mộng đẹp. Sau đó mơ mơ màng màng nôn mấy lần, ta không nhớ rõ.

Thời điểm mở mắt, Tiểu Ngọc đã đứng bên giường ta, “Công tử ngươi tỉnh rồi, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Đầu ta đau quá.”

“Đây là bình thường, người tối qua uống rất nhiều. Đây là canh giải rượu, người uống một chút.” Tiểu Ngọc đưa ra một bát canh.

Ta một hơi uống cạn sạch, thực khổ.

Tiểu Ngọc tiếp nhận bát, nói với ta: “Tối qua thật khổ cho Đại công tử, chiếu cố người một lúc, hẳn mới quay về nghỉ ngơi không lâu.”

“Phải không? Ha ha, ta không nhớ rõ lắm chuyện gì đã xảy ra tối qua, tí gặp ta sẽ cảm tạ hẳn.” Ta lại lo lắng hỏi Tiểu Ngọc: “Ta có làm chuyện gì kì quái không?”

Tiểu Ngọc trợn trắng mắt liếc ta, nha đầu này càng ngày càng không giống một nô tỳ, “Công tử người sau này vẫn là không nên uống rượu.”

Ai, rượu đúng là không phải thứ tốt gì, không những hại thân, mà còn thương tâm.

14. Chương 14: Ta Thực Sự Nghiêm Túc

Uống xong canh giải rượu, nàng lại đưa đến một chén cháo, nói: “Công tử nghỉ ngơi thêm chút nữa đi.”

Ta gật đầu, choáng váng, thất lực đau nhức, chân tê rần, giờ có xuống giường cũng không phân rõ phương hướng, chỉ có loạn thêm. Ca ca, ta sau này nhất định không bao giờ..... uống rượu nữa.

Ta tiếp tục ngủ.

Chờ đến khi tỉnh lại, mặt trời đã ngả về tây, chứng đau đầu đã giảm rất nhiều.

Ta gọi Tiểu Ngọc đến giúp ta rửa mặt chải đầu, chuẩn bị xong xuôi cũng đã đến giờ cơm chiều. Tiểu Ngọc giúp ta đi đến phòng ăn. Tổng Liêm cùng Tổng phu nhân đã ngồi ở đó từ trước, đồ ăn cũng đã sắp trên bàn.

Tổng Liêm hỏi ta: “Nhược nhi, người đã khỏe chưa? Xin lỗi, vì phụ không biết người không uống được rượu.” Hẳn đây về ngại ngùng.

Ta cười cười, “Ta tốt hơn nhiều rồi, là ta tự mình cật mạnh, rước thêm phiền toái cho các người mới đúng.”

“Người một nhà còn nói những điều này làm gì? Đúng rồi, ta đã nhập tên Bàn Li vào gia phả Tổng gia, mai nàng có thể an nghỉ rồi.” Ngữ điệu của hẳn lộ rõ ý muốn lấy lòng.

“Hảo.” Bàn Li, người có nghe thấy không? Tâm nguyện của người rốt cục cũng hoàn thành rồi.

Tổng phu nhân lẩm bẩm: “Đúng là mẹ nào con nấy, nghe nói tối qua thực hồ nháo a, ta không tận mắt chứng kiến, đúng là đáng tiếc. Đúng không, Tuyệt nhi.”

Âu Dương Sơ Tuyết ngồi cạnh nàng chỉ mỉm cười không nói.

“Phu nhân.”

“Ta chỉ nói sự thật thôi.”

“Bá phụ, bá mẫu, Bàn đại ca, chúng ta ăn cơm đi, đồ ăn nguội mất.” Âu Dương Sơ Tuyết lễ phép nói.

Tổng gia phụ phụ theo lời liền cầm đũa lên. Đợi lâu như vậy cũng không thấy Tổng Khiêm.

Ta rốt cục nhìn không được, “Đại ca đi đâu rồi?”

“Nga, Khiêm ca ca đưa cha nương ta về rồi, chừng lát nữa mới có thể trở về.” Âu Dương Sơ Tuyết nói. Đường như ta thấy hàm ý khoe khoang trong những lời này của nàng. Cho dù muốn khoe, nàng thân là hôn thê của hẳn cũng danh chính ngôn thuận a.

Ta rất muốn hỏi, vậy sao ngươi không cùng bọn họ rời đi? Nhưng cuối cùng vẫn không dám mở miệng.

Xong bữa cơm chiều, Âu Dương Sơ Tuyết cùng hai vị trưởng bối nói chuyện, ta lại quay về ốc.

Tiểu Ngọc cũng không biết việc Âu Dương Sơ Tuyết sẽ ở lại đây cho đến khi đại hội võ lâm kết thúc. Ta chưa từng có ước muốn nào mãnh liệt đến vậy, rằng trên thế giới này đừng tồn tại thứ nào là đại hội.

Ban ngày ngủ quá nhiều nên đến tối ta không tài nào ngủ được. Ta một mình đốt đèn, ngáy ngẩn nhìn Bàn Li.

Ngày mai, Bàn Li sẽ hoàn toàn rời xa ta, ta chưa từng cảm nhận được mình lại bất lực đến vậy. Thật lâu trước kia, ta đã coi nàng như thân sinh mẫu thân của mình. Từng nghĩ người này nhất định sẽ không bỏ mình lại một mình, rốt cục nàng cũng không chống lại được quy luật sinh lão bệnh tử, để ta một thân một mình lưu lại thế gian, ném trái đau khổ chốn hồng trần.

Bàn Li, ta phải làm sao mới có được trái tim hần? Ngươi cũng không thể dạy ta làm thế nào sao?

Tiếng gõ cửa kéo ta trở về thực tại, là Tống Khiêm.

Hần bộ dáng mệt mỏi nói: “Giờ Tỵ ngày mai là giờ lành, cho Bàn phu nhân an nghỉ được rồi.”

Ta gật đầu, “Tống Khiêm, cảm ơn ngươi.”

Hần cười ôn nhu như gió, “Chúng ta là người một nhà, không cần khách khí.”

Ta ngượng ngùng cười, “Tối qua khiến ngươi vất vả rồi, sau này ta nhất định không uống rượu nữa.”

Sắc mặt Tống Khiêm khê biến, nghiêm túc nói: “Những gì ngươi nói tối qua, ta sẽ không để trong lòng, người uống rượu hay nói nhảm. Có lần Tuyết nhi còn nhầm ta là phụ thân a.” Nhắc đến Âu Dương Sơ Tuyết, hần liền dịu dàng hơn.

Ta không hiểu gì nói, “Ta tối qua đã nói những điều gì không phải sao?”

Tống Khiêm xả ra tươi cười, “Cũng không có gì, ngươi quên cũng tốt. Ta về ốc nghỉ ngơi, mai gặp lại. Đi nghỉ sớm đi, đừng thức muộn quá.”

“Hảo, mai gặp lại.” Tiễn bước Tống Khiêm, ta mãi chưa bình tĩnh lại được, nhìn biểu tình của hần, chắc hẳn ta đã nói gì đó. Thế nhưng, ta không chút ấn tượng về điều này.

Suốt đêm, ta hồi tưởng chuyện tối hôm qua, rồi dần dần tiến vào mộng đẹp. Ta thấy Bàn Li, nàng nở nụ cười mãn nguyện mà ta chưa từng thấy rồi nói: “Nhược nhi, cảm ơn ngươi, ngươi chính là sự ban ân lớn nhất ông trời cho ta. Bây giờ ta phải đi, ngươi phải hảo hảo chiều cổ bản thân mình.”

Ta nín áo nàng nói: “Đừng đi, một mình ta không thể chống đỡ tiếp được.”

Nàng nói, “Ta tin tưởng ngươi có thể làm được. Nhớ kỹ, cứ làm theo trái tim mình. Ngươi sống là vì bản thân, không phải vì người khác, không cần bận tâm ánh nhìn người đời.”

Ta gật đầu thật mạnh. Sau đó, Bàn Li dần dần mờ đi, rồi biến mất hẳn.

Trước mắt ta lại xuất hiện một thân ảnh, ta ôm Tống Khiêm nói: “Ta thích ngươi, muốn được bên ngươi suốt đời.”

Ta liền giật mình bừng tỉnh, đúng rồi, đêm đó ta nhân rượu mà thổ lộ với Tống Khiêm, thế nên hần mới nói ra những lời khi này.

Ra là trời đã hừng đông, ta liền rời giường, đi ăn điểm tâm. Tống Khiêm và Âu Dương Sơ Tuyết ngồi bên nhau, như mọi khi, hần vẫn luôn chiều cổ Âu Dương Sơ Tuyết của hần. Rõ ràng hần không được tự nhiên khi nhận thấy ánh mắt của ta nên liền tận lực làm như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra.

Đưa tiễn Bàn Li chỉ có ba người chúng ta: ta, Tống Khiêm và Tống Liêm. Ta lúc này ôm lấy bình tro cốt của nàng đi trước, Tống Liêm và Tống Khiêm theo sát sau đó.

Đến lúc chân chính phải đưa Bàn Li nhập thổ, ta lại sống chết cũng quyết không buông tay, ôm chặt lấy tro cốt của nàng. Ta không muốn nàng rời đi, nàng sẽ ở lại bên ta.

Tổng Khiêm nói với ta: “Để cho nàng xuống mồ an nghỉ thôi, người còn có chúng ta, chúng ta là thân nhân của người.”

Tổng Liêm phụ họa: “Người nhần tâm để nàng thành cô hồn dã quỷ sao?”

Ta đành lưu luyến giao nàng cho Tổng Khiêm, để hắn đưa nàng xuống mồ.

Ta nhào vào lòng Tổng Khiêm gào khóc, “Bàn Li nàng đối tốt với ta như vậy, vì sao người tốt lại không thọ mệnh, vì sao cứ phải cướp nàng đi, khiến nàng rời xa ta?”

Tổng Khiêm nhẹ nhàng vỗ vai ta, “Có gặp mặt rồi cũng đến lúc chia xa, trong đời mình, chúng ta sẽ phải tiễn bước một số người, rồi lại đón nhận những người khác.” Là người đứng xem, ai mà không biết an ủi người khác khi họ bị thương, chỉ là, bọn họ hiểu được tâm tình của người khác được bao nhiêu?

Thế nhưng bên người, ta rốt cục cũng cảm thấy mình được thương yêu, được người vì ta mà đau lòng.

Người ra đi cứ thế mà nhanh chóng biến mất, còn những người ở lại phải mất bao lâu mới vơi nỗi thương tâm?

Những người khác cùng lần lượt thay nhau rời đi, cuối cùng chỉ còn lại ta và Tổng Khiêm, ta vẫn như trước tựa vào người hắn. Chúng ta cứ như vậy, không ai nói một lời nào. Nếu thời gian có thể ngừng lại, ta hy vọng sẽ dừng lại ở giây phút này. Chính là, ta không thể.

Ta trấn định lại tinh thần, cuối cùng hảo hảo nhìn lại nàng lần nữa mới xoay người rời đi.

Tổng Khiêm theo sau ta. Trên đường trở về, ta đối hắn nói một câu: “Hôm đó không phải ta say rượu nói mê, mà là vì rượu mới thốt lên những lời thật lòng, cho nên, Tổng Khiêm, ta thích người.” Nói xong, không đợi xem hắn phản ứng thế nào, ta liền bước nhanh trở về.

Bàn Li, khi xưa, tâm tình người đối với Tổng Liêm cũng như vậy sao. Mặc kệ ra sao, đều muốn thương hắn, thậm chí khi chết đi cũng muốn là linh hồn nhà hắn.

Trên đời luôn có những người như vậy, rõ ràng biết phía trước là lửa vẫn muốn lao vào, bởi vì đó là số mệnh của họ. Chính là có những người này, tình yêu mới trở nên đáng quý.

15. Chương 15: Người Không Giúp Ta, Ta Vẫn Ổn Thôi

Mấy ngày sau khi tiễn Bàn Li, ta gần như không ra khỏi phòng, tự nhốt mình lại. Ta muốn lưu lại hình bóng nàng, ta sợ mình sau này sẽ không nhớ nổi hình dáng nàng. Ta sợ Tổng Liêm sẽ không nhớ tới nàng. Vấn đề là ta không phải tài năng hội họa.

Tiểu Ngọc nói: “Đại công tử từng họa một bộ tranh tặng Sơ Tuyết tiểu thư làm quà sinh nhật, trông rất sinh động.”

Vì thế ta liền tùy tiện khoác thêm ngoại bào, ra ngoài tìm Tổng Khiêm. Hắn đang cùng Âu Dương Sơ Tuyết luyện võ. Hai người, hai thanh kiếm, qua qua lại lại, biến ảo, tựa như ảo mộng. Ta thấy rõ được hắn cẩn thận ra sao.

Tổng Khiêm thấy ta liền kết thúc một cách hoàn mỹ, đáp xuống bên cạnh ta, Âu Dương Sơ Tuyết cũng theo ngay cạnh. Ta không thể phủ nhận rằng bọn họ thực sự rất xứng đôi.

Tổng Khiêm mang ánh mắt quan tâm nhìn ta. “Bàn Nhược, cuối cùng người cũng chịu ra ngoài, người gầy đi nhiều, một trận gió cũng khiến người bay mất.”

Âu Dương Sơ Tuyết nói: “Bàn đại ca, người hãy phấn chấn lên, mẫu thân người trên trời sẽ đau lòng khi thấy tinh thần người sa sút như vậy. Tổng bá bá cùng Khiêm ca ca đều rất lo cho người.” ‘Bàn đại ca’, từ khi nào mà đối với nàng ta trở nên thân thiết đến vậy. Nếu thân nhân nàng qua đời, nàng lại chẳng ôm Tổng Khiêm khóc lóc.

“Cám ơn đã quan tâm, ta không sao. Ta là muốn thỉnh Tống Khiêm họa giúp ta một bức họa mẫu thân, theo trí nhớ của ta về nàng.”

Tống Khiêm nói: “Vui lòng cố gắng chút sức lực.”

Âu Dương Sơ Tuyết buông tay: “Được rồi, ta sẽ đi nói chuyện phiếm cùng bá mẫu vậy.”

Tống Khiêm nhìn theo bóng dáng nàng rồi đi. Ta hướng về phía phòng mình bước đi, Tống Khiêm cũng không lập tức theo sau.

Một lúc sau, hần đem bút, mực cùng giấy Tuyên Thành đến, thuận thực bày ra trên bàn. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào, lưu lại một cái bóng thon dài.

Hần vừa mới cùng Âu Dương Sơ Tuyết luyện võ, đồ hần đang mặc rất thuận tiện. Hần chỉnh đống giấy vẽ, nói với ta: “Thỉnh hình dung sơ qua về lệnh đường.”

“Đôi mắt nàng không quá to, khóe mắt hơi câu lên, cười rộ lên rất có thần thái. Hàng lông mày như núi, tóc phiêu bồng như mây. Nàng thích để tóc rủ xuống tự nhiên, sau đó mới dùng dây cột lại. Môi nàng hơi mỏng, phơn phớt hồng. Mũi nàng không cao, chính là ngũ quan rất hài hòa, thực hoàn mỹ. Da nàng mượt mà như lông ngỗng. Nàng có điểm gầy, nàng thích mặc y phục màu hồng phấn, nói như vậy mới trẻ trung.” Rõ ràng trời vẫn thực nắng chói, vì sao trong phòng lại có nước mưa rơi xuống? “Nàng chưa từng chê ta ngốc, luôn kiên nhẫn dạy ta được nào phải dùng ra sao, phối trí, tỉ lệ như thế nào?”

“Được rồi, ta đã biết.”

“Nàng bình thường không hay cười, thế nhưng mỗi khi có ta ở bên, nàng liền có chút tiến bộ, nàng so với mười năm trước kia còn vui vẻ hơn.”

“Bàn Nhược, không cần nói nữa.”

Ta muốn nói, ta muốn nói cho cả thế giới biết, Bàn Li là người như thế nào. “Nàng rất dũng cảm, thường tự mình đuổi hổ chạy đi.”

Tống Khiêm một phen kéo ta, đem ta kéo vào lòng ngực hần.

“Tống Khiêm, Bàn Li nàng đi rồi, nàng không cần ta nữa.”

“Không sao, không sao. Ta ở bên người, ta là thân nhân của người, chúng ta sẽ không rời bỏ người.”

Ta khóc thật lâu, từ bao giờ ta lại trở nên thích khóc như vậy? Hay là, chỉ trước mặt hần ta mới thế. Nếu vậy, Tống Khiêm thương ta hơn một ít, vẫn là phiền chán ta?

Một lúc lâu sau, ta tiếp nhận khăn tay Tống Khiêm đưa cho, lau đi nước mắt. “Thực xin lỗi, ta thất thố rồi.”

“Ta có thể hiểu được, nàng trong quá khứ chính là thân nhân duy nhất của người, có điều đã khóc xong rồi thì người phải phấn chấn lên, nam tử hán, đổ máu không đổ lệ.”

Ta lên nói thầm, “Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, chỉ là chưa đến lúc thương tâm.” Nói xong liền tự mình cười rộ lên, nhưng lời này nói ra như thế nào cũng giống như ta đang già mồm cái hỗn vậy.

Tống Khiêm cũng cười. Sau đó liền nghiêm túc họa tranh. Ta đứng cạnh giúp hần mài mực. Có thể xem như này cũng là một bức tranh tươi đẹp mà.

“Thế nào? Tranh có giống không? Nếu không giống ta sẽ vẽ lại bức khác.”

Ta si mê nhìn người trong tranh, giống như nàng thực sự đang đứng trước mắt ta vậy. “Bức tranh rất phù hợp, đây là Bàn Li của ta. Tống Khiêm, cảm ơn người.”

“Không cần khách khí, ta nói rồi, chúng ta là người một nhà. Bàn Nhược, không cần khổ sở, thân nhân của người sẽ lo lắng.”

“Tống Khiêm,” Ta nói, “Người có biết không, rằng ta không cần làm thân nhân của người?”

“Bàn Nhược, đừng nói những lời ngốc như vậy.”

“Cái gì gốc? Là ta câu ta thích người sao? Đó không phải lời gốc gác, đó là những lời từ tận đáy lòng ta.”

“Bàn Nhược, người tỉnh táo lại đi, người là nam tử, ta cũng vậy. Người sao có thể thích ta?”

“Sao lại không thể? Tình yêu không phân biệt tuổi tác, thân phận và giới tính.”

“Bàn Nhược, này không đúng rồi, người bị bệnh.”

“Cái gì đúng, cái gì lại không đúng? Ta thích một người thì xâm phạm pháp luật nào sao. Nếu đây là một loại bệnh, ta tình nguyện cho bệnh này ăn sâu vào cốt tủy, vĩnh viễn không thể vãn hồi.”

“Nói tới lại, nam nữ bên nhau mới là thiên địa chi đạo, âm dương chi lí. Ta rất nhanh thôi sẽ thành thân cùng Tuyết nhi. Người còn nhỏ, chưa hiểu thích là như thế nào, tình cảm của người với ta, có lẽ chỉ là một loại quý mến thôi. Rồi một ngày, người sẽ gặp được nữ tử mà mình sẽ yêu thương cả đời.”

“Ta không phải trẻ con, dù ở thế giới này, ta cũng đã mười chín tuổi rồi. Ta là người trưởng thành, ta biết chính mình đang làm cái gì? Cái gì là thiên địa chi đạo, âm dương chi lí? Nam nữ cùng một chỗ, chỉ là để nói dối tông đường mà thôi. Người nói ta đối với người không phải là thích chân chính, vậy người nói cho ta biết, chân chính thích một ai đó là như thế nào? Người chân chính thích Âu Dương Sơ Tuyết sao?”

“Ta cùng nàng lớn lên bên nhau, nàng thực đơn thuần, thiện lương.”

“Nếu người đó không phải là Âu Dương Sơ Tuyết thì sao? Nếu là một người khác, người sẽ thành thân với người đó sao?”

“Cái gì?” Hấn không thực sự hiểu được những lời ta nói.

“Nếu không phải Âu Dương Sơ Tuyết mà là một người khác. Nàng hễ cùng người lớn lên, nàng cũng thực đơn thuần, thiện lương thì người cũng sẽ cưới nàng sao?”

Tống Khiêm im lặng.

“Người cũng biết đúng không. Người người muốn kết hôn là Âu Dương Sơ Tuyết, vẫn là một người vừa vặn như vậy, là thanh mai trúc mã của người, tuổi tác cũng tương đồng.”

“Ta không cùng người quỷ biện, tóm lại, Bàn Nhược, sau này không cần trước mặt ta lặp lại những lời này. Ta sẽ không thích người.”

“Yêu người là chuyện của ta, không liên quan đến người. Người có thể không yêu ta, thế nhưng người không thể ngăn cản ta yêu người.”

Lúc mới bắt đầu, ai mà chẳng nói vậy. Chính là, là ai, ai cô độc dưới ánh đèn mà lặng lẽ đau buồn? Là ai, vì người mà rơi lệ? “Vì sao người không chịu nhìn đến ta nhiều một chút? Vì cái gì không yêu ta?”

Tình yêu, từ trước đến nay đều chỉ có hai kết cục: tương nhu dĩ mật, hoặc tương vong giang hồ [1]. Không ai có thể trở mặt nhìn người mình yêu đối với kẻ khác như tình như nước, nét cười như hoa.

[1] Tương nhu dĩ mật, không bằng tương vong giang hồ: câu này xuất phát từ triết lý của lão Trang, ý nghĩa của nó rất sâu, baidu thì ra bài phân tích đến chục trang. Nói chung, Bada tạm tóm lại thế này, muốn hiểu thêm hãy baidu nhé.

Ái tình rốt cục chỉ có hai kết cục: tương trợ lúc hoạn nạn, vẫn là tương vong giang hồ. Tựa như hai cá kia, bị mắc cạn mà truyền hơi thở cho nhau, dùng chính nước miếng của mình làm ẩm giúp đối phương. Nghe thật cảm động nhưng ai biết cá có hay không nhớ đến Trường Giang, Hoàng Hà của mình? Khi nước lên, chúng lại trở về nơi vốn chúng thuộc về, rốt cục cũng quên đoạn tình nghĩa đó vào biển nước mênh mông. Cái kết nào mới là hạnh phúc đích thực? Là tiếp tục sống trong hoạn nạn để tiếp tục phân tình cảm này, hay thà rằng quên nhau trong biển nước rộng lớn, trở về cuộc sống an an ổn ổn trước kia? Trong này, Bàn Nhược đã lựa chọn tương nhu dĩ mật. Cậu thà lựa chọn yêu hấn, cũng không chấp nhận quên đi, trở mặt nhìn người mình yêu như tình như mật ý, tươi cười với kẻ khác. “Ta thích người thì có gì là sai? Nếu đây là một loại bệnh, ta tình nguyện cho bệnh này ăn sâu vào cốt tủy, vĩnh viễn không thể vãn hồi.”

16. Chương 16: Ba Người Đi

Trong mấy ngày tiếp theo, Tống Khiêm luôn cố tình tránh mặt ta, ngoài ba bữa cơm trong ngày, hầu như ta không nhìn thấy thân ảnh của hắn. Hắn là hắn đã bị ta dọa cho sợ. Đây là kết quả ta đoán trước, cũng không thấy bất ngờ hay mất mát gì.

Hôm nay, Tống Liêm lòng đầy căm phẫn nói: “Thiên Diệp giáo này đúng là không để võ lâm chính đạo chúng ta vào mắt.”

Âu Dương Sơ Tuyết quan tâm hỏi: “Tống bá bá, làm sao vậy? Thỉnh người bớt giận, sẽ hại đến thân thể.”

Tống Khiêm nhìn Âu Dương Sơ Tuyết, rồi lại liếc ta một cái, sau đó mới lên tiếng giải thích: “Lần trước, khi cha thu nhận Bàn Nhược làm nghĩa tử, có rất nhiều tiền bối võ lâm có việc bận hoặc là chưa kịp mời nên không đến tham dự.” Lúc nói đến ta, Tống Khiêm ngập ngừng nhìn ta một cái sau đó nói tiếp, “Cho nên lần này cha đặc biệt phái đệ tử sơn trang đi phát thiệp mời, thế nhưng thật không ngờ Thiên Diệp giáo phái người chặn đường cản trở. Thiên Diệp giáo xuất quỷ nhập thần, không hiểu sao lại rất thông hiểu lộ tuyến của đệ tử được phái đi, rất nhiều đệ tử vì bị ngăn trở mà phải quay về.”

“Rốt cục Thiên Diệp giáo này là thần thánh phương nào?” Ta tràn ngập tò mò.

Tống Khiêm nhìn Tống Liêm, Tống Liêm im lặng, Âu Dương Sơ Tuyết cũng không nói, đương nhiên càng không phải là Tống phu nhân trả lời vấn đề này giúp ta. Vì thế hắn nói: “Thiên Diệp giáo là môn phái mới xuất hiện gần hai năm nay, không ai biết lai lịch của bọn họ, nội tình võ công bọn họ luyện cũng vậy, thậm chí bộ dáng giáo chủ ra sao cũng không ai biết. Thủ đoạn thu phục tà giáo thập phần tàn nhẫn, cũng vì chưa từng xung đột với võ lâm chính đạo nên không gây chú ý trong giới võ lâm, chính là không biết vì sao lúc này lại gây cản trở đại hội võ lâm.”

“Ta nghĩ chắc chắn bọn họ chú ý đến vị trí võ lâm minh chủ.”

Tống Liêm cùng Tống Khiêm gật đầu, “Chúng ta cũng đoán như vậy.”

Thấy ý kiến của mình được mọi người tán thành, Âu Dương Sơ Tuyết cười ngọt ngào, càng dựa vào sát vào Tống Khiêm hơn.

Tống Liêm nói với Tống Khiêm: “Cho nên Khiêm nhi, lần này ngươi phải đi một chuyến rồi.”

“Vâng, hài nhi nhất định đưa thiệp mời đến tận tay các vị trưởng môn trường lão.”

“Về những đại môn phái khác ta cũng không lo lắng, ta tin tưởng bọn hắn nhất định sẽ nghe được tin tức này thông qua những nơi khác. Chỉ có sư phó ta, cũng là sư tổ của người ẩn cư đã lâu. Đại hội võ lâm từ trước đến nay đều do hắn cùng hai vị lão tiền bối đảm nhiệm phán xét, tình huống lần này đặc biệt, chỉ e họ sẽ không chấp nhận. Việc ngươi phải làm là tìm sư phó của ta, Thanh Phong lão nhân, thông qua hắn báo cho hai vị trưởng giả khác.”

“Hài nhi có thể tìm được sư tổ ở đâu?”

“Lần gặp mặt trước, hắn có nói muốn đi Thiên Sơn tìm Thiên Sơn tuyết liên giúp tăng tu vi võ công. Bây giờ đúng là mùa tuyết liên nở hoa, ngươi có thể tìm thấy hắn ở Thiên Sơn.”

“Hảo, ngày mai hài nhi sẽ xuất phát.”

“Ân, đi sớm về sớm, đại hội võ lâm còn cần đến ngươi, thân thể vì phu cũng không chống được bao lâu nữa.”

“Cha, ngươi đừng nói vậy, ngươi thân thể cường tráng, thế hệ chúng ta sao có thể so với ngươi được.”

Tống phu nhân cũng nhẹ giọng trách cứ, “Lão gia.....”

Tống Liêm cầm tay Tống phu nhân: “Cơ thể ta thế nào ta biết, sơn trang sau này phải nhờ vào ba bọn trẻ chúng nó.”

Ta nói: “Ngài đừng nói vậy, ngài mới là trụ cột của cửa sơn trang.” Ta không muốn có quan hệ gì với Phong Vũ sơn trang.

Nghe ta nói, Tống Liêm thập phần dễ chịu, “Ha hã, nghe Nhược nhi nói những lời này, ta rất thỏa mãn.”

Thấy tâm tình Tống Liêm tốt lên, ta nói ra yêu cầu: “Ta có thể đi cùng đại ca không? Đều là hảo nam nhi chí tại bốn phương, ta cũng muốn cùng đại ca học hỏi kinh nghiệm.” Chí tại bốn phương gì chứ, với ta chẳng hề quan trọng, ta chỉ muốn ở bên Tống Khiêm.

Tống Khiêm nghe vậy liền quay đầu nhìn ta, ta làm bộ tủi thân nói: “Đại ca không muốn sao? Là sợ ta không biết võ công làm liên lụy đến người?”

“Không phải, ta chỉ sợ thân thể Nhị đệ không chịu nổi.”

“Hài tử từ núi đi ra, còn những loại khổ cực nào mà chưa nếm qua.” Ta cố tình nói vậy là để khiến Tống Liêm áy náy, kì thực sống cùng Bàn Li ta chưa từng chịu khổ.

Tống Liêm nói: “Nhược nhi đi cùng cũng tốt, hai người có thể chiếu cố lẫn nhau, Nhược nhi có thể hiểu thêm về chuyện trong giang hồ, sau này có thể giúp Tống Khiêm giải quyết việc trong sơn trang.”

“Đa tạ nghĩa phụ, đa tạ đại ca.” Ta bắt chước bộ dáng lấy lòng của Âu Dương Sơ Tuyết nói.

“Ta đây cũng đi, ta có võ công, có thể hiệp trợ Khiêm ca ca.”

“Được rồi, được rồi, Tuyết nhi cũng đi, có người chiếu cố Khiêm nhi, ta cũng yên tâm.” Tống phu nhân từ ái nói. Nàng hẳn là lo lắng ta gây trở ngại cho Tống Khiêm. Không biết rốt cuộc là Âu Dương Sơ Tuyết chiếu cố Tống Khiêm hay là muốn Tống Khiêm chiếu cố Âu Dương Sơ Tuyết.

Tống Khiêm không có ý kiến coi như đã đồng ý. Ta thấy vẻ mặt đang căng thẳng của Tống Khiêm nhẹ đi một chút, một mình ở chung với ta khó vậy sao?

Âu Dương Sơ Tuyết vô cùng hoan hỉ nhảy lên, với tuổi của nàng bây giờ hẳn là đã sớm không thể chịu được việc bị nhốt ở nhà.

Tóm lại, vui cũng tốt, không tình nguyện cũng thế, lần này đã quyết định ba người chúng ta sẽ đi. Đột nhiên ta thấy thực mỉa mai, có phải hay không sau này, ba người chúng ta sẽ dây dưa không dứt.

Vô luận ra sao, trước khi bọn họ thành thân, ta nhất định phải chiếm được trái tim của hắn, cho dù có phải dùng bất cứ thủ đoạn ti tiện nào. Nếu tình cảm giữa họ bền vững như vàng, dùng thủ đoạn nào cũng không tách bọn họ ra được thì ta hoàn toàn hết hi vọng.

Sáng sớm hôm sau, ta bị Tiểu Ngọc đánh thức. Đã lâu không rời giường sớm như vậy, hơn nữa tối qua ta gần như hưng phấn quá mà không ngủ được, hai mí mắt như bị keo dính chặt vào, không thể nào mở ra được.

Tiểu Ngọc vừa giúp ta rửa mặt chải đầu, vừa liên tục cằn nhằn, “Thiếu gia, người như vậy làm sao ta yên tâm khi người ra ngoài cùng Đại thiếu gia.” “Thiếu gia người ở bên ngoài nhất định phải hảo hảo chiếu cố bản thân, ngàn vạn lần phải đi theo Đại thiếu gia cùng Sơ Tuyết tiểu thư, người lại gặp thích khách nữa thì sao?”

“.....” “.....”

Rốt cuộc cũng bị nàng liên tục lải nhải làm tỉnh. “Tiểu Ngọc, người cứ nhiều lời như vậy ai dám lấy người chứ.”

“Ta lập gia đình thì ai chiếu cố người.” Tiểu Ngọc đang giúp ta chải đầu nói.

“Người yên tâm, nha hoàn còn nhiều mà, thế nhưng một lang quân như ý không dễ tìm đâu.”

“Nguyên lai người chê Tiểu Ngọc ta ngốc, muốn tìm nha hoàn khác tốt hơn đến hầu hạ người.” Tiểu Ngọc hung hăng giật giật tóc ta một chút cho hả giận.

“Tiểu Ngọc, người nhẹ một chút, người còn như vậy ta sẽ thật sự đi tìm nha hoàn khác.” Kỳ thật Tiểu Ngọc là một cô nương rất tốt, ra ngoài lần này ta rất muốn đưa nàng theo, chỉ là mặt ta cũng không dày đến mức đã đi theo người khác còn không biết xấu hổ mà mang thêm một người.

Tiểu Ngọc đột nhiên trầm mặc, lực đạo trên tay cũng trở nên nhẹ nhàng. “Tiểu Ngọc, ta chỉ nói đùa thôi, Tiểu Ngọc của ta tốt nhất, ta sao bỏ người được.”

“Hừ, người chỉ biết khi dễ ta.”

Chủ tớ chúng ta còn nói rất nhiều, cũng chỉ là Tiểu Ngọc muốn ta hảo hảo chiều cổ bản thân, ta nói nàng đừng lo lắng quá. Tiểu Ngọc là một người cho ta sự ấm áp khi đến nơi đây.

Khi chúng ta ra ngoài, Tống Khiêm cùng Âu Dương Sơ Tuyết cũng đã chuẩn bị xong.

Có một vấn đề là ta không biết cưỡi ngựa, nếu vì ta chuẩn bị một chiếc xe ngựa lại có điểm không thích hợp. Ta bất chợt phát hiện, trước mắt vô lâm nhân sĩ, ta không khác gì kẻ tàn phế.

Vì thế ta vô cùng cao hứng lên cùng ngựa với Tống Khiêm, mặc kệ lúc trước có hấn đối ta không tự nhiên ra sao, ta vẫn gắt gao ôm chặt lấy thật lưng hắn, tựa vào vai hắn, hít thở mùi vị chỉ của riêng hắn.

Tại thời khắc này, ta âm thầm thề, nhất định sẽ không học cưỡi ngựa, đánh chết ta cũng không học.

Chỉ là ta thật không ngờ sau này, đến một ngày, ta cũng sẽ tự mình cưỡi ngựa, tự do rong ruổi.

17. Chương 17: Dụ Hoặc

Trên ngựa xóc nảy một ngày, đến lúc xương cốt ta rã rời đến gần như không trụ nổi, rốt cuộc Tống Khiêm cũng ngừng lại, trời cũng đã tối.

Cưỡi ngựa đúng là chuyện không phải cho người làm, đường đi vô cùng gập ghềnh, Tống Khiêm lại phi nhanh, so với ngồi sơn xa [1] còn kích động hơn, có thể tưởng tượng cả ngày ngồi sơn xa sẽ như thế nào. Cho nên, ta ứa nước mắt nôn ra.

Chỉ thấy người bị say xe, say tàu, say máy bay, chính là thấy được mấy người say ngựa? Tống Khiêm cùng Âu Dương Sơ Tuyết nhìn ta như quái nhân, nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp bao giờ sao?

Cuối cùng, Tống Khiêm không đành lòng, tiến đến vỗ vỗ lưng giúp ta thuận khí. Hắn áy náy nói: “Thực xin lỗi, ta phóng nhanh quá.”

Ta hừ khí vô lực, “Không liên quan đến người, là ta lần đầu kỵ mã nên có chút không quen, sau này sẽ tốt hơn.”

Trước kia thấy người trong TV cưỡi ngựa phi nước đại, trong lòng còn cảm thán, cưỡi ngựa trông thật oách a, nhanh lại thân thiện với môi trường, vì sao phương tiện giao thông tốt như thế lại bị bỏ đi chứ. Giờ rốt cuộc cũng hiểu, khoa học kỹ thuật hiện đại thật không tồi, chính là giờ cũng vô duyên hưởng thụ.

Chờ ta nôn xong, Tống Khiêm dìu ta đến khách điểm nghỉ ngơi. Vấn đề lúc này là ba người, hai nam một nữ phân phòng như thế nào?

Âu Dương Sơ Tuyết chắc chắn là ở riêng một phòng rồi, chỉ còn lại ta và Tống Khiêm. Hai người ở chung thì hẳn có chút không tình nguyện, nếu mỗi người một gian lại có phần lãng phí.

Nhân lúc Tống Khiêm còn đang phân vân suy nghĩ, ta ghé vào tai hắn nói thầm: “Ta hiện tại như thế này, người còn lo lắng ta sẽ làm gì với người sao?” Nói xong liền hi hi cười.

Tống Khiêm lập tức quay sang nói với lão bản: “Lão bản, cho chúng ta hai phòng hảo hạng.” Sau đó nói với Âu Dương Sơ Tuyết: “Nhị đệ không khỏe, ở cùng sẽ tiện chiều cổ hắn hơn.” Vốn hai nam nhân ở cùng một phòng cùng không có vấn đề gì, chính là hắn nói thế lại thành ra điều này vốn không thích hợp.

Âu Dương Sơ Tuyết ngọt ngào gật đầu, vì thế hắn dìu ta vào phòng.

Phải nói là Tống Khiêm thực sự chiều cố ta, hai lần uống rượu trước vì say mà không hảo hảo được thể hội, lúc này ta hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn hắn vì ta mà đi tới đi lui, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Hắn đỡ ta đến giường, phân phó tiểu nhị đem nước ấm tới, lau mặt cho ta, rồi lại cho tiểu nhị nấu cháo đem đến, tự tay đút cho ta từng thìa từng thìa một. Cuối cùng dặn ta hảo hảo nghỉ ngơi mới ra ngoài ăn cơm chiều cùng Âu Dương Sơ Tuyết. Bầu không khí giữa chúng ta rất tốt, như hồi chúng ta mới gặp nhau, giống như ta chưa từng bày tỏ với hắn.

Thế nhưng ta không nên đánh vỡ sự hòa hợp đó, trước khi hắn xuất môn, ta đùa vui nói: “Tống Khiêm, người bạn tâm chăm sóc ta như vậy, ta sẽ nghĩ người thực ra cũng có thích ta một chút đó.”

Về mặt hắn liền trở nên nghiêm túc, “Ta chỉ giúp phụ thân chiều cố nhi tử của hắn, người không cần đa tâm.” Nói xong không hề quay đầu đi về gian phòng bên cạnh, ta có thể nghe rõ tiếng cười như chuông bạc của Âu Dương Sơ Tuyết.

Bọn họ ra ngoài rất lâu, lâu đến mức ta nghĩ họ hẳn là đã bỏ ta lại, chính mình tiếp tục lên đường. Lúc sau, ta nghe thấy tiếng hai người nói chuyện, giọng nam ôn nhuận, trong đó không giấu được sự sùng nịnh, giọng nữ thanh thúy, trong tiếng cười hàm chứa hạnh phúc vô tận.

Nam tử dừng lại trước cửa phòng thiếu nữ nói: “Hảo hảo nghỉ ngơi, hắn là người cũng mệt rồi, chúng ta ở lại đây một ngày rồi đi tiếp.”

“Ân, Khiêm ca ca cũng nghỉ sớm đi.”

Sau đó ta nghe tiếng đóng cửa, rồi lại nghe tiếng cửa mở, một thân ảnh thon dài đi vào.

“Đi hẹn hò sao?”

Đại khái là hắn không ngờ ta chưa ngủ nên có chút giật mình. “Cùng Tuyết nhi đi dạo chợ đêm.” Ánh trăng hắt vào trong phòng, ta mơ hồ thấy khóe miệng của hắn cong lên.

“Nga, mua gì vậy?”

“Một cái trân ngọc, rất hợp với Tuyết nhi.”

“Nga.”

Trầm mặc, sự trầm mặc khiến người ta phát cuồng.

Trong bóng tối, hắn đi đến bên giường, cởi ngoại bào nằm xuống cạnh ta. Giường rất lớn, hắn cách ta rất xa.

“Đi một ngày đường, người cũng mệt rồi, nên ngủ sớm một chút, mai chúng ta tiếp tục nghỉ ngơi, ngày kia lại lên đường.”

“Là vì đau lòng Sơ Tuyết muội muội của người sao?”

“Nếu ta nói là ta đau lòng người, người sẽ tin sao?”

“Chỉ cần người nói, ta sẽ tin.” Ta không nhận được mà dựa vào người hắn, cảm thụ độ ấm của hắn.

“Bàn Nhược, người là hảo hảo tử, không cần cố chấp như vậy. Chỉ cần người thay đổi, ta sẽ hảo hảo chiều cố người, giúp người lựa chọn một cô nương tốt, cùng người thành gia lập nghiệp. Ta tin rằng mẫu thân người trên trời sẽ vui mừng khi thấy người được hạnh phúc.”

“Đối với ta, người chính là hạnh phúc của ta.”

“Bàn Nhược, sao người không chịu nghe ta lời khuyên của ta?”

“Vậy vì sao người không chịu tiếp nhận tình cảm của ta. Tống Khiêm, ta biết tạm thời người không thể tiếp nhận, chính là mong người tôn trọng ta, không cần cố thuyết phục ta làm gì.”

“Nhưng là người sai rồi, phải.....” Ta chán ghét những lời đạo lý của hắn, vô cùng chính nghĩa.

Vì thế ta làm một chuyện, một chuyện ta muốn làm nhưng chưa có cơ hội. Tưởng tượng hấn tay trong tay với Âu Dương Sơ Tuyết, quang minh chính đại đi giữa mọi người lúc đó, ta liền ghen tị phát điên. Ta cũng muốn tay trong tay với hấn, làm một chuyện.....

Ta xoay người, ngẩng đầu, sau đó môi ta áp lên đôi môi hấn. Môi hấn cũng mềm mại như ta. Hai mắt hấn mở lớn, con ngươi đen lấp lánh ánh sáng sừng sốt nhìn ta. Ta chỉ chú tâm nhắm nháp hương vị ngọt ngào của hấn.

Chỉ mười giây sau hấn mới ý thức chuyện đang xảy ra lúc này, một phen liền đẩy ta ra. “Bàn Nhược, người.....”

Ta bày ra biểu tình dụ hoặc nhất trong đời mình, “Tổng Khiêm, cảm giác hôn ta tốt chứ? Là ta tốt hơn hay Sơ Tuyết muội muội của người tốt hơn?”

“Người sao có thể nói những lời này, làm ra chuyện như thế này?”

“Vì sao lại không thể, nếu người muốn, chúng ta còn có thể làm những chuyện khác nữa. Chuyện vừa nãy hấn là Sơ Tuyết muội muội thuần khiết của người cũng chưa từng làm.” Ta lấy ngón tay vẽ vẽ những vòng tròn nhỏ trên ngực hấn.

Hấn bắt lấy đôi tay không an phận của ta, ầm ầm nói: “Bàn Nhược, đừng ép ta không nhìn đến người nữa.”

“Từ khi yêu người, ta đã bỏ mặc hết cả. Tổng Khiêm, người hãy cho ta một cơ hội, thử tiếp nhận tình cảm của ta được không?”

Câu trả lời chính là một chiếc giường trống rỗng, xung quanh ta còn lưu lại hơi ấm của hấn.

Ta y phục bất chỉnh đốn theo, chính là ta không có khinh công, ngay cả hấn đi hướng nào ta cũng không biết.

Ta ngơ ngẩn đứng trước cửa phòng suốt đêm, bên ngoài gió rất lớn, tâm ta lạnh giá.

Trời gần rạng, hấn mới trở lại. Thấy ta đứng đó, đôi môi tím tái, hấn im lặng kéo ta vào phòng, nhét vào trong chăn. Hấn thở dài nói: “Bàn Nhược, người sao lại ngu ngốc như vậy.”

Ta cười: “Trước ái tình, chúng ta đều là kẻ ngốc.”

Hấn lại xuất môn một lần nữa, ta định bỏ chăn ra. Hấn liền quay lại, ôn nhu nói: “Ta ra ngoài mua chút điểm tâm, còn có thuốc cho người nữa.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu. Hấn quan tâm đến ta.

Lần này, hấn đi ra ngoài rất nhanh rồi trở về. Hấn đem được vừa mua về đưa cho tiểu nhị, rồi đi đến phòng bên tìm Âu Dương Sơ Tuyết, thế nhưng không thấy nàng đâu cả.

[1] sơn xa: chính là cái này, đúng là kích thích a. Chắc, Bada cũng xin kiểu, nhìn đã thấy chóng mặt >”

18. Chương 18: Truy Phong

Chuyện là thế này, Tổng Khiêm từ phòng ta đi ra, gõ cửa phòng Âu Dương Sơ Tuyết nhiều lần mà không thấy trả lời.

Hấn liền tìm điểm tiểu nhị hỏi có thấy Âu Dương Sơ Tuyết ra ngoài không. Đại mỹ nhân như Âu Dương Sơ Tuyết thì nhất cử nhất động đều gây chú ý, thế nhưng điểm tiểu nhị một mực chắc chắn sau khi bọn họ trở về, phòng Âu Dương Sơ Tuyết không hề có động tĩnh, càng không có chuyện đã xuất môn.

Đến đây Tổng Khiêm mới ý thức được sự nghiêm trọng, lập tức phá khai cửa phòng. Bên trong vô cùng ngăn nắp, không có dấu vết xô xát, tựa như chủ nhân chỉ tự mình ra ngoài một lát. Chính là trên giường

hỗn độn cho thấy sự bất thường, Âu Dương Sơ Tuyết là một người ưa sạch sẽ, nàng tuyệt đối không chấp nhận được nơi mình ngủ có một tia hỗn độn.

Trên tủ đầu giường có một phong thư, rõ ràng chủ nhân của nó không hề e ngại, muốn cho chúng ta thấy nó.

Tống Khiêm mở phong thư ra, trên đó là một hàng chữ viết theo thể phiêu thượng, “Muốn tìm Âu Dương Sơ Tuyết, đến rừng phong ngoài thành.”

Điểm tiểu nhị nói: “Rừng phong cách đây không xa, là một nơi rất đẹp, người trong thành hay ra đó du ngoạn trong Tết Thanh minh.” Xem ra kẻ bắt đi Âu Dương Sơ Tuyết là một kẻ ngông cuồng, không chút sợ hãi.

Tống Khiêm lòng nóng như lửa đốt, muốn đến đó ngay lập tức, cứ như chạm một giây Âu Dương Sơ Tuyết sẽ mất đi một miếng thịt.

Ta chưa xót hỏi: “Nếu là ta gặp nguy hiểm, người cũng sẽ gặp như vậy sao?”

Tống Khiêm trả lời: “Đương nhiên, người là thân nhân của ta, ta có trách nhiệm bảo vệ người.” Ta chưa bao giờ chán ghét hai chữ “thân nhân” như lúc này.

“Người ở khách điểm hảo hảo nghỉ ngơi, ta cứu Âu Dương Sơ Tuyết xong sẽ trở lại.”

“Ta đi cùng người.” Ta không chịu nổi cảm giác chờ đợi, đặc biệt lại là hấn đi đến nơi nguy hiểm, ta tình nguyện bên hấn lúc ấy.

“Được rồi.” Hấn vậy nhưng không phản đối, “Một mình người ở đây, vạn nhất có người đến tìm người gây chuyện, ta sẽ không chiếu cố được.” Là sợ ta gặp chuyện không may sẽ liên lụy đến hấn sao? Trong lòng hấn, hóa ra ta vô năng đến vậy.

Không tránh khỏi phải khoái mã gia tiên [1], ta không chịu nổi đau đớn do xóc nảy, chính là lúc này đây hấn đem ta ôm ở phía trước.

Khi chúng ta đến được rừng phong, nơi này dị thường quanh quẽ, phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Sau đó một hồng y nhân đứng đón gió, mặt nạ màu đỏ che giấu dung mạo của hấn, chỉ để lộ đôi mắt sáng ngời đẹp đẽ. Bên cạnh hấn là Âu Dương Sơ Tuyết đang bị khống chế. Âu Dương Sơ Tuyết thấy Tống Khiêm liền gọi: “Khiêm ca ca.”

Tống Khiêm xoay người xuống ngựa, “Tuyết nhi, người thế nào, có bị sao không?”

Âu Dương Sơ Tuyết định trả lời nhưng hồng y nhân lập tức nói: “Yên tâm, ta sao nữ thương tổn võ lâm đệ nhất mỹ nhân.”

“Người muốn gì?”

“Chỉ là muốn luận bàn cùng Tống đại hiệp một chút, ta cũng không có ác ý. Nếu người thắng, ta sẽ thả người trong lòng trở về bên người. Nếu tại hạ may mắn thắng được, ta vẫn sẽ không thương tổn vị cô nương này, chỉ là thỉnh Tống đại hiệp quay về Phong Vũ sơn trang.” Hồng y nhân thông thả nói.

“Xin hỏi các hạ là ai, Tống Khiêm ta không luận bàn cùng hạng người vô danh.”

“Tại hạ Thiên Diệp giáo chủ Hồng Diệp, xin chỉ giáo.” Có điều hấn không có vẻ gì là muốn để người ta chỉ giáo cả.

“Hy vọng giáo chủ nói lời giữ lời.” Tống Khiêm triển khai tư thế.

“Tất nhiên.” Hồng Diệp ra vẻ làm chủ nói trước, cùng Tống Khiêm bắt đầu giao đấu.

Võ công của Hồng Diệp có phần khác biệt với Tống Khiêm, Tống Khiêm là lực bạt thiên quân, nhưng Hồng Diệp lại lấy nhu thắng cương, hai thân ảnh mờ ảo qua lại, đối với kẻ ngoại đạo như ta, thật khó phân biệt bên nào cao thấp.

Nếu nhìn dưới khía cạnh thưởng thức mà nói, đây là một trận giao đấu tuyệt luân vô song.

Bằng niềm tin tuyệt đối với Tống Khiêm, ta không lo sợ hấn thua, ta chỉ lo đối phương gian lận.

Quả nhiên là vậy, dần dần thể lực đối phương không chống đỡ nổi nữa, có thể thấy hấn đang sắp thua, Âu Dương Sơ Tuyết vui mừng ra mặt, còn kẻ đang chế trụ nàng vẫn diện vô biểu tình.

Đột nhiên sắc mặt Âu Dương Sơ Tuyết đại biến, ngay sau đó, một vật từ hướng nàng phóng về phía Tống Khiêm. Dùng ngón chân cũng đoán ra đó chính là ám khí.

Tống Khiêm đang hết sức tập trung đấu cùng Hồng Diệp, không rảnh phân tâm, Âu Dương Sơ Tuyết thì đang bị chế trụ, còn ta lại không có võ công. Ám khí vẫn đang lao đến, chúng ta lại không cách nào ngăn lại được.

Chẳng lẽ ta thật sự phải trở mắt nhìn Tống Khiêm bị thương tổn sao? Ta lựa chọn nhắm mắt lại.

Sau đó ta nghe thấy “choeng” một tiếng, là thanh âm kim loại va vào nhau. Ta mở hai mắt thì thấy Tống Khiêm và Hồng Diệp đã ngừng lại, đứng trước mặt họ là một thiếu niên.

Thiếu niên thanh xuân, trong sáng, theo tiêu chuẩn kiếp trước của ta, hấn chính là một dương quang mỹ thiếu niên (mỹ thiếu niên tỏa ánh mặt trời). Thiếu niên hướng đến Hồng Diệp nói: “Không thể tưởng được đường đường là giáo chủ Thiên Diệp mà lại phải nhờ vào đâm lén sau lưng mới có thể thủ thắng, thật sự khiến tại hạ được mở rộng tầm mắt.” Khi nói những lời này, hấn cười lộ ra hàm răng trắng sáng, tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Hồng Diệp trừng mắt nhìn thuộc hạ của mình rồi ôm quyền đối với Tống Khiêm: “Thật hổ thẹn với Tống đại hiệp, tại hạ quản giáo không nghiêm, về giáo nhất định sẽ hảo hảo trừng phạt hấn.”

“Người muốn đối xử với thuộc hạ của người như thế nào là việc của người, chỉ hy vọng giáo chủ tuân thủ ước định.”

“Hảo, Hồng Diệp ta nói được thì làm được.” Hấn ra hiệu cho thuộc hạ, thuộc hạ hấn đành cam chịu thả Âu Dương Sơ Tuyết. Sau đó, Hồng Diệp cùng thuộc hạ của hấn liền rời đi.

Âu Dương Sơ Tuyết nép vào lòng Tống Khiêm, Tống Khiêm cẩn thận kiểm tra, thấy không có gì đáng ngại mới quay đầu cảm tạ ân nhân cứu mạng.

Thiếu niên nói: “Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ, đều là người trong giang hồ, không cần tạ ơn làm gì.” Trên mặt hấn hiện rõ sự nhiệt tình của tuổi trẻ. Ta hy vọng nhiều năm về sau hấn vẫn có thể duy trì sự chân thành như bây giờ.

Thiếu niên trước mắt mang lại cho ta cảm giác vô cùng thân thiết, tựa như ta đã từng gặp hấn, chính là thực tế không phải vậy. Trên đời này có những người sức lôi cuốn như vậy.

Thiếu niên cùng chúng ta trở lại khách điểm. Hấn nói hấn tên Truy Phong, hấn cùng nương sống nương tựa vào nhau. Xuất môn lần này là để tìm đại phu, mẫu thân hấn mắc một loại bệnh kì lạ, các đại phu quanh vùng đều thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp).

Sau khi biết ta là Bàn Nhược, hấn mừng quỳnh cả lên, kéo tay ta hô lên “Nương được cứu rồi, nương được cứu rồi.” Lúc này ta mới biết, hóa ra ta sau khi chữa trị cho Tống Liêm rồi được hấn thu nhận làm nghĩa tử liền trở nên tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ.

Hấn vốn là muốn đi Phong Vũ sơn trang tìm ta, thật không ngờ lại gặp ta ở đây.

Trên thế giới có những chuyện vừa khéo như vậy, chính là người tốt được đền đáp. Nếu hấn không ra tay tương trợ, chúng ta đương nhiên sẽ thất bại thảm hại mà trở về, nói không chừng còn gặp những chuyện phiền toái khác. Hấn cũng sẽ bỏ lỡ chúng ta, uống công một chuyến.

Mọi chuyện trên thế gian đều đã có sự an bài trong đó.

Thực trùng hợp là hấn sống ở dưới chân Thiên Sơn, theo hấn nói, ở nhà hấn có một vị lão nhân tiên phong đạo cốt, tên là Thanh Phong. Hấn đi lần này cũng phải nhờ đến vị lão nhân đó thay hấn chiêu cố mẫu thân. Đó chẳng phải là người Tống Khiêm muốn tìm sao?

Sự tình thuận tiện đến không ngờ. Dù sao đi nữa, chúng ta vẫn quyết định ngày mai sẽ xuất phát. Mẫu thân Truy Phong bệnh nặng không thể chậm trễ, hơn nữa, sớm xác nhận thân phận của vị lão nhân kia một ngày, chúng ta cũng sẽ sớm yên tâm một ngày.

Đêm đó, Truy Phong cùng ta và Tống Khiêm nằm chung một giường. Tống Khiêm tuy bên ngoài không lộ ra biểu tình gì nhưng ta biết hẳn thực ra nhẹ nhõm không ít. Có người khác ở cùng, ta đành an phận ngủ thẳng đến hừng đông.

Cũng không nghĩ rằng Âu Dương Sơ Tuyết sẽ lại gặp chuyện bất trắc.

[1] Khoái mã gia tiên: Ngựa đã nhanh lại thêm roi ngựa, nghĩa là gặp việc rất gấp, không thể không dốc toàn lực để giải quyết.

19. Chương 19: Sự Uy Hiếp Của Ta

Ba đại nam nhân chúng ta rửa mặt chải đầu xong mới đi gọi Âu Dương Sơ Tuyết nhưng đợi mãi không thấy trả lời. Tống Khiêm không nói một lời, trực tiếp đập cửa đi vào. Ai, cái cửa tội nghiệp, người bị lần này là lần thứ hai rồi a.

Thấy Âu Dương Sơ Tuyết vẫn hô hấp đều đều, đôi mày đang nhíu chặt của Tống Khiêm mới giãn ra, nói với tiểu nhị nghe tiếng động mà đến: “Thật xin lỗi, là ta sốt ruột quá, nếu có gì tổn hại, tại hạ sẽ bồi thường.”

Điểm tiểu nhị đau lòng liếc nhìn cánh cửa, không nói được lời nào đành xoay người rời đi.

Tuy phá vỡ mộng đẹp của người khác là chuyện rất không phải, chính là chúng ta đang gấp rút lên đường nên chuyện này không thể không làm.

Tống Khiêm đến trước giường Âu Dương Sơ Tuyết khẽ gọi: “Tuyết nhi, rời giường thôi, đừng ngủ nữa.” Cứ như nếu hẳn nói lớn quá sẽ dọa mỹ nhân của hắn chạy mất không bằng.

Chính là mỹ nhân không hề phản ứng, vẫn tiếp tục say giấc nồng, khóe miệng cong lên, dường như đang mơ đến chuyện gì đó rất vui.

Âm lượng Tống Khiêm cao hơn một chút, Âu Dương Sơ Tuyết vẫn không hề phản ứng.

Hắn quay lại khấn thiết nhìn ta. Ta rất chủ động tiêu sái tiến đến cạnh hắn, kéo tay Âu Dương Sơ Tuyết, xem mạch cho nàng. Mạch tượng của nàng rất nhẹ nhàng đều đặn, giống như thật sự ngủ say. Mày ta nhăn lại càng sâu.

Tống Khiêm lo lắng hỏi: “Nàng thế nào?”

Ta đưa tay Âu Dương Sơ Tuyết đặt lại trong chăn, “Nàng tạm thời không có việc gì, chẳng qua thời gian ngủ sẽ ngày càng kéo dài, đến một ngày sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.”

“Rốt cuộc sao lại thế này, nói gì mà “tạm thời không có việc gì”? Nói gì mà “vĩnh viễn không tỉnh lại nữa”?” Tống Khiêm kích động lay vai ta, trong đầu ta lúc này chỉ xuất hiện một hình ảnh: Mã ca gào thét.[1]

Đối lập với sự kích động của Tống Khiêm, ta thậm chí bình tĩnh đến quá đáng, người đi xe của người, ta thiên mã hành không của ta.[2]

Truy Phong đứng một bên lúc này mới nói: “Tống đại ca, người bình tĩnh lại, có Bàn huynh đệ y thuật cao minh ở đây, Âu Dương cô nương nhất định sẽ không có việc gì.” Quả nhiên trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê.

Tống Khiêm cuối cùng cũng bình tĩnh lại, “Thực xin lỗi, ta.....” Tại sao hắn luôn nói xin lỗi, ta muốn nghe được, cũng là ba từ khác.

Truy Phong hỏi ta: “Âu Dương cô nương rốt cục là làm sao?” Hắn gãi gãi đầu nói: “Kỳ thật nương ta cũng thường xuyên ngủ say không tỉnh.”

“Ta nghĩ đại khái là nàng bị trúng độc.”

“Độc gì?” Tống Khiêm hỏi.

Ta không nhìn hần, nói: “Các người chỉ biết là Thiên Sơn có Tuyết liên, lại không biết Thiên Sơn còn có những kỳ hoa dị thảo khác, hoa Song sinh chính là một trong số đó. Hoa Song sinh mất mười năm để sinh trưởng, mười năm để đơm hoa, mười năm để kết quả, lại mất tiếp mười năm để quả chín. Nó kết ra hai quả, một tên là Thụy Mộng, quả còn lại là Kinh Mộng. Có vẻ như thứ độc Âu Dương tiểu thư trúng là Thụy Mộng, mẫu thân của Truy Phong rất có thể cũng ăn nhầm thứ này. Người trúng Thụy Mộng sẽ trở nên rất ham ngủ, ngày đầu tiên ngủ chừng 6 canh giờ, ngày tiếp theo là 7 canh giờ, cứ như vậy cho đến khi hoàn toàn lâm vào hôn mê. Nếu sau một tháng mà độc chưa giải được, người trúng độc sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.”

“Vậy phải làm thế nào mới có thể giải độc, thời điểm ta rời nhà, nương đã gần như lâm vào hôn mê.” Lúc này người sốt ruột chính là Truy Phong.

“Rất đơn giản, tìm được Kinh Mộng trong hoa Song sinh, cho người trúng độc ăn vào.”

“Vậy chúng ta mau mau xuất phát.”

Lúc này Âu Dương Sơ Tuyết mới tỉnh lại, nhìn thấy chúng ta tề tựu đầy đủ trong phòng nàng liền kinh ngạc nói: “Sao các người vào được?”

Ta nhìn nhìn cửa phòng rồi lại liếc nhìn Tống Khiêm. Tống Khiêm mở miệng: “Người ngủ quên.”

“Thực xin lỗi Khiêm ca, thực xin lỗi mọi người, ta nghĩ có lẽ là do hôm qua quá mệt mỏi.” Nói xong còn le lưỡi cười.

“Không sao, người tỉnh là tốt rồi. Mau thu thập, chúng ta phải đi.”

“Ân.”

Chúng ta ra ngoài phải được chừng hai khắc, ở kiếp trước của ta là nửa giờ, nàng mới tảo nhả bước ra khỏi cửa phòng.

Tống Khiêm viện cớ ngựa không đủ nên cùng cười chung với Âu Dương Sơ Tuyết, kỳ thật là lo lắng nàng bất ngờ ngủ sẽ bị ngã.

Ta chỉ có thể ai oán chung ngựa với Truy Phong. Người bị trúng độc tất nhiên sẽ được ưu ái đặc biệt, ta thật hận vì sao kẻ trúng độc không phải là ta. Đơn giản là, Âu Dương Sơ Tuyết là hôn thê của Tống Khiêm, thế nào cũng có giá trị, còn ta thì chẳng là gì cả.

Truy Phong rất quan tâm đến ta, lúc nào cũng nhắc ta phải chú ý ôm chặt lấy hần, nhưng đó không phải thứ ta muốn.

Vì phải chạy đua với thời gian, sau khi suy tính, chúng ta chọn đi đường nhỏ, cũng vì thế mà vô cùng xóc nảy, lại không có khách điểm nên chúng ta phải ăn ngủ trong rừng.

Thời gian Âu Dương Sơ Tuyết ngủ càng dài, mà Tống Khiêm cũng theo đó mà càng ngày càng nhúu chặt hơn, khi Âu Dương Sơ Tuyết nghĩ ngờ hỏi, hần còn phải vắt óc tìm cách thuyết phục nàng rằng đây là hiện tượng bình thường.

Người nói thẳng cho nàng rằng nàng đang bị trúng độc không được sao? Còn lo tâm hồn nàng yếu đuối sẽ không chịu nổi. Nữ nhân thật phiền toái.

Từng ngày từng ngày trôi qua, ta cũng dần quen với cuộc sống trên lưng ngựa, Âu Dương Sơ Tuyết rốt cục không hề tỉnh lại.

Tống Khiêm mấy ngày liền vô cùng vất vả, thân thể tàn tạ đi nhiều. Ta thấy liền không chịu được, uy hiếp hần nếu không tạm thời giao Âu Dương Sơ Tuyết cho ta cùng Truy Phong chiếu cố, ta sẽ không giúp nàng giải độc. Hần đành miễn cưỡng giao Âu Dương Sơ Tuyết cho Truy Phong, ta đoạt lại vị trí ngồi sau hần.

Thế nhưng ta cũng không vui vẻ chút nào, nếu Tống Khiêm quan tâm đến ta, dù chỉ bằng một nửa sự quan tâm của hần với Âu Dương Sơ Tuyết thôi, với ta cũng đủ rồi.

Ban đêm, khi ta cùng Truy Phong sắp xếp xong chỗ ngủ cho Âu Dương Sơ Tuyết thì Tống Khiêm đã nặng nề đi vào giấc ngủ. Mấy ngày nay hắn thực mệt mỏi.

Truy Phong trong nom Âu Dương Sơ Tuyết nên tựa vào một gốc cây nghỉ tạm.

Ta vươn tay lướt theo những đường nét cương nghị của Tống Khiêm. Nam nhân này là người ta yêu, thể nhưng hắn lại dành tình cảm sâu đậm cho một nữ nhân khác. Mà ta thể nhưng lại vẫn nghĩ cách chữa trị cho nàng, bởi ta không đành lòng để hắn lo lắng.

Hắn mở to mắt ra bắt lấy tay ta, ta bị dọa không nhẹ. Tống Khiêm quả nhiên là Tống Khiêm, cho dù mệt đến đâu cũng duy trì cảnh giác cao độ.

Hắn thấy là ta mới giảm bớt lực đạo, lại nhắm mắt lại.

Ta si ngốc nói: “Người ngay cả nhìn ta một cái cũng không được sao? Người thật sự không sợ ta không trị liệu cho tâm can bảo bối của người sao?”

“Người sẽ không.” Là hắn nghĩ ta quá thiện lương, hay là vẻ bề ngoài này rất dễ lừa gạt người khác?

“Người lầm rồi, ta sẽ làm vậy. Nàng chết ta sẽ bớt đi một đối thủ.” Hắn lại mở mắt, “Cho nên, người phải đối tốt với ta hơn một chút.”

“Thế nào mới được coi là đối tốt với người?”

“Đáp ứng các điều kiện của ta.”

“Người muốn điều kiện gì?”

Ta suy nghĩ trong chốc lát, “Tạm thời ta còn chưa hảo hảo suy nghĩ, tóm lại, người không được tránh mặt ta. Còn nữa,” Ta nhẹ hôn lên môi hắn, “Đây là lợi tức.” Nói xong cảm thấy thật mỹ mãn mà dựa vào người hắn nhắm mắt lại.

Ta càng ngày càng bị đắm chìm trong xúc cảm từ đôi môi hắn.

Không lâu sau, bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, ta cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mặc kệ ra sao, ngày mai là một ngày hoàn toàn mới, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

[1] Mã ca gào thét: Mã Cảnh Đào, một diễn viên Trung quốc, anh diễn rất nhập tâm. Có một vai diễn (Bada chưa tìm tên phim) luôn phải gào thét, động tác tay cũng vô cùng mãnh liệt. Vì thế mà khi thấy Tống Khiêm kích động gào thét với mình, Bàn Nhược đã liên tưởng đến nhân vật này.

[2] Chỉ việc mỗi người có cách ứng xử, cảm nhận không giống nhau, trong trường hợp này là trái ngược nhau. Tống Khiêm thì vô cùng kích động trong khi Bàn Nhược lại quá bình tĩnh.

20. Chương 20: Muối

Ngày thứ tám, đoàn người chúng ta rốt cục cũng đến chân Thiên sơn, ở lại nhà Truy Phong.

Nhà của Truy Phong rất đơn sơ, là một căn nhà gỗ nhỏ hơi mục nát chỉ có ba gian phòng, tất cả đồ đạc bày trong nhà đều cho thấy bọn họ là một gia đình rất bình thường.

Mẫu thân Truy Phong im lặng nằm trên giường, ngoài ra không có ai khác nhưng vẫn có thể nhận ra có người đến chăm sóc, lão nhân đó chắc hẳn đi tìm tuyết liên rồi.

Chúng ta đưa Âu Dương Sơ Tuyết vào, bố trí nàng ở cùng phòng với mẫu thân Truy Phong.

Diện mạo mẫu thân Truy Phong rất bình thường, làn da ngăm đen, trên mặt đầy nếp nhăn, nhìn qua rất già nua, là điển hình của phụ nữ lao động vùng núi nghèo khổ.

Ta rốt cục nhìn không được hỏi Truy Phong một vấn đề làm ta vẫn không thể hiểu nổi: “Người nói người cùng mẫu thân sống nương tựa vào nhau, nàng nhìn qua liền biết là không có võ công, vậy một thân võ học của người là từ đâu? Phụ thân người giờ ở nơi nào?”

Truy Phong thẳng thắn trả lời, vẫn như trước lộ ra hàm răng trắng: “Ha ha, nói ra cũng không ai tin. Nhiều năm trước, một ngày ta lên núi gặp hắc hắc, hắc hắc cũng là một người lên núi tìm tuyết liên, hắc hắc thấy ta liền nói ta có khung xương rất đặc biệt, có thiên tư luyện võ, liền đó tặng ta một quyển kiếm phổ rồi biến mất không một dấu vết. Võ công của ta chính là từ đó. Về phần cha ta, ta chưa từng gặp hắc hắc, nương nói hắc hắc đã bỏ đi trước khi ta ra đời.”

“Kiếm phổ gì?” Tống Khiêm hỏi.

“Vô cực kiếm pháp, các người muốn xem không?” Truy Phong không hề cảnh giác hỏi.

Tống Khiêm cười, phát tay ra ý đã hiểu, “Chẳng trách ta cảm thấy võ công của người rất quen mắt, hóa ra người là đệ tử của Vô Cực tôn giả. Hắc hắc truyền bí tịch cho người, người ngoài như chúng ta xem rất không hợp lẽ. Người nhất định phải bảo quản cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để kẻ xấu cướp đi, người không biết có bao kẻ mơ ước bản kiếm phổ này đâu.”

“Àn, sau này ta sẽ chú ý, cảm ơn Tống đại ca.” Truy Phong giờ mới ý thức được thứ hắc hắc có trân quý thế nào.

A, thế nào mà ta luôn gặp được nhân vật truyền kì vậy? Nghe nói võ công Vô Cực tôn giả rất cao, y thuật xuất thần nhập hóa, hành tung bất định, tính cách quái dị, hơn nữa không có truyền nhân. Không tưởng được tiểu tử này lại được gặp, ta chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ mà nhìn hắc hắc.

Bên ngoài ánh tà dương như máu, Thiên sơn mĩ lệ dưới ánh chiều tà khoác lên một vẻ thần bí khó lường. Chúng ta quyết định ngày mai lại đi tìm hoa song sinh.

Truy Phong cùng Tống Khiêm chuẩn bị cơm chiều, ta đứng bên quan sát, thỉnh thoảng giúp họ nhóm lửa. Trước kia sống cùng Bàn Li, đều là nàng nấu cơm, ta nhóm lửa. So với Tống Khiêm và Truy Phong, ta giống như một kẻ chưa từng phải trải qua bất cứ sóng gió nào. Ta càng cảm nhận sâu sắc rằng Bàn Li yêu thương ta biết bao.

Trời dần tối, một vị lão nhân đi vào phòng, một đầu tóc bạc nhưng không hề thấy dấu hiệu của tuổi già. Tống Khiêm rất phấn khích liền ôm quyền nói: “Xin ra mắt sư tổ.”

Lão nhân từ ái nhìn hắc hắc, “Ha ha, không phải là Tống Khiêm đó sao? Người tới đây làm gì? Nhiều năm không thấy, người càng ngày càng tuấn tú.”

Tống Khiêm cung kính nói, “Đa tạ sư tổ khen ngợi.”

Ta cũng tiến lên chào hỏi: “Bàn Nhược cũng xin được ra mắt Thanh Phong lão tiên bối.” Thanh Phong lão nhân vẻ mặt mờ mịt nhìn Tống Khiêm, Tống Khiêm liền kể rõ chuyện của ta, hơn nữa còn nói cả mục đích của chuyến đi lần này.

Lão nhân nghe xong rất thoải mái đáp ứng sau khi tìm được tuyết liên sẽ đến thông báo với hai vị kia cùng đến Giang Nam, nhất định sẽ đến trước khi đại hội võ lâm bắt đầu.

Bữa cơm rất hòa thuận vui vẻ, giống những đêm trước, ta, Tống Khiêm cùng Truy Phong ở cùng một phòng.

Ngày hôm sau, từ sớm đã không thấy bóng dáng Thanh Phong lão nhân đâu, ta cùng Truy Phong đi tìm hoa song sinh, Tống Khiêm ở lại chiếu cố Ấu Dương Sơ Tuyết và mẫu thân Truy Phong.

Hoa song sinh không giống với tuyết liên, tuyết liên thường sinh trưởng ở khe đá, còn hoa song sinh lại sống dưới nước, mà phải là suối nước nóng.

Truy Phong quen đường đưa ta tới thiên trì. Thiên trì rất lớn, nước trong vắt thấy được đáy, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, nước gợn sóng lấp lánh, giống như ảo mộng. Mà thứ chúng ta tìm hôm nay rất có thể ở dưới đáy hồ này.

Ta không biết bơi, này chỉ có thể dựa vào Truy Phong. Kỳ thật hoa song sinh rất dễ nhận biết, đó hoa màu lam, ở giữa kết hai quả nhỏ bằng hạt đậu đỏ, một màu đỏ, một màu xanh.

Truy Phong không nói hai lời liền cởi áo lặn xuống hồ.

Trong thời gian chờ đợi, ta thưởng thức cảnh sắc Thiên sơn. Vẻ đẹp không bút nào tả nổi, cảnh tiên trong truyền thuyết chắc cũng như thế này a.

Thật lâu sau Truy Phong nổi lên, trên tay cầm thứ gì đó.

Hắn chán nản nói: “Ta tìm cả đáy hồ rồi, chỉ có một đóa này thôi.

Ta cười an ủi, “Có một đóa còn hơn không.”

“Giờ chúng ta làm gì?”

“Tiếp tục tìm ở các suối nước nóng khác.”

“Nga, được rồi.”

Chúng ta tiếp tục đến các suối nước nóng khác, dần dần mắt ta trở nên vô cùng khô rát, không nhìn rõ phía trước, cuối cùng không thấy gì nữa.

“Truy Phong, ta nhìn không thấy.” Ta lo lắng hô to.

“Có lẽ là vì đi trong tuyết lâu, người lại là lần đầu sẽ không quen, giờ chúng ta về đã rồi tính sau.” Ta lúc này mới nhớ đến chứng quáng tuyết.

Sau đó ta khép mắt lại, để Truy Phong công ta trở về.

Nhìn thấy ta trên lưng Truy Phong mà trở về, lần lần mò mò tìm ghế ngồi, Tống Khiêm quan tâm hỏi, “Người làm sao vậy?”

Ta bình tĩnh nói, “Không có việc gì, chỉ tạm thời nhìn không thấy, vài ngày sẽ hồi phục.”

Truy Phong nói thêm, “Bàn huynh đệ đứng lâu ngoài trời tuyết nên mắt bị thương.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Cảm nhận được sự lo lắng của hắn, trong lòng ta có chút ấm áp.

“Không đáng ngại, nghỉ ngơi vào ngày là được. Hôm nay còn tìm được một cây hoa song sinh, mai người cùng Truy Phong lại đi tìm xem.”

Nghe thấy ba từ “hoa song sinh”, lực chú ý của Tống Khiêm liền rời sang đó. Ta quả nhiên không quan trọng bằng một đóa hoa.

Hiện tại có hai người bệnh, hoa lại chỉ có một, kinh mộng cũng chỉ có một quả, giải độc cho ai trước đây?

Ta cùng Tống Khiêm đều nhất trí là mẫu thân Truy Phong trúng độc trước nên sẽ chữa cho nàng trước. Còn Âu Dương Sơ Tuyết thì mai sẽ đi lại đi tìm cho nàng.

Ta hướng dẫn Truy Phong đem cánh hoa song sinh cùng kinh mộng nghiền nát cùng nhau rồi đem cho mẫu thân hắn ăn vào. Còn thù mộng thì ta thu lại, nó có công dụng rất lớn.

Không lâu sau, mẫu thân Truy Phong dần tỉnh lại, thấy chúng ta liền lộ vẻ ngạc nhiên. Truy Phong giải thích rằng nàng trúng độc hôn mê bất tỉnh, vừa mới giải độc xong. Nàng đối với ta tạ ơn ngàn vạn lần, thiếu chút nữa còn quỳ xuống dập đầu, may là Tống Khiêm kịp ngăn.

Thấy tình trạng của ta, mẫu thân Truy Phong nói ở quê nàng có một phương thuốc cổ truyền chuyên trị chứng quáng tuyết, đắp thuốc vài lần là nhìn lại được.

Ta đương nhiên biết phương thuốc này, thế nhưng sẽ rất phiền toái, ai có thời gian và sức lực mà làm theo nó chứ.

Tống Khiêm vội hỏi phương thuốc đó là gì, mẫu thân Truy Phong nói: “Dùng đầu muối nấu lên, cho vào khăn mặt rồi đắp lên vùng mắt, đắp vài lần là khỏi.” Sau đó lại nói thêm, “Nhưng mùa này muối rất hiếm xuất hiện.”

Phương thuốc vô cùng kỳ quái, nhưng thật sự là như vậy. Phải bắt được mấy trăm con muối mới được một ấm thuốc chứ? Ta nói: “Không sao, vài ngày nữa sẽ tự khỏi thôi.”

Đêm đó, mẫu thân Truy Phong ngại chúng ta phải ở nhà chật hẹp nên bảo Truy Phong sang ngủ tạm ở nhà họ hàng.

Một mình ta nằm trên giường gỗ, làm thế nào cũng không ngủ được. Tống Khiêm đưa ta về phòng liền rời đi ngay, nhất định là đến cạnh ở bên giường Âu Dương Sơ Tuyết rồi.

Sáng sớm hôm sau, ta ngủ thấy một thứ mùi kì lạ liền hỏi vọng ra: “Ngoài đó đang đun gì mà mùi kỳ quái như vậy?”

Tống Khiêm đi vào nói: “Người chờ một chút rồi sẽ tốt ngay thôi.” Dù không nhìn thấy nhưng ta có thể nhận thấy ý cười qua giọng nói của hắn.

“Cái gì sẽ tốt ngay?”

Lúc này mẫu thân Truy Phong Truy đại nương nói vọng vào: “Tống công tử, được rồi.”

“Hảo, ta ra ngay.” Tống Khiêm bước nhanh ra ngoài.

Lúc sau ta lại nghe tiếng bước chân, có người chậm rãi tiến về phía ta, đặt thứ gì đó lên mắt ta. Ta trầm mặc không nói. Một lúc sau, hắn lại lấy xuống, rồi lại đặt nó lên. Lặp lại vài lần như vậy, ta dần dần thấy được vẻ mặt chuyên chú của Tống Khiêm.

Trước mắt ta không ngừng xuất hiện hình ảnh Tống Khiêm trong màn tuyết trắng liên tục huy kiếm diệt muỗi, từng chiêu thức đều hết sức chăm chú, không chút qua loa. Dần dần, mắt ta đong đầy nước mắt. (Bada: muốn cắt phăng cái chữ diệt muỗi đi, người đọc tự hiểu là được rồi, gya ha ha)

Tống Khiêm vội vàng hỏi: “Đại nương, chảy nước mắt có sao không?”

“Ta chưa từng gặp trường hợp như thế này.”

Ta vừa khóc vừa cười nói, “Ta không sao.”

“Nga, vậy ta yên tâm rồi.” Tống Khiêm cười bỏ khăn thuốc xuống.

“Tống Khiêm, người vì sao lại tốt với ta như vậy?”

“Là vì.....”

“Dừng lại, ta không muốn nghe nguyên nhân, chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

“Vì người là thân nhân của ta, vì người giải độc cho Tuyết nhi”, ta thực sự sợ hãi hắn sẽ nói ra những lời này.

Để ta tự lừa dối chính mình một lần thôi, rằng trong lòng người, ta cũng rất quan trọng.

Tống Khiêm không nói gì, rời khỏi phòng.

21. Chương 21: Nam Nhân Dễ Dãi Dành (^0^)

Hôm nay Tống Khiêm cùng Truy Phong ra ngoài tìm hoa Song sinh, ta bị bắt ở lại trong nhà. Tống Khiêm tức giận bất bình nói: “Tại hạ không muốn lại một lần nữa giữa đêm không được ngủ còn phải chạy đi chém muỗi.”

Vì trăm con muỗi đã vì ta mà hi sinh, ta ngoan ngoãn ở nhà cùng Truy đại nương. Người có võ công ở đâu cũng có ưu thế, nhìn xem Thanh Phong lão nhân ngày ngày sớm đi tối về, chạy qua chạy lại trong trời tuyết cũng không thấy hắn bị quáng tuyết bao giờ. Những người không có võ công như chúng ta chính là quần thể yếu thế.

Truy đại nương vừa khâu quần áo vừa nói với ta: “Ca ca người đối với người tốt lắm, tối qua hắn đứng ngoài trời suốt hai canh giờ.”

Ta cười: “Hắn đối với vị cô nương đang nằm trong kia còn tốt hơn.”

“Ha ha, nam nhân đều vậy đấy, sau này ngươi tìm được người trong lòng của mình rồi sẽ biết.”

Ta không nói gì, ta đã tìm được rồi, thế nhưng, hắn không thuộc về ta.

Một ngày trôi qua, Truy Phong cùng Tống Khiêm không thu được gì.

Hai ngày trôi qua, Truy Phong cùng Tống Khiêm tay không mà về.

Ba ngày trôi qua, Truy Phong cùng Tống Khiêm thất vọng trở về.

.....

Rất nhiều ngày trôi qua, Truy Phong cùng Tống Khiêm đã tìm đến tất cả các suối nước nóng ở Thiên Sơn mà vẫn không tìm được hoa Song sinh. Mà kỳ hạn giải độc của Âu Dương Sơ Tuyết ngày càng đến gần, Tống Khiêm cũng ngày càng sốt ruột. Bọn họ ra khỏi nhà càng sớm, về cũng càng muộn.

Hôm nay, vừa chạp qua cơm chiều Tống Khiêm liền đứng lên nói: “Các người nghỉ ngơi đi, ta lại ra tìm xem sao.”

Ta khuyên hắn: “Người như vậy sớm muộn gì cũng suy sụp, hảo hảo nghỉ ngơi đi, ngày mai tính sau.”

Những người khác cũng đồng loạt khuyên bảo.

“Mệt mỏi suy sụp cũng không sao, chỉ cần Tuyết nhi có thể tỉnh lại thì chút ấy có đáng gì.”

“Nàng sẽ không sao, không cần sốt ruột như vậy.”

“Người đương nhiên là không sốt ruột rồi, người trúng độc cũng không phải người, có chết cũng không phải người. Nàng chết người sẽ càng cao hứng.”

Hắn vừa nói ra những lời này, sắc mặt mọi người ở đây đều đại biến, đặc biệt là Truy đại nương và Truy Phong, phải biết rằng, Truy đại nương là người ăn quả giải độc thứ nhất.

Truy đại nương áy náy nói: “Thật sự xin lỗi Tống công tử, nếu có thể, ta tình nguyện nhỏ thứ ta đã ăn ra, trả lại cho vị cô nương kia.”

“Nương.” Truy Phong chỉ thốt ra được lời này.

Thanh Phong lão nhân trách cứ Tống Khiêm: “Khiêm nhi, người đã mất kiểm soát rồi, mau giải thích với mọi người.”

Tống Khiêm bình tĩnh lại một chút, nói với chúng ta: “Rất xin lỗi, Tống mỗ lỡ lời.”

Mẫu tử Truy gia tỏ ý hiểu được rồi rời đi. Thanh Phong lão nhân cũng quay về phòng nghỉ ngơi.

Hiện trường cũng chỉ còn lại ta cùng Tống Khiêm. Chúng ta không ai nói một lời nào.

Đúng vậy, Âu Dương Sơ Tuyết mà chết ta sẽ rất vui mừng, ta có thể độc hưởng hắn. Hóa ra trong lòng hắn, ta lại quá đáng như vậy.

Ta cũng xoa người rời đi.

“Bàn Nhược, ta, ta không có ý như vậy.”

“Ta biết ý ngươi là gì.” Ta quay đầu bình tĩnh nói với hắn: “Nếu Sơ Tuyết muối muối của ngươi không tỉnh lại, ta sẽ ăn Thùy Mộng trong tay ta, cùng xuống đó với nàng. Hiện giờ ngươi có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.” Bàn Nhược a Bàn Nhược, rốt cuộc bị tổn thương đến mức nào mới là chịu chết tâm?

Ta một mình quay lại phòng, Tống Khiêm giống như pho tượng, bất động không nói. Một đêm này, ta ngủ vô cùng say.

Hai ngày trôi qua, vẫn không tìm được hoa Song sinh, Tống Khiêm trở nên trầm mặc. Tâm trạng mọi người cũng nặng nề theo.

Ta thế nhưng lại vô cùng ung dung, người như Âu Dương Sơ Tuyết, trời cũng không nỡ khiến nàng chết sớm như vậy.

Thanh Phong lão nhân đã nhìn rõ tình hình, hần nói: “Sinh tử có mệnh, hà tất phải cưỡng cầu.” Sau đó lại nói với mọi người là hần từng thấy một suối nước nóng trong một sơn động bí ẩn, không biết mọi người đã tìm đến chưa.

Truy Phong hỏi vị trí cụ thể rồi kết luận là chúng ta chưa từng tìm qua. Sáng sớm hôm sau, hai người hăng hái đi đến đó.

Bọn họ trở về rất sớm, nghe tiếng chân nhẹ nhàng của Tống Khiêm cùng tiếng cười đã lâu không thấy của hần, ta liền biết bọn hần đã tìm thấy thứ mình cần.

Tống Khiêm không kịp nán lại báo cáo thành quả với mọi người, cứ thế tiến thẳng vào phòng Âu Dương Sơ Tuyết, dựa theo phương pháp lần trước giúp Âu Dương Sơ Tuyết ăn vào.

Chỉ trong chốc lát, mọi người đều vui mừng, không khí hòa thuận vui vẻ tràn ngập. Trừ việc phải cố sức tìm cách giải thích cho Âu Dương Sơ Tuyết vì sao nàng lại cảm thấy như vừa mới tỉnh lại, còn lại đều hoàn hảo. Tống Khiêm rốt cục cũng khôi phục thành Khiêm ca ca tao nhã lễ độ, quan tâm chăm sóc mọi người.

Thế nhưng ta biết rằng, có một thứ đã bị hần tổn thương.

Rời sơn trang cũng đã một thời gian, chúng ta quyết định ngày hôm sau sẽ khởi hành trở về.

Truy đại nương nghe nói ở Trung Nguyên sẽ tổ chức đại hội võ lâm liền khích lệ con mình tham gia. Truy Phong không muốn để mẫu thân ở lại một mình, Truy đại nương liền nói: “Bây giờ ta còn đi lại được, người còn có thể ra ngoài, sau này ta già rồi nhất định bắt người một tắc cũng không rời ta.”

Truy Phong chân thành gật đầu: “Nương, đại hội võ lâm chấm dứt ta sẽ trở về ngay, người nhất định phải chiếu cố bản thân cho tốt.”

Trong hàng nghìn hàng vạn lời ước hẹn, có được bao người có thể thực hiện được lời mình đã hứa khi trước?

Thanh Phong lão nhân vẫn chưa tìm được Tuyết liên nên tiếp tục ở lại nơi này.

Lúc xuất phát, Tống Khiêm chủ động muốn cùng chung ngựa với ta, ta lại chạy đến với Truy Phong. Tống Khiêm không ngờ lại nhận được sự cự tuyệt liên tiếp từ phía ta. Ta cũng không phải thú cưng hần nuôi, lúc không vui thì mắng mỗ, lúc cao hứng thì vỗ tay. Ta cũng có cảm xúc của mình. Biểu hiện của hần lúc này là muốn ban ơn cho ta sao? Ta không rẻ mặt đến vậy.

Lượt về chúng ta chọn đi đường lớn, dọc đường được ăn uống thoải mái, rất thông dong. Đến tối vẫn là Âu Dương Sơ Tuyết ở một phòng, ba người chúng ta ở một phòng. Chỉ là ta không hề tiến sát về phía hần. Tâm xa cách, thân thể cũng xa cách.

Rất nhanh chúng ta đã gần đến Giang Nam, buổi tối hôm đó Tống Khiêm đánh thức ta khỏi giấc ngủ: “Ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Sau đó liền tự rời giường đi ra ngoài.

Ta rất muốn ngủ tiếp, nhưng ta không làm được.

Tống Khiêm dùng khinh công đưa ta đến một cái đình, lần đầu ta được ném trải loại võ công kỳ diệu này nhưng không sao hưng phấn nổi.

Tống Khiêm buông ta xuống nói: “Bàn Nhược, thực xin lỗi.”

Ta giật mình nói: “Ngươi làm gì mà phải xin lỗi ta? Nếu tìm ta là để nói những lời này thì thỉnh ngươi đưa ta trở về, ta muốn đi ngủ.”

“Ta biết ngày đó đã khiến ngươi bị tổn thương, ta thật sự không cố ý. Sơ Tuyết hoàn hảo khỏe mạnh theo ta ra ngoài thì nhất định cũng phải không chút sút mẻ mà trở về. Như vậy, ta mới có thể ăn nói với lão nhân hai nhà. Ta chỉ là nhất thời xúc động mới nói ra những lời như vậy.”

“Ngươi nói rất đúng, đáng ra ngay từ đầu ta nên nghĩ như vậy.”

“Bàn Nhược, ta biết ngươi không phải là người như vậy.”

“Thế ta là người như thế nào?”

Tổng Khiêm không nói nên lời.

“Ta là một kẻ đi ngược lại luân lý, đi yêu một nam nhân.” Ta mỉm cười.

“Bàn Nhược.....”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Hơn nữa nam nhân ta đem lòng yêu đã có người trong lòng, ta còn cố tình làm kẻ thứ ba chen vào, đúng là loại người đáng ghê tởm.”

Tổng Khiêm lại trầm mặc. Lúc sau hắn đưa ra một thứ: “Đây là ta tìm được trên Thiên sơn, tặng cho người.” Màu sắc thuần khiết, long lanh trong sáng, là một đóa Tuyết liên.

“Người, người sao có được thứ này?” Ta vô cùng mừng rỡ. Kỳ thật ta rất muốn có được một đóa Tuyết liên, hoa Tuyết liên đối với một y giả là một giấc mơ không bao giờ dứt, có nó sẽ làm được rất nhiều loại dược quý hiếm. Thế nhưng chúng ta lên Thiên sơn cũng vốn là để tìm hoa Song sinh, hơn nữa Thanh Phong lão nhân cũng nói là lên đó tìm Tuyết liên, thành ra ta không dám ngỏ lời. (Bada: =.= còn nói “ta không phải sủng vật của người”, “ta không rẻ mặt đến vậy”, Nhược ca à, huynh mất giá quá đấy)

Tổng Khiêm tìm được hoa Tuyết liên lại không giữ lại cho mình, cũng không biểu sư tổ của hắn mà bí mật đưa cho ta, đây là thứ mà Âu Dương Sơ Tuyết cũng không được hưởng. Nói không vui là nói dối, trong lòng hắn thực sự có ta a.

Ta ngẩng đầu, tặng Tổng Khiêm một nụ hôn, hắn nhìn qua cũng không có vẻ gì là bài xích, ta càng thêm hưng phấn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Mọi người đều nói nữ nhân dễ dỗ dành, thật ra, nam nhân cũng dễ dỗ.

22. Chương 22: Gặp Nguy Hiểm Trong Rừng, Trong Họa Có Phúc

Vì Âu Dương Sơ Tuyết trúng độc nên chúng ta nán lại Thiên Sơn rất lâu, thời điểm chúng ta về đến Phong Vũ sơn trang, chỉ còn một tháng là đến võ lâm đại hội. Tuy Tổng Liêm cũng đã chuẩn bị nhưng vẫn còn rất nhiều sự tình đang đợi Tổng Khiêm về giải quyết: dựng lò đài, chỗ nghỉ cho các môn phái, thứ tự tham gia đấu..... Có thể thấy được, Tổng Liêm thật sự muốn giao lại Phong Vũ sơn trang cho Tổng Khiêm.

Nghe bọn họ nói chuyện liền nhận ra sự kì vọng lớn lao của Tổng Liêm vào nhi tử của mình, hy vọng hắn có thể đoạt quán quân trong đại hội võ lâm, hoàn thành tâm nguyện duy trì bảo vệ võ lâm chính nghĩa của mình.

Bởi vậy, dù bận chuẩn bị tổ chức đại hội võ lâm, hắn còn lợi dụng triệt để thời gian còn lại để rèn luyện võ công.

Mỗi ngày đều thấy hắn chạy qua chạy lại trước mắt, ngoài lúc dùng cơm, căn bản không có cơ hội nào nói chuyện với hắn.

Âu Dương Sơ Tuyết nhưng thật ra lại thường ở bên Tổng Khiêm, cùng hắn chuẩn bị mọi việc, rất ra dáng nữ chủ nhân.

Ta đã cho rằng giữa ta và Tổng Khiêm lúc đó đã có chuyển biến, thế nhưng hóa ra, cái gì cũng không hề thay đổi.

Ta vẫn rảnh rỗi như trước, thật tốt là cũng có người nhàn hạ như ta, đó là Truy Phong. Làm khách ở Tổng gia, hắn được tiếp đãi nhiệt tình.

Truy Phong mới đến Giang Nam, mọi thứ đối với hắn đều mới mẻ nên muốn đi thăm thú một chút, chiêm ngưỡng phong cảnh tuyệt đẹp của nơi đây. Thật ra ta đến đây cũng đã lâu mà còn chưa chân chính ra ngoài dạo chơi, nhân dịp này có Truy Phong làm bạn cùng đi.

Phong cảnh Giang Nam đẹp như tranh vẽ, mỹ nhân Giang Nam như hoa như ngọc, được đặt mình trong Giang Nam chính là cái phúc lớn của đời người.

Càng thân với Truy Phong càng phát hiện hắn rất đáng yêu, tính cách thẳng thắn, nhiệt huyết sôi trào, đầy hy vọng vào tương lai. Ở bên hắn, ta cũng tươi cười nhiều hơn.

Nhìn Âu Dương Sơ Tuyết tận tâm vì Tống Khiêm, trong thâm tâm ta biết mình cũng có thể làm được điều gì đó cho Tống Khiêm.

Thế nên ta tìm đến Truy Phong, rủ hắn cùng ta ra ngoài hái thuốc. Trong tay ta lúc này đã có Tuyết liên và hoa Song sinh, giờ chỉ cần thêm củ Trường sinh là có thể phối ra Thanh Phong hoàn giúp tăng mười năm nội lực.

Củ Trường sinh là kì dược đặc biệt có ở Giang Nam, chỉ là mấy năm trước có tin đồn ăn nó có thể trường sinh bất lão nên giờ muốn tìm cũng rất khó. Thứ củ Trường sinh mà các hiệu thuốc bán đều là khoai lang đại mà thôi.

Trường sinh sinh trưởng ở sâu trong lòng đất, ưa mát mẻ, phân bố dàn trải trong rừng. Thân dây của nó rất nhỏ, nếu không tìm tỉ mỉ sẽ rất khó phát hiện.

Ta mang theo Tiểu Ngọc cùng Truy Phong đi tìm củ Trường sinh trong rừng.

Tìm củ Trường sinh so với tìm hoa Song sinh khó hơn nhiều, ít nhất hoa Song sinh chúng ta còn biết hướng mà tìm, thế nhưng đối với củ Trường sinh thì không khác gì mò kim đáy bể. Chúng ta cứ ngẫu nhiên tìm kiếm, xới từng tác đất lên nhìn kỹ, chỉ sợ bỏ qua nó.

Trong rừng cỏ cây um tùm, sợ bị rắn độc tấn công nên ta chế ra một loại dược đuổi côn trùng, khiến rắn, chuột, sâu bọ không dám đến gần. Dược quả nhiên là hiệu nghiệm, chỉ là mùi vô cùng khó ngửi. Bôi lên người rồi đến mấy ngày sau dù có tắm rửa thế nào cũng không hết mùi.

Ngày thứ năm, Tiểu Ngọc bắt đầu mất kiên nhẫn, oán giận nói với ta: “Công tử, chúng ta đừng tìm nữa, đã lâu như vậy còn không tìm thấy, nhất định ở đây đã không còn.”

Ta nói với nàng: “Tiểu Ngọc, người mệt thì ở nhà nghỉ đi, ta tự mình đi tìm.” Ta nghĩ đây vốn là chuyện riêng của ta, không cần phải khiến mọi người vất vả.

Tiểu Ngọc nhăn nhó nói, “Công tử muốn ta về, ta sẽ phải về, nhưng nếu người gặp nguy hiểm thì sao? Ta phải bảo vệ người.”

Ta cười thầm nghĩ, là ta phải bảo vệ nàng mới đúng.

Nhiều ngày trôi qua như vậy nhưng Truy Phong không hề oán hận một câu, ngay cả biểu tình thất vọng cũng không có, mỗi ngày cứ đến giờ là lại hăng hái tìm ta cùng đi tìm thuốc. Càng ngày ta càng thích thiếu niên rạng rỡ như mặt trời này.

Ta có một linh cảm mãnh liệt rằng hôm nay sẽ có thu hoạch.

Tới rừng Trường sinh, chúng ta tiếp tục tìm kiếm trong vô định. Truy Phong đề nghị chúng ta nên chia nhau ra tìm kiếm, như vậy diện tích sẽ mở rộng hơn, nếu ai phát hiện thì kêu to cho mọi người biết. Ta đồng ý với Truy Phong, ba người cùng một chỗ hiệu quả rất thấp. Tiểu Ngọc nói phải đi cùng ta, nói sợ ta gặp nguy hiểm. Ta tròng mắt liếc nàng, cả rừng Trường sinh lớn như vậy, nguy hiểm cái gì. Tiểu Ngọc đành ngoan ngoãn rời đi một mình, mỗi bước còn quay lại nhìn ta một chút. Ta không thể không hoài nghi thật ra nàng là sợ đi một mình. Định gọi nàng lại thì nàng đã đi xa rồi.

Ta và Truy Phong mỗi người đi về một hướng.

Men theo bóng cây đi sâu vào, cỏ cây càng ngày càng đa dạng, ánh mặt trời cũng càng yếu ớt, nhìn gần còn thấy một chút đốm sáng chứ ta gần như đã không thấy mặt đất dưới chân, chỉ có một màu xanh thẫm u ám.

Ta vừa khom người tìm kiếm vừa bước đi, thường thì những nơi bị cây cỏ rậm rạp che phủ sẽ hay xuất hiện củ Trường sinh.

Đột nhiên dưới chân huyệt hẫng, một trận trời đất đảo lộn, ta rơi thẳng xuống, giãy tiếp theo liền tiếp xúc mạnh mẽ với bề mặt đất cứng rắn gồ ghề. Chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, xương cốt như lung lay, toàn thân đau nhức.

Tiểu Ngọc à, cái miệng người đúng là xui xẻo.

Một lúc lâu ta mới tỉnh táo lại, quan sát bốn phía, ra là một hố bẫy thú đã bỏ hoang. Bên trong cỏ dại mọc đầy, thành hố mọc đầy rêu xanh, cao chừng gấp đôi ta, rộng hơn miệng giếng bình thường rất nhiều, ngồi ở bên trong rất rộng rãi. Bên dưới ta lộ ra nhiều đá nhỏ lởm chởm, cũng vì vậy mà quần áo ta bị rách, thân thể đầy vết xước sát, còn có nơi máu đang chảy ra âm ỉ, lúc này cảm giác đau đớn mới xuất hiện và ngày càng tăng lên.

Ta đang cố gắng suy nghĩ xem làm cách nào có thể ra ngoài thì phát hiện chân phải bị trật khớp, hơi động một tí là đau đớn không chịu nổi, chỉ đành ngồi im một chỗ.

Không thể cứ ngồi chờ chết được, ta liền dùng âm lượng lớn nhất hét lên: “Truy Phong, Tiểu Ngọc, mau tới cứu ta, ta bị rơi xuống bẫy.” Kêu nửa ngày cũng không thấy có người đáp lại, chỉ có tiếng hét của ta vẫn liên tục vang giữa rừng sâu. Ta nghĩ không khéo mình sẽ thu hút bọn dã thú đến đây cũng nên. Dần dần, sức lực ta cũng cạn kiệt, im lặng dừng lại, ta chỉ có thể ngồi chờ bọn hắc tặc tìm thấy ta. Dù sao không thấy ta, bọn hắc tặc sẽ không rời khỏi đây.

Sau đó ta nghĩ có khi nào mình sẽ vì rơi xuống đây mà tìm thấy củ Trường sinh hay không. Tuy rằng hy vọng rất xa vời nhưng trong lúc rảnh rỗi thử tìm việc gì đó để làm cũng tốt.

Con người đôi khi sẽ có số phận phải phân chó [1], ta thật sự tìm được củ Trường sinh, ngay tại chỗ ta ngã xuống, dây leo của nó lẫn trong đám cỏ dại, rất khó phát hiện. Mà không chỉ có một cây.

Đây gọi là gì? Đạp phá thiết hại vô mệnh sử, đắc lai toàn bất phí công phu [2]? Hay là trong rủi có may thì đúng hơn?

Tìm được củ Trường sinh, tất cả đau nhức đều như biến mất, ta lại tràn ngập khí lực mà gọi Truy Phong và Tiểu Ngọc.

[1]: ngôn ngữ hiện đại thường nói khi bạn đạp phải phân chó tức là chỉ sắp tới sẽ có vận may.

[2]: ý là: lúc cần gấp, đổ bao nhiêu công sức đi tìm thì không thấy, lại trong lúc vô tình mà tìm được (không tốn chút công sức nào).

23. Chương 23: Người Đau Lòng Vì Ta Sao?

Lần này vẫn không thấy ai trả lời, nhìn sắc trời dần tối ta bắt đầu lo lắng, không lẽ ta sẽ phải đợi trong này cho đến mai mới có người đến cứu sao? Ai, đành phó mặc cho số phận vậy.

Khoảng sau một nén nhang, một thân ảnh từ trên trời nhẹ nhàng đáp xuống cạnh ta, là Truy Phong.

Thấy ta, hắc tặc phào nhẹ nhõm lộ ra hai chiếc răng khểnh. Hắc tặc kéo ta dựa vào người hắc tặc rồi nói: “Cuối cùng cũng tìm được người, nếu không ta không biết phải ăn nói thế nào với Tổng minh chủ, sớm biết vậy thì ta đã nghe theo lời Tiểu Ngọc, không tách nhau ra.” Đây là lần đầu tiên ta thấy Truy Phong nghiêm túc đến vậy, dấu vết vẫn rất hợp với khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời của hắc tặc, nhìn lại càng thêm đáng yêu.

“Hắc hắc,” Ta cười gượng: “Thế này gọi là ‘Tái ông thất mã, không biết là họa hay phúc’, ta không rơi xuống đây thì sao tìm được củ Trường sinh?”

Hắc tặc ban đầu còn không hiểu, sau liền kinh ngạc vui mừng: “Người tìm được rồi? Thật tốt quá.” Nói xong liền ôm ta, “Chúng ta lên thôi.” Ta còn chưa kịp phản ứng, chúng ta đã ở trên mặt đất.

Truy Phong đỡ ta đến ngồi trên một tảng đá, nắn lại khớp chân cho ta, sau đó theo chỉ dẫn của ta đi tìm một ít thảo dược đắp lên. Nhìn kỹ Truy Phong sẽ thấy được hấn là một người rất thú vị, chờ một thời gian nữa sẽ làm nên chuyện lớn.

Làm xong mấy thứ này, Truy Phong liền công ta đi tìm Tiểu Ngọc. Lưng hấn rất rộng lớn khiến người ta an tâm, cả người hấn tỏa ra khí chất của người trẻ tuổi. Sau này, ai được làm thê tử của hấn nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Tiểu Ngọc thấy chúng ta từ xa liền vẫy tay rồi rít nhưng không chạy lại đón. Thật kỳ lạ, như thế này thật không giống nàng.

Đến gần mới biết, hóa ra chủ tớ chúng ta cùng chung cảnh ngộ, nàng cũng bị thương, may là không nghiêm trọng. Chắc là khi đi chúng ta quên không xem lịch, hôm nay hấn là không nên xuất môn.

Ta vội hỏi nàng vì sao lại bị thương. Tiểu Ngọc vẻ mặt ủy khuất nói: “Chính là lúc ta cùng Truy công tử tụ họp lại chờ mãi không thấy người nên chúng ta quyết định phân công nhau đi tìm. Sau đó ta không cẩn thận bị ngã từ trên cao xuống đây. Đang tính chờ Truy công tử tìm thấy người thì nhờ hấn công ta trở về, cuối cùng, người lại cũng bị thương.”

Trong lúc Truy Phong nhẹ nhàng đặt ta xuống, nàng liền cẩn thận quan sát, thấy rõ tình trạng của ta nàng liền khóc lên: “Công tử, người bị thương nặng quá, người phải chịu khổ rồi, ô ô.”

Ngạch, lần đầu tiên có một cô gái vì ta mà khóc, ta nên phần chần lên hay là cùng khóc với nàng đây. Hai phương án này có vẻ không thích hợp cho lắm.

Cố gắng bày ra một nụ cười nhìn thật tự nhiên, ta nói, “Không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi, công tử của người là nam tử hán đại trượng phu, chút tiểu thương đó có là gì.” Nói xong còn dùng nắm đấm vỗ ngực, kết quả không tìm được ho khò khè.

Truy Phong nhìn hai chủ tớ chúng ta rồi bật cười. Tiểu Ngọc cười không được, khóc cũng không xong, dở khóc dở cười.

Ba người, có hai kẻ sĩ bị thương, Truy Phong quyết định để hai ta lại, một mình hấn trở về sơn trang tìm người đến đón.

Lúc này trời đã tối đen. Tiểu Ngọc rúc vào lòng ta: “Công tử, sẽ không có ma chứ? Ta thấy hơi sợ.”

“Trên đời làm gì có quỷ thần, đều là con người dựng lên thôi.” Nói xong mới thấy sợ hãi vô cùng, vốn trước đây tin tưởng vững chắc rằng trên thế giới không có quỷ thần tồn tại, thế nhưng sau khi sống lại ở thế giới này, ta liền mờ mịt, không biết rốt cục thứ sức mạnh nào lại có thể hồi sinh một người ở thế giới khác? Có phải mọi người khi chết đi sẽ đều gặp tình huống như vậy không? Điều này ta cũng không thể biết được.

Lá cây vì gió mà rung lên xào xạc, bóng cây cũng theo đó mà lay động tạo nên những hình thù kì quái hắt lên mặt đất. Tiếng kêu của đám côn trùng cùng đám chim thú hòa vào nhau tạo nên âm hưởng kì lạ khiến không khí lúc này vô cùng quỷ dị. Đột nhiên một bóng đen bay tới. Hai mắt hấn lóe sáng, từ từ đến gần. Ta và Tiểu Ngọc co cụm lại run lẩy bẩy.

Bóng đen cách chúng ta ba bước liền dừng lại. Sau đó, một thanh âm quen thuộc vang lên: “Bàn Nhược, người có thể an phận một chút không, đừng khiến người khác lo lắng.” Ngạch, hình như hấn rất giận, là giận ta đang lúc hấn vội không kịp thở còn chạy lung tung gây phiền toái sao? Có điều tiểu tử Truy Phong đúng là nhanh nha, mới chừng đấy thời gian mà cứu binh đã tới rồi.

“Đại công tử, người đến rồi, thật tốt quá.” Tiểu Ngọc rất nhanh liền nhận ra người tới là ai, chính là Tổng Khiêm không hề chuyển mắt nhìn ta chăm chăm. Xem ra giận không nhẹ.

Ta đánh trống lảng: “Ha ha, Truy Phong đâu? Sao hấn không đến cùng người?”

“Ta không gặp Truy Phong, còn không phải các người đi cùng nhau sao, sao lại không thấy hấn?” Ngừ khí vẫn không tốt lên chút nào.

“Cho nên người vì lo cho ta nên mới đi tìm sao?”

Tổng Khiêm giống như làm chuyện xấu bị phát hiện liền cố che giấu nói: “Ta thấy Truy Phong đến giờ vẫn chưa về, sợ các người gặp nguy hiểm nên thuận tiện đến đây xem thế nào. Truy Phong là khách của sơn trang, lại là ân nhân của chúng ta, không thể thất lễ được.”

“Người muốn nói thế nào là tùy người, người chính là lo cho ta nên mới tìm đến. Tổng Khiêm, ta càng ngày càng thích người.” Nếu không phải đi đứng không tiện, ta nhất định sẽ trước mặt Tiểu Ngọc mà hôn hẳn một cái thật sâu.

Tổng Khiêm im lặng không nói. Tiểu Ngọc nhìn chúng ta khó hiểu: “Công tử, các người đang nói gì vậy?”

“Người còn nhỏ, sau này sẽ biết.”

“Công tử, Tiểu Ngọc không nhỏ, Tiểu Ngọc đã 16 rồi.” Tiểu Ngọc không phục phản đối.

“16 vẫn còn nhỏ.”

Nghे ta nói vậy, Tiểu Ngọc liền bĩu môi, đầu quay sang một bên, không thèm quan tâm đến ta.

Quả nhiên vẫn là tiểu hài tử, người đã thực sự trưởng thành làm gì có ai đi để ý tuổi của mình chứ.

Tổng Khiêm nén cười nhìn chúng ta, trong mắt hẳn, có lẽ ta cũng là một tiểu hài tử a. Ta vừa định nói gì đó để chứng minh ta đã lớn rồi thì lực chú ý của hẳn bỗng bị dời đi.

Nhìn theo ánh mắt hẳn liền mơ hồ thấy có người đang tiến đến, càng ngày càng gần, là mấy ngọn đuốc. Nói đúng hơn là mấy người đang cầm đuốc. Truy Phong đi đầu chỉ đường cho bọn họ.

Thấy Tổng Khiêm, trong mắt Truy Phong lóe lên tia khác thường, sau đó liền khôi phục bình thường, nếu không phải tình cờ nhìn vào mắt hẳn thì không thể phát hiện. Tổng Khiêm gật đầu với Truy Phong.

Dưới ánh sáng của đuốc, Tổng Khiêm có thể nhìn rõ vết thương của ta. Giống với ánh lửa, khuôn mặt hẳn lúc này cũng bùng lên giận dữ. “Bàn Nhược, rốt cục vì cái gì mà khiến người chẳng màng sống chết mà chạy đi tìm chứ.”

Ánh mắt quở trách của hẳn khiến ta không khỏi chột dạ, “Ha ha, là ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi mà.”

Sau đó ngẫm lại, ta cần gì phải chột dạ chứ, ta là vì hẳn mới thành như vậy, không phải sao? Chính là hẳn tức giận nhưng ánh mắt lại có điểm đau lòng khiến ta đuối lý. Tổng Khiêm, người đau lòng vì ta sao?

Những người đến sau đúng lúc phá vỡ tình trạng căng thẳng giữa ta và Tổng Khiêm, hóa ra Truy Phong đã chuẩn bị một cỗ kiệu lớn, đúng là chu đáo, cỗ kiệu rất rộng rãi, đủ cho ta và Tiểu Ngọc ngồi trong đó. Trong kiệu rất thoải mái, đây là lần đầu tiên ta được ngồi kiệu nên không tránh được có chút hưng phấn, Tiểu Ngọc cũng vậy. Ta cùng Tiểu Ngọc, một chủ một tớ ngồi trong đó tha hồ xoay trái xoay phải, rất thích thú.

Bên ngoài cỗ kiệu truyền đến từng đợt tiếng ho khan, ta cùng Tiểu Ngọc liếc nhau, nhin không cười ra tiếng, ngoan ngoãn ngồi im bên trong.

Một ngày trôi qua rất vui vẻ.

24. Chương 24: Động Tình

Trở lại sơn trang tĩnh dưỡng vài ngày, Truy Phong một tác cũng không rời ta cùng Tiểu Ngọc. Tuy rằng ta đã nhấn mạnh nhiều lần rằng thương thế của ta không phải do hẳn mà là do ta không cẩn thận, thế nhưng hẳn vẫn tự trách mình không bảo hộ chúng ta cho tốt.

Tổng Liêm trách mắng Tổng Khiêm một trận, trách hẳn không phải người hảo hảo bảo hộ ta, khiến ta gặp chuyện. Sau đó còn tận tình khuyên bảo ta về sau đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy, được liệu tuy rằng trân quý, nhưng an toàn tính mạng mới quan trọng, được liệu có thể từ từ tìm, còn người bị thương thì rất khó khôi phục, vạn nhất có sơ suất thì sao. Ta cùng Tổng Khiêm ngoan ngoãn tiếp thu, bộ dáng vô cùng thành khẩn thừa nhận lỗi lầm của mình.

Tiểu Ngọc bởi vì bị thương nên may mắn thoát khỏi trận này.

Xem ra ta lại rước thêm phiền toái cho mọi người.

Vì Tổng Liêm nghiêm lệnh không cho ta xuống giường cho đến khi thương ở chân khỏi nên ta chỉ có thể an phận ngồi im trên giường.

Âu Dương Sơ Tuyết đi theo Tổng Khiêm đến thăm ta vài lần, đại hội võ lâm ngày càng đến gần, bọn họ cũng càng ngày càng bận, hôn lễ của họ càng đến gần, nụ cười của Âu Dương Sơ Tuyết càng kiều mị.

Ta thật sự phải trợ mắt nhìn bọn họ thành thân sao?

Người ta nói: “Thà hủy một tòa miếu cũng không phá một lễ hôn.” Thế nhưng ta lại nghĩ cách phá bọn họ, đây là không đúng, là sai trái, chính là ta biết sai nhưng không sửa được.

Chờ chân đỡ một chút có thể xuống giường, ta lập tức cho người chuẩn bị giúp ta dụng cụ chế đan dược. Luyện chế Thanh Phong hoàn theo trong tài liệu nói vô cùng kì công, yêu cầu về tỉ lệ dược cùng mức độ lửa vô cùng cao, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Ta từng dùng các dược liệu khác thay vào để làm thí nghiệm nhưng chưa từng đạt đến bước hoàn thành cuối cùng, ta không nắm chắc mười phần có thể thành công.

Luyện chế Thanh Phong hoàn cần 7 ngày 7 đêm liên tục, không được thừa một khắc, cũng không được thiếu một phân[1]. Ba canh giờ đầu tiên chỉ để làm nóng dụng cụ, dùng lửa nhỏ; sau đó thả hoa Tuyết Liên, hoa Song Sinh, củ Trường Sinh, đây là những dược liệu chính, điều chỉnh lửa ở mức vừa; sau một ngày, cho các dược liệu phụ vào, dùng lửa lớn; sau ba ngày lại dùng lửa nhỏ luyện từ từ cho hết ngày thứ 7.

Trong 7 ngày luyện Thanh Phong hoàn, ta không thể rời lò luyện đan nửa bước, Truy Phong cùng Tiểu Ngọc thay nhau đến giúp ta, mang đồ ăn đến, nói chuyện cùng cho ta đỡ buồn.

Tổng Liêm cũng đến, tuy bề ngoài là trách cứ nhưng kỳ thực rất quan tâm ta.

Chỉ có Tổng Khiêm là cái gì cũng không nói, làm ta không đoán được tâm tư hắn.

Bảy ngày sau, ta gần như rút nước mắt khi cầm trên tay thành quả của mình, cuối cùng cũng thành công rồi, còn vất vả hơn cả sinh con. Truy Phong và Tiểu Ngọc cũng vui vẻ ra mặt, mấy ngày này bọn họ cũng không thoải mái hơn ta được bao nhiêu.

Đặt Thanh Phong hoàn vào hộp gỗ đặc chế xong, ta phân phó Tiểu Ngọc chuẩn bị nước cho ta tắm rửa, suốt bảy ngày không tắm, trên người ta lúc này hôi hám, dính dớp vô cùng.

Kỳ cọ gần nửa canh giờ, gần như lột đi một tầng trên da, ta thần thanh khí爽 đứng trước mặt mọi người. A, Bàn Nhược ta đã trở lại.

Lúc dùng bữa tối, không biết có phải là ta tưởng tượng không mà không khí bữa ăn lại vô cùng sôi nổi, ngoại trừ Tổng phu nhân vẫn ít lời như mọi khi. Tổng Liêm dặn ta phải hảo hảo nghỉ ngơi, đừng lại làm những chuyện cực nhọc như vậy nữa. Ta vui vẻ gật đầu, lại làm vậy lần nữa ta cũng không chịu nổi.

Công bằng mà nói, Tổng Liêm là một người cha rất tốt, còn ta lại không phải là một đứa con ngoan.

Như mọi khi, Tổng Khiêm cùng Âu Dương Sơ Tuyết luôn liếc mắt đưa tình.

Ban đêm, thời điểm tất cả mọi người đang say ngủ, ta gõ cửa phòng Tổng Khiêm.

Tổng Khiêm rất nhanh liền tỉnh, thấy là ta cũng không mấy ngạc nhiên, lễ độ mời ta vào phòng, thấp đèn lên. “Không biết Bàn Nhược có chuyện gì mà đêm hôm đến đây?”

“Tặng người này.” Ta giơ hộp gỗ trong tay lên.

Tổng Khiêm đón lấy hộp gỗ, nhìn nhìn rồi dùng ánh mắt nghi vấn nhìn ta.

“Độc dược đấy, người dám ăn không?” Ta khiêu khích nói.

“Có gì mà không dám?” Dứt lời liền cho dược hoàn vào miệng, nuốt xuống. Hắn thật đúng là không sợ ta đầu độc hắn.

“Nếu người đã ăn thì không còn gì cần đến ta nữa, nhớ kỹ đem chân khí của người vận hành 49 lần, ta đi ngủ đây, sáng mai sẽ đến nhất xác.” Nói xong liền đi về phía cửa phòng, không được, ngày mai nhất định phải ngủ cả ngày, mệt quá, ta phải cố gắng lắm mới nhấc hai mí mắt đang díp lại lên được.

“Bàn Nhược, cảm ơn người.” Phía sau, một thanh âm khẽ nói.

“A?” Ta quay đầu lại.

Hắn nghiêm túc nhìn ta, “Ta nói cảm ơn, Bàn Nhược, ta biết đây là thứ gì.” Lúc này, đôi mắt sâu thẳm của hắn phản chiếu hình ảnh của ta.

“Người đã nói cảm ơn, vậy thì người nói xem, người muốn dùng cái gì để tạ ơn ta đây?” Ta nhướn mày.

“Ta.....” Tống Khiêm nghiêm túc suy nghĩ nên lấy gì đến báo đáp.

“Không bằng lấy thân báo đáp đi. Lần trước cứu Âu Dương Sơ Tuyết, người cũng chưa báo đáp ta.”

“A,” Ánh mắt Tống Khiêm trầm xuống, “Đêm đã khuya, người về nghỉ sớm đi.”

“Thật nhỏ mọn, hay là tạm cho người nợ vậy, lấy một nụ hôn làm lợi tức cũng được.” Nói xong đi đến gần hắn, ngẩng đầu bắt lấy môi hắn.

Nụ hôn lần này không hề qua loa mà là tinh tế thưởng thức, hắn không đáp lại nhưng cũng không cự tuyệt, cuối cùng ta thử dùng lưỡi tấn công hắn nhưng ngay lập tức liền bị hắn đẩy ra.

Ta cũng không để tâm, chỉnh chỉnh lại xiêm y rồi tiêu sái rời đi.

Tống Khiêm, người thừa nhận đi rằng người đã có cảm giác với ta, nếu không người sẽ không dung túng cho ta lấn lướt như vậy. Thứ người cần lúc này chính là một động lực thúc đẩy, mà ta sẽ là kẻ tạo ra cơ hội đó.

Vài ngày sau, ta cùng Tống Khiêm vẫn đối xử với nhau như ngày thường: khiêm tốn lễ độ, duy trì khoảng cách. Dường như, trận triển miên ngày ấy chỉ là một giấc mộng.

Đêm nay, ta lại đến phòng Tống Khiêm, giao cho hắn một viên dược hoàn, hắn không nói hai lời liền dùng cầm nuốt vào. Tống Khiêm, người không biết lần này thật sự là độc dược.

Hắn ăn dược hoàn xong, đợi ta rời đi nhưng ta lại chậm chạp không nhúc nhích.

Hắn nói: “Bàn Nhược, người về phòng nghỉ sớm đi, lần này sẽ không có lợi tức.”

“Ha ha,” Ta cười, “Đêm nay ta không cần lợi tức, ta muốn.....” Rồi dùng ánh mắt thâm ý nhìn hắn, hắn được lúc này đã phát huy hiệu lực.

Quả nhiên. “Bàn Nhược, người cho ta ăn cái gì vậy? Vì sao thân thể ta lại nóng như vậy?” Trên khuôn mặt luôn bình tĩnh của Tống Khiêm xuất hiện một tia bối rối.

“Độc dược a.” Ta trả lời.

“Bàn Nhược, đừng nghịch nữa, mau cho ta giải dược.” Trên mặt hắn xuất hiện sắc đỏ.

Ta đến bên hắn, dùng ngón trỏ vuốt ve khuôn mặt hắn: “Tống Khiêm, Động Tĩnh là thói tình được mạnh nhất thiên hạ, mà ta, là giải dược của người.”

Hai mắt hắn lóe lên tia khác thường, đẩy ngón tay đang chạy loạn trên khuôn mặt hắn ra. Tống Khiêm không hổ là Tống Khiêm, dù là lúc này vẫn giữ lại được một tia lý trí: “Bàn Nhược, thỉnh người rời khỏi đây.”

“Nếu ta rời đi, người phải làm sao đây, không có ta người sẽ chết, là một đại phu, ta có trách nhiệm cứu vớt một sinh mệnh.” Nói xong, ta luồn tay vào trong áo hắn.

Tống Khiêm hai mắt mê loạn phần nộ nói: “Bàn Nhược, đừng ép ta khinh thường người.”

“Khinh thường thì sao, từ khi yêu người, ta chưa từng bận tâm đến những thứ này?” Một phen liền lột bỏ ngoại y của hắn.

[1]: chỉ việc căn thời gian phải thật chuẩn xác.

25. Chương 25: Động Tình 2

Tống Khiêm càng lúc càng mê loạn, trong mắt ánh lên ngọn lửa. Ta từng bước tới gần, cảm thụ sức nóng của hắn.

Từng lớp y phục liền bị ta lần lượt cởi bỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiết y mỏng manh. Từng bước một tới gần, khiến hắn ngã ngối trên giường, sau đó ta cũng ngồi lên.

Sao ta lại có cảm giác như chuẩn bị nhúng chàm con gái nhà lành vậy, rõ ràng lát nữa người bị tổn hại chính là ta.

Cởi bỏ y phục của chính mình, cũng như hắn, chỉ còn lại tiết y trên người. Người trước mắt vì dục vọng không được thư giải mà không còn điềm tĩnh như trước, khó chịu mà vặn vẹo.

Ta hồi hộp đến mức gần như muốn trốn chạy, đây là lần đầu tiên của ta. Hít sâu hai cái, ta tận lực làm cho mình có vẻ tự nhiên, bày ra biểu tình tự cho là mị hoặc nhất.

Phản ứng của hắn chứng minh ta không lầm, hắn thô bạo áp chế đầu của ta, cưỡng ép ta cùng hắn hôn môi. Hắn hôn thực bá đạo, dường như đem môi ta cắn nát. Lưỡi cùng dây dưa, răng cùng răng va chạm, chúng ta say mê thỏa mãn, cho đến khi không thể hô hấp mới chịu rời đối phương.

Chúng ta nhìn nhau thật sâu, lúc này hai mắt Tống Khiêm mới khôi phục một tia tỉnh táo, thanh âm khàn khàn nói: “Bàn Nhược, người xác định đây là người thực sự muốn sao? Dùng được vật để đạt được mục đích?”

Ta không trả lời mà chỉ cúi xuống ngăn chặn đôi môi của hắn. Lần này hắn không còn kháng cự nữa, thuận theo ham muốn của cơ thể.

Đôi môi hắn từ từ di chuyển xuống dưới, cơ thể ta cũng ngày càng nóng lên. Rõ ràng người ăn được là hắn, vì sao so với hắn, ta lại càng cần nhiều an ủi hơn?

Trên thân thể che kín những hồng ắn do hắn lưu lại, hắn càng lúc càng thô bạo nhưng lại chậm chạp không tiến đến bước tiếp theo.

Ta chợt hiểu ra, hắn không biết phải làm thế nào. Dẫn đôi tay thô ráp của hắn chạm vào * của ta (* là của tác giả, Bada cũng hem hiểu *ngây thơ*), cảm giác lúc này thật quái dị.

Hắn lập tức hiểu ra, xoay người liền đem ta đặt dưới thân. Người này là Tống Khiêm mà từng biết sao? Đôi mắt sâu thẳm khi trước giờ nhuộm đầy dục vọng.

Sau đêm nay ta sẽ thuộc về hắn, hắn rốt cục không thể đẩy ta rời xa hắn được nữa, ta nên cảm thấy may mắn mới đúng. Nhưng vì sao cảm giác trống rỗng nơi lồng ngực vẫn không hề mất đi?

* của Tống Khiêm đã đặt trước huyệt khẩu của ta, giây tiếp theo sẽ nhanh chóng tiến vào.

Không hề báo trước, ta làm một hành động khiến Tống Khiêm phải ngẩn người. Một cái liền đẩy Tống Khiêm ra, ta nhảy xuống giường, vớ bừa một bộ y phục không biết của ta hay của hắn phủ lên người, che lấp thân thể khiến người ta ngại ngùng.

Không nên làm như vậy, thứ ta muốn là tình yêu của hắn, chiếm được thân thể nhưng không có được lòng hắn thì có ích gì?

Đối với biến cố đột ngột này, Tống Khiêm đang bị dục tính thiêu đốt rất không hài lòng, hắn vùng lên muốn kéo ta lại.

Từ trong đồng y phục ngổn ngang, ta tìm được ngoại bào của mình, lấy ra được hoàn bên trong rồi vội vàng cho Tống Khiêm ăn vào.

Đó là giải dược của Động Tình, mị dược là một loại độc, chỉ cần là độc thì sẽ có giải dược.

Một lát sau, thần sắc Tống Khiêm bình thường trở lại, nhìn tình cảnh trước mắt, lặng yên không nói.

Ta e dè mở miệng: “Thật xin lỗi, ta... ta nhất thời loạn trí, thật sự xin lỗi, mong người quên chuyện đêm nay.”

“Được.” Hấn trả lời rất kiên quyết, “Đêm nay sự tình gì cũng chưa xảy ra, là người nằm mơ mà thôi.” Ánh mắt của hấn tinh thuần, không hề có một tia tạp chất.

Ta nhìn hấn thật lâu, không biết nên phản ứng ra sao. Có lẽ với hấn, chuyện này chỉ là giấc mộng Nam Kha, có nhớ hay không cũng không quan trọng. Chỉ là ta vĩnh viễn cũng không quên được đêm nay hấn đã nhiệt tình như thế nào, dù là giả, ít nhất ta cũng từng được cảm nhận.

Xem ra ta thật sự nên buông tay, tranh đấu, chiếm đoạt suốt thời gian qua, nhưng có lẽ trong lòng hấn cũng như một vở hài kịch mà thôi. Không biết trong những đêm dài mất ngủ, hấn có hay không nhớ đến ta mà bật cười. Thân là một nam nhân thế nhưng lại ngỏ lời yêu với một nam nhân khác, hơn nữa nam nhân đó đã có hôn thê.

Lúc này, ngay chính bản thân ta cũng thấy mình cùng lắm cũng chỉ là một câu chuyện cười vậy.

Cứ như vậy mà rời đi thôi, nguyện vọng của Bàn Li đã đạt được, ta không nên ở lại nơi này, Vu sơn mới là nhà của ta.

Trước ánh mắt chăm chú của Tống Khiêm, ta nhặt lên từng kiện y phục từ trên mặt đất, của hấn liền trả cho hấn, của ta ta vất tạm lên người.

Sau khi xong việc, ta nói với hấn: “Người hảo hảo nghỉ ngơi đi, đêm nay ta thật có lỗi, tình huống này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Người cùng Âu Dương Sơ Tuyết thực sự là một đôi trời sinh, chúc các người hạnh phúc.”

Từng bước từng bước, cửa phòng đã ngay trước mắt. Kiếp trước và kiếp này hết như những kịch bản lặp lại, quả nhiên ta phải cô độc cả đời.

Hóa ra những thứ vốn không thuộc về mình thì dù có tranh giành thế nào cũng không đạt được.

“Bàn Nhược.” Tống Khiêm gọi ta lại.

“Sao vậy?” Ta quay đầu lại hỏi, hấn còn có thể nói gì với ta đây?

Trong mắt hấn lóe lên một loại cảm xúc mà ta không thể hiểu được. “Ta muốn thử một lần.”

“Gì cơ?” Ta có chút không hiểu, ta muốn xác thực lại, ta sợ mình hiểu lầm.

“Chính là chuyện vừa nãy, ta muốn tiếp tục.” Trong mắt hấn có chút gì đó khác lạ mà ta chưa từng thấy, tà mị, hoặc có thể là thứ gì khác. Ta gặp ảo giác sao, Tống Khiêm mà ta biết không phải là loại người này.

“Cái gì?” Ta hỏi thêm lần nữa, hấn sao có thể nói ra lời này chứ, đúng là ta bị ảo giác thật rồi.

Rõ ràng hấn đã mất kiên nhẫn, nháy mắt liền lao đến ôm lấy ta đặt lên chiếc giường vẫn còn hỗn độn sau chuyện vừa rồi.

Hấn bá đạo đè ta xuống, nụ cười nhuốm đầy tà khí, “Ngẫm lại người thật ra cũng có chút thú vị, ta tự hỏi không biết vị đạo của nam nhân và nữ nhân có gì khác nhau?” Đây là Tống Khiêm ôn nhu như ngọc mà ta vẫn biết sao? Không phải bị trúng gió? Có điều không thể không thừa nhận, Tống Khiêm này cũng rất hấp dẫn, quen nhìn một Tống Khiêm đầy khuôn phép, giờ bỗng nhiên thay đổi, càng thấy hấn thật xuất chúng.

Kế tiếp là bá đạo xé rách, vuốt ve, hôn môi. Tống Khiêm lúc thanh tỉnh so với lúc bị hạ được lại ôn nhu hơn nhiều, càng hiểu rõ làm thế nào sẽ khiến người ta vui sướng, cũng càng mê người. Bàn tay to lớn thường xuyên dùng kiếm không hề mềm mại nhưng lướt trên thân thể lại càng khiến ta điên cuồng khao khát.

Thời khắc bị tiến vào vô cùng đau đớn, ta có thể nghe thấy âm thanh xé rách, đau đớn qua đi lại là cảm giác thỏa mãn khó có thể hình dung. Lúc quá đau đớn ta bất giác lưu lại trên người hấn những vết cào cấu cùng dấu răng. Tống Khiêm, cuối cùng chúng ta cũng hợp thành một thể, lúc này người hoàn toàn thanh tỉnh đấy nhé.

Nước mắt, tại thời khắc này, rốt cuộc không thể kìm nén được nữa.

Tống Khiêm vẫn đang rong ruổi liền dừng lại, thanh âm nhu hòa như gió xuân ấm áp, “Sao vậy, đau lắm sao?”

“Không,” Ta lắc đầu, tặng hân nụ cười đẹp nhất: “Đây là hạnh phúc.” Nói xong liền dùng sức ôm chặt lấy người trước mắt.

Nếu không có ngày mai, nếu như đây chỉ là một giấc mộng, ta hy vọng, giấc mộng này có thể dài thêm một chút.

26. Chương 26: Lạnh Nhạt Sau CƠn Kịch Tình

Một đêm liêu minh triền miên, khi trời dần rạng, Tống Khiêm dịu dàng đưa ta lúc đó đã mệt đến mức không cựa mình nổi về phòng, nhẹ nhàng cẩn trọng tựa như ta là một búp bê thủy tinh. Trước khi rời đi hân còn thỏa mãn nhẹ nhàng đặt lên trán ta một nụ hôn: “Đã cho người vất vả rồi, hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Ân,.” Mơ mơ màng màng trả lời, ta mang theo thân thể nhừ nhũc mỗi rơi vào giấc ngủ.

Ta bị tiếng thét chói tai của Tiểu Ngọc đánh thức, cứ như trời sập đến nơi: “Công tử, người làm sao vậy, người có khỏe không?”

“Ân, ta làm sao vậy?” Còn chưa tỉnh hẳn, ta hỏi.

“Công tử, mặt người nóng quá, người phát sốt.” Tiểu Ngọc đặt tay lên trán ta đo nhiệt, tay nàng thật mát lạnh.

“Phải không?” Tỉnh táo hơn một chút, nhớ lại một màn kiều diễm đêm qua khiến mặt ta chốc chốc lại nóng lên.

“A, công tử, mặt người đỏ quá, càng lúc càng nghiêm trọng, không được, ta phải đi tìm đại phu.” Dứt lời liền xông ra thẳng ra ngoài.

Ta vội ngăn nàng lại, “Tiểu Ngọc, quay lại, người đừng quên ta chính là đại phu chứ.”

“Ách, cũng tại sốt ruột quá nên ta quên.” Tiểu Ngọc ngây ngô gãi đầu.

“Ai, nha đầu ngốc.”

“Vậy công tử người mau kê đơn, ta còn đi bốc thuốc.”

“Được rồi, đưa ta giấy bút.” Sau khi đưa nàng đơn thuốc viết mấy vị thuốc hạ sốt, ta cũng không để nàng đi vội mà nhờ nàng chuẩn bị giúp ta nước ấm để lau người.

“A, công tử, người đang sốt mà, lúc này mà tắm sẽ ốm thêm đó.” Tiểu Ngọc tròn mắt nhìn ta như quái vật.

Ta vờ giận, “Bảo người đi thì cứ đi, rốt cục ta là chủ tử hay người là chủ tử?” Hình như ta chưa từng nặng lời với nàng lần nào nên nàng liếc ta một cái liền rời đi.

Hân là hôm qua sau khi xong không kịp thời lau rửa nên mới vậy. Tống Khiêm lại chưa có kinh nghiệm, không biết phải làm vậy, cũng không trách hân được. Đến bây giờ ta vẫn nghĩ, chuyện hôm qua phải chăng chỉ là mộng ảo, vậy nên giờ ta vẫn đang trong giấc mộng, chưa hề tỉnh lại? Tống Khiêm là người thủ lễ như vậy, chính trực như vậy sao có thể làm ra chuyện điên cuồng như thế được, lại còn cười tà nữa chứ?

Không để ta ngăn người lâu, Tiểu Ngọc liền nhanh chóng xuất hiện, ị ạch mang một thùng nước ấm đổ vào bồn tắm rồi im lặng rời đi, từ đầu đến cuối không hề mở miệng nói một lời nào. Phải chăng ta làm hơi quá?

“Tiểu Ngọc,” Ta gọi nàng lại, “Ta phát sốt nên không tỉnh táo, người sẽ không chấp người ốm mà, phải không?”

“Hừ, ta đi bốc thuốc.” Nàng chu miệng nói, có vẻ như đã nguôi giận.

Tiểu Ngọc đi rồi, ta cố hết sức xuống giường tự mình tẩy rửa. Bên trong đọng lại từng mảng trắng trắng đỏ đỏ, ta phải đưa tay vào, nhấn nặn lấy ra từng chút từng chút một. Có lúc không cẩn thận còn làm vết thương càng rách ra.

Ta đúng là thụ đáng thương nhất, thể thảm nhất thế giới, người khác làm ta bị thương, ta còn coi như là được ban ơn, thậm chí sau đó còn phải tự mình làm sạch nơi xấu hổ. Mà kẻ được hưởng thụ kia lúc này hẳn là đang cùng hôn thê của hắn bàn xem sau khi kết hôn nên sinh mấy đứa nhỏ.

Bàn Nhược a Bàn Nhược, cuộc đời của người đúng là thất bại đến thảm hại.

Tơ máu cùng chất nhầy trắng đục không ngừng tản ra, tích tụ càng lúc càng nhiều khiến ta nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình.

“Cộc cộc.” Ai đó gõ cửa, “Ai vậy?” Ta hỏi.

“Tổng Khiêm.” Đơn giản trả lời, ngữ điệu bình thản.

“Vào đi.” Cũng đơn giản đáp lại nhưng ta không thể che giấu sự run rẩy.

Trong lúc hắn tiến vào, ta ở sau bình phong mặc quần áo, nhìn những vết bầm chưa tan lúc này càng thêm nổi bật, không biết nên dùng loại tâm tình nào để đối mặt.

“Người đến thật đúng lúc, có chuyện cần người giúp đỡ.” Ta tận lực làm cho giọng mình nghe thật bình tĩnh, chuyện này thật sự không thể nhờ ai khác.

“Àn.” Hắn hôm nay thật kiệm lời.

Khó khăn xoay mình, ta dẫn hắn ra sau bình phong, cố giả ngơ trước đám mây nhầy khiến người ta thấy mà phát ngượng: “Phiền người giúp ta thu dọn.” Vấn chuyện thu dọn bòn tắm là bốn phận của đám hạ nhân, chính là lần này không thể để người khác nhìn thấy.

“Hảo.” Hắn hơi biến sắc, trở nên càng thêm trầm. Ta nghĩ dù ai đi nữa, khi đối mặt với tình huống như vậy cũng không thể thờ ơ.

Khi hắn trở lại thì ta đã lết được lên giường, đệm một cái gối ở dưới thắt lưng, lúc này, phần eo dù cử động hay nằm im cũng đau nhức mới khá lên đôi chút. Ta nhớ có người từng nói dù làm cơ dưới cũng có thể đạt được thỏa mãn, chính là ta lại không thấy vậy, có chăng cũng chỉ là sự thỏa mãn về tinh thần khi cùng người mình yêu kết hợp.

Hắn đi tới sờ sờ trán ta, nhiệt độ vẫn chưa hạ xuống. “Tiểu Ngọc nói người bị ốm, quả nhiên ốm không nhẹ.” Hắn kết luận. Thu tay lại, môi hắn mấp máy nhưng không lên tiếng, cuối cùng, chung quy là không nhận được nên hỏi: “Là vì tối qua sao?”

Ta gạt đầu sau đó cười thản nhiên: “Người đừng tự trách mình, đây là ta tự nguyện, uống thuốc xong rồi nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi.”

“Nơi đó... có ổn không?”

“Không sao, chỉ là đi lại hơi bất tiện một chút, nghỉ ngơi vài ngày là được.”

“Nga.” Bầu không khí vô cùng gượng gạo, hắn quay về phía cửa, bên ngoài, người hầu tắt bật, kẻ qua người lại. Khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ của hắn bày ra trước mắt thật khiến người ta mê mẩn.

“Tối qua, người mang tâm tình gì mà làm vậy?” Rốt cục ta vẫn không nén nổi tò mò mà hỏi hắn.

“Không biết, có lẽ là do hiếu kỳ, hoặc chỉ là nhất thời xúc động.” Quay đầu lại, hắn thản nhiên cười.

“Nga.” Không khí lại trầm xuống.

Thật may có Tiểu Ngọc về phá vỡ bế tắc. Chưa tới cửa đã nghe tiếng nàng gọi lớn: “Công tử, ta về rồi đây, ta lập tức sẽ đi nấu thuốc, người đỡ chút nào chưa?” Thấy Tổng Khiêm, nàng bớt phóng túng một chút, cung kính thưa dạ: “Đại công tử.”

Tổng Khiêm gạt đầu, thấy bao thuốc trong tay nàng liền giơ tay đón lấy, “Đây để ta, người hảo hảo chăm sóc công tử.”

Tiểu Ngọc rút tay nói, “Không được, đây là bổn phận của nô tỳ, sao có thể để Đại công tử vất vả.”

“Không sao, ta làm là được rồi.”

Tiểu Ngọc liếc nhìn ta cầu cứu.

“Tiểu Ngọc, cứ để hần làm đi.” Nãy giờ ngồi bên ta hần là hần cũng không thoải mái, hần muốn làm gì đó để bớt đi cảm giác tội lỗi, ta sẽ không ngăn cản.

“Nga.” Tiểu Ngọc bắt đầu đưa thuốc cho hần, hần mỉm cười cảm ơn, liếc nhìn ta một cái rồi đi ra.

“Công tử, Đại công tử thật tốt với người.” Tiểu Ngọc ngáy người nhìn theo nói.

“Thật sao?” Ta cũng nhìn theo, bóng dáng hần đã biến mất sau khung cửa.

Tiểu Ngọc thay ta chỉnh lại chăn rồi mới bưng nước ấm đến giúp ta lau mặt.

Một lúc lâu sau, Tống Khiêm cẩn thận bưng theo một chén thuốc đen đen đi vào, Tiểu Ngọc định đón lấy thì hần tránh sang, nàng đành phải lui về một bên.

Hần dùng miệng thổi thổi rồi mới đưa cho ta: “Uống đi rồi còn nghỉ ngơi.” Ta nhận lấy, đang định uống ực một cái thì hần lại nói, “Cẩn thận bỏng.”

Ta rất muốn lớn tiếng hỏi hần: Tống Khiêm, rốt cục người coi ta là cái gì, người đối xử với ta bằng loại tình cảm nào? Nhưng cuối cùng cũng không thể mở lời.

Một hơi uống sạch chén thuốc, chính là có thứ so với thuốc còn đắng hơn gấp vạn lần. Có lẽ, mối quan hệ giữa ta và Tống Khiêm, đến cả gian tình nghe cũng thật xa xỉ, cùng lắm chỉ coi như một lần phóng túng mà thôi.

Đưa chén thuốc đã cạn cho Tiểu Ngọc, Tống Khiêm đứng dậy, “Người nghỉ ngơi cho tốt, ta còn có chút chuyện cần giải quyết.”

“Hảo, đừng lao lực quá.” Lúc này, nếu là Âu Dương Sơ Tuyết, nhất định nàng sẽ yếu điệu nói, “Khiêm ca ca, ở lại với ta chút nữa được không?” Sau đó hần do dự một chút rồi vẫn dừng bước, thở dài chiều chuộng. Chính là ta không phải là Âu Dương Sơ Tuyết, ta không có tư cách làm nũng với hần, chỉ có thể đuổi theo bóng lưng của hần.

Tống Khiêm vừa đi thì lại có người nữa đến thăm, là Truy Phong cùng Tống Liêm. Có vẻ như gần đây luôn khiến mọi người lo lắng, là lỗi của ta.

27. Chương 27: Trước Thềm Đại Hội Võ Lâm

Ở trên giường nghỉ ngơi vài ngày, chợt cảm thấy sơn trang náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều, mà Truy Phong vẫn hay ghé sang thăm ta cũng bỏ đầu mất dạng. Đêm đêm ngày, ngày tổ chức đại hội võ lâm đã tới gần, rất nhiều võ lâm nhân sĩ đã sớm đến sơn trang chờ đợi.

Tống Khiêm càng thêm tất bật, ngay cả Truy Phong vốn là khách đến chơi cũng bị huy động giúp chạy việc.

Mỗi sáng vừa mở mắt, Tiểu Ngọc liền hăng hái kể cho ta hôm nay vị nhân sĩ nào đã đến đây, rồi uy phong lợi hại ra sao, có hiệp khách trẻ tuổi nào đến là nàng cả ngày nói cười không dứt.

Ta trêu nàng, “Tiểu Ngọc, người ngấm trúng người ta rồi đúng không? Nếu thích ai thì phải nhanh nhanh thổ lộ đi nhá, đến lúc người ta đi rồi thì không có cơ hội nữa đâu.”

“Công tử.” Tiểu Ngọc then quá hóa giận, “Tiểu Ngọc không thích ai cả, Tiểu Ngọc vĩnh viễn ở lại Tống gia.” Trên mặt nàng, ta thấy một loại nghiêm túc chưa từng xuất hiện trước đây, tựa như một lời thề.

Chẳng qua là chỉ sau nháy mắt, Tiểu Ngọc liền khôi phục tính tình của tiểu nha đầu mọi ngày, “Ta chỉ là một nha hoàn, người ta sao có thể thích ta chứ?”

“Đâu thể nói vậy được, nha hoàn thì sao, nha hoàn cũng là do cha mẹ sinh thành ra, không được xem thường bản thân.”

Hình như nàng còn nói nhỏ: “Hắn cũng nghĩ vậy thì hay biết mấy.” Ta nghe không rõ lắm nên hỏi nàng: “Người nói gì cơ?”

“Ta nói, “Nếu mọi người đều nghĩ vậy thì tốt rồi.” Nàng quay sang làm cái mặt quỷ với ta rồi tiếp tục ngắm thiếu hiệp đẹp trai của nàng.

Ta lắc đầu e ngại, khẽ động thân mình, xem ra đã gần như khôi hấn, mấy ngày nay cứ phải ăn cháo loãng, chán chết đi được.

Mặc vào y phục Tiểu Ngọc sắp sẵn ở đầu giường, ta cũng đi xem các hào kiệt tứ phương. Đi về phía đông người qua lại, ta tình cờ gặp không ít những khuôn mặt quen thuộc, đều là những người trước đó đã gặp qua, chính là lại không thể nhớ ra tên họ là gì, chỉ có thể gật đầu chào hỏi.

Khi đến gần võ đài còn đang xây dở liền thấy Âu Dương Sơ Tuyết cùng Tống Khiêm dính sát vào nhau, như hình với bóng, nhìn quanh xem xét có chỗ nào sai sót không. Truy Phong cũng đang giúp đỡ võ đài.

Truy Phong là người đầu tiên phát hiện ta, hấn phi thẳng từ đàn gỗ trên cao xuống, cười rục rịch: “Bàn Nhược, người ra ngoài được rồi, thân thể thế nào.”

“Hoàn hảo, ta đã khỏi rồi, nếu không ra ngoài ta sợ mình mọc meo mắt.” Cười thật tươi đáp lại hấn, ta thoáng liếc về phía Tống Khiêm.

Về mặt hấn bình tĩnh, dường như đang nói gì đó với Âu Dương Sơ Tuyết, Âu Dương Sơ Tuyết thấy ta liền chạy lại hỏi thăm.

Tống Khiêm, ta biết người là cố tình làm như không nhìn thấy ta, đến cả Âu Dương Sơ Tuyết cũng đã chạy đến, chẳng lẽ người thật sự vẫn muốn làm ngơ?

Ta làm như lơ đãng đi về phía hai người bọn họ, đột nhiên, Tống Khiêm kéo ta về phía hấn, chỉ cảm thấy một trận gió lướt qua. Nhìn theo liền nghe, “Phập” một tiếng, một vật sắc nhọn đã cắm vào giữa lồi đài, phát ra thanh âm rung động.

Mấy người chúng ta lập tức chạy qua, là phi tiêu dùng để truyền tin, trên thân còn khắc hai chữ “Thiên Diệp”, trong thư viết “Võ lâm minh chủ chắc chắn về tay Thiên Diệp giáo.” Nét chữ giống với chữ trong bức thư lần Âu Dương Sơ Tuyết bị bắt cóc, chắc chắn là do Thiên Diệp giáo làm.

Tống Khiêm phi thân ra ngoài, muốn chặn kẻ phóng thư lại nhưng không có kết quả. Vì thế liền cầm lấy thư, triệu tập võ lâm nhân sĩ, mời bọn họ bày tỏ quan điểm.

Kết luận đương nhiên là Trung Nguyên võ lâm đoàn kết một lòng, nếu Thiên Diệp giáo dám đến quấy rối sẽ khiến họ tan tác chạy về.

Nhưng vào lúc này, ba vị giám khảo đại hội võ lâm đã tới “Phong Vũ sơn trang”, phụ mẫu Âu Dương Sơ Tuyết cũng đã đến. Trong chốc lát, mọi người liền sĩ khí đại chấn, “Thiên Diệp giáo” cũng lẩn chỉ như mấy đứa nhỏ học đòi làm xiếc mà thôi, đối với đại hội võ lâm không làm nổi một chút gió.

Trước đại hội võ lâm, ta cũng nghĩ vậy, dù sao lần trước giáo chủ “Thiên Diệp giáo” Hồng Diệp vẫn kém Tống Khiêm một chút. Giờ đây, Tống Khiêm đã tăng thêm mười năm công lực, đánh bại hấn là chuyện nhỏ.

Ta lại không biết, có những trở ngại, không phải chỉ dựa vào võ công là có thể giải quyết được; có những chuyện, không đơn giản như bề ngoài của nó.

“Thiên Diệp giáo” cũng tốt, võ lâm minh chủ cũng thế, đều không phải điều ta muốn quan tâm, ta đối với mấy thứ đó không có hứng thú. Người của “Thiên Diệp giáo” đến, tự sẽ có đám anh hùng hào kiệt sẵn lòng nhảy ra can thiệp, không liên quan gì đến ta. Ta quan tâm nhất chỉ có Tống Khiêm.

Có một số việc đã xảy ra chính là đã xảy ra, không thể làm như chúng không tồn tại, ta cũng không cho phép hắn làm như chúng chưa hề phát sinh. Vì thế, đêm đó, ta lại gõ cửa phòng Tống Khiêm.

Tống Khiêm thấy ta liền hỏi: “Thân thể ngươi khỏi chưa?”

“Ân, khỏi hẳn rồi.”

“Nga.”

Im lặng, ngay cả không khí cũng trở nên lắng đọng. Gần đây, giữa ta và Tống Khiêm, tồn tại rất nhiều khoảng lặng.

Ta đến gần hắn, nói: “Tống Khiêm, ta nhớ ngươi, ngươi có nhớ ta không?” Hắn không nói gì, tiếp tục nghiên cứu bản kiểm phổ trên tay.

“Thật ra nam nhân cùng nam nhân làm chuyện đó cũng rất thú vị, đúng không?” Vẫn không nói lời nào, thậm chí còn không liếc ta lấy một lần.

Bỏ đi, chẳng thú vị chút nào. Vẫy vẫy tay, đang muốn xoay người thì một bàn tay bắt lấy ta, thanh âm hắn hơi trầm xuống: “Nếu đã đến thì đừng nghĩ đi.”

Ta cười mỉa hoặc, đầu ngón tay đùa bỡn áo hắn: “Tống Khiêm, ngươi xong rồi.”

Hắn cũng không để ý, vừa thoát đồ của ta vừa nói: “Nga, thật sao?” Một tay đẩy ta ngã xuống giường.

“Chờ chút,” Lấy tay ngăn lại thân hình chỉ trực nhào đến, ta lục trong ngực áo lấy ra một bình sứ, “Dùng cái này.”

Hắn nhận lấy bình sứ, cầm trong tay cẩn thận quan sát, “Để làm gì?”

“Nó có tác dụng bôi trơn, ta không định lại nằm thêm mấy ngày, người khác sẽ nghi ngờ.”

“Hảo, ta biết rồi.” Hắn nghiêng ngả đem bình sứ đặt lên tủ đầu giường.

Có lẽ ta là người duy nhất trên thế giới này chuẩn bị dầu trơn cho chính mình.

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, Tống Khiêm thuần thực hơn nhiều, cũng rất cẩn thận không làm ta bị thương, dần dần, ta cũng cảm nhận được khoái cảm.

Trong thời khắc phóng thích, ta lớn tiếng hét lên: “Tống Khiêm, đừng cưới Âu Dương Sơ Tuyết được không?”

Tống Khiêm liếc ta một cái, lẳng lặng rời khỏi thân thể ta, lấy khăn mặt giúp ta lau rửa tàn cục, từ đầu tới cuối, biểu tình không đổi.

Xong việc, hắn dùng âm điệu đều đều nói: “Khuya rồi, ngươi về nghỉ ngơi đi.”

Ha ha, thật nực cười, trong mắt hắn ta chỉ là công cụ tiết dục mà thôi. Ai ngờ được, đường đường Đại công tử của Phong Vũ sơn trang lại có quan hệ mờ ám với một nam nhân.

Nói ra chắc không ai tin! Mà chuyện này cũng không thể nói ra ngoài.

28. Chương 28: Biến Cố Tại Đại Hội Võ Lâm

Từ sau đêm đó, ta không còn chủ động đi tìm Tống Khiêm nữa, thỉnh thoảng, hắn tới tìm ta. Trải qua sự không thoải mái của đêm hôm ấy, ta không còn yêu cầu hắn đừng cưới Âu Dương Sơ Tuyết nữa, thời gian bên nhau cũng tạm coi là thoải mái, một loại hạnh phúc giả dối.

Hắn cũng sẽ quan tâm đến cảm nhận của ta, cố gắng khiến ta cảm thấy vui vẻ, thì ra câu nói lần trước là thật, nam nhân thực sự có một điểm gọi là tuyến tiền liệt, một điểm có thể khiến người, dù là cơ dưới cũng thăng lên thiên đường.

Xong chuyện, hắn luôn dịu dàng rửa sạch cho ta, sau đó không chút do dự mà rời khỏi. Ban ngày, tất nhiên sẽ thấy cảnh hắn cùng Âu Dương Sơ Tuyết bên nhau tình tứ.

Ta bắt đầu không hiểu Tống Khiêm. Ta là cái gì? Âu Dương Sơ Tuyết lại là gì? Ta chạm tới thân thể hắn, nhưng là, ta không hiểu được tâm tư của hắn. Ban đêm, hắn đối với ta cười tà mị, đối thân thể ta, hắn vô cùng say mê, hắn rải những nụ hôn lên khắp da thịt ta, tựa như oán hận lại tựa như tán thưởng mà nói: “Bản Nhược, ta đã nói với ngươi chưa nhỉ, ngươi thật khiến người ta mê muội, ngươi đúng là yêu tinh.”

Nhưng đến ban ngày, hắn lại dùng sự ấm áp có thể làm tan băng tuyết mà bảo hộ Tuyết nhi muội muội của hắn, cứ như đó là một báu vật vô giá, nếu không hảo hảo thương yêu sẽ bỏ hắn mà đi.

Âu Dương Sơ Tuyết thật hạnh phúc, nàng không biết sự thật ẩn sau bóng đêm, vì vậy nàng mới có thể cười hạnh phúc như thế, xinh đẹp như thế, thuần khiết như thế.

Còn ta thì sao? Ta là một đám âm hồn lưu lạc trong bóng đêm, khi mặt trời lên, ta sẽ ẩn mình đi, nếu không sẽ hồn phi phách tán, tan vào hư không.

Sự tồn tại của ta chỉ để minh chứng cho việc một người rốt cục có thể vì yêu ai đó mà trở nên ti tiện, hèn mọn đến nhường nào.

Có lẽ mỗi người đều có một bộ mặt khác, ví như Tống Khiêm và ta khi bóng đêm bao phủ, mà bộ mặt này, không thể đưa ra dưới ánh mặt trời, còn những kẻ khác chỉ cần bộ mặt mà người muốn họ chiêm ngưỡng là đủ.

Ngày diễn ra đại hội võ lâm vạn người mong chờ rốt cục cũng đến, cả “Phong Vũ sơn trang” tiếng người huyền ảo, vô cùng náo nhiệt.

Tống Khiêm cư xử lễ phép với các bậc tiền bối, tươi cười hoan nghênh với bình bối, hòa ái dễ gần với đám hậu bối, cả sơn trang hoàn toàn nằm trong tay hắn, Tống Liêm chỉ góp mặt với danh nghĩa Trang chủ. Ta biết, nơi này chính là chiến trường của hắn, hắn sẽ từ nơi này mà có được Thiên hạ võ lâm của hắn.

Võ lâm minh chủ là linh hồn của cả võ lâm, tuyệt đối không thể qua loa đại khái, không chỉ có võ công tuyệt đỉnh còn phải có lòng dày công tu dưỡng. Cho nên, tuyển chọn ra người thích hợp nhất trong quần hùng thiên hạ cũng không phải chuyện đơn giản.

Đại hội võ lâm diễn ra trong vòng ba ngày, ngày đầu tiên là luận võ. Bất luận người là ai, chỉ cần người có nguyện vọng trở thành võ lâm minh chủ là có thể lên đài, thắng ba trận liên tiếp là có thể tiến thẳng vào bán kết diễn ra vào ngày kế tiếp.

Ngày hôm sau là thi văn, đề sẽ do ba vị giám khảo công bố trước quần hùng thiên hạ, có thể là thi từ ca phú, cũng có thể là bố trí trận thế, còn có thể là diễn tịch võ công, vô cùng đa dạng. Tất cả đề mục đều do giám khảo trực tiếp phát ra, tuyệt đối không có cơ hội gian lận. Cuối cùng, căn cứ theo biểu hiện của mỗi người mà chọn ra 10 vị để đề cử cho vị trí minh chủ.

Ngày thứ ba cũng đơn giản, 10 người được đề cử đều tự tìm đối thủ, ai là kẻ cuối cùng còn đứng trên võ đài chính là người kế nhiệm vị trí võ lâm minh chủ.

Sau hai ngày đầu tiên, Tống Khiêm không hề bất ngờ tiến thẳng nhóm được đề cử, trong chín người còn lại, những kỳ tài mới ra đời cũng có, những lão nhân nổi danh đã lâu cũng có, trong đó có cả Truy Phong. Phải nói, hắn chính là đối thủ đáng gờm mới xuất hiện. Hắn thật thà nói: “Người như Tống đại ca mới chân chính có thể đảm đương trọng trách này.”

Ta thật muốn tự hào nói, “Đó là đương nhiên, hắn là nam nhân của ta mà.” Tất nhiên, ta cũng chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng thôi.

Lúc này, một thanh âm trong trẻo vang lên, “Đó là đương nhiên, Khiêm ca ca của ta là đỉnh nhất.” Trên đời này có duy nhất một người có thể lớn tiếng tuyên bố Tống Khiêm là của mình, đó là Âu Dương Sơ Tuyết. Ta còn có thể nói gì? Ta chỉ có thể im lặng mỉm cười.

Hai ngày yên bình trôi qua, không hề thấy bóng dáng giáo đồ “Thiên Diệp giáo”, mọi người cho rằng hắn là bọn chúng đã biết sợ, không dám tới, ai nấy đều vui vẻ chờ đón Tân minh chủ võ lâm. Cũng có những

người vì mình biểu hiện chưa tốt như mong muốn mà tiếc nuối nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến sự ủng hộ của họ với Tân vô lâm minh chủ.

Đêm đó, ta vào phòng Tổng Khiêm sau khi Âu Dương Sơ Tuyết vừa rời khỏi không lâu, ta muốn chúc mừng hân, không phải trước mặt mọi người mà là lúc chỉ có hai chúng ta bên nhau.

Hân vui vẻ nhận lấy lời chúc mừng của ta, hân và ta đều tin tưởng: ngày mai, kẻ được vinh danh chắc chắn là Tổng Khiêm.

Chính là sau ngày đó, một cái tên khác cũng được người khác ghi nhớ, đó là Minh chủ phu nhân Âu Dương Sơ Tuyết. Kẻ đứng bên hân nhận lời chúc mừng cũng chỉ có thể là Âu Dương Sơ Tuyết, còn ta chỉ có thể làm một người đứng xem, vui vẻ vỗ tay trước thành công của hân.

Ngày tiếp theo, quả nhiên như mọi người dự đoán, Tổng Khiêm không hề khó khăn đánh bại tất cả đối thủ. Ba vị lão nhân cũng vô cùng tán thưởng đến trước Tổng Khiêm, vô lâm chuẩn bị đã có minh chủ mới.

Đúng lúc này, một tiếng cười ngông cuồng vang lên, một đám người từ trên không phi xuống, kẻ đi đầu hồng y phiêu dật, theo sau hân là hai vị hắc y nam tử và bốn vị hoàng y thiếu nữ. Đây đúng là cảnh tượng kinh điển khi nhân vật tà phái xuất hiện.

Bóng người dần dần tới gần, đáp xuống trung tâm võ đài. Hồng Diệp vẫn cải trang như trước, không cho kẻ khác thấy mặt thật của hân, thế nhưng đôi mắt sáng ngời của hân lại cho ta cảm giác rất khác với lần trước. Không lẽ là ta nhìn nhầm, Hồng Diệp hôm nay, không phải là Hồng Diệp lần trước. Hồng Diệp hôm nay thiếu ba phần âm nhu, hơn ba phần mạnh mẽ. Càng quý dị hơn, từ Hồng Diệp toát ra một loại cảm giác thân thuộc lạ lùng, giống như hân ngày ngày vẫn hiện diện quanh ta. Ta không dám nghĩ tiếp, cứ coi như là ta suy nghĩ quá nhiều đi.

Hồng Diệp thông thả nói: “Các người cũng quá tùy tiện, bản giáo chủ còn chưa đến đã dám tự mình quyết định.” Giọng điệu của hân thoải mái cứ như cả vô lâm là sân sau nhà hân.

Quần chúng dưới đài vô cùng phấn nộ quát lớn: “Người là ai, chuyện của vô lâm chúng ta không đến lượt người quản.” Tiểu Ngọc cũng vội chắn trước ta, nàng nói: “Công tử, người yên tâm, lát nữa nếu có chuyện xảy ra, ta sẽ bảo vệ người.” Ta méo mặt, tốt xấu gì ta cũng là nam nhân, đâu đến nỗi phải núp sau nàng tìm sự bảo hộ. Nhưng dù sao, sự quan tâm của nàng cũng làm ta cảm động vô cùng. Một đám đệ tử của sơn trang cũng vội vây quanh ta, ân, trong mắt mọi người, ta quả thực cần được che chở.

Trên lôi đài, mấy người nhà Âu Dương Sơ Tuyết, nhà Tổng Khiêm đứng một bên, “Thiên Diệp giáo” là bên còn lại, tạo nên cục diện đối đầu. Tổng Khiêm cũng không thêm chấp thái độ ngông cuồng của Hồng Diệp, hân lịch sự chấp tay, “Ha ha, giáo chủ đại giá quang lâm, “Phong Vũ sơn trang” chúng ta không kịp nghênh đón từ xa, thất lễ, thất lễ. Chính là vô lâm đại hội đã kết thúc, Tân vô lâm minh chủ cũng đã định, không cần giáo chủ bận tâm. Nếu giáo chủ có hứng thú, có thể trụ lại Phong Vũ sơn trang vài ngày, nhân tiện mời giáo chủ giải thích nguyên nhân giáo đồ Thiên Diệp giáo liên tục tập kích chúng ta. Còn nếu giáo chủ có ý đồ khác, vậy thì xin thứ lỗi, chính đạo nhân sĩ chúng ta không thể đáp ứng.” Qua vài lời đã biểu lộ được lập trường của mình, khách khí hữu lễ lại không mất đi sự uy nghiêm, quả là tiền minh chủ vô lâm.

Mọi người bên dưới đều hô to hưởng ứng, soát soát rút ra vũ khí của mình.

Hồng Diệp nhìn xuống dưới đài, ánh mắt dừng lại trên người ta ba giây rồi lại quét sang hướng khác. Hân chấp tay sau lưng, ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ.

“Đại gia xem ta hôm nay chỉ dẫn theo mấy người hân cũng nhìn ra ta đến không phải để đánh nhau.”

“Ra là giáo chủ đến chúc mừng Tổng mỗ kế nhiệm, Tổng mỗ không dám.”

“Tổng công tử không cần khách khí, ta đến đây chỉ để thông báo với mọi người, sau này, toàn vô lâm dưới sự thống trị của ta sẽ ngày càng huy hoàng.” Hân phóng tầm nhìn về phía xa, tựa như mọi vật đều trong tầm ngắm của hân.

“Ha ha, hóa ra giáo chủ “Thiên Diệp giáo” là kẻ điên, nực cười quá, đúng không Khiêm ca ca.” Âu Dương Sơ Tuyết cười nói với Tổng Khiêm.

“Vừa lúc có Bàn thần y ở đây, có thể mời hần giúp người điều trị.” Lời này vừa phát ra, mọi người liền nhất loạt nhìn chăm chăm vào ta.

“Không biết, Bàn thần y nổi danh thiên hạ có thể trong thời gian ngắn giải trừ “Vô Song” được không?” Thân hình cao ngất, giọng điệu tự tin, sáu người đứng sau hần từ đầu tới cuối không có một tia cảm xúc, hết như đám rôi gổ trong tay của hần.

Lời này vừa ra, mọi người đồng loạt biến sắc, “Vô Song” sở dĩ là vô song [1] là bởi nó là vua của vạn độc, được điều chế từ 180 loại độc, không có hàm lượng cố định, trình tự pha chế cũng hoàn toàn ngẫu hứng, tùy theo sự sắp đặt của người pha chế. Cũng chính vì vậy mà nó không có giải dược đặc dụng. Mà ta phải thông qua mạch tượng cùng phân tích máu của họ để làm ra giải dược riêng cho họ, ít nhất cũng phải bảy ngày mới có được kết quả.

“Không cần ngưng cuồng, “Vô Song” không phải thuốc bột, không thể phát tán trong gió, đồ ăn của mọi người cũng là do sơn trang cẩn thận chuẩn bị, không thể dính độc.” Không ngờ Âu Dương Sơ Tuyết cũng có chút hiểu biết.

“Vậy cứ thử xem.” Hồng Diệp tiếp nhận cây sáo từ tay thiếu nữ phía sau, nhàn nhạt nói.

“Vô Song” là một loại trùng độc, dùng âm luật kích phát [2], một khi phát tác, người trúng độc sẽ toàn thân mệt mỏi, sức lực không bằng một đứa trẻ sáu tuổi. Nếu sau bảy ngày mà không có giải dược, võ công của hần sẽ hoàn toàn biến mất, đã vậy còn nhanh chóng già đi mười tuổi. Với võ lâm nhân sĩ mà nói, đáng sợ nhất không phải cái chết mà là tu vi nhiều năm trong nháy mắt mà bị tiêu vong, không để lại chút dấu vết.

“Vô Song” quả nhiên là thiên hạ chí độc.

Tiếng sáo du dương phiêu tán trong không gian, chẳng lẽ, lúc này đây, võ lâm thật sự sẽ rơi vào tay tà giáo?

Chú thích:

[1] vô song nghĩa là có một không hai, ở đây chỉ là mỗi “Vô Song” tuy có tác dụng giống nhau nhưng vì cách pha chế hoàn toàn ngẫu nhiên nên ứng với từng loại Vô Song sẽ có giải dược riêng.

[2] trùng độc là một loại côn trùng hoặc vi trùng (biết đâu được đây ^ ^) có độc, nếu coi Vô Song là thuốc nổ thì tiếng sáo (giai điệu) chính là ngòi nổ.

29. Chương 29: Thiên Diệp Giáo Chủ

Sau một hồi, Hồng Diệp rộng lượng ngừng lại, giao cây sáo trong tay cho thiếu nữ phía sau. Về phương diện âm nhạc mà nói, không thể không công nhận đó là một thủ khúc tuyệt vời. Chính là mọi người cũng không có tâm tình mà thưởng thức, tiếng vũ khí leng keng rơi xuống đất lần lượt vang lên. Giọng nói Hồng Diệp vang lên, trầm trầm rung động: “Các người có thể lựa chọn thần phục ta, trở thành thị tòng dưới tay ta. Hoặc là chờ ta đại khai sát giới. Ta sẽ không cho các người có cơ hội đợi đến bảy ngày sau có người chế ra giải dược.”

“Đê tiện.” Âu Dương Sơ Tuyết căm ghét nói.

“Tiểu cô nương được chiêu chuộng muốn gì được nấy như người vĩnh viễn không hiểu được, thứ mình mong muốn thì phải bắt chấp thủ đoạn mà tranh đoạt, thắng làm vua thua làm giặc, không hơn.” Nắm chắc phần thắng, Hồng Diệp tâm tình tốt mà giải thích cho Âu Dương Sơ Tuyết.

Theo mặt nào đó mà nói, ta thực sự đồng ý với hần, cho tới hiện giờ, hần cũng chưa làm ra chuyện gì khiến trời không dung đất không tha, ít nhất, hần còn cho người ta có cơ hội lựa chọn. Sống, hoặc chết, cũng không phải một quyết định khó khăn.

Chính là, hần gây trở ngại cho Tổng Khiêm của ta, cho nên, ta không thể ủng hộ hần.

Ta ra hiệu cho Tiểu Ngọc cùng mọi người xung quanh tránh sang một bên, từng bước một đi lên lối dài. Mọi người dùng ánh mắt khó hiểu nhìn ta. Mấy người bên cạnh Hồng Diệp vội tiến lên định giải quyết ta lại bị Hồng Diệp liếc mắt ngăn cản, hẳn muốn xem ta làm được cái gì. Ta là một người bình thường, không có năng lực siêu phàm, không thể xoay chuyển tình thế, nhưng, có một người có thể.

Ta lên lối dài, đến bên Tống Khiêm, dùng toàn lực nói lớn: “Xin mọi người tin tưởng con mắt nhìn người của mình, mình chủ của các ngươi sẽ không để mọi người chịu nhục.” Thanh Phong hoàn [1] không chỉ có tác dụng tăng cường nội lực, nó còn có thể khiến người uống nó có một cơ thể bách độc bất xâm [2], cho nên, Tống Khiêm là người duy nhất trong đám võ lâm nhân sĩ không bị trúng độc.

Như để khẳng định những lời ta nói, Tống Khiêm xoay người một cái, nhân khi mọi người đang chăm chú nhìn ta mà phi thân lao ra phong tỏa huyết đạo của mấy người “Thiên Diệp giáo” ngoài trừ Hồng Diệp, hẳn làm vậy là để bọn họ không thể gây bất lợi cho những người đã mất năng lực bên dưới.

Hồng Diệp cùng tất cả mọi người đều như bình tĩnh sau giấc mộng, dốc sức ra sát chiêu [3] với Tống Khiêm.

Thế nhưng đã muộn, võ công của hắn không bằng Tống Khiêm, rất nhanh hắn đã bại trận. Kẻ quá tự phụ nhất định không thể thành công, cho rằng kế hoạch của mình là thiên y vô phùng [4] mà đản thương thất mã [5] đến đây tuyên chiến, muốn tạo nên truyền thuyết. Chính là, trên đời này, kẻ tạo nên truyền thuyết, chỉ có thể là Tống Khiêm.

Một đường kiếm khí hoàn mỹ vút lên, tách mặt nạ của Hồng Diệp ra làm hai mảnh, “ba” một tiếng, mặt nạ rơi xuống đất, cũng tạo nên chấn động mạnh mẽ trong lòng mọi người.

Khi nhìn đến bộ mặt của Hồng Diệp, không gian lặng ngắt như tờ. Ta cứ nghĩ tất cả chỉ là ảo giác của ta, là người giống người mà thôi. Thiếu niên luôn tươi cười rạng rỡ, trong mắt không nhiễm một tia tạp chất như vậy... chỉ là đóng kịch sao. Trên đời này, thật thật giả giả, lòng dạ ta rối bời, ta không biết, thực sự không nhận ra trước mắt mình, đâu là chân thành, đâu là dối lừa nữa.

Chẳng lẽ, tất cả mọi người đều mang mặt nạ thiên sứ, còn ác ma, là bộ mặt thật của họ?

Cũng giống ta vô cùng khiếp sợ là Âu Dương Sơ Tuyết và Tống Khiêm, thiếu niên Truy Phong đã cứu chúng ta từ tay “Hồng Diệp”, vì mẫu thân giả cả ốm yếu mà bốn ba ngàn dặm, cười lên thật rạng ngời trong sáng đó hóa ra từ đầu đến cuối đều mang theo lớp mặt nạ lừa dối. Tất cả là để trà trộn vào chúng ta, tìm cơ hội xuống tay.

Nếu kế hoạch hoàn mỹ của hắn thành công, hắn có thể quang minh chính đại đoạt được vị trí mình chủ võ lâm, không cần tiết lộ thân phận thật của mình, được người người trong thiên hạ tôn sùng. Quả là giáo chủ “Thiên Diệp giáo”, tuổi nhỏ mà đã mưu đồ toàn diện như vậy. Hắn hẳn là hận ta đến chết, hẳn có hay không hối hận khi trước không sớm trừ khử ta, để đến bây giờ tạo nên kết cục ngày hôm nay.

Chú thích:

[1] Thanh Phong hoàn: chính là được hoàn Bàn Nhược vì Tống Khiêm mà bảy ngày bảy đêm tự tay canh chừng luyện ra. Thành phần của nó ngoài Tuyết liên còn có củ Trường Sinh (Bàn Nhược vì tìm thứ này mà ngã bị thương). Ta nhắc lại sợ mọi người quên, ha ha (mọi người: Tại ai hả?)

[2] nghĩa là không thể bị đầu độc. Cơ thể bách độc bất xâm là trăm độc cũng không thể xâm nhập cơ thể.

[3] sát chiêu: chiêu thức nhằm lấy mạng đối phương.

[4] thiên y vô phùng: chỉ sự hoàn mỹ không tỳ vết, ở đây là chỉ kế hoạch của Truy Phong là hoàn mỹ không kẻ hở, không thể thất bại.

[5] đản thương thất mã, giống với đản thương độc mã, một người một ngựa. Chỉ việc một mình đối kháng với quân địch (số đông hơn rất nhiều)

Khi nhìn đến bộ mặt của Hồng Diệp, không gian lặng ngắt như tờ. Ta cứ nghĩ tất cả chỉ là ảo giác của ta, là người giống người mà thôi. Thiếu niên luôn tươi cười rạng rỡ, trong mắt không nhiễm một tia tạp chất như vậy... chỉ là đóng kịch sao. Trên đời này, thật thật giả giả, lòng dạ ta rối bời, ta không biết, thực sự không nhận ra trước mắt mình, đâu là chân thành, đâu là dối lừa nữa.

Chẳng lẽ, tất cả mọi người đều mang mặt nạ thiên sứ, còn ác ma, là bộ mặt thật của họ?

Cũng giống ta vô cùng khiếp sợ là Âu Dương Sơ Tuyết và Tống Khiêm, thiếu niên Truy Phong đã cứu chúng ta từ tay “Hong Diệp”, vì mẫu thân giả cả ốm yếu mà bôn ba ngàn dặm, cười lên thật rạng ngời trong sáng đó hóa ra từ đầu đến cuối đều mang theo lớp mặt nạ lừa dối. Tất cả là để trà trộn vào chúng ta, tìm cơ hội xuống tay.

Nếu kế hoạch hoàn mỹ của hắn thành công, hắn có thể quang minh chính đại đoạt được vị trí minh chủ võ lâm, không cần tiết lộ thân phận thật của mình, được người người trong thiên hạ tôn sùng. Quả là giáo chủ “Thiên Diệp giáo”, tuổi nhỏ mà đã mưu đồ toàn diện như vậy. Hắn hẳn là hận ta đến chết, hắn có hay không hối hận khi trước không sớm trừ khử ta, để đến bây giờ tạo nên kết cục ngày hôm nay.

Tống Khiêm kể tiếp lên vai Truy Phong, Tống Liêm tiến đến trung tâm lôi đài, nói vài lời kết: “Người này tâm cơ thâm trầm, cẩn trọng từng bước. Khi mấy đứa Khiêm nhi xuất môn, hắn tự biên tự diễn ra màn kịch cứu người, khiến Khiêm nhi coi hắn như ân nhân cứu mạng, không chút đề phòng. Tiếp đó theo Khiêm nhi về sơn trang, muốn thông qua thi đấu mà đoạt quán quân, chính là lại bại dưới tay nhi tử của ta. Vì thế, một kẻ thất bại, kẻ khác lại nảy sinh, vọng tưởng dùng độc khổng chế chúng ta, đạt được dã tâm của mình. Chính là trời cao có mắt, chính nghĩa bất diệt, kẻ có tà niệm ắt thất bại.”

Truy Phong vẻ mặt thản nhiên, cứ như hắn mới cùng chúng ta đánh một ván cờ, chỉ là ván cờ này hắn đã không tính toán cẩn thận nên bị đối thủ chiếm mất thành trì, “Bản giáo chủ đã nói, được làm vua thua làm giặc, chỉ có vậy. Hôm nay ta rơi vào tay các người, muốn chém muốn giết, tùy các người.” Đoạn, hắn hất tóc sang một bên, tránh cho tóc bị lưỡi kiếm cắt đứt.

“Yêu nghiệt, giao giải được ra đây, chúng ta có thể tha ngươi một mạng.” Người nói chính là Âu Dương Sơ Tuyết, không biết từ lúc nào nàng đã đến cạnh Tống Khiêm.

“Ha ha, nếu nói cho các người ta vốn không có giải được, mấy kẻ nhân sĩ chính đạo các người có thể hay không đem ta ra lăng trì [1]?”

“Sẽ không,” Ta đáp, “Bởi vì ta nhất định sẽ chế ra giải được.” Đối lại ánh mắt của ta, ánh mắt hắn ảm đạm, ngoảnh mặt quay đi. Truy Phong, hay Hồng Diệp cũng vậy, ta tin tưởng người như vậy, người xứng đáng với sự tin cậy của ta sao?

“Người đối chúng ta bất nhân, chúng ta sẽ không đối với người bất nghĩa, nếu chúng ta lấy bạo lực áp chế bạo lực, vậy chẳng khác gì các người sao? Chư vị, ta sẽ hủy đi võ công của Hồng Diệp cùng đồng bọn của hắn, đuổi về “Thiên Diệp giáo”, mọi người thấy thế nào?”

“Minh chủ anh minh.” Mọi người đồng thanh.

“Khiêm ca ca, người quá thiện lương.” Âu Dương Sơ Tuyết dẫu môi, tỏ ý bất mãn.

Nàng sao hiểu được, giết một người so với không giết một người càng dễ dàng. Hiện tại, mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của hắn đều phải cân nhắc kỹ lưỡng, không thể để bất cứ kẻ nào dị nghị, hắn là minh chủ của võ lâm, không phải Tống Khiêm của ai đó. Nàng càng không hiểu được, đó là: tước đoạt ước mơ mà ai đó hằng theo đuổi hay khả năng đạt được dã tâm của hắn còn tàn khốc hơn giết hắn ngàn lần.

Ba vị lão nhân vẫn bảo trì im lặng lúc này quay sang nhìn Tống Khiêm đầy tán thưởng, “Lúc này chỉ có người có võ công, vậy người động thủ đi.”

“Vâng.” Tống Khiêm cung kính trả lời. Hắn lui lại vài bước, tay phải đặt lên đỉnh đầu Truy Phong chuẩn bị phát công.

Ta quay mặt đi, dù hắn lừa ta đi nữa, ta cũng không đành lòng nhìn hắn đau đớn.

Biến cố lại phát sinh. Trong không trung vang lên một giọng nói hùng hậu: “Dừng tay.” Mạnh mẽ đánh vắng tay Tống Khiêm ra.

Lại là một cao nhân, đại hội võ lâm lần này thật không yên ổn được một lúc.

Cao nhân đến từ hương Hồng Diệp xuất hiện, ánh mắt chăm chú nhìn Hồng Diệp. Tóc bạc mà da dẻ hồng hào, trong ánh mắt lóe lên tia giảo hoạt, nhìn không ra tuổi của hắn. Hồng Diệp hơi lộ vẻ không tự nhiên

mở miệng: “Tham kiến sư phụ.”

Tổng Liêm phu phụ, Âu Dương phu phụ, ba vị lão giả thấy rõ người tới liền sắc mặt đại biến, đồng loạt ôm quyền: “Ra là Vô Cực tôn giả giá lâm, thất lễ thất lễ. Không biết Vô Cực tôn giả đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì?”

“Ta đến xem đứa đồ tôn không nên thân của ta, ha ha, lại gây thêm thêm phiền toái cho mọi người rồi.” Chỉ một câu nói liền đem mọi chuyện Hồng Diệp gây ra trở nên nhẹ như lông hồng. Hồng Diệp cúi đầu, không dám đối mặt với sư phụ.

“Nếu là đồ tôn của tôn giả, ngài đích thân tới thăm, chúng ta nên xem ở thể diện của ngài mà không truy cứu nữa. Chính là cứ vậy mà tha cho lệnh đồ tôn, Tổng mỗ không thể công đạo với quần hùng thiên hạ, mong tôn giả lượng thứ.” Cung kính mà không chùn bước, không cho cơ hội thương lượng.

“Ha ha, lão phu cũng không phải muốn các người xem ở thể diện của ta mà tha hấn, thể diện lão phu cũng không lớn đến vậy. Lão phu mong các người không thương tổn hấn là có nguyên nhân khác.” Hấn làm như vô tình liếc nhìn ta một cái.

“Vậy mời tôn giả làm rõ.”

“Bởi vì hấn là cốt nhục Tổng gia.”

Chú thích:

[1] lăng trì: còn gọi là từng xẻo, một hình phạt thời phong kiến, sau mỗi hồi trống, đao phủ sẽ cắt một miếng thịt của phạm nhân, phạm nhân sẽ phải chịu đau đớn cho đến chết.

30. Chương 30: Quá Khứ Của Bàn Ly

Hồng Diệp là cốt nhục Tổng gia, câu nói không khác gì tiếng sấm giữa trời quang khiến ai nấy đều choáng váng.

Tổng Liên đúng là phong lưu thành tính, con riêng rơi rớt khắp nơi, không biết Tổng Khiêm còn có muội muội hay tỉ tỉ nào nữa không.

Tổng phu nhân tuyệt vọng nhìn Tổng Liêm, con riêng của trượng phu thay nhau xuất hiện, nàng không thất thố trước mặt mọi người đã là hiếm thấy.

Là ai đi nữa, bị nêu khuyết điểm trước mặt bao người như vậy đều không thể giữ được bình tĩnh, huống chi là tiền minh chủ vô lâm. Tổng Liêm khấn trương đến nỗi mặt mày đỏ bừng, ho khan không ngừng, đứng cũng không vững, thân thể vất vả lắm mới tốt lên đường như muốn suy sụp. Ta vội bước lên đỡ hấn.

Phía dưới bàn tán xôn xao, ngay cả Âu Dương Sơ Tuyết cũng không nhịn được quay sang hỏi cha mẹ chuyện này là thật hay giả. Về phần ta, bọn họ đều nói ta là “Nghĩa tử”, chính là, chuyện trong giang hồ, ai biết đây là đâu. Nếu chỉ có một đứa con riêng, người còn có thể viện cớ năm xưa phong lưu đôi chút, nhưng liên tiếp hai đứa xuất hiện thì nhân phẩm người đứng là có vấn đề. Tổng Liêm a Tổng Liêm, một nữ nhân tốt như Bàn Ly sao có thể yêu người sâu đậm đến thế, đến chết vẫn không tỉnh ngộ?

Hồng Diệp vô cùng kinh ngạc, “Lão nhân gia, không phải ngài nói phụ mẫu ta đều mất rồi sao? Ta sao có thể là nhi tử của hấn?”

Duy nhất có Tổng Khiêm là còn có vẻ chần chừ, hấn nghiêm mặt nói: “Chúng ta kính ngài là người có danh tiếng trong giới võ lâm mà gọi ngài một tiếng tiền bối, hy vọng ngài không vì cứu đồ tôn của mình mà nói những lời vô căn cứ, bôi nhọ thanh danh gia phụ.”

Lời này vừa ra, mọi người đều như bừng tỉnh, đúng vậy, dưới tình huống này mà nói như vậy đâu đáng tin chút.

Vô Cực tôn giả cười lớn: “Ha ha, đúng là hảo nhi tử. Vô Cực ta nếu thật muốn cứu một người thì ai có thể ngăn cản?”

Mọi người gật đầu nói phải, nhất thời không biết ai đúng ai sai.

“Vậy kính mong tôn giả đưa ra chứng cứ.”

“Tổng Liêm, người còn nhớ đồ nhi hư đồn của ta khi xưa sao?”

“Đương nhiên, Bàn Nhược đang đứng cạnh ta đây chính là nhi tử của nàng.” Tổng Liêm chỉ vào ta nói.

Vô Cực tôn giả cười ngặt nghẽo, “Ha ha, cái gì, nếu hần là nhi tử của Bàn Ly, thì hảo đồ tôn của ta là ai?”

Ta bị lời nói của hần làm cho rối tung. Lẽ nào con của Bàn Ly chưa chết, không thể nào. Cẩn thận ngẫm lại cũng không thể nói không có khả năng, nàng chưa từng nói rằng con mình đã chết, chỉ nói hần đã đi rồi, phải chăng ta đã hiểu nhầm?

“Việc này... – Nhược nhi cùng Bàn Ly sống nương tựa vào nhau, còn có cả ngọc bội làm chứng.” Tổng Liêm gỡ ngọc bội bên người xuống giơ lên cho Vô Cực tôn giả xem.

Vô Cực tôn giả nhìn một lúc rồi nói, “Đúng là của đồ nhi bất tài của ta, nhưng hần không phải là cốt nhục của nàng, hài tử thật sự đã bị ta đưa đi ngay khi ra đời.” Chẳng trách Bàn Ly lại đau thương đến thế. Có người mẹ nào có thể thấy con mình vừa mới chào đời, còn chưa được cảm nhận tình thương của mình đã bị người khác cướp đi mà không đau đớn đây. Vậy thà rằng chối bỏ sự thật mình có một đứa con đang sống ở một nơi nào đó mà mình không biết.

“Tôn giả chỉ nói mà không chứng minh thì ai mà tin được?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng Tổng Liêm hần là người muốn biết rõ sự thật nhất, dù sao cũng là cốt nhục của mình, đâu thể qua loa đại khái cho được.

“Ta sẽ chứng minh những điều ta nói là sự thật.” Hần quay sang Hồng Diệp, giọng điệu nhẹ nhàng hơn rất nhiều, “Đứa nhỏ, người muốn nghe quá khứ của thân sinh mẫu thân mình chứ?”

Hồng Diệp không đáp, hần là hần vẫn chưa chấp nhận được sự thật mình là con của kẻ thù.

“Xin tiền bối chỉ giáo.” Ta muốn biết Bàn Ly rốt cuộc là người như thế nào, giữa nàng và Tổng Khiêm thực sự đã xảy ra chuyện gì.

Vô Cực tôn giả đưa mọi người theo dòng hồi ức của mình.

Năm ấy, Bàn Ly là đồ đệ duy nhất của Vô Cực tôn giả, từ nhỏ đã vào rừng đi theo sư phụ học võ, chế thuốc. Hóa ra Bàn Ly có võ công, chỉ là nàng chưa từng tiết lộ cho ta biết mà thôi.

Khi đó Bàn Ly 19 tuổi, giống như bao cô gái khác, nàng vô cùng mong đợi tình yêu đến với mình, ngày đêm mơ ước gặp được một vị anh hùng cái thế.

Một lần, nhân lúc sư phụ vắng nhà, nàng lén xuống núi chơi. Lần đầu xuống núi nên nàng căn bản không biết cuộc sống dưới chân núi như thế nào, đương nhiên cũng không biết dùng tiền để mua bán trao đổi. Nàng cứ thích gì liền cầm lên bỏ đi. Vì thế, một đám chủ tiệm liền đuổi theo một nàng, lên tiếng mắng nàng là kẻ trộm.

Tình cờ, Tổng Khiêm khi đó còn là một thiếu niên tuổi trẻ tài cao, khá phách hiên ngang, nhiệt huyết tràn đầy đi qua, hần nắm lấy tay Bàn Ly, trong mắt là ba phần dịu dàng, ba phần tiếc hận, ba phần kinh diễm, một phần chính trực nói: “Nàng vốn là giai nhân, sao phải làm kẻ trộm.”

Chỉ một câu nói ấy, con người ấy đã giam cầm Bàn Ly trong bể sâu tình ái, không thể thoát ra. Cho dù hần đã có gia đình cũng nhất quyết đi theo, để được gần bên hần.

Bàn Ly không biết, sư phụ nàng cùng người nàng yêu cùng nhau đánh cược, nếu hần có thể vì nàng mà đến cầu cạnh y thì hần nhất định phải bái y làm sư phụ, trở thành đồ đệ của y.

Âm mưu của sư phụ nàng là để nàng hạ độc hần, một loại độc do chính Vô Cực tôn giả nghiên cứu, chế xuất, chỉ có y mới có giải được, nên chắc chắn hần sẽ đến cầu cứu.

Nàng yêu nam nhân đến vậy thì sao có thể hạ độc hại hấn được chứ. Nhưng trong lòng nam nhân kia chỉ có thê tử của mình. Sư phụ của nàng nói, hấn vừa chế ra một loại dược mới, người ăn nó sẽ quên hết những chuyện trước kia, chỉ nhớ rõ người hạ dược mình. Vậy mà nàng ngây thơ tin tưởng, vui mừng khôn xiết ra tay đầu độc chính người mình yêu.

Nhưng người nam nhân yêu vẫn là thê tử của hấn. Trong lúc mất bình tĩnh, nàng lại hạ dược nam nhân, khiến hấn không tỉnh táo mà phát sinh quan hệ xác thịt với mình.

Khi nam nhân tỉnh lại liền vô cùng thất vọng nói với nàng: “Không ngờ người lại là người như vậy, ta nhìn lầm người rồi.” Thê tử của nam nhân đã vì hấn sinh ra kết tinh tình yêu của họ, khi biết chuyện này liền mang theo đứa con bỏ đi.

Không lâu sau, độc phát, thê tử cùng đứa nhỏ lại trở về bên hấn. Từ đầu đến cuối, nàng chỉ là người ngoài cuộc.

Sư phụ nàng chờ mãi chờ mãi mà không thấy hấn đến cầu xin y. Bởi vì, để chuộc lại lỗi lầm của mình, nàng đã đổi máu của mình cho nam nhân, cho nên người trúng độc chính là nàng. Cuối cùng, nam nhân cũng tha thứ nàng, nàng vô cùng cao hứng.

Sư phụ của nàng vô cùng tức giận, giận nàng phá hỏng kế hoạch của mình. Nhưng giận thì giận, y vẫn không đành lòng nhìn đồ nhi duy nhất của mình vì độc mà chết, y giải độc cho nàng, sau đó trực xuất nàng khỏi sư môn. Sư phụ nàng cũng biết nàng đang mang thai, nhưng nàng không hề do dự mà rời đi.

Nàng đi tìm nam nhân mà nàng yêu, nàng nghĩ, dù hấn không yêu mình thì ít nhất cũng vì trách nhiệm với đứa con mà quan tâm săn sóc. Nhưng thê tử của hấn nói: “Ta cho người lựa chọn, giữa mẫu tử nàng và ta cùng hài tử của ta, người chọn đi.” Nam nhân cùng thê tử của hấn là sư huynh muội, thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau. Quan hệ của họ gắn bó keo sơn đến nỗi không dung thứ nổi một hạt cát.

Cuối cùng nam nhân vẫn chọn thê tử của mình. Còn nàng, hấn chỉ có thể lén lút chăm sóc.

Bàn Ly không chịu nổi những tháng ngày không thấy ánh mặt trời, mang theo ngọc bội làm tin, một mình rời đi, tìm một nơi hoang vắng định cư. Nàng tưởng rằng nam nhân sẽ đi tìm mình, nhưng hấn đã không làm vậy.

Khi đứa nhỏ chào đời, nhìn thấy đứa con bé xíu đỏ hồng, trái tim nàng liền được lấp đầy. Không có hấn ở bên thì đã sao, nàng còn có đứa con của mình, hai mẹ con họ nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau. Chính là, bất hạnh lại kéo đến, đứa nhỏ bẩm sinh đã trúng độc, là khi nàng cứu nam nhân mà trúng. Hơn nữa nàng một thân một mình, không thể chăm sóc đứa trẻ chu toàn, tính mạng con nàng bị đe dọa.

Bất đắc dĩ, nàng chỉ có thể cầu xin sư phụ giúp đỡ, sư phụ nàng đến và đáp ứng cứu đứa con của nàng, điều kiện là mẹ con họ đời này kiếp này không thể gặp mặt nhau.

Đứa trẻ đó chính là Hồng Diệp.

Thảo nào, ngay lần gặp đầu tiên, hấn đã cho ta cảm giác vô cùng thân thiết, là do hấn là con của Bàn Ly, chảy trong mình dòng máu của nàng.

Bàn Ly, hóa ra người cùng ta đều thật ngu ngốc, đều vì không chiếm được người mình yêu mà si ngốc theo đuổi, có phải đây cũng là một loại ràng buộc giữa chúng ta.

31. Chương 31: Một Vở Hài Kịch

Nghe Vô Cực tôn giả kể lại xong, những người ở đây đều không khỏi cảm thán.

Tổng Liêm ho khan hai tiếng, áy náy nói: “Là ta có lỗi với nàng, nàng đáng ra không phải chịu khổ như vậy.” Sau đó kéo tay Tổng phu nhân, Tổng phu nhân cũng đáp lại, tặng phu quân một nụ cười thấu hiểu.

Bàn Ly, tình cảm của người sâu đậm đến thế, đến chết cũng không hối hận, đổi lại chính là một nhà bọn họ hạnh phúc yên ấm bên nhau, người thấy đáng sao? Nhiều năm về sau, liệu còn ai nhớ rõ từng có một nữ tử tuyệt thế tên gọi Bàn Ly?

Nhìn Tống Liêm và Tống Khiêm, ta thấy bọn họ thật giống nhau. Bàn Ly, có lẽ ta và người đều là người có thể vì tình mà bất chấp tất cả. Nhưng ta nhất định sẽ không khờ dại như người, nhìn người mình yêu bên kẻ khác mà âm thầm chúc phúc, ta nhất định sẽ dùng cả hai tay mà bắt lấy hạnh phúc của mình.

Tống Khiêm khê liếc ta, rồi quay sang nói với Vô Cực tôn giả: “Chuyện xưa của Bàn Ly Bàn tiên bối, gia đình chúng ta vô cùng tiếc nuối, nhưng gia phụ là người hết lòng vì gia đình, chung tình với thê tử, cũng không hề sai. Nay cũng chỉ có thể nói Trời xanh trêu đùa.”

Hay cho câu “Trời xanh trêu đùa”, nếu không yêu thì đừng tùy tiện ban phát sự ôn nhu của người, chờ người ta hăm sâu rồi lại nói “Trời xanh trêu đùa”, không thấy nhục cười sao? Tống Khiêm, đời này kiếp này, người mơ tưởng dùng lí do này mà ruồng bỏ ta.

“Nói nhiều như vậy cũng chỉ là đơn phương từ phía người, vẫn không thể chứng minh Hồng Diệp này chính là nhi tử của Bàn Ly cùng Tống bá bá. Có lẽ hài tử khi xưa đã chết, là người vì muốn cứu hãn mới bày đặt xảo trá. Bằng không sao ngay cả đương sự cũng không biết sự thật?” Người nói chính là Âu Dương Sơ Tuyết.

“Ha ha, Hồng Diệp, vén tay áo phải của người lên.” Vô Cực tôn giả bình thản ra lệnh.

Hồng Diệp chần chừ một lát rồi mới làm theo, má trong cánh tay hãn có một dấu ấn hình hoa mai, rất dễ làm người khác liên tưởng đến một cái bớt.

“Giờ xin mời Tống lão minh chủ cũng cho mọi người xem cánh tay của mình.” Vô Cực tôn giả lộ ra biểu tình chờ xem kịch vui.

Từ lúc nhìn thấy hoa văn trên tay Hồng Diệp, sắc mặt Tống Liêm đã thay đổi. Khi dấu ấn tương tự cũng xuất hiện trên tay hãn thì tất cả mọi người đều ồ lên, Hồng Diệp thực sự là con Tống Liêm sao?

“Nếu ta đoán không sai, ở vị trí tương tự, Bàn Li cũng có một đồ án hình hoa mai như vậy, đúng không?” Vô Cực tôn giả hỏi ta.

“Đúng vậy.” Ta gật đầu. Ta từng nhìn thấy, khi đó còn vô tâm vô tư hãm mộ nàng có cái bớt đẹp như vậy, giờ ta mới biết nó là minh chứng cho những đau khổ của nàng. Mỗi ngày khi nhìn nó, nàng có tâm trạng gì?

“Nó chính là chứng cứ. Năm đó ta tự mình nghiên cứu ra một loại độc được cho riêng Tống Liêm, đó là “Hoa mai ẩn”. Người trúng loại độc này trên má trong khuỷu tay sẽ xuất hiện đồ án hình hoa mai, thời gian trúng độc càng dài, hoa mai sẽ càng lớn, đến khi hoa mai lan tới bàn tay thì người trúng độc sẽ chết. Dù độc đã được giải, dấu ấn hoa mai cũng không biến mất. Quá trình pha chế nó rất phức tạp, ta chỉ sử dụng một lần. Mà Tống Liêm, Bàn Ly, Hồng Diệp là ba người duy nhất trúng nó, độc truyền từ Tống Liêm sang Bàn Ly khi thay máu, Bàn Ly lại truyền cho đứa con trong bụng mình.”

Hồng Diệp chậm rãi đứng lên, quay sang nhìn Tống Liêm rồi hỏi: “Người thật sự là thân sinh phụ thân của ta?”

Tống Liêm nhìn ta, rồi lại nhìn Hồng Diệp, “Ta không biết, nếu đúng là người, thì Nhược nhi là làm sao?”

Ta đáp: “Ta đã nói từ đầu, ta không phải nhi tử của người, nhưng người không chịu tin.” Nhìn kỹ, Hồng Diệp cùng Tống Liêm có năm phần tương tự.

Tống Liêm run run bước về phía Hồng Diệp: “Hài tử, ta có lỗi với người, đã khiến người chịu khổ rồi.”

Hồng Diệp im lặng, ta có thể nhìn thấy hãn đối với vị phụ thân từ trên trời rơi xuống này cũng không chối bỏ. Dù sao hãn chỉ là một đứa nhỏ mười chín tuổi. Thiên hạ là gì? Vô lâm thì sao? Đâu thể so với tình thân máu mủ ruột thịt.

Tống Liêm lại tiến thêm một bước nói: “Hài tử, theo ta về nhà đi, ta sẽ hảo hảo bù đắp cho người.” Tống phu nhân cũng đứng một bên ủng hộ, lúc này, chuyện tình năm xưa đã theo làn gió mà bay đi, tan thành

mây khói.

Ta tiến lên từng bước: “Truy Phong, ta vẫn thích gọi ngươi như vậy, hãy trở về đi, trong lòng ta ngươi vẫn mãi là Truy Phong hồn nhiên rạng rỡ.”

Hắn vẫn im lặng, dùng ánh mắt dò hỏi Vô Cực tôn giả.

Vô Cực tôn giả mở miệng: “Ngươi muốn đi liền đi, đây là chuyện gia đình ngươi, không liên quan gì tới ta.” Đây có thể coi như ngầm đồng ý.

“Sư tôn, cảm ơn ngài. Cho dù thế nào, cảm ơn ngài đã nuôi ta lớn lên, dạy ta võ công và tất cả mọi điều khác.”

“Đứa nhỏ, ta rất có lỗi với ngươi, từ nay về sau hãy sống hòa thuận với thân sinh phụ thân của ngươi.” Hắn vỗ vỗ đầu Hồng Diệp, sau đó quay lại nói với mọi người: “Các ngươi đừng trách hắn, kỳ thật tất cả là chủ ý của ta, Thiên Diệp giáo chủ thực sự cũng là ta. Ta chỉ là nhàm chán nên kiếm chuyện giải sầu thôi, nếu không, một đứa nhỏ như hắn sao có thể làm được nhiều chuyện như vậy. Ta sẽ lập tức đưa giải được cho mọi người, ha ha.” Nói xong liền lấy ra một bọc nhỏ đưa cho Tống Khiêm.

Biến cố xảy ra liên tiếp, thật làm người ta không kịp trở tay. Chính là, coi như đây là một kết cục có hậu, không quan tâm mục đích thực sự của tôn giả khi đến đây là gì, chỉ cần biết nó có một cái kết hoàn mỹ là được rồi.

“Mọi chuyện đã được giải quyết, ta đây cáo lui. Chúc mừng các ngươi đã chọn ra tân vô lâm minh chủ. Tống Khiêm, tiểu tử này không tồi.”

“Xin tiền bồi đạo thêm một chút.” Tống Khiêm ngăn lại Vô Cực tôn giả đang chuẩn bị rời đi.

“Sao? Còn chuyện gì nữa? Nếu mời ta ở lại làm khách thì không cần, ta còn có việc.” Vô Cực tôn giả trêu đùa.

“Không cần biết là ai sắp đặt, ai là giáo chủ Thiên Diệp giáo, Thiên Diệp giáo hành sự quý dị, đi ngược lại với vô lâm chính đạo. Cho nên, mong Vô Cực tôn giả cùng Thiên Diệp giáo trước toàn thể vô lâm chính phái cam kết, vĩnh viễn không đối địch với vô lâm chính đạo, còn chúng ta cũng sẽ không can thiệp vào việc nội bộ của ma giáo các ngươi.” Quả nhiên là vô lâm minh chủ, suy nghĩ vô cùng chu toàn.

“Hảo, không thành vấn đề, ta đáp ứng ngươi. Giờ đồ tôn của ta với các ngươi đã thành người một nhà, các ngươi còn lo lắng gì nữa?” Dứt lời, Vô Cực tôn giả phi thân lên không trung, thân ảnh dần dần biến mất. Trong không trung vang vọng một câu: “Hảo đồ tôn của ta, phải thường xuyên trở về thăm sư tổ này đây.”

Hồng Diệp nhìn theo hướng thân ảnh biến mất, thật lâu không nói gì.

Sau khi Vô Cực tôn giả đi, Tống Khiêm phái các đệ tử sơn trang phân phát giải được cho mọi người, còn giải thích thêm: “Là do sơn trang chúng ta chuẩn bị không chu toàn mới để xảy ra biến cố như vậy. Cũng mong mọi người tha thứ cho tiểu đệ nhất thời hồ đồ, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Sau khi mời mọi người ở lại sơn trang thêm vài ngày, sơn trang liền tổ chức ăn mừng Hồng Diệp trở về.

Hồng Diệp mới thực sự là con đẻ của Tống Liêm, người ngoài như ta đáng ra nên thức thời rời đi mới phải.

Nhưng, vì có thể kéo được Tống Khiêm đến bên mình, trước khi bọn họ đuổi ta đi, ta chỉ có thể mặt dày mà lưu lại Tống gia. May mắn ta có một cái cố, đó là lưu lại điều trị cho Tống Liêm. Cũng thật may mắn, ta là con nuôi danh chính ngôn thuận của hắn.

Tống Khiêm a Tống Khiêm, Tống Khiêm của ta, ta nên làm sao với ngươi bây giờ?

32. Chương 32: Hôn Lễ Của Tổng Khiêm

Trải qua những biến cố liên tiếp trong đại hội võ lâm lần này, mọi người càng thêm tin tưởng vào Tổng Khiêm, rằng hắn gặp nguy không sợ, suy xét toàn diện, có đủ năng lực dẫn dắt toàn bộ võ lâm.

Đối với Tổng gia, sự trở về của Hồng Diệp chính là một niềm vui bất ngờ, nhưng đối với ta lại là một gút mắc trong lòng, không sao gỡ bỏ. Mặc kệ thế nào, ta vẫn không chấp nhận được người ta từng tin tưởng lại lừa gạt ta. Cho nên dù hắn vẫn như mọi khi lui tới tìm ta, ta vẫn không cách nào tươi cười chào đón hắn.

Mặt khác, hắn là con của Bàn Ly, là con của người thân ta, ta có nghĩa vụ nói cho hắn mẹ hắn là người như thế nào. Thực ra, so với ta, hắn thiệt thòi rất nhiều, bao năm như vậy, là ta được ở bên mẹ hắn, hưởng thụ tình yêu thương và sự quan tâm của nàng, còn hắn thì phải đối mặt với bao âm mưu, kẻ địch.

Tổng Khiêm đối đãi với Hồng Diệp giống như đối đãi với ta khi trước, thậm chí càng thêm quan tâm. Trước khi biến cố xảy ra, vốn bọn họ đã vô cùng thân thiết, hiện giờ, Hồng Diệp thường đi theo Tổng Khiêm học tập xử lý chuyện trong sơn trang. Đây là Tổng Liêm dặn dò, hiện giờ Tổng Khiêm là võ lâm minh chủ, phải xử lý rất nhiều việc, “Phong Vũ sơn trang” nên giao cho Hồng Diệp quản lý.

Dường như ta hiểu được nguyên nhân Bàn Ly không dạy võ công cho ta: giang hồ rất phức tạp, nàng không muốn ta bị trôi theo dòng nước này. Nhưng nàng không đoán trước được, ta đã gặp Tổng Khiêm, rồi trở thành một khóm bèo trôi, phiêu diêu trong giang hồ.

Hồng Diệp là một đứa nhỏ tốt, mặc kệ là trước đây hay hiện tại, ta đều nghĩ vậy, nụ cười thuần khiết như vậy không thể có được ở một người có nhiều tham vọng. Ta tin hắn không phải chủ mưu, nhưng, tất cả thực sự là do Vô Cực tôn giả bày ra sao?

Giang hồ đúng là phức tạp, ta vĩnh viễn không biết được bộ mặt thật của nó.

Đại hội võ lâm kết thúc, các vị anh hùng cũng lần lượt ra về, ba vị lão nhân lại bắt đầu chuỗi ngày thong dong nhàn nhã. Còn Tổng gia lại bắt đầu bận rộn cho một sự kiện khác _____ hôn lễ của Tổng Khiêm và Âu Dương Sơ Tuyết.

Tổng Khiêm là võ lâm minh chủ, đương nhiên hôn lễ không thể qua loa. Sau khi đại hội võ lâm kết thúc, các bậc cha mẹ hai bên bắt đầu chọn ra ngày lành tháng tốt, đó là ngày mừng tám hai tháng sau.

Ta còn nhớ Tổng Liêm vô cùng háo hứng nói với con trai cùng con dâu tương lai: “Thân thể vi phụ càng lúc càng kém, nguyện vọng duy nhất của ta bây giờ là được bế tôn tử, các ngươi nhất định phải thực hiện nguyện vọng này trước khi ta xuống mồ.”

Âu Dương Sơ Tuyết thẹn thùng chôn mặt vào đầu vai Tổng Khiêm, Tổng Khiêm gật đầu đáp ứng, Tổng phu nhân vừa một bên trách mắng phu tự nhiên nói chuyện không may, một bên tươi cười nhìn con trai cùng con dâu của mình.

Chỉ có ta cùng Hồng Diệp im lặng uống trà.

Ta nghĩ, điều duy nhất ta có thể làm là hết sức có thể kéo dài tuổi thọ của Tổng Khiêm, để cho hắn có thể đợi đến lúc được bế con của Hồng Diệp, còn Tổng Khiêm, ta tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.

Mà trong chuyện này cũng không phải không có chỗ có lợi. Trước hôn lễ, tân lang và tân nương không thể gặp mặt nên Âu Dương Sơ Tuyết bị cha mẹ dẫn về, chờ đến ngày lành đã định sẽ nhập môn. Ta có những hai tháng không phải nhìn bọn họ tình chàng ý thiếp, thật là thoải mái.

Mà việc ta phải làm trong thời gian này là khiến cho Tổng Khiêm thừa nhận tình cảm của hắn dành cho ta, sau đó hủy bỏ hôn ước với Âu Dương Sơ Tuyết.

Hai người phát sinh quan hệ thể xác, bất luận là nam hay nữ, lần đầu người có thể nói là do xúc động, nhưng nếu hai lần, ba lần thì chính là yêu thích. Tổng Khiêm, Âu Dương Sơ Tuyết đối với người chỉ là sự tồn tại thành thói quen thôi, ta nhất định sẽ làm người nhận ra điều này.

Để một người nhận ra tình cảm của mình với một người khác thì biện pháp hữu hiệu nhất là làm cho hắn ghen.

Đêm đó, Tống Khiêm lại đến tìm ta thân mật, ta không cho hắn vào cửa, ba lần liên tiếp, hắn không còn đến tìm ta nữa. Ta có thể hiểu được hắn khó chịu như thế nào.

Rất tốt, bước đầu tiên thành công, tiếp tục thực hiện bước thứ hai trong kế hoạch. Tống Khiêm, xem người chịu nổi không?

Ta dần dần thân thiết lại với Hồng Diệp, tươi cười cùng hắn, dù sao mấy hôm trước cũng không để ý đến hắn. Sau đó, vào một đêm không trăng không sao, ta ở lại phòng Hồng Diệp. Khi mở cửa phòng, hắn mắt sáng quắc nhìn ta, ta mặc kệ, không thèm để ý tới hắn, cần phải hảo hảo ngủ bù mới được.

Thật ra đêm đó ta chạy sang phòng Hồng Diệp, rầu rĩ nói với hắn: “Truy Phong, ta nhớ mẫu thân.” Hồng Diệp ban đầu rất ngạc nhiên, không hiểu ta đang nói gì. Sau đó mới nhớ ra mẫu thân của ta cũng là mẹ ruột của hắn bèn ngoan ngoãn nghe ta kể về Bàn Ly suốt cả đêm.

Dù sao cũng là mẹ ruột của mình, hắn nghe rất chăm chú nên cũng không để ý thời gian.

,

Khi ta tỉnh lại cũng không thấy bị chất vấn như dự tính.

Chắc là chưa đủ độ kích thích, đêm đó, ta lại tập kích Hồng Diệp. Thế nhưng hắn cũng không hợp tác, đi ngủ rất sớm, ta chỉ đành hậm hực mà về.

Lúc ngang qua phòng Tống Khiêm, thấy đèn vẫn sáng trưng, hắn cũng chưa ngủ. Ta nhẹ nhàng đẩy cửa vào, cửa mở, hắn đang đọc sách, thấy ta vào liền quay sang nhìn ta khiêu khích. Rõ ràng hắn biết ta sẽ đến.

Ta cũng không muốn tiếp tục đùa giỡn loanh quanh nữa, ngồi xuống đối diện với hắn. “Tống Khiêm, ta chỉ hỏi một điều, người muốn ta hay Âu Dương Sơ Tuyết?”

Hắn bỏ sách xuống nói: “Bàn Nhược, ta không thể cho người danh phận.”

“Ta không mơ ước cao xa đến thế, người là võ lâm minh chủ, không thể nào cùng một nam nhân bên nhau. Ta chỉ muốn người hủy bỏ hôn ước với Âu Dương Sơ Tuyết.”

“Bàn Nhược, ta không thể làm vậy, hôn sự của chúng ta đã được sắp đặt từ nhỏ, ta không thể bội ước. Nếu không, bốn vị lão nhân sẽ không chịu nổi.” Trong lòng hắn chỉ có võ lâm, đạo nghĩa, còn ta thì sao? Trong con người đen láy của hắn không có hình bóng của ta.

Ta đứng lên đi đến bên hắn, nhìn khuôn mặt cương nghị kia, ta chậm rãi nói: “Tống Khiêm, rốt cuộc người coi ta là gì? Là y phục không thể thiếu hay là một món đồ trang sức có hay không cũng chẳng sao?”

“Y phục cũng có thể thay đổi mỗi ngày, trang sức cũng có thể là vật bảo gia truyền, giống như ngọc bội bên hông người. Bàn Nhược, người là chính người, không phải một món đồ vật.” Hắn nhìn thẳng vào hai mắt ta, ta lại nhìn không ra sự ẩn ẩn trong đó.

“Ta trong lòng người rốt cuộc là cái gì? Ta có đáng để người hủy bỏ hôn ước với Âu Dương Sơ Tuyết không? Đây là vấn đề duy nhất mà ta quan tâm.”

“Rất xin lỗi...” Trong mắt hắn tràn ngập áy náy.

“Hảo, ta đã biết. Cám ơn người.” Cám ơn người giúp ta nhận ra vị trí của bản thân. Ta im lặng rời đi.

Hắn cũng không giữ lại. Đây là vở hài kịch của mình ta, câu chuyện của mình ta, ta còn bướng bỉnh không chịu kết thúc nó.

Thời gian không chờ đợi ai, dù ta không muốn đối mặt thế nào chẳng nữa, ngày đại hôn của Tống Khiêm vẫn tới.

Cả Phong Vũ sơn trang náo nhiệt hẳn lên, nơi nơi tràn đầy không khí vui mừng, màu đỏ phủ khắp mọi nơi. Cửa sổ màu đỏ, hỉ phục màu đỏ, khuôn mặt cũng nhuộm sắc hồng.

Ba ngày trước, Tống Khiêm đã xuất phát đi đón tân nương nên ta không thể rình xem ba ngày này tâm tình của hắn thế nào. Ta chỉ biết, thời khắc hắn trở về, mặc cho mấy ngày bôn ba vất vả, nét tươi cười không thể che giấu hiện lên trên mặt hắn.

Đá cửa hông, bãi đường thành thân, trình tự giống hệt những hôn lễ khác. Điểm khác biệt chính là tân lang là võ lâm minh chủ Tống Khiêm, còn tân nương là võ lâm đệ nhất mỹ nhân Âu Dương Sơ Tuyết.

Tống Khiêm mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, đi ngay đầu. Tống Khiêm của ta mặc gì đều đẹp như vậy, xuất chúng như vậy, khí phách lấn át người khác.

Âu Dương Sơ Tuyết đầu đội khăn đỏ, dáng đi yếu điệu thướt tha, bước theo Tống Liêm dưới sự dẫn dắt của bà mối.

Những người gần đó đều hết lời khen ngợi, khen tân lang tuấn mỹ, khen tân nương vô song.

Vợ chồng Tống Liêm cười tươi như hoa, ngồi ở cao đường.

Tất thấy đều hoàn mỹ.

“Giờ lành đã đến.” Một tiếng hô dài vang lên, đánh dấu nghi thức bắt đầu.

“Nhất bách thiên địa.” Tống Khiêm và Âu Dương Sơ Tuyết quỳ xuống, hướng về phía cổng nhà quỳ lạy.

“Nhị bách cao đường.” Xoay người, quỳ lạy tạ ơn cha mẹ đã dưỡng dục.

“Phu thê giao bách.” Sau cái quỳ lạy này, tất cả giấc mộng của ta sẽ tan vỡ, bầu trời của ta sẽ biến thành u ám. Ta hết sức chăm chú, khoe miệng tươi cười thỏa mãn, lòng tràn ngập chờ mong cái quỳ lạy này của họ.

33. Chương 33: Tân Nương Say Ngủ

“Phu thê giao bách.” Khách khứa đến dự lễ hôn đều nhìn về phía Tống Khiêm và Âu Dương Sơ Tuyết. Đây là thời khắc quan trọng nhất, sau thời khắc này, võ lâm sẽ xuất hiện một giai thoại, một đôi bạn đời kinh điển: gia thế hiển hách, trai tài gái sắc, thanh mai trúc mã, cuối cùng cũng thành thân. Không biết sẽ làm tan nát bao trái tim thiếu nữ, biết bao người mơ ước có một tình yêu như vậy.

Ta thăm cười nhạt, phía sau cái tình yêu hoàn mỹ đó là một trái tim đau đớn.

Tống Liêm dịu dàng nhìn tân nương của mình, chuẩn bị cho cái cúi đầu cuối cùng.

Đúng lúc này, biến cố phát sinh, tân nương trong y phục màu đỏ chậm chậm ngã xuống. Chú rể phản ứng rất nhanh, đỡ lấy thân thể nàng.

Mọi người thấy vậy vô cùng kinh ngạc, không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra, rốt cục ta cũng có thể cười thật lòng, cười đến run rẩy. Tống Khiêm, không từ thủ đoạn cũng được, tâm địa ác độc thì đã sao, ta nói rồi, ta sẽ không buông tay.

Tống Khiêm mang theo nụ cười cứng ngắc trên môi nhìn về phía ta, ta cũng không quan tâm hẳn cảm thấy ra sao vào lúc này, ta dùng tư thái của một thầy thuốc tiến về phía bọn họ. Ta nắm lấy bàn tay Âu Dương Sơ Tuyết, cảm nhận mạch đập của nàng, sau đó thản nhiên nói với vợ chồng Tống Liêm đang lo lắng cạnh đó: “Xin hai vị lão nhân yên tâm, tẩu tử không có gì đáng ngại, hẳn là mấy ngày nay bồn ba vất vả nên có thể lực không chống đỡ nổi mà mê man.”

Hai lão nhân nửa tin nửa ngờ: “Thật sao?”

Ta lại liếc sang Âu Dương Sơ Tuyết lúc này đang nằm trong lòng Tống Khiêm, ra vẻ nghiêm túc: “Tình huống cụ thể còn phải quan sát thêm mới được, trước mắt chỉ có thể kết luận như vậy.”

“Bàn Nhược có cách nào làm Tuyết nhi tỉnh lại tiếp tục làm hôn lễ không?” Người hỏi chính là Tống Khiêm. Những người khác đều gương ánh mắt trông đợi nhìn ta.

Ta suy nghĩ một lát rồi nghiêm mặt nói: “Nếu muốn ép nàng tỉnh lại cũng không phải không thể, nhưng ta đề nghị nên để nàng hảo hảo nghỉ ngơi một chút, quan sát thêm rồi tính sau. Ngày lành có nhiều mà tẩu tử chỉ có một.” Ta đối mặt với Tống Khiêm nói.

“Vậy cứ làm theo lời Nhược nhi đi, Khiêm nhi, người phù Tuyết nhi vào nghỉ ngơi.” Tống Liêm như già đi mười tuổi, một việc vui như vậy lại phát sinh sự cố, dù là người đã trải qua sương gió vất vả như Tống Liêm cũng không tìm được ý nghĩ hay là mời đạo sĩ đến xem phong thủy như thế nào.

Ta đi theo Tống Khiêm, đưa Âu Dương Sơ Tuyết vào phòng tân hôn của họ, Tống Liêm ở ngoài trấn an khách khứa.

Phòng tân hôn rất đẹp, chạm khắc hoa văn rồng phượng, rực rỡ sắc đỏ, vô cùng chói mắt. Xung quanh đều bị sắc đỏ bao trùm mà ta cùng bộ y phục thuần trắng hoàn toàn không phù hợp với nơi này.

Tống Khiêm cẩn thận đặt Âu Dương Sơ Tuyết xuống giường, vô cùng lo lắng nhìn nàng rồi quay sang nhìn ta: “Bàn Nhược, rốt cuộc Tuyết nhị ra sao?”

“Không phải ta vừa nói sao, nàng không có gì đáng ngại.”

Hắn bắt lấy tay ta rồi chậm rãi tới gần, gần đến nỗi ta tưởng như hắn muốn hôn ta. Khi cách mặt ta một tấc, hắn ngừng lại: “Bàn Nhược, người nói thật đi.”

Ta không hề chùn bước trước ánh mắt lạnh thấu xương của hắn, thậm chí ta còn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong mắt hắn: “Sự thật là nếu người không hủy bỏ hôn ước với Âu Dương Sơ Tuyết thì nàng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.”

“Người thật dễ tiện.” Hắn cực kỳ phẫn nộ nói.

“Ta vốn là một kẻ dễ tiện.” Nụ cười trên môi càng nở rộ.

“Nếu ta không hủy bỏ hôn ước với nàng, nàng sẽ chết sao?” Buông tay ta ra, hắn lui về sau một bước.

“Không, chỉ hôn mê bất tỉnh thôi.” Ta đáp.

“Được, ta hiểu rồi.” Hắn rời khỏi phòng tân hôn, lưu lại mình ta cùng Âu Dương Sơ Tuyết đang mê man bất tỉnh.

Âu Dương Sơ Tuyết ngủ vô cùng bình thản, mọi ồn ã ngoài kia đều không ảnh hưởng tới nàng, cho tới giờ, nàng luôn là người hạnh phúc. Trong lòng nàng, hết thấy đều là màu trắng, là sự thuần khiết, có điều nàng không biết, dù là bông tuyết phiêu diêu trong bầu trời cũng có tạp chất.

Đôi khi ta nghĩ, nếu ta là một nữ nhân thì Tống Khiêm có thể bỏ Âu Dương Sơ Tuyết mà đến với ta hay không? Đáp án vẫn là không, Âu Dương Sơ Tuyết đại biểu cho giấc mộng của bao nam nhân, nàng xinh đẹp, thuần khiết, vô hại. Thứ mà một nam nhân, nhất là nam nhân như Tống Khiêm muốn, chính là một nữ tử cần đến sự che chở của bọn họ, có thể sánh cùng mình sánh đôi.

Giống như năm đó Tống Liêm không chút do dự mà chọn Tống phu nhân, không hề bận tâm đến Bàn Ly, Tống Khiêm cũng vậy, hắn nhất định sẽ chọn Âu Dương Sơ Tuyết mà bỏ mặc ta.

Biết rõ vậy mà ta vẫn cố chấp bắt lấy toàn bộ nắm cát trong tay, ta thật hết thuốc chữa.

Ta cười tự giễu bước vào đại sảnh, khách khứa đều đã ngồi vào vị trí, hôn lễ đã không có nhưng tiệc rượu vẫn phải tiếp tục. Tống Khiêm qua lại trong đám khách mời, biểu đạt sự áy náy với họ và nhận lại lời an ủi từ người khác.

Tiểu Ngọc và Hồng Diệp đứng bên ta, theo ánh mắt của ta, họ cũng nhìn ra thân ảnh cao lớn kia. Sau đó, Hồng Diệp quay sang tặng ta một cái cười thật tươi, ta cũng cười rạng rỡ đáp lại.

Ba ngày trôi qua, Âu Dương Sơ Tuyết vẫn ngủ an tường như trước nhưng Tống gia đã rối loạn hết cả. Cha mẹ Âu Dương Sơ Tuyết nghe tin vội vàng tới, vẫn không có biện pháp giải quyết. Bốn vị lão nhân nắm tay ta tha thiết cầu ta nghĩ cách cứu nàng, bất kể cần được liệu gì họ cũng tìm được.

Ta chỉ có thể bất đắc dĩ đáp, “Ta tìm không ra là bệnh gì, không thể tùy tiện kê đơn.”

Tống Khiêm không thêm giữ ý với ta, lần lượt đưa về các danh y từ phương xa tới, kết luận của không khác gì với ta: theo mạch tượng của mà nói, bệnh nhân chính là quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi. Còn nghỉ ngơi đến khi nào khi không ai biết.

Sắc mặt Tống Khiêm càng lúc càng khó coi, Tống Liêm vừa một bên lo lắng cho con dâu, một bên còn không quên an ủi ta: “Không phải Khiêm nhi không tin tưởng người, hẳn chỉ là quá lo lắng muốn tăng cơ hội chữa khỏi thôi.”

Ta cũng thản nhiên mỉm cười: “Ta hiểu mà, người không cần lo lắng.” Giữa ta và Tống Khiêm còn tồn tại thứ gọi là lòng tin sao?

Năm ngày trôi qua, Âu Dương Hùng đề nghị, “Cứ tiếp tục như thế này cũng không giải quyết được gì, không bằng chúng ta tạm đưa Tuyết nhi về “Vô Trần bảo”, biện pháp sẽ tính sau.”

Lao lực suốt mấy ngày nay, sắc mặt Tống Khiêm đã tái xanh tái xám, hai mắt không còn linh hoạt như trước: “Vây phiền hai vị, chất nhân sẽ tiếp tục tìm cách.”

“Vất vả cho người.” Sự quan tâm của Tống Khiêm dành cho con gái mình đã được Âu Dương Hùng xem thấy, càng thêm coi trọng và tin tưởng thanh niên suất thành con rể của mình này. “Ai, hôn sự của các người đành từ bỏ thôi, là Tuyết nhi của chúng ta không có cái phúc này.”

“Bá phụ ngàn vạn lần không nên nói vậy, dù Tuyết nhi có thể tỉnh lại hay không, nàng vẫn là thê tử duy nhất của Tống Khiêm ta.” Tống Khiêm vội vàng bày tỏ tấm lòng.

Đúng là một trạng phu đủ thâm tình trọng nghĩa, ta đột nhiên hiểu ra, nếu hẳn thật sự yêu nàng thì sao có thể để nàng cứ mê man như vậy, cho dù thân bại danh liệt cũng phải bảo vệ an toàn cho người mình yêu mới đúng. Tống Khiêm, người đối tốt với Âu Dương Sơ Tuyết có bao phần là tình yêu, hay người hướng tới những thứ khác từ thân thể của nàng?

Âu Dương Sơ Tuyết đi rồi, sơn trang vẫn bao phủ trong một bầu không khí u ám, mọi người như bị lấy đi sinh khí, trở nên buồn bã, lặng thinh.

Một ngày, Tống Liêm nhận được một phong thư từ “Vô Trần bảo”, trong thư viết: Âu Dương Sơ Tuyết vừa quay về bảo thì hôm sau đã tỉnh lại, đại phu đến khám cũng không thấy có gì khác thường, về chuyện vì sao nàng đột nhiên hôn mê rồi đột nhiên tỉnh lại, không ai biết nguyên do, chỉ có thể qua loa nói là do khí hậu không hợp, hoặc là do quá mệt mỏi.

Tống Liêm lập tức hồi âm tỏ ý chúc mừng, chỉ nói hai nhà đều chưa đề xuất thành thân với ai khác, ý tứ của hai bên là muốn tiếp tục hôn ước dang dở.

Trên giang hồ dần xuất hiện một lời đồn: thật ra Âu Dương Sơ Tuyết chỉ giả bệnh để hủy bỏ hôn ước với Tống Khiêm, còn nguyên nhân tại sao thì không ai biết. Có lẽ là Tống Khiêm quá vĩ đại, Âu Dương Sơ Tuyết cảm thấy rất áp lực nếu phải làm mình chủ phu nhân. Cũng có thể là do Âu Dương Sơ Tuyết không muốn rời xa cha mẹ, rời xa cuộc sống được nâng niu chiều chuộng.”

Cuối cùng mọi chuyện đều đi đúng hướng ta dự liệu. Về phần nguyên nhân Âu Dương Sơ Tuyết mê man thì đó là “Thùy Mộng” trong nàng vẫn chưa giải hết, ngày thành thân của họ, ta đã dùng một loại thuốc bột kích phát nó mà thôi. Loại thuốc bột này chỉ có tác dụng với người từng trúng “Thùy Mộng”, hơn nữa từ nay về sau, độc trong người nàng đã hoàn toàn được hóa giải.

34. Chương 34: Đêm Kinh Hoàng

Buổi tối hôm nhận được lá thư báo Âu Dương Sơ Tuyết đã bình an, Tống Khiêm đến tìm ta, hẳn không nói một lời liền đẩy ta ngã xuống giường, xé rách áo quần của ta. Tống Khiêm lúc này đã không còn vẻ đạo mạo ban ngày, không khác gì một dã thú phát cuồng. Ta dốc lòng nghênh đón hắn, làm hắn nguôi đi cơn giận.

Có lẽ chính bản thân hắn cũng không hiểu vì sao mình tức giận.

Một lát sau, trong phòng chỉ còn lại những tiếng rên rỉ không kìm nén cùng tiếng thở dốc nặng nề.

Từ khi hai người ở chung, tự nhiên sẽ biết điểm mẫn cảm của đối phương, chúng ta mặc cho tình dục chi phối, điên cuồng kích động người kia.

Có lẽ bởi kìm nén rất lâu, có lẽ là thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, Tống Khiêm đêm nay đặc biệt nhiệt tình, đặc biệt nóng bỏng, giống như muốn ép ta nhập vào thân thể hắn. Hắn vừa một bên đều đều luật động, một bên giận dữ nói: “Đôi khi thật muốn một chương đập chết người.”

Ta cười nhẹ: “Ai rồi cũng phải chết, giờ phút này, ta nguyện chết trong tay người.” Không hiểu sao những lời này lại hiện trên môi ta lúc đó.

Hắn không hề đáp lời, chỉ cúi đầu hung bạo che lấp đôi môi ta.

Vận động kịch liệt qua đi, hắn dịu dàng hôn lên trán ta, giống như một người yêu vô cùng sâu đậm. Đây là Tống Khiêm, mặc kệ ban ngày như thế nào, chỉ cần hắn ở bên người, hắn sẽ đối xử với người thật dịu dàng, vị ngọt trong ánh mắt có thể tích lại thành mật. Đây là lí do vì sao ta không muốn buông tay, ta muốn chiếm hắn cho riêng mình.

Hắn muốn đứng lên rời đi, ta dùng hai tay kéo hắn xuống nằm lại bên ta, giọng điệu nài nỉ nói: “Ở lại với ta một lát được không. Mỗi lần xong người đều rời đi ngay, làm ta có cảm giác giống như mình là tiểu quan trong kỹ viện vậy.” Có lẽ trong lòng hắn, ta cũng chỉ dạng dạng như vậy, chính là ta không muốn thừa nhận thôi.

“Hảo.” Hắn nheo mắt cười.

Ta vươn hai tay vòng quanh thắt lưng rắn chắc của hắn, phòng hắn rời đi. Hắn đặt đầu ta dưới cằm, ôm chặt ta vào lòng, sau đó dùng chăn bao lấy chúng ta.

Nếu thời gian ngừng lại ở giây phút này thì hay biết mấy.

Cảm thụ được độ ấm từ cơ thể hắn, nghe tiếng tim đập đều đều, ta dần chìm vào giấc ngủ.

Qua 12 giờ đêm, cô bé lọ lem sẽ trở về nguyên hình, giống như cô bé bị ức hiếp đó, ma thuật của ta sẽ biến mất khi mặt trời lên. Ta tỉnh dậy khi ánh nắng sớm đầu tiên len vào buồng ngủ, người bên cạnh đã biến mất không một dấu vết. Cứ như ngay từ đầu, trong phòng này chỉ có mình ta, và cảnh tượng ngọt ngào đêm qua chỉ là một giấc mộng.

Ngày trôi qua bình lặng và an tường, đã không có bức tường ngăn cách là Âu Dương Sơ Tuyết, ta và Tống Khiêm duy trì quan hệ vui vẻ. Ta không hề chủ động đi tìm hắn, mà là chờ hắn tự tìm đến ta. Qua cơn mây mưa, hắn sẽ hôn nhẹ lên trán ta rồi ôm ta ngủ. Tuy ngày hôm sau khi mở mắt sẽ không thấy hắn tươi cười bên cạnh và có lẽ một lúc nào đó Âu Dương Sơ Tuyết sẽ lại đến chắn ngang giữa chúng ta, nhưng vào giờ phút này, ta hạnh phúc. Ta bằng lòng với chút hạnh phúc nho nhỏ này.

Ta biết loại hạnh phúc như vậy sẽ không tồn tại vĩnh viễn, sẽ rất nhanh sẽ rời xa ta. Có rất nhiều chuyện, không biết so với biết hạnh phúc hơn rất nhiều.

Tối nay, Tống Khiêm không đến, gần đây hắn luôn bận rộn, nghe nói “Thiên Diệp giáo” phát sinh nội loạn, về công mà nói, hắn là võ lâm minh chủ, phải bảo vệ hòa bình võ lâm, ngăn sóng gió lan đến nơi khác; về tư, hắn là đại ca của Hồng Diệp, có nghĩa vụ giúp đệ đệ một tay.

Mười giờ đêm, một trận tiếng gõ cửa dồn dập vang lên làm ta bừng tỉnh, người gõ cửa rất sốt ruột, rồi lại như e dè điều gì. Đây không phải phong cách của Tống Khiêm.

Ta tùy tiện khoác áo ngoài, thầm nghĩ là ai mà muộn thế này còn đến tìm ta, không lẽ lại có người bị ốm?

Mở cửa phòng, là Tiểu Ngọc, trông nàng rất bối rối. Tiểu Ngọc vừa thấy ta ra liền liền nhào đến, nói lắp bắp liên hồi: “Sợ chết mất, sợ chết mất.”

Thắp đèn lên, lúc này mới thấy mặt nàng tái nhợt, ta vội hỏi: “Tiểu Ngọc, người làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Ngọc vẫn chưa hoàn hồn, nói năng đứt quãng: “Công tử.....Công tử, ta.....ta gặp quỷ.”

Ta buồn cười nhìn nàng: “Ma quỷ gì ở đây, người a, nửa đêm còn không ngủ lại chạy đi đâu gặp quỷ? Người không phải gặp ác mộng chứ?”

“Thật mà, không tin người đi mà xem, rất đáng sợ.” Tiểu Ngọc cẩn thận kể lại cho ta những gì nàng vừa trải qua. Vì quá mệt lại không kịp đến nhà xí, nàng đến một góc khuất sau núi cách phòng không xa để giải quyết, không ngờ vừa ngồi xuống liền thấy hai bóng đen bay qua, sợ quá liền cuống cuống chạy lại đây tìm ta.

Ta cười méo xệch, là người trong “Phong Vũ sơn trang”, chẳng lẽ nàng không biết võ lâm nhân sĩ cũng có thể bay qua bay lại sao? Cũng có thể nàng hoa mắt nhìn lầm. Mà nói cũng lạ, đêm hôm khuya khoắt không ngủ lại chạy đi đâu giả thần giả quỷ, chắc chắn không phải người tốt.

Ta định khám phá xem rốt cục đó là người hay ma. Vốn muốn tìm Tống Khiêm cùng đi, nhưng hắn còn chưa về phòng, hẳn là còn đang ở thư phòng luyện công, đúng là đáng thương.

Mang theo đèn lồng, ta cùng Tiểu Ngọc bắt đầu chuyến thám hiểm. Trên đường đi, ta có rất nhiều ý nghĩ cực đoan, kiểu như, có khi nào đến rồi chẳng phát hiện điều gì không; đó có thể là kẻ xấu, vừa lúc phát hiện chúng ta liền xử lý ngay tại chỗ, hoặc bắt đi uy hiếp mọi người trong sơn trang. Ta thừa nhận ta mắc chứng bị hại cuồng.

Vừa hợp, dọc trên đường đi không hề gặp một bóng đệ tử tuần tra ban đêm, nhờ đâu xảy ra chuyện gì kêu cứu cũng không được.

Tiểu Ngọc dẫn ta đến sau núi, chỉ vào một khoảng tối nói: “Công tử, là ở chỗ này, đi vào một chút là đến.” Sau đó rất vô lương tâm nói nàng sẽ cầm đèn lồng ở đây chờ ta, vạn nhất có chuyện gì nàng sẽ chạy đi cầu cứu. Đồ nhất gan, ta khinh.

Theo ánh trăng nhờ nhờ, ta rón ra rón rén đi sâu vào trong, đây là một góc chết, bình thường không có ai qua lại, cỏ mọc rậm rạp. Ta đột nhiên nổi lên sợ hãi, quay đầu lại thấy vẻ mặt sùng bái của Tiểu Ngọc, khe khẽ cúi đầu, ta đi tiếp về phía trước. Thế mới nói, nam nhân rất sĩ diện, không thể tỏ ra kém cỏi trước mặt nữ hài tử.

Mơ hồ truyền đến tiếng nói, ta chỉ nghe được mấy từ “giáo chủ”, “phản loạn”,... Lẽ nào là người của Thiên Diệp giáo?

Người của Thiên Diệp giáo không đi tìm Hồng Diệp lại đến đây làm gì? Không lẽ tính làm hại Hồng Diệp?

Tiếp tục đi về phía trước liền thấy hai bóng người, một người đứng, người kia thì quỳ gối vô cùng cung kính. Người quỳ gối nói: “Xin giáo chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ nghiêm trị phản đồ, giáo chúng ta không phải nơi chúng có thể làm loạn.” Ta hơi giật mình, giọng nói này..... Người đứng thẳng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Trong bóng tối, ta không nhìn rõ bộ dáng hai người, nhưng qua thân hình có thể đoán, người đang đứng kia chắc chắn không phải Vô Cực tôn giả, còn người quỳ xuống thì đúng là Hồng Diệp. Rốt cục chuyện này là sao? Ai mới thực sự là kẻ đứng đằng sau Thiên Diệp giáo?

Người ta nói, lòng hiếu kỳ có thể hại chết mèo, có một số việc biết càng ít càng tốt. Mặc kệ thế nào, chuyện của họ không liên quan gì đến ta, ta chuẩn bị rút lui về ngủ tiếp. Chính là trời không cho ta như nguyện, một tiếng “Ai?” vang lên, ta biết mình đã bị phát hiện.

Giờ thì thảm rồi, người của Thiên Diệp giáo chuyện gì cũng dám làm, ta sắp không còn được thấy mặt trời. Ta lập tức thẳng lưng chờ bọn họ bay đến, sau đó ta hoàn toàn choáng váng. Không phải vì bị dọa mà là bị kinh ngạc, ta thế nào cũng không tưởng được, giáo chủ Thiên Diệp giáo thực sự lại là hắn, đúng là mĩ mai.

35. Chương 35: Hai Bộ Mặt Của Tổng Khiêm

Tổng Khiêm luôn muốn bảo hộ võ lâm chính đạo đó, thế nhưng lại là giáo chủ “Thiên Diệp giáo”, là chủ tử của Hồng Diệp. Vậy tất cả những chuyện xảy ra gần đây..... ta không dám nghĩ tiếp.

Thế gian này, rốt cục có cái gì là thật? Hay bản thân ta cũng là giả nổi, ngày mai ta sẽ lại thức dậy trong phòng ngủ của mình, sau đó bị bạn cùng phòng giục mau đi làm không sẽ muộn giờ? Nếu đúng vậy ta trong giấc mơ này rất mất mặt.

Mặc kệ là mộng hay là thật, giờ phút này, đứng trước mặt ta đúng là Tổng Khiêm và Hồng Diệp.

Thấy ta, bọn họ cũng kinh ngạc không nhỏ. Hồng Diệp há hốc miệng, tròn mắt nhìn ta, sau một lúc mới dứt quãng nói: “Bàn Nhược, người..... trẻ thế này..... người sao lại ở đây?”

Ta suýt nữa bật cười: “Đã trẻ vậy các người còn ở đây làm gì? Ngắm trăng? Các người đúng là có nhả húng mà.” Hồng Diệp không đáp lại ta mà quay sang nhìn Tổng Khiêm, giống như chờ chỉ thị của hắn.

Tổng Khiêm mặt không biểu tình nhìn ta, trong mắt hàn ý thấy xương, tìm ta trật nhịp. Hắn đang tính giết ta sao? Vì ta phá vỡ bí mật của hắn? Nếu hắn thật sự muốn giết ta, ta cũng không cách nào tránh thoát, vì thế ta ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ba người căng thẳng hồi lâu, không ai mở miệng nói lời nào, nhưng có người không đợi lâu được như vậy.

Lúc này, giọng Tiểu Ngọc từ xa vọng tới: “Công tử, người ở đâu? Người ổn không?”

Bọn họ vẫn không có động thái gì, ta đáp: “Không có gì, ta qua đó ngay.” Sau đó nói với Tổng Khiêm: “Ta về trước.” Bước chân trở về, bởi vì trong lòng không yên, ta trượt chân mấy lần. Người phía sau nói nhỏ gì đó rồi “Vụt” một cái, bay qua đầu ta.

Thấy ta bối rối thảm hại, Tiểu Ngọc tái mặt vội đến đỡ ta: “Công tử, người làm sao vậy?” Rồi cố ý nhỏ giọng xuống, “Không phải người đã thấy cái gì?” Dứt lời liền dựa gần vào ta.

Tặng nàng một cốc đầu, “Ta thấy người được chưa, tiểu nha đầu này, người thử đến chỗ khai mù mù đó mà xem, nhất định còn thảm hơn ta. Đi nào, về ngủ thôi. Mai không đến chính ngộ đừng gọi ta dậy.”

Tiểu Ngọc xoa xoa chỗ bị ta đánh, cái miệng dài ra, lời tay ta trở về. Tiểu nha đầu nhà người vĩnh viễn không hiểu được, lòng người mới là thứ đáng sợ nhất, người không biết hắn thực sự nghĩ gì, lớp nguy trang của hắn quá hoàn hảo.

Tiểu Ngọc không tin trên thế giới này không có ma quỷ, không chịu một mình về phòng, ta chỉ đành đưa nàng về rồi mới về phòng mình.

Vì tiêu thụ nỗi sợ kinh hãi đêm nay, hắn là rất nhiều con kiến táng thân dưới chân ta. Ta nghĩ rất nhiều, về Tổng Khiêm, về Hồng Diệp, về Âu Dương Sơ Tuyết, và về ta.

Nếu Tổng Khiêm là chủ tử của Hồng Diệp, là giáo chủ “Thiên Diệp giáo”, thì có phải mọi chuyện từ đầu đều do hắn sắp đặt. Từ lúc ban đầu ta bị tấn công, Âu Dương Sơ Tuyết trúng độc, Truy Phong hay Hồng Diệp xuất hiện, đến cuối cùng là Hồng Diệp cùng Tổng Khiêm nhận nhau, nếu nghĩ cẩn thận thì chúng ta chính là quân cờ trong tay hắn, mặc hắn bố trí, hồng đạt được mục đích thống trị chính tà lưỡng đạo. Âu Dương Sơ Tuyết xiết bao đáng thương mà ta cũng đáng thương xiết bao, nếu độc trong người Âu Dương Sơ Tuyết không giải trừ được thì sao? Một hắn còn làm bộ thâm tình, một ta lúc đó còn nói muốn Âu Dương Sơ Tuyết nộp mạng...

Vô Cực tôn giả là sư tôn của Hồng Diệp, vậy chắc chắn Tổng Khiêm có quen biết Vô Cực tôn giả, cũng chắc chắn biết Hồng Diệp chính là con đẻ Bàn Ly, thế ra tất cả sự quan tâm, săn sóc như một người anh với ta đều là giả dối. Hoặc là, Hồng Diệp vốn không phải con của Bàn Ly mà tất cả đều là một hồi trong vở nhạc kịch mà hắn soạn ra. Thế thì đứa trẻ kia ở đâu?

Trong lòng trăm mối tơ vò, ta trở về phòng, bên trong có một người đang ngồi, cao quý uy vũ, như một đế vương đang chờ vị phi tần hắn không hề yêu nhưng lại không thể không sủng hạnh, có điểm không kiên nhẫn. Thấy ta, hắn nhú mày: “Sao lâu vậy?”

“Nga, ta vốn định rời sơn trang chạy trốn chết, nhưng nghĩ lại mình vốn không có võ công lại không biết cưỡi ngựa, ngài lại lắm thuộc hạ, nếu ngài muốn mạng của ta thì có chạy đến chân trời góc bể cũng không thoát.” Không tỗi, ta còn có tâm tình nói đùa.

“Người thực sự nghĩ ta không dám giết người sao?” Hấn đứng lên, trong mắt bập bùng ngọn lửa phẫn nộ.

“Ta nói rồi, nếu người muốn giết ta, ta có chạy trốn, sợ hãi cũng vô dụng nên đành ngoan ngoãn quay về.” Ta châm đèn dầu lên, tắt đèn lồng đi.

Hấn đến trước ta, dùng tay phải nâng cằm ta lên, một bên khóe môi nhếch lên, ánh mắt tà mị. “Ta sao nỡ giết người, người là bảo bối khiến kẻ khác mê muội.” Ánh lửa lay động phản chiếu trên gương mặt hấn, tuần mỹ mà tà mị.

“Ta ơn ngài khách lệ.” Ta tận lực làm cho mình giống như bình tĩnh, nhưng chết tiệt, dù biết hấn đang giả vờ lại không kiềm được mừng thầm.

“Ta là ai, đối với người đâu có ảnh hưởng, không phải sao? Ta chính là ta. Cũng như ta không quan tâm người là ai, người từ đâu đến.” Hấn làm bộ muốn hôn ta, Tống Khiêm như vậy thật hấp dẫn.

“Người không quan tâm, là vì người vốn không cần ta.” Ta cười lạnh.

“Không sao cả, chỉ cần người ngoan ngoãn đi theo ta, không được phản bội ta, ta nhất định sẽ đối tốt với người.” Đây có được coi là một lời hẹn ước không?

“Trong lòng người, ta là gì?” Ta hỏi.

“Tình nhân.” Hấn không hề suy nghĩ liền trả lời.

“Thế còn Âu Dương Sơ Tuyết?”

“Thê tử tương lai.”

“Người yêu nàng sao?”

“Yêu là cái gì, cưới nàng, “Vô Trần bảo” sẽ là của ta.” Đúng vậy, lòng hấn đều đặt ở sự nghiệp thống trị, nơi đó không có chỗ cho tình yêu.

“Người biết không? Ta yêu người, Âu Dương Sơ Tuyết cũng yêu người.” Yêu một người không biết yêu là gì, chúng ta đúng là bi thảm. “Hiện giờ, có thể nói là người đã chiếm được tất cả, người thật sự hạnh phúc chứ?”

“Đương nhiên, một người nam nhân phải thống trị giang sơn.” Thần thái tỏa ra trên khuôn mặt hấn làm cả căn phòng trở nên rực rỡ huy hoàng.

“Ngày nào cũng phải đeo lớp mặt nạ giả dối, người không thấy mệt mỏi sao?” Tự do tự tại mà sống, há không phải mục tiêu của đời người?

“Không có cách nào khác, ai bảo dám cổ hủ đó không tiếp nhận được dị giáo thống trị, cũng chỉ có thể làm vậy. Không nói nữa, ta mệt rồi.” Xoay người một cái, hấn ngã xuống giường, tiện tay kéo ta xuống ngã lên người hấn.

Hơi thở ấm áp của hấn phả trên mặt ta, giờ khắc này, hấn là chân thực. “Ta có thể chịu được người không yêu ta, cũng có thể chấp nhận cho người coi ta như một quân cờ, nhưng, từ nay về sau, xin người đừng bao giờ lại lừa dối ta.” Ta tự an ủi mình, ít nhất, biết người biết bộ mặt thật của hấn không nhiều, mà ta là một trong số đó; ít nhất, Âu Dương Sơ Tuyết còn sống với lớp mặt nạ của hấn. Như vậy ta đối với hấn không phải là một loại tồn tại đặc biệt sao?

“Hảo, ta đáp ứng người, sau này nhất định không lừa dối người.” Hấn nhắm mắt lại, không lâu sau liền thở đều đều. Hấn thật sự mệt mỏi.

Lần đầu tiên quan sát khuôn mặt Tống Khiêm khi ngủ, hấn khi ngủ say rất anh tuấn, bình thản, ôn nhu như ngọc, như lần đầu tiên ta gặp hấn vậy. Hấn hấn là một mối lăm, một người, hai thân phận, làm việc của hai người.

Ta biết ta rất ngu ngốc, nhưng, yêu một người không phải là thế sao? Yêu cả điểm tốt và xấu của hắn, dù hắn phải xuống địa ngục ta cũng nguyện đi theo hắn, như bến chờ thuyền, tất cả chỉ vì thấy hắn có thể thực sự mỉm cười.

36. Chương 36: Hồi ức Của Tống Khiêm

Theo ánh nắng ban mai len qua khe cửa, những tiếng chim hót vọng vào, lòng người đều trở nên ấm áp, ta vươn lưng vận mình, tâm tình vô cùng thư thái rời giường. Tống Khiêm đã đi từ sáng sớm, chúng ta không làm gì cả, chỉ ôm nhau mà ngủ, sưởi ấm cho nhau. Khóe miệng cong lên thành một cái cười thật tươi, đối với ta, đây là một bước tiến lớn, một người nam nhân, bỏ đi lớp mặt nạ bên ngoài mà tin cậy người, đó chính là một điều hạnh phúc.

Ta không phải thánh nhân, người khác sống hay chết cũng không liên quan đến ta, cho nên, hắn ở ngoài giết người cũng tốt, phóng hỏa cũng vậy, chỉ cần hắn ở lại bên ta, ta tự biết có chừng mực, nói đi cũng nói lại, những kẻ bị giết có ai mà không từng làm nhiều việc ác đâu? Thủ đoạn tàn nhẫn thì sao? Chỉ cần đạt được mục đích là được.

Tiểu Ngọc thấy ta vui vẻ, nghi hoặc hỏi: “Công tử tối qua mơ gì đẹp à, miệng cười sấp rách rồi kìa.”

“Đúng là chuyện tốt, nhưng không thể nói cho người.” Giống như con bướm nhảy nhót từ hoa này đến hoa khác, ta vừa cười tùm tùm vừa đung đưa người khiến Tiểu Ngọc phải mắng ta ngồi im cho ta nàng chải đầu.

Tiểu Ngọc một bên chăm chút mái tóc thật dài của ta, một bên trêu đùa nói: “Nếu không phải vẫn luôn gặp công tử, ta còn tưởng người có điểm ngộ.”

Ta tiếp tục vui của ta, không để ý nàng, trong lòng thầm nói, đó cũng coi như là một loại điểm ngộ a.

Giờ điểm tâm, Tống Khiêm ngồi đối diện với ta, tinh thần hắn có vẻ rất tốt, nhớ tới hôm qua, ta thế nhưng lại có hơi ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, vùi đầu ăn cơm. Nghĩ đến chúng ta đã làm rất nhiều chuyện, vậy mà chỉ vì một tối cùng Tống Khiêm ôm nhau mà ngủ cũng thấy thẹn thùng, đúng là kỳ.

Ăn xong điểm tâm, Tống Khiêm lại vội vã đi giải quyết công việc, ta lại trở về kiếp một gạo của mình, gần đây ta phát hiện trong sơn trang có một sổ sách thuốc cổ, ghi chép lại rất nhiều kỳ hoa dị thảo và các bài thuốc xưa, đủ để ta giết thời gian.

Vừa cầm sách thuốc lên, còn chưa kịp lật trang nào thì Tiểu Ngọc vào báo ta có khách, là Hồng Diệp. Nếu là trước đây, Hồng Diệp đều đi thẳng vào phòng ta, chính là gần đây xảy ra rất nhiều chuyện khiến ta và Hồng Diệp trở nên có chút xa lạ.

Mời hắn vào, sai Tiểu Ngọc châm trà, hắn xua tay, hình như có điều gì khó nói: “Không cần đâu, Bàn Nhược, ta có chuyện muốn nói riêng với người.”

“Hảo, Tiểu Ngọc, người ra ngoài trước đi.” Tiểu Ngọc theo lời rời đi, còn rất hiểu ý giúp chúng ta đóng cửa lại. Về điểm này Tiểu Ngọc làm rất tốt, mọi khi vẫn ào ào, nhưng lại biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Hồng Diệp ngồi xuống chỗ đối diện ta, nhìn quanh đánh giá căn phòng hắn từng đến vô số lần, nhưng vẫn chưa mở miệng.

“Truy Phong, không phải người có chuyện muốn nói sao?” Mỗi lần gọi hắn là Truy Phong đều cảm thấy thân thiết hơn Hồng Diệp rất nhiều, cũng biểu lộ ta vẫn nhớ rõ đứa trẻ tươi cười rạng rỡ khi trước.

“Là chuyện liên quan tới giáo chủ.” Mất nửa ngày ta mới nhớ ra giáo chủ mà hắn nói đến chính là Tống Khiêm.

“Ân, ta nghe đây.” Tuy không muốn truy cứu những chuyện trước đây của Tống Khiêm, nhưng nếu hắn muốn nói, ta cũng vui lòng nghe.

“Năm gặp được giáo chủ, ta mới mười tuổi. Ngay từ đầu, sư tổ đã nói cho ta biết ta là cô nhi, ta cũng chưa từng nghĩ tới mình còn có thân nhân nào khác, sư tổ chính là thân nhân duy nhất của ta. Ta vô cùng cảm kích sư tổ nên dù hắn lấy ta ra làm vật thí nghiệm ta cũng chưa từng oán hận. Ngày nọ, sư tổ phát minh ra một loại tân độc dược, cho ta ăn vào, hơn nữa bảo ta lên núi săn thú vì loại độc dược này cần toát mồ hôi mới phát. Sau một lúc, độc liền phát, ta nằm trên mặt đất co giật, chờ quần quai một lúc thì sư tổ sẽ đến giải độc cho ta. Đôi khi ta nghĩ, trúng độc, giải độc, cứ thế tuần hoàn, chính là một loại thú vui của cuộc sống chúng ta, nếu không cuộc sống chỉ hai người sẽ rất nhàm chán.

Đúng lúc này, giáo chủ xuất hiện. Hắn phong tỏa huyết đạo toàn thân ta, công ta trở về. Khi thấy mặt sư tổ, biết hắn là Vô Cực tôn giả, hắn vô cùng mừng rỡ, khẩn cầu y thu hắn làm đồ đệ. Ban đầu sư tổ không muốn, y biết hắn chính là thiếu niên thiên tài trong chốn võ lâm, làm người rất chính trực, luôn bên vực kẻ yếu, hoàn toàn bất đồng với phong cách của sư tổ. Sư tổ không đáp ứng, hắn vẫn kiên trì ở lại trên núi, liên tục khẩn cầu, sư tổ nói hắn làm gì hắn đều làm. Vì thế, sư tổ bảo hắn đi giết người, hắn liền giết người, đối tượng là một vị chương môn rất có danh tiếng trong giới võ lâm. Sư tổ rất hài lòng, cười nói: “Đây mới là đồ đệ của ta.”

Giáo chủ rất chịu khó, lại nhận thức rất nhanh, sư tổ đặc biệt thích hắn, đem tất cả bản lĩnh của mình truyền cho hắn, rất nhanh hắn đã nắm giữ được toàn bộ kỹ năng, hơn nữa còn từ võ công của “Phong Vũ sơn trang” cùng “Vô Cực kiếm pháp” mà tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp hoàn toàn mới – Thiên Diệp kiếm, cùng với nó, còn sáng lập ra “Thiên Diệp giáo”.

“Ân.” Quá khứ hào hùng của hắn có liên quan gì tới ta?

“Người biết vì sao giáo chủ muốn thành lập “Thiên Diệp giáo”, hơn nữa còn muốn thành võ lâm minh chủ không?”

Ta lắc đầu.

“Ta cũng từng không hiểu được, hắn đường đường là một công tử danh môn chính phái, vì sao còn muốn làm bạn với những người bị coi là tà giáo? Một ngày, ta cuối cùng biết đáp án, cũng từ ngày đó, ta quyết định thề sống chết cũng đi theo hắn.” Hồng Diệp nhìn ra ngoài, giống như có thể xuyên thấu cửa phòng.

“Hôm đó hắn uống rất nhiều, có chút say. Giáo chủ là người biết tự giới hạn, đó là lần duy nhất hắn thất thố. Hắn lôi ta đến nơi cao nhất, nhìn xuống núi rừng bên dưới, hắn nói: “Hồng Diệp, võ lâm này rồi có một ngày sẽ nằm trong tay ta. Đến lúc đó, không còn phân biệt chính phái, tà phái nữa, bọn họ sẽ không trở thành hai mặt đối lập nhau.” Lúc nói những lời này, như một vị vương giả, không ai hoài nghi năng lực của hắn. Hắn nói cho ta biết, hôm đó chính là ngày giỗ của bạn mình, một nữ hài khi cười lộ ra má lúm đồng tiền rất đáng yêu. Chỉ đơn giản vì nàng và phụ mẫu nàng là tà giáo trong mắt người khác mà sinh ra trong tù, chết cũng không thoát cảnh giam cầm. Nàng không biết hoa trông như thế nào, cá làm sao có thể bơi tự do được trong nước, chim vì sao có thể sải cánh tự do bay trên bầu trời. Về sau, giáo chủ không còn nhắc lại nữ hài ấy nữa, toàn bộ tinh lực đều đặt ở mục tiêu thống nhất võ lâm, cuối cùng có được thành tựu hôm nay.”

Hắn dừng một chút rồi quay đầu lại nhìn ta: “Cho nên, giáo chủ là một người tốt, chỉ là hắn dùng phương thức khác đến biểu đạt. Bàn Nhược, ngươi là người duy nhất biết thân phận của hắn mà bình yên vô sự, ta biết ngươi trong lòng giáo chủ là đặc biệt, hy vọng ngươi không oán hận hắn đã lừa gạt ngươi.” Hồng Diệp khẩn thiết nói.

“Ta đã biết, cảm ơn ngươi đã nói cho ta những điều này, nói nhiều vậy hắn ngươi cũng mệt rồi, Tiểu Ngọc, vào châm trà cho Hồng Diệp thiếu gia.” Nghe xong chuyện này, ta vô cùng bình tĩnh, đột nhiên nhớ tới một câu không biết nghe ở đâu: quá khứ của ngươi, ta không thể tham gia, tương lai của ngươi, ta cùng ngươi tạo nên. Tống Khiêm, ta không thể giúp gì cho sự nghiệp của ngươi, nhưng ta hy vọng, khi mệt mỏi, ngươi có thể nhớ đến ta mà mỉm cười.

Có lẽ ta quá lặng im khiến Hồng Diệp hiểu lầm, “Bàn Nhược, ngươi vẫn không chịu hiểu cho giáo chủ sao?”

Nhìn bộ dáng thất vọng, bi thương của hắn, ta nhin không được “Phi” cười một cái, “Truy Phong, sao ta lại phải giận hắn, giang sơn của các ngươi, ta không quản được, cũng không muốn quản, chỉ cần đừng tính kế với ta lần nữa là được.”

“Thật sao?” Hắn vô cùng hoài nghi.

“Đương nhiên là thật.” Ta gật đầu chân thành.

Hắn thẳng thắn nói: “Bản Nhược, ngươi là một người tốt.”

“A,” Ta mặt đầy hắc tuyến, bị hắn gọi là người tốt cũng không biết là ca ngợi hay là châm chọc, ta vẫn phải nói một tiếng: “Cám ơn ngươi.”

Tiền Hồng Diệp ra cửa, vừa lúc Tống Khiêm đi qua, chúng ta nhìn nhau cười, không cần nói ra thành lời.

37. Chương 37: Cha Con Từ Mặt

Hồng Diệp từ phòng ta đi ra, theo sau Tống Khiêm. Hôm đó, hắn đến cáo từ Tống Liêm, nói phải về xử lý phản loạn trong “Thiên Diệp giáo”.

Tống Liêm thâm tình nói: “Cẩn thận một chút, còn nữa, không nên xử lý quá tuyệt tình, nên để lại cho mình một đường lui. Ngươi hiện tại là người của “Phong Vũ sơn trang”, làm chuyện gì cũng đại biểu cho cả sơn trang.”

Hồng Diệp vâng dạ, mắt liếc nhìn Tống Khiêm, Tống Khiêm cho hắn một cái nhìn sắc lẹm, lộ rõ sát khí. Hồng Diệp thu được chỉ thị liền quay đầu cáo biệt với mọi người.

Ta nói với hắn: “Nhớ cẩn thận, chú ý an toàn.”

Hắn gật đầu, sau đó chậm rãi tới gần, nói với thanh âm chỉ đủ hai người chúng ta nghe được: “Hảo hảo chiếu cố giáo chủ.”

“Hảo.” Vỗ vai hắn, biểu lộ ta đã hiểu.

Thật ra Tống Khiêm nếu không cần, ta chiếu cố thế nào đây, hắn bận rộn cả ngày, cơ hội gặp mặt nhau cũng ít.

Hồng Diệp đi được hơn nửa tháng, ta không biết trong thời gian đó đã xảy ra những chuyện gì, Tống Khiêm chưa bao giờ nói với ta loại chuyện này. Nhưng từ những lần tán gẫu với mọi người, ta cũng nghe được một chút tin tức.

Lần này, kẻ làm phản chính là Tả hộ pháp của “Thiên Diệp giáo”, hình như hắn chính là người giả làm Hồng Diệp khi trước. Hắn không hài lòng giáo chủ cùng võ lâm chính đạo liên minh, cho rằng như thế không phù hợp với quy tắc, cũng vi phạm ước nguyện ban đầu khi hắn đi theo giáo chủ. Bọn họ là “tà giáo” trong mắt chính đạo, thì sẽ có cách hành động của mình. Mục đích của “tà giáo” đáng ra là phải đàn áp đám nhân sĩ chính nghĩa lúc cũng đầy mồm đạo đức này nọ, chứ không phải như bây giờ làm gì cũng phải theo khuôn phép.

Cho nên, hắn lôi kéo nhiều người ủng hộ, yêu cầu giáo chủ thoái vị, tuyển một người có tài năng, một giáo chủ có thể chân chính dẫn dắt cả “Liên minh Tà giáo” phát triển lớn mạnh. Nhiều giáo phái quy thuộc bọn họ cũng rất hưởng ứng.

Nhiều người quả quyết cho rằng, lần này Hồng Diệp sẽ rút dài, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng. Tống Liêm ở nhà đứng ngồi không yên, vội vàng gửi thư hỏi có cần trợ giúp hay không, còn nói: nếu thật sự không bình định được thì quay về đi, “Phong Vũ sơn trang” mới là nhà của hắn, nơi “tà ma ngoại đạo” vẫn nên dứt ra càng sớm càng tốt.

Hồng Diệp hồi âm: không cần lo lắng, ta đều có tính toán.

Hơn nửa tháng sau, Hồng Diệp đã trở lại, “Thiên Diệp giáo” đã thu xếp ổn thỏa, giáo chúng cũng lập lời thề quyết không phản giáo.

Nhưng hành vi của hắn khiến vô lâm khiếp sợ, đều lên tiếng chỉ trích hắn vô nhân đạo. Thì ra, sau hồi lâu giằng co, phản đồ là tả hộ pháp rốt cục không thắng được Hồng Diệp biết suy tính cẩn trọng, phản loạn thất bại, phản đồ bị bắt. Những người khác thấy thế đều cúi đầu phục tùng. Hồng Diệp cũng không tha thứ cho bọn họ: Tả hộ pháp làm phản bị lột da thịt chúng, những kẻ làm tham mưu cũng như những giáo phái đi theo hắn đều không thoát, tất cả đều bị phanh thây.

Trong lúc nhất thời, lòng người hoảng sợ, bàn tán xôn xao.

Mấy ngày trước khi Hồng Diệp trở về, ta thấy sự khát máu trong mắt Tống Khiêm. Hồng Diệp chỉ là người chấp hành, Tống Khiêm mới là người chỉ đạo tất cả.

Sau khi nhận được tin tức này, Tống Liêm lập tức bệnh cũ tái phát, nằm trên giường không dậy nổi, ta tuy đã hết sức trị liệu vẫn không có chuyển biến tốt.

Ta thầm nói riêng với Tống Khiêm: “Chuẩn bị tinh thần đi, phụ thân ngươi sắp không qua được.”

Trong mắt Tống Khiêm lóe lên tia khổ sở: “Bàn Nhược, có phải ta rất bất hiếu không, hắn bệnh cũng một phần là do ta.” Đây là lần đầu tiên hắn cho ta thấy sự yếu đuối của mình.

Ta dựa vào người hắn, thưởng thức mái tóc dài của hắn: “Tống Khiêm, nhân sinh chính là như vậy, ngươi muốn chọn con đường này, chắc chắn phải bỏ qua một con đường khác. Nếu ngươi hối hận, ngươi có thể thoát ra rồi đi.”

“Cho dù bị người trong thiên hạ ruồng bỏ, ta cũng quyết không hối hận.” Tống Khiêm lại trở lại là con người đã tâm bình气和, cả người tỏa ra khí thế cường đại.

“Dù ngươi lựa chọn con đường nào, ta đều đi theo ngươi. Ta sẽ tận lực trị liệu cho phụ thân ngươi.” Số mệnh đã định, hắn là thần tượng của ta, là mục tiêu để ta tồn tại, chỉ vì theo đuổi ánh sáng của hắn.

Hắn mạnh mẽ ôm ta, chúng ta nhìn nhau không nói gì.

Khi Hồng Diệp trở về, Tống Liêm phân phó các đệ tử nâng hắn ra ngoài, triệu tập đệ tử trong sơn trang. Rõ ràng đây là một hồi thẩm lý và phán quyết.

Hồng Diệp vừa đặt chân đến cửa, còn chưa kịp về phòng liền bị các đệ tử gọi đến đại đường.

Tống phu nhân cùng Tống Khiêm, một bên trái một bên phải, hai bên đỡ Tống Liêm. Hắn run rẩy đưa lên cánh tay chỉ hướng Hồng Diệp, “Người..... Người làm ta vô cùng thất vọng.”

Hồng Diệp cúi đầu không nói lời nào.

Tống Liêm nói tiếp: “Lúc ngươi đi ta đã nói, ngươi là con ta, làm chuyện gì cũng đại biểu cho cả “Phong Vũ sơn trang”. Dừng lại thở một lát, “Người xem hành động của ngươi lúc này, chẳng phải làm ta thất vọng, làm..... sơn trang thất vọng, làm mẫu thân..... đã chết của ngươi thất vọng sao?” Tống Liêm mấy lần suýt ngã xuống, may mà Tống Khiêm cùng Tống phu nhân phản ứng kịp thời.

“Rất xin lỗi.” Vẫn cúi đầu như trước, làm người ta không thấy được vẻ mặt của hắn.

“Ngươi nếu đã biết sai, vậy hãy giải tán “Thiên Diệp giáo” đi.” Tức giận qua đi, Tống Liêm dần dần trầm tĩnh lại, hắn nhìn về phía Tống Khiêm bên cạnh, “Đợi lát nữa ngươi xuống bàn giao công tác trong “Phong Vũ sơn trang” cho đệ đệ ngươi.”

Tống Khiêm không nói gì.

Hồng Diệp vốn vẫn cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn lão nhân gần đất xa trời cũng là cha đẻ của mình. Hắn có một tia áy náy, nhưng càng nhiều chính là kiên cường không chịu khuất phục, “Rất xin lỗi.” Vẫn là ba chữ lại biểu đạt ý tứ trái ngược.

“Ngươi nói gì?” Tống Liêm không nén được giận dữ.

“Ta nói, ta sẽ không giải tán “Thiên Diệp giáo”, rất xin lỗi.” Gằn từng tiếng, từng chữ phát âm rõ ràng.

“Người..... Đồ nghiệt tử này, Tống Liêm ta sao có thể sinh ra một đứa con như ngươi.”

“Ngươi có bao giờ muốn ta sinh ra đâu, mẫu thân ta tồn tại chính là vết nhơ cho gia đình ngươi, là người thứ ba phá vỡ tình cảm phu thê các ngươi. Ta vốn không nên tồn tại.” Hóa ra Hồng Diệp nghĩ về thân phận mình như vậy, nhưng ai có thể nói hần sai đây?

Tống Liêm tức giận công tâm, ngắt xỉu trên người Tống Khiêm.

Mọi người tay chân luống cuống đưa Tống Liêm về phòng, Hồng Diệp đứng giữa đại sảnh chịu ánh mắt chỉ trích của mọi người.

Tống Liêm mê man một ngày một đêm mới tỉnh lại, ta, Tống Khiêm, Tống phu nhân cực nhọc ngày đêm, không ngủ yên ổn chiếu cố hần, cho đến lúc hần tỉnh lại.

Trong lúc đó, ta dành chút thời gian nhìn Hồng Diệp, hần nhốt mình trong phòng, không bước ra ngoài nửa bước. Nhìn thiếu niên suy sụp như vậy, ta không biết an ủi hần như thế nào. Chỉ có thể ngồi bên hần, lặng lẽ làm bạn.

Chuyện thứ nhất Tống Liêm làm khi tỉnh lại là gọi Hồng Diệp tới, nói với hần. “Hoặc là rời khỏi “Phong Vũ sơn trang”, hoặc là từ bỏ “Thiên Diệp giáo”.”

Hồng Diệp im lặng biểu đạt sự lựa chọn của mình.

Tống phu nhân ngồi bên Tống Liêm, khẽ thở dài.

Ta nói với Tống Liêm: “Nghĩa phụ, “Thiên Diệp giáo” là do một tay hần gây dựng, dần dần lớn mạnh cùng hần, tất nhiên sẽ có tình cảm gắn bó, ngài bắt hần phải lựa chọn sao đây? “Thiên Diệp giáo” cũng không như những môn phái khác, không thể dùng cách bình thường được, nếu làm vậy chỉ khiến càng thêm rắc rối. Lúc này ngài liền tha thứ hần đi, ta tin nhất định không có lần sau.”

Hồng Diệp vẫn im lặng như trước, những người trong phòng nhìn ta với ánh mắt quái dị, tựa như ta vừa nói điều gì đáng bị trời chu đất diệt không bằng.

Cuối cùng Hồng Diệp vẫn rời khỏi “Phong Vũ sơn trang”, một ngày trước khi Tống Liêm qua đời.

38. Chương 38: Tống Liêm Qua Đời

Hồng Diệp ra đi không một lời từ biệt, tất cả mọi người đều chú ý bệnh tình của Tống Liêm, không ai để ý người kia ra đi hay ở lại. Ta cũng từ Tống Khiêm mới biết chuyện này.

Hồng Diệp nói: “Tình huống lúc này, giữa Phong Vũ sơn trang và Thiên Diệp giáo, ta chỉ có thể chọn một, ta chọn Thiên Diệp giáo ta dồn hết tâm huyết trong đó. Giữa phụ thân và ca ca, ta cũng chỉ có thể chọn một, ta lựa chọn ca ca. Giáo chủ, người mãi mãi là người ta kính trọng, mặc kệ là bây giờ hay trước đây, cho dù chúng ta không có quan hệ huyết thống đi nữa, ta cũng vẫn coi ngươi là thân nhân của ta. Hiện tại, sự tồn tại của ta chỉ khiến mọi người trong Tống gia khó xử, làm cả sơn trang khó xử, cho nên, ta lựa chọn rời đi.” Cuối cùng, hần nói: “Nhờ Bàn Nhược đem hết toàn lực trị liệu cho phụ thân, ca ca.”

Tống Khiêm nói với ta: “Đây là lần đầu tiên Hồng Diệp gọi ta là ca ca, không biết sau này còn có cơ hội nữa không. Hồng Diệp là một hảo hán tử, là ta thiệt thòi hần, nếu không phải gặp ta, hần có lẽ sẽ thành một đại hiệp trong tương lai, là công tử được nhiều cô gái nhớ thương, được mọi người ngưỡng mộ. Giờ hần lại phải thay ta mang tiếng xấu, không có một cuộc sống cha con thuận hòa.” Lần đầu tiên ta phát hiện, một Tống Khiêm ý chí mạnh mẽ như vậy cảm thấy vô lực.

Ta chỉ có thể an ủi hần: “Đây là sự lựa chọn của hần, là hần cam tâm tình nguyện nhận kết quả như vậy, ta tin tưởng hần sẽ không oán hận bất cứ ai.” Cũng như ta, ta lựa chọn ở lại bên ngươi, trải qua những ngày không có ánh mắt trời.

Người không biết ta có xiết bao mong muốn được nắm tay người, đứng dưới ánh mặt trời, cao giọng tuyên bố với thiên hạ: “Đây là người ta yêu.” Nhưng ta không thể, bởi vì ta biết nếu làm vậy sẽ chuốc lấy hậu quả mà ta không thừa nhận nổi. Không phải ta sợ hãi bị thể nhân phỉ nhổ, mà là ta không muốn mọi người dùng ánh mắt kì thị nhìn người ta yêu.

Hồng Diệp, có lẽ người cũng có suy nghĩ như vậy.

Lúc này, Tiểu Ngọc biến sắc từ bên ngoài xông vào, thấy Tống Khiêm ở đây, nàng cũng không kinh ngạc, nói với chúng ta: “Trang chủ tìm các người.”

Lúc ta về phòng, Tống Liêm vẫn còn mê man, thật không ngờ giờ đã tỉnh lại, đúng là dấu hiệu tốt.

Khi chạy đến nơi, căn phòng rộng lớn của Tống Liêm đã chật ních người, hân ăn mặc chỉnh tề, tinh thần tỉnh táo, Tống phu nhân đứng bên cạnh hắn, hình ảnh vô cùng hài hòa.

Ta muốn bắt mạch cho hắn, hắn lại từ chối.

Tống Liêm nhìn qua mọi người một lượt, sau đó khẽ nhíu mày hỏi ta và Tống Khiêm: “Hong Diệp đâu?”

Tống Khiêm đáp: “Hắn đi rồi, hắn nhờ ta chuyển lời không thể ở bên chăm sóc hai người, mong người chú ý sức khỏe.”

Tống Liêm thở dài một tiếng: “Thôi, cứ để hắn đi đi. Người nếu còn gặp lại hắn thì nhớ nói, nơi này mãi mãi là nhà của hắn.”

“Vâng.” Tống Khiêm cúi đầu, biểu hiện sự tôn kính đối với cha mình.

Tống Liêm quay sang mọi người: “Hôm nay nhân dịp ta còn minh mẫn, triệu tập mọi người tới đây là có chút việc cần nhắc nhở.”

Mọi người chăm chú lắng nghe, không ai phát ra một tiếng động.

“Kỳ thật, lão phu đã lâu chưa hỏi đến chuyện trong sơn trang, vẫn là do Khiêm nhi xử lý, năng lực của hắn mọi người đều đã thấy, hy vọng mọi người sau này vẫn giúp đỡ hắn. Hiện tại, là minh chủ võ lâm, hắn không có nhiều thời gian như trước, các người đều là huynh đệ, phải giúp hắn chia sẻ gánh nặng.”

“Rõ” Thanh âm vang dậy, rất có khí thế.

“Sau này, nếu ta mất, các người nhất định phải đoàn kết đưa sơn trang phát triển rực rỡ.”

“Sư phụ, ngài nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.” Các đệ tử đồng thanh nói.

Tống phu nhân cũng nén giận nói: “Người thật là, sao lại nói những lời không may như vậy.”

Tống Liêm cười nói: “Con người ai cũng phải chết, ta cũng không ngoại lệ.” Nói rồi nắm tay phu nhân, “Phu nhân, ta vẫn muốn nói với người, ta rất có lỗi với người.”

“Chuyện đã qua rồi, sau này chúng ta sẽ sống tốt bên nhau. Người ta nói, “Vợ chồng làm bạn đến già”, chúng ta đã đi chung một quãng đường dài như vậy, ta thật có phúc.” Tống phu nhân cũng siết chặt tay chồng.

Tống Liêm gọi Tống Khiêm đến bên, từ ái nhìn hắn: “Khiêm nhi, vất vả cho người, từ khi ta sinh bệnh, chuyện trong ngoài sơn trang đều do người xử lý, sau này, công tác của người càng thêm nặng nề. Ta không lo người không thể xử lý mọi chuyện, người vẫn luôn là niềm tự hào của ta. Vì phụ muốn dặn dò người, không cần tham việc mà bạc đãi chính mình, phải chú ý sức khỏe một chút. Nhớ kỹ, hãy lấy người người thực sự yêu, đừng vì bất cứ điều gì mà ủy khuất bản thân.” Nói xong bật cười, tiếp, “Ta đang nói gì không biết, Tuyệt nhi cùng người là thanh mai trúc mã, là hảo nữ hài, sau này thành thân nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn.”

Tống Khiêm ngẩng đầu nhìn cha hắn, người cha hắn hằng tôn kính, trong mắt tràn ngập đau thương: “Phụ thân, ta sẽ hạnh phúc.”

Tống Liêm ý bảo hắn lui xuống, sau đó nói với mọi người: “Những điều ta muốn nói chỉ có vậy, mọi người về đi thôi.”

Tuy không thể nào nguyện ý tin tưởng nhưng dù sao cũng là di ngôn của hấn.

Mọi người lục tục rời đi, Tổng phu nhân cũng bị hấn bảo về nghỉ ngơi, cuối cùng, hấn gọi ta đang sắp ra khỏi cửa lại: “Bàn Nhược, người lưu lại.” Tổng Khiêm nhìn ta quan tâm rồi cũng theo mọi người ra ngoài.

Trước ánh nhìn buồn bã của Tổng phu nhân, ta đến gần Tổng Liêm. Tất cả mọi người đã ra ngoài, chỉ còn lại hai chúng ta. Cảm nhận mùi thuốc đông y tràn ngập căn phòng, bỗng nhiên ta có chút căng thẳng, không biết hấn giữ ta lại làm gì.

Hấn ngồi ở mép giường, dùng ánh mắt ý bảo ta ngồi xuống. Ta ngồi cách hấn một thước.

Hai người đều không nói, cuối cùng ta mở lời: “Nghĩa phụ, để ta bắt mạch cho ngài đi.”

Hấn phát tay, “Không cần, ta tốt lắm. Hôm nay, ta muốn nghe người kể một chút về Bàn Ly.”

Ta bị câu nói của hấn kích động, sao hấn bỗng dừng lại nhớ tới Bàn Ly? Trước ánh mắt mong đợi của hấn, ta từ từ nhớ lại: “Mỗi ngày Bàn Ly đều dậy rất sớm, nàng thích nhất là mặt trời khi mới ló rạng, nàng nói, đó là lúc mặt trời đẹp nhất. Đôi lúc nàng sẽ nhìn ngọc bội mà ngẩn người, nàng như rơi vào thế giới riêng, lúc đó nàng rất bình thản. Nàng không chú trọng cách ăn mặc, nhưng dù nàng mặc đồ cũ cũng rất xinh đẹp. Nàng.....”

Ta nói rất nhiều, đều là những chuyện vụn vặt hàng ngày, trong lúc này, hấn không hề ngắt lời ta lần nào, khóe miệng lộ ra nét cười, cùng ta cảm nhận cuộc sống của Bàn Ly.

Khi ta nói xong, hấn còn chưa ra khỏi thế giới của Bàn Ly, hấn ngậm ngẩn nói: “Gặp được người thật tốt, có thể chia sẻ cùng ta chuyện của nàng. Người ta thấy có lỗi nhất trong đời này chính là nàng, nếu kiếp sau còn gặp lại, ta nhất định sẽ không lựa chọn như vậy.” Ta thấy mắt hấn dần nhòe đi, thì ra một người cứng rắn như thép cũng có mặt yếu ớt.

Bàn Ly, người nghe thấy không? Hấn rốt cục cũng thừa nhận tình cảm với người, chỉ là trách nhiệm cùng đạo đức lễ nghĩa đã trói buộc hấn, khiến hấn không thể đường đường chính chính mà yêu người.

Khi ta còn chưa dứt khỏi cơn sâu não, Tổng Liêm nói: “Người trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Trong giọng nói lộ ra một loại thoải mái không thể nói thành lời.

Ta cũng nặng nề rời đi.

Đêm đó, ta trần trọc không ngủ được nên hôm sau khi tin dữ truyền đến, ta liền lập tức rời giường.

Tổng Liêm ra đi rất bình thản, không hề đau đớn, ta thậm chí có thể thấy được nụ cười trên môi hấn.

Bàn Ly, các người có thể đoàn tụ rồi.

39. Chương 39: Tội Càng Thêm Tội

Mọi người thương tiếc trước cái chết của Tổng Liêm, vậy là một thế hệ anh hùng đã ra đi.

Các võ lâm nhân sĩ đến phúng viếng rất đông, Hồng Diệp đang đi được nửa đường nghe tin liền quay lại, ba người nhà Âu Dương cũng cấp tốc đến Phong Vũ sơn trang đưa tiễn.

Tổng Khiêm, Hồng Diệp, ta, và cả Âu Dương Sơ Tuyết xuất giá chưa thành đều túc trực bên linh cữu ba ngày, ngày thứ tư bắt đầu nhận lời chia buồn của thân hữu, đến ngày thứ tám sẽ hạ táng.

Tổng phu nhân ngắt xiú trước giường ngay khi phát hiện Tổng Liêm không còn hơi thở, vẫn mê man suốt mấy ngày nay. Hồng Diệp và Âu Dương Sơ Tuyết thì hôm sau mới tới nên ngày đầu tiên chỉ có hai người là ta và Tổng Khiêm.

Cả sơn trang bao phủ một màu trắng tang tóc, mọi người trong sơn trang mặc tang phục, trong mắt là sự tiếc thương vô hạn.

Tổng Khiêm nháy mắt liên tục đi rất nhiều, thần thái không còn được như xưa, hắn nói với ta: “Bàn Nhược, tất cả là do ta, là ta hại phụ thân. Nếu không phải vì muốn nhanh chóng khống chế hắc bạch lưỡng đạo, mưu kế bao chuyện, từ chuyện người bị tấn công đến sự cố tại đại hội võ lâm, cả chuyện nổi loạn của Thiên Diệp giáo ta lần này, từng bước một đều gây đả kích lên thân thể phụ thân, khiến người ra đi sớm như vậy.” Hắn dựa vào người ta, yếu ớt như một đứa trẻ.

Ta không biết làm sao để an ủi hắn, vì tất cả đều là sự thật. Điều ta có thể làm lúc này là ở lại bên hắn, chờ đợi nổi bật rút trong hắn nguôi dần.

Giống như hắn sưởi ấm ta khi Bàn Ly ra đi, ta cũng hi vọng có thể trở thành chỗ dựa cho hắn.

Hồng Diệp và Âu Dương Sơ Tuyết gần như đến cùng một lúc nhưng sự dãi ngộ lại hoàn toàn tương phản.

Mọi người vô cùng tán thưởng trước sự xuất hiện của Âu Dương Sơ Tuyết, họ khen nàng có tâm, tuy chưa xuất giá đã coi Tổng Liêm như cha mình.

Còn thái độ với Hồng Diệp thì khinh thường, lạnh nhạt, bọn họ cho rằng nếu không phải hắn quá cố chấp, vô nhân tính thì Tổng Liêm cũng không bệnh cũ tái phát mà rời xa nhân thế.

Hồng Diệp chẳng hề bận tâm, lẳng lặng ở linh đường đưa tiễn cha đến cuối đường.

Âu Dương Sơ Tuyết đến, ta liền bị gạt sang một bên, nàng nhào vào lòng Tổng Khiêm khóc lớn, “Khiêm ca ca, chàng nói đi, vì sao Tổng bá bá lại ra đi? Lần trước vẫn yên lành, sao lại đột ngột thế chứ?” Nàng nước mắt như mưa, cứ như người chết chính là cha đẻ của mình vậy.

Tổng Khiêm khẽ vỗ lưng nàng nói: “Tuyết Nhi, đừng khóc nữa, phụ thân thấy sẽ đau lòng.”

Âu Dương Sơ Tuyết gạt nước mắt, gạt đầu: “Ân, ta không khóc, sau này sơn trang còn phải nhờ vào chúng ta, chúng ta không thể để bá phụ lo lắng.” Rồi mắt rưng rưng quay về phía quan tài đặt di hài Tổng Liêm nói: “Tổng bá bá, người yên tâm, ta nhất định sẽ quan tâm chăm sóc bá mẫu và Khiêm ca ca.”

Tổng Khiêm trùi mền nhìn thiếu nữ mắt ngấn lệ kia nói: “Tuyết Nhi, giờ phụ thân đã quy tiên, ta không thể cưới nàng, ít nhất cũng phải ba năm nữa, nàng... Nàng tìm ai khác đi.” Ngữ điệu ngập ngừng, rõ ràng là lùi một bước để tiến ba bước.

Âu Dương Sơ Tuyết lập tức kiên định nói: “Khiêm ca ca, ta, ta sẽ đợi chàng, dù là ba năm hay mười năm đi nữa.”

“Ai, ngốc quá.” Không chỉ Tổng Khiêm mà cả ta cũng thầm cảm thán.

Không muốn xem bọn hắn trình diễn màn tình cảm sến súa, ta đến chỗ Hồng Diệp: “Không cần tự trách, đây không phải lỗi của người.”

“Cám ơn, ta hiểu.” Rồi lại lẳng lặng nhìn quan tài, rõ ràng không định nói thêm.

Hồng Diệp, hắn là rất khó cho hắn, dù cha con họ chung sống không lâu, nhưng chính vì không mấy hòa thuận nên càng áy náy, hối tiếc.

Ngày thứ tư, dòng người thăm viếng nối liền không dứt, Tổng phu nhân đã có thể xuống giường tiếp khách. Câu mọi người hay nói nhất là: “Hãy nén bi thương, người cũng đã chết rồi.”

Tổng Khiêm, Tổng phu nhân, Âu Dương Sơ Tuyết đứng một bên, ta và Hồng Diệp đứng một bên, hai chúng ta là người ngoài mà.

Mấy ngày nay, một vài lời đồn âm thầm truyền ra, chúng ta cũng không rảnh mà bận tâm.

Sáng sớm ngày thứ tám, sau một hồi nhạc đưa tiễn, đám đệ tử đã sẵn sàng nâng quan tài Tổng Liêm đi hạ táng. Trước khi xuất phát, mỗi người đều lần lượt nhìn mặt Tổng Liêm lần cuối, sau đó đóng đinh quan tài lại.

Lúc này, một đệ tử bước ra, là Tổng Bình mà rất lâu trước kia từng bắt cóc ta. Hắn nói với mọi người: “Sự ra đi của sư phụ là một tổn thất lớn với sơn trang, cũng làm một đả kích to lớn với chúng ta. Vị sư phụ tựa như thần thánh ấy sao có thể nói ra đi liền ra đi như vậy?”

Nghe hần nói xong, các đệ tử khác đều rơm rớm nước mắt, bạn bè của Tổng Liêm đều thở dài tiếc nuối.

“Cho nên, ta nghi ngờ sự ra đi của sư phụ không phải là tai nạn mà là có người cố tình sắp đặt.” Tổng Bình vừa dứt lời, bên dưới liền bùng nổ.

“Sư đệ, người đừng nói bậy, chúng ta đều khó chấp nhận sự thật rằng phụ thân đã ra đi, nhưng cũng không thể vì thế mà vu oan cho người khác. Hãy để phụ thân ra đi thanh thản.” Tổng Khiêm trầm giọng nói.

“Sư huynh, ngài quá lương thiện nên nghĩ ai cũng chính trực như mình, nhưng sự thật không như ngài tưởng đâu.”

“Đúng đấy, Đại sư huynh.” Mấy người bên dưới cũng nhao nhao hưởng ứng, trong phút chốc, linh đường liền âm ỉ hết cả lên. Tổng phu nhân bình tĩnh quan sát tất cả.

Tổng Bình ra hiệu cho mọi người im lặng rồi nói tiếp: “Sơn trang chúng ta vốn yên yên ổn ổn, tuy sư phụ hôn mê nhưng người vốn võ công cao cường, việc tỉnh lại chỉ là sớm hay muộn thôi. Thế mà từ khi kẻ đó đến đây, sơn trang sẽ không có một ngày bình yên. Hần tự xưng là nhi tử lưu lạc bên ngoài của sư phụ. Sau đó là bao sự cố xảy ra, có người tấn công hần, khiến sư phụ quyết định tuyển chọn tân minh chủ; Âu Dương cô nương trúng độc; Hồng Diệp đại náo đại hội võ lâm rồi sau khi nhận ra là người nhà liền chấm dứt, không truy cứu nữa; vào lễ thành hôn của Đại sư huynh, Âu Dương cô nương đột nhiên ngắt xiú không thể tiếp tục hôn lễ, rồi mấy ngày sau lại bình yên vô sự; giờ thì, sư phụ đột ngột qua đời, đêm đó, chỉ có hần ở bên sư phụ.”

Rõ ràng người hần đang chia mũi nhọn vào là ta, hần cho rằng tất cả đều là âm mưu do một tay ta lập ra. Không ngờ trong mắt hần ta lại có bản lĩnh đến vậy.

Mọi người quay sang nhìn ta cảm phẫn.

“Lúc hần đến đây ta cũng cảm thấy hần muốn làm loạn mà, quả nhiên.” Đệ tử A.

“Ta lại thấy là hần và “giáo chủ Thiên Diệp giáo” liên thủ bày ra, Hồng Diệp luôn quanh quẩn bên hần. Mục đích của chúng là phá hoại sơn trang, thậm chí thao túng võ lâm nữa.” Đệ tử B.

“Rõ là yêu nghiệt, nghe nói buổi tối thường có những thanh âm dâm loạn từ phòng hần truyền ta, là thanh âm của hai nam nhân, làm chuyện gì thì chắc mọi người cũng đoán được. Đòi phong bại tục, thật mất mặt nam nhân thiên hạ.” Đệ tử C.

“Các người đừng ăn nói lung tung, áp đặt tội lỗi lên người khác. Trước đây, ta và Bàn Nhược không hề quen biết, những gì ta làm đều là kế hoạch của mình ta, ta mắc sai lầm thì ta sẽ tự chịu trách nhiệm, đừng lôi người vô tội vào.” Người nói chính là Hồng Diệp. Lời giải thích này của hần chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

Tổng Khiêm thấy chúng ta bị mọi người chỉ trích cũng không có hành động gì.

Âu Dương Sơ Tuyết thì trợn tròn mắt nhìn.

Tổng phu nhân cũng biến sắc, rõ ràng bà cũng tin lời bọn họ. “Bàn Nhược, người có gì nói không?”

Lời nói có thể xói mòn cả vàng, ta có thể nói gì đây? “Ta không có gì để nói. Nhưng, Hồng Diệp thực sự không có quan hệ gì với ta, hần thực sự là cốt nhục Tổng gia.”

“Mặc xác người muốn nói gì, các huynh đệ, chúng ta hãy báo thù cho sư phụ.” Đệ tử trong sơn trang đồng loạt lao lên bao vây Hồng Diệp và ta. Các nhân sĩ võ lâm khác thì chỉ khoanh tay đứng nhìn, đây là chuyện nội bộ sơn trang, bọn họ sẽ không nhúng tay.

Ta nhìn về Tổng Khiêm cầu cứu, hần lại quay mặt đi, không hề nhìn ta.

Ta cười lớn, hãy để ta chết trong loạn đao này đi, cuộc đời ta đúng là một vở bi kịch, một câu chuyện cười.

40. Chương 40: Thoát Khỏi Vòng Vây

Hồng Diệp nhìn ta áy náy, giống như muốn nói: “Rất xin lỗi, là ta liên lụy đến người.”

Ta khẽ lắc đầu cười với hắn: không phải lỗi của người, đây là ta tự làm tự chịu.

Một đời này không biết nên tự giấu hay nên bi ai cho mình đây, ta chạm đến thân thể hắn nhưng trái tim hắn thì không. Ta lưng đeo tiếng xấu, bị người đời phỉ nhổ, chết vì hắn. Nhưng ta không cam tâm chết dễ dàng như vậy. Nếu ta chết, thì còn ai biết bí mật của hắn?

Tổng Bình khinh bỉ nói: “Quả nhiên là đôi cẩu nam nam, không biết đã bắt đầu loại quan hệ bẩn thỉu này bao lâu rồi?”

Hồng Diệp liếc hắn sắc lẹm, “Miệng chó chẳng mọc ra ngà voi.” Khí thế cường đại khiến Tổng Bình phải lui lại hai bước.

Hồng Diệp không phải người bình thường, hắn cũng giống Tổng Khiêm, đều có hai mặt trái ngược, một là thiện, một là ác.

Chúng ta là thú bị vây bắt, còn bọn họ là kẻ đi săn. Hắn nói: “Ta khuyên các người hãy giơ tay chịu trói đi, nếu không chỉ rước thêm đau đớn thôi.”

Hồng Diệp rút vũ khí, “Muốn xử ta thế nào cũng được, Bàn Nhược vô tội, buông tha cho hắn.”

“Hắn vô tội? Hắn chính là kẻ trực tiếp xuống tay sát hại sư phụ.” Tổng Bình dường như nghe được một chuyện thật nực cười, “Các huynh đệ, bắt lấy chúng, báo thù cho sư phụ.”

Đám người càng lúc càng áp sát, trong mắt sát ý dày đặc.

Hồng Diệp đẩy ta ra sau lưng hắn, ta nói là không cần đâu, người hãy phá vây tự thoát ra đi. Nhưng hắn đã tập trung chiến đấu nên không nghe thấy.

Số đông áp đảo số ít là chân lý từ xưa đến nay, huống chi hắn còn phải bảo hộ một kẻ không chút võ công như ta.

Hồng Diệp dần dần đuối sức, trên người đã đầy những vết thương nhưng vẫn kiên định không rời ta nửa bước. Hắn bảo hộ ta còn hơn bảo hộ chính mình. Từ đầu tới cuối, Tổng Khiêm đều như Tổng phu nhân và Âu Dương Sơ Tuyết, chỉ đứng một bên nhìn chúng ta dần bị dồn đến chỗ chết.

Ta chết thì không sao, nhưng không thể kéo người khác liên lụy được. Lấy ra hai viên thuốc màu đen từ bình sứ trong ngực áo, một viên cho mình, viên kia đưa cho Hồng Diệp. Hắn không hề do dự nuốt xuống. Sau đó ta lấy ra một bình khác, mở ra, bột phấn phát tán theo gió.

Bọn họ tập trung đối phó với Hồng Diệp nên không chú ý thấy hành động nhỏ này. Thấy từng đám từng đám bọn chúng ngã xuống, ta cười ngặt nghẽo.

Đó là mê dược ta điều chế ra sau lần bị tấn công, chỉ cần ngửi thấy thì dù người có võ công cao cường đến mấy cũng gục chỉ sau ba giây.

Hồng Diệp nhìn ta đầy khâm phục. Liếc nhìn Tổng Khiêm lần cuối, ta quay sang nói với Hồng Diệp đang mình đầy thương tích: “Chúng ta đi thôi.”

“Nhưng giáo chủ...” Đến lúc này mà hắn vẫn nghĩ cho người đó.

“Họ không sao, một lúc nữa sẽ tỉnh, chúng ta phải mau chóng rời đi.” Nghe ta nói vậy hắn mới xốc ta bay ra ngoài.

Bước ra cổng chính, đối mặt với ba ngã rẽ, ta không biết phải đi hướng nào vì ta đã sớm không có nhà để về.

Hồng Diệp lấy ra một cái còi nhỏ, đặt lên miệng, một tiếng chói tai vang lên. Hắn nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút, lập tức sẽ có người đến đón.”

Ta đỡ hần ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng rồi cũng ngồi xuống cạnh hần. Hồng Diệp lại nói: “Người đừng trách giáo chủ, vào hoàn cảnh đó hần không thể cứu chúng ta được.”

Ta cười đáp, “Ta không trách hần.” Dù sao đối với hần, ta đâu có quan trọng. Ta đã sớm biết rồi, không phải sao?

“Nhưng vì sao ánh mắt người âm đạm như thế?”

“Vì ta thương tiếc cho người.” Hồng Diệp là trợ giúp đắc lực cho hần, là em trai ruột của hần, vậy mà hần cũng chẳng bận tâm Hồng Diệp sống chết ra sao.

“Giáo chủ tin là ta có thể thoát thân, nếu không ta đâu xứng làm hữu hộ pháp của “Thiên Diệp giáo.” Mức độ ngưỡng mộ của Hồng Diệp với Tống Khiêm đúng là không bình thường, đến giờ còn bệnh hần được.

“Nếu không có mê được của ta, người lại dễ thoát thế sao?” Nhưng hần vẫn cười, không chút oán hận.

Tống Khiêm, rốt cục người dùng lại bùa chú gì mà khiến chúng ta một lòng vì người, sống chết cũng cam nguyện đi theo?

Không lâu sau, hai cỗ xe ngựa lao đến, khi thấy Hồng Diệp liền khom lưng hành lễ: “Hữu hộ pháp.” Dẫn đầu là một nam tử mặc y phục màu đen, nhìn qua rất dễ gần, phía sau là còn có mấy người mặc đồ màu xanh.

Hồng Diệp gật đầu, uy nghiêm không hề giảm sút dù đang bị thương: “Ta bị thương, hộ tống ta về giáo.”

“Tuân lệnh.” Hai cô gái dìu Hồng Diệp lên xe.

Ta vẫn đứng im không nhúc nhích.

Hồng Diệp quay lại hỏi: “Sao người còn chưa lên?”

“Ta sẽ về Vu Sơn.” Bàn Ly đã mất, nhưng kỉ niệm về nàng vẫn còn đó.

“Theo ta về giáo đi, một thân một mình sẽ rất nguy hiểm.” Hần nói đầy quan tâm.

Sống hay chết với ta không còn quan trọng nữa, nên ta lắc đầu.

Không ngờ Hồng Diệp lại xuống xe đi đến bên ta, “Người không đi, ta cũng không đi. Chúng ta ở đây chờ đám người kia tỉnh lại rồi chết trong loạn đao của chúng.” Ánh mắt hần kiên định.

Dù lúc này chúng ta có thêm người hỗ trợ cũng không chắc có thể thoát khỏi đó.

Ta đành bắt đắc dĩ đi theo.

Xe ngựa nhìn qua rất bình thường, nhưng vào trong mới biết nó xa hoa vô cùng: dùng lụa và ngọc thạch trang trí, trên bàn bày một bộ trà Long Tĩnh và chút bánh nếp.

Ta chỉ có thể cảm thán, hộ pháp có khác, chế độ đãi ngộ đúng là khác hần.

Hồng Diệp được người dìu xuống, sau khi cởi đồ liền lộ ra thân hình rắn chắc, họ giúp Hồng Diệp bôi thuốc trị thương. Cả quá trình đều lưu loát, ba người họ rất tự nhiên, ta thì trái lại, cảm thấy vô cùng lạc lõng.

Ra roi thúc ngựa đi suốt mấy ngày đêm, ăn ngủ đều ở trên xe, cuối cùng cũng đến tổng bộ “Thiên Diệp giáo”.

“Thiên Diệp giáo” tọa lạc trên núi Thiên Diệp, địa thế hiểm ác, dễ thủ khó công, ngoài chuyện đi lại hơi bất tiện thì đây đúng là một nơi rất tốt.

Thiên Diệp giáo cũng không xây ả sâu trong núi như ta tưởng, mà hoàn toàn đường hoàng nằm ngay trên đỉnh núi, trông từ xa hết như một con sư tử kiêu ngạo nhìn xuống nhân gian.

Kiến trúc đồ sộ, xa hoa; canh phòng cũng vô cùng nghiêm ngặt, mỗi giáo đồ được cấp một lệnh bài duy nhất, không có nó thì không thể ra vào. Ta là nhờ có Hồng Diệp bảo đảm mới có thể vào cửa.

Thiên Diệp giáo là một quần thể kiến trúc với những công năng riêng biệt.

Hồng Diệp dẫn ta đến khu lầu “Mộng Các” chuyên dùng để nghỉ ngơi. Càng lên cao, bài trí càng xa hoa, hiển nhiên tầng cao nhất là nơi Tống Khiêm nghỉ ngơi.

Phòng của ta đối diện với phòng Hồng Diệp, trước đây vốn là phòng của vị Tả hộ pháp đã làm phản.

“Bôn ba nhiều ngày hẳn người cũng mệt mỏi, giờ hãy nghỉ ngơi đi, mai ta sẽ đưa người ra ngoài tham quan.”

“Người cũng an tâm dưỡng thương nha.”

“Ừm, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Phòng mới của ta ít nhất cũng gấp ba lần phòng cũ ở Tống gia, còn có cả một gian nhỏ để tắm rửa. Ta nghĩ người từng sống ở đây hẳn rất thích kiếm pháp, trong phòng treo rất nhiều kiếm, ngoài ra còn có một bức họa hai thiếu nữ dung mạo tuyệt trần.

Chuyện gì phải đến rồi sẽ đến, giờ ta phải làm một giấc đã. Vừa đặt mình lên giường, ta liền chìm vào giấc ngủ.

41. Chương 41: Vị Khách Lúc Nửa Đêm

Ta đến “Thiên Diệp giáo” cũng được vài ngày, cơ bản là không đi ra ngoài. Hồng Diệp phải dưỡng thương, vả lại công chuyện trong giáo còn chồng chất, hẳn là hộ pháp, nay lại phải thay mặt giáo chủ nên không có thời gian chơi cùng ta.

Mỗi lần đến giờ cơm, hẳn đều sai người đến mời ta cùng ăn, rồi trong bữa ăn sẽ kể vài chuyện trong giáo cho ta nghe: Thiên Diệp giáo hiện có bao nhiêu giáo đồ, phân thành những bộ phận nào, rồi thì Tống Khiêm và hẳn đã phải vất vả thế nào khi thành lập giáo để dần dần có được Thiên Diệp giáo ngày nay.

Đôi khi hẳn cũng xuống lầu đi dạo với ta, hẳn luôn nói: “Ra ngoài nhiều một chút mới tốt, lúc nào cũng ở trong phòng sẽ hay suy nghĩ lan man, lâu ngày sẽ sinh bệnh.” Nhưng lại sai người đưa đến rất nhiều sách thuốc cho ta đỡ buồn.

Hồi sống cùng Bàn Ly, ta đã tập thành thói quen ngồi một mình trong phòng nghiên cứu y thuật. Rồi khi đến Tống gia, thấy mình giống như người ngoài nên cũng ít ra ngoài thăm thú. Từ khi ở chung với Tống Khiêm, ta lại luôn ở trong phòng đợi hẳn. Giờ thì ở Thiên Diệp giáo ta cũng không quen ai ngoài Hồng Diệp, ra ngoài thì thấy họ nhìn mình cảnh giác, ta thấy vẫn ở trong phòng thì hơn.

Trong những lần ít ỏi chúng ta nói chuyện với nhau, “Tống Khiêm” là từ xuất hiện nhiều nhất. Dễ dàng nhận ra Hồng Diệp cực kỳ kính nể Tống Khiêm, mưu lược của hẳn, sự kiên nghị của hẳn, và cả tính cách lãnh liệt của hẳn cũng là ưu điểm mà Hồng Diệp muốn học tập. “Nếu có một ngày ta chết, ta hy vọng đó là chết vì giáo chủ.” – Hồng Diệp nói, trong mắt hẳn, cái chết chỉ như một giấc ngủ dài.

Ta trong lòng cười to, Tống Khiêm, có nhiều người muốn chết vì người như vậy, ta thì tính là cái gì?

Theo cái ngoảnh mặt làm ngơ của hẳn khi đó, ta thực sự hết hy vọng. Cứ nghĩ mình đặc biệt với hẳn; nghĩ là dù sao thì ít nhất hẳn cũng có chút cảm tình với mình; cho rằng chỉ cần có thể được bên hẳn, thì dù bị khinh thường thế nào cũng không sao, một lòng chờ đợi nụ cười chân thật của hẳn.

Vốn tưởng rằng mình đủ mạnh mẽ để không bị tổn thương, nhưng đâu biết, càng dối mình là không đau thì càng đau đớn hơn.

Hồng Diệp gần đây luôn lo lắng: “Người gầy đi nhiều quá, ăn cũng ít đi.”

Ta mỉm cười, “Vậy sao? Có lẽ là chưa quen khí hậu ở đây. Ta tính quay về Vu Sơn, nơi đó rất an toàn, họ sẽ không tìm được ta.”

Con người sẽ không vì phải rời xa ai đó mà không sống nổi, chỉ là có vui vẻ hay không thôi.

Ban đầu hấn không đồng ý, nào là nơi này an toàn hơn, ở Vu Sơn sẽ không có ai quan tâm chăm sóc ta, hấn sẽ lo lắng. Lại mấy ngày trôi qua, ta không chịu nổi nữa mà nhắc lại chuyện này với hấn. Mãi hấn mới đáp ứng là vài ngày nữa sẽ đưa ta về nhưng lại trù trừ không thực hiện.

Đợi thêm mấy ngày, ta mất kiên nhẫn chuẩn bị làm căng với hấn, hấn mới cầm tay ta dẫn ra ngoài. Rốt cục sự quan tâm của hấn không thắng nổi quyết tâm của ta.

Hấn đưa theo hai người cùng đi, khi ra đến cổng lớn thì đột nhiên dừng lại, hấn là hấn muốn chào tạm biệt ta. Ta cũng thấy lưu luyến, hấn là người bạn duy nhất ta kết giao.

Không biết Tiểu Ngọc giờ ra sao, có vì từng hầu hạ ta mà bị liên lụy hay không? Chỉ là, mỗi người có số phận riêng, thân mình còn lo chưa xong nói gì đến người khác.

Hồng Diệp cứ cầm tay ta không buông, ta giãy ra nhưng không có kết quả, chỉ có thể khuyên hấn: “Hong Diệp, để ta đi thôi, tiệc vui rồi cũng tàn. Bảo trọng, ta mãi mãi nhớ một người bạn là ngươi.”

Hồng Diệp ngạc nhiên hỏi, “Sao ngươi phải đi?”

“Không phải ngươi sắp đưa ta về Vu Sơn sao?”

“Không, ta dẫn ngươi ra đây là để đón một người.”

Ta không hỏi thêm nữa, có thể khiến Hồng Diệp đích thân ra đón thì chỉ có một người.

Ta bắt đầu bối rối, ta không muốn nhìn thấy người đó, sợ rằng khi nhìn thấy hấn thì không thể ra đi được nữa.

Liều mạng giãy khỏi nắm tay Hồng Diệp, ta nói: “Nếu ngươi còn coi ta là bạn thì lập tức buông tay ra.” Mong là còn kịp.

Có lẽ sự quyết liệt của ta làm Hồng Diệp lo lắng, hấn gật đầu: “Được rồi.” Hấn chọn ra 6 người thoát nhìn đều có võ nghệ siêu phàm, phân phó bọn họ phải bảo vệ ta cho tốt. Đưa đến 6 con ngựa tốt giao cho 6 người kia, sau đó Hồng Diệp thăm dò một người trong số đó, đại khái là ta không biết cưỡi ngựa, phải trông nom ta thật cẩn thận.

Thời gian từng chút trôi qua, Tống Khiêm có thể trở về bất cứ lúc nào, ta không đợi nổi nữa. Chạy nhanh đến con ngựa gần nhất.

Người chịu trách nhiệm cưỡi cùng một ngựa với ta phản ứng rất nhanh, nhẹ xoay một cái liền nhảy lên khổng chế ngựa. Ta nói: “Đi mau.” Hấn theo lời đá vào bụng ngựa một cái, ngựa lao nhanh về phía trước, những người khác cũng lập tức theo sau.

Hồng Diệp hô to: “Nhất định phải đưa hấn an toàn trở về.” Ta quay đầu nhìn hấn, bóng dáng hấn xa dần rồi biến mất.

Pháp phòng lo sợ sẽ gặp người kia, nhưng đến khi tới khách điểm nghỉ qua đêm vẫn chưa có chuyện gì xảy ra. Thật may mắn, nhưng ta không kìm nổi cảm thấy mất mát. Sợ là sau này sẽ không còn gặp lại. Từ nay về sau, hấn cưới vợ sinh con, sống vinh hoa phú quý ta cũng không quan tâm.

Thật lâu về sau, khi ôm ấp vợ hiền, con cháu thành đàn, liệu hấn có nhớ đến một người từng yêu hấn điên dại.

Nhưng thế thì sao? Dù sao, giữa ta và hấn, một chút quan hệ cũng không có.

Màn đêm buông xuống, ta vào phòng riêng nghỉ ngơi, những người kia chia thành hai nhóm vào hai phòng bên cạnh, đó là để dễ bảo vệ ta. Đây là lần đầu tiên ta được đãi ngộ tốt như vậy, phải hảo hảo hưởng thụ mới được.

Nằm trên giường, nghĩ đến rất nhanh là về đến nhà, ta liền ngủ say. Trong mơ có núi, có cây, có Bàn Ly đang cười với ta. Nửa đêm tỉnh lại, gối đã ướt đầm. Không thể quay lại những ngày đó được nữa.

Một mình một giường thật lạnh. Đưa tay kéo chăn lại thấy nặng trĩu, một bóng đen ngồi bên giường ta, ánh mắt lập lòe sắc lạnh.

Ta cũng không hoảng hốt, đã có thể đột phá phòng tuyến bảo vệ của “Thiên Diệp giáo” thì có kêu cứu cũng vô dụng. Xoay người vào trong, ta tiếp tục ngủ.

Một thanh âm vang lên bên tai: “Bàn Nhược, theo ta trở về đi.” Thanh âm quen thuộc, giọng điệu cũng rất quen thuộc. Cả người ta phát run, thân thể càng lúc càng lạnh, co cụm người lại, ta nhắm chặt hai mắt.

“Vì sao muốn chạy trốn, không phải người đã nói sẽ mãi mãi bên ta sao?” Thanh âm đều đều không cảm xúc, cứ như hần đang nói “Đến ăn cơm với ta”.

“Ta mệt mỏi rồi, kết thúc thôi.”

“Nhưng ta còn chưa chán, người sao có thể bỏ đi?” Cứ như đang nói, ta thích ăn món này, sao người lại đoạt của ta?

“Buông tha cho ta đi, ta mệt mỏi lắm rồi.”

“Người đã nói sẽ không phản bội ta.” Hơi hơi tức giận.

“Chẳng phải người đã vứt bỏ ta sao, ta vốn đã chết vào lúc đó, người so đo với người chết làm gì?” Nước mắt không khống chế được lại tràn ra.

“Giờ người đã chết đâu, thế nên, người vẫn là sủng vật của ta.”

“Người muốn sủng vật thì đi tìm người khác đi. Hãy buông tha cho ta.”

“Được lắm,” Hần đứng lên, thản nhiên nói: “Nếu người cứ khẳng khẳng muốn đi, ta cũng không cản, nhưng vài ngày nữa ta sẽ giải Tiểu Ngọc về giáo, người biết ta sẽ làm gì không?”

Ta bật dậy, nhìn hần không thể tin nổi, hần lại có thể dùng tính mạng người khác đến uy hiếp ta ư? Ta có ích kỷ đến đâu chẳng nữa cũng không thể lấy sinh mệnh của một cô gái ra đổi lấy tự do cho mình. “Ta sẽ theo người về, đừng thương tổn nàng.”

Quan hệ giữa hai chúng ta đã đến nước này rồi sao?

“Đương nhiên, nàng đã ở Thiên Diệp giáo chờ người trở về.” Hần dịu dàng ôm eo ta kéo lên giường. Ta căng thẳng nên cả người cứng đờ, hần thấy vậy liền nói: “Yên tâm, đêm nay ra sẽ không làm gì người, chúng ta còn nhiều thời gian.”

Tổng Khiêm, người không yêu ta, vì sao không chịu buông tay?

42. Chương 42: Giảng Co

Hồng Diệp không hề ngạc nhiên khi thấy ta vừa đi đã quay lại, cũng không hỏi vì sao lại về cùng Tổng Khiêm.

Hệt như lần trước, hần mang theo người ra cửa nghênh đón giáo chủ.

Sau đó, ta thấy Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc đứng cạnh Hồng Diệp, nàng thấy ta sau lưng Tổng Khiêm liền lao nhanh ra đón. Tiểu Ngọc vẫn là Tiểu Ngọc của ngày trước, nhưng vì sao ta lại cảm thấy có gì đó đã thay đổi.

Tổng Khiêm ghìm dây cương cho ngựa dừng lại. Hần thuần thục xoay người xuống ngựa, mỉm cười đưa tay về phía ta. Ánh mắt mọi người đổ dồn vào ta, trong mắt đầy kinh ngạc.

Ta né tránh tay hần, tự mình xuống ngựa, ta sao có thể bất chấp thể diện mà làm vậy trước mặt mọi người chứ, dù gì ta cũng là nam nhân. Tổng Khiêm cũng không để bụng, cầm lấy tay ta đứng trước mặt mọi người.

Những người khác chấp tay, cúi đầu 90 độ, “Cung nghênh giáo chủ”, rồi nhanh chóng tách ra hai bên.

Tổng Khiêm mặt không đổi sắc gật đầu, “Ân” cực kỳ uy nghiêm.

Trong lúc đó, Tiểu Ngọc đã bước đến gần, thấy ta bị Tổng khiêm nắm tay, dường như muốn nói gì rồi lại thôi.

Ta cười khổ, muốn giẫy khỏi hân nhưng người kia cũng không muốn hợp tác. Ta chỉ có thể cố gắng không nhìn hân, cũng không nhìn ánh mắt mọi người.

Ta hỏi Tiểu Ngọc, “Sao người tới được đây?”

Tiểu Ngọc nhìn Tổng Khiêm, bộ dáng cực kỳ sợ hãi, “Đại công tử dẫn ta theo.” Nhìn chúng ta lúc này, hân là nàng đã hiểu.

“Ừm...”

Không để Tiểu Ngọc nói thêm, Tổng Khiêm kéo ta về phía “Mộng Viên”. Ta tưởng hân sẽ đưa thẳng ta lên lầu nhưng đến cửa hân liền dừng lại. “Người lên trước đi, ta xử lý xong công việc sẽ tìm người.”

Ta không đáp lại, hân quay sang Tiểu Ngọc lạnh giọng nói: “Hảo hảo chăm sóc công tử nhà người.”

“Vâng.” Tiểu Ngọc sợ hãi nép sau lưng ta.

Ta liếc xéo một cái, hân mới buông tay, đi theo Hồng Diệp đến phòng nghị sự, trước đó vẫn không quên lưu lại hai tên đệ tử. Vào đến đây rồi mà hân còn sợ ta chạy thoát? Ta đâu bản lĩnh đến vậy?

Mang theo Tiểu Ngọc vào phòng, hai gã đệ tử không vào mà canh gác ở bên ngoài, đuổi hai tỷ nữ đi, lúc này chỉ còn ta và Tiểu Ngọc.

Ta hỏi Tiểu Ngọc: “Sau khi ta và Hồng Diệp đi, chuyện gì đã xảy ra?”

Tiểu Ngọc hồi tưởng một chút rồi nói: “Một canh giờ sau tỉnh lại, đuổi theo thì các người đã đi xa, bọn họ liền quay về sơn trang bàn bạc cách đối phó với các người. Dù sao “Thiên Diệp giáo” cũng không dễ chọc, bọn họ không thể giết Hồng Diệp vì sợ bị trả thù, thế nên liền quay sang bảo nhau phải tự bảo vệ mình.”

“Ba ngày trôi qua, sơn trang nhận được thư từ “Thiên Diệp giáo”, thư viết Hồng Diệp là cốt nhục Tổng Liêm, sẽ không tán tận lương tâm đến mức hại cả cha mình, công tử người cũng không mưu hại trang chủ, mong mọi người trước khi có chứng cứ xác thực thì không nên buộc tội lung tung. Đối với sự xúc phạm của mọi người, xét thấy Tổng trang chủ đột ngột ra đi khiến mọi người bị thương quá độ nên Thiên Diệp giáo sẽ không truy cứu, sau này “Thiên Diệp giáo” sẽ không đối địch với “Phong Vũ sơn trang” hay bất cứ môn phái nào khác. Nhưng nếu các người cố tình gây sự thì cũng đừng trách.”

“Rồi bọn họ phản ứng thế nào?”

Tiểu Ngọc tức giận nói, “Một đám nhu nhược, sợ “Thiên Diệp giáo” mất mặt, vả lại Đại công tử... Bọn họ nói là tin Hồng Diệp nhưng không tin công tử, nên...”

“Nên làm sao?” Nóng lòng muốn nghe đáp án nên ta không chú ý biểu tình khác lạ của Tiểu Ngọc.

“Không có gì, dù sao đã có Đại công tử bảo hộ rồi, không phải sao?”

Hân sẽ bảo hộ ta? Ta cười lạnh, nếu ta làm hân vướng chân, hân sẽ vứt bỏ ta không thương tiếc.

Lúc này, Tổng Khiêm đẩy cửa vào, kéo tay ta rồi nói: “Sau này ở cùng phòng với ta.”

Ta nhìn hân, không hề nhúc nhích. Tiểu Ngọc đứng một bên không biết phải làm sao.

“Tiểu Ngọc, người xuống trước đi.” Hân lạnh lùng nói. Đợi Tiểu Ngọc đi rồi, hân lại nói, “Bàn Nhược, đừng thử lòng kiên nhẫn của ta.”

“Ta chưa từng nghĩ người là kẻ kiên nhẫn.” Không chút sợ hãi nhìn đáp lại hân.

Hân không hề phản bác như ta tưởng, trước ánh mắt tò mò của mọi người, một tay ôm lấy ta đi lên phòng hân trên tầng cao nhất. Trước khi ta kịp thấy xấu hổ đã bị hân ném lên một chiếc giường mềm mại.

Giường rất rộng, ta nằm ngang còn thừa. Sau đó hân leo lên hôn ta.

Vẫn như trước, bá đạo mà ôn nhu. Nếu là trước đây ta đã sớm mê loạn, chính là, tâm đã chết, cảm giác cũng tiêu vong.

Hắn cậy mở hàm răng cắn chặt của ta, ở trong miệng ta làm mưa làm gió, thấy ta vẫn cứng đờ như một con rối, hắn rút cục cũng buông tha.

Hắn là hắn sẽ vứt bỏ ta thôi, một người như ta còn không bằng mấy tỷ nữ xinh đẹp ngoài kia. Nhưng ta đã đoán sai, có lẽ, đối với hắn, hài lòng với ta hay không cũng quan trọng, mà là hắn muốn chứng minh cho ta thấy, ta vĩnh viễn thuộc về hắn.

Điên cuồng xé rách y phục của ta, không hề có tiền diễn, cứ vậy mà lao thẳng vào. Ta nghe thấy tiếng da bị xé rách, vì sao ta vẫn cảm thấy được đau đớn?

Hắn dồn ép ta rất lâu, lâu đến nỗi ta cứ nghĩ mình cứ vậy mà chết đi, nhưng ta không chết. Lúc đau đớn mà tỉnh lại, trời đã nhá nhem.

Tiểu Ngọc ngồi trước giường, hai mắt nàng hoe đỏ, thấy ta tỉnh, nàng liền nói: “Công tử, người tỉnh rồi sao, mau uống thuốc đi.”

Cả người rã rời không chút khí lực, đỡ đỡ nhìn Tiểu Ngọc, hắn là khóc đã lâu.

Có tiếng mở cửa, Tống Khiêm bước vào, tiếp nhận bát thuốc trong tay Tiểu Ngọc, hắn ra lệnh: “Người ra ngoài đi.”

Tiểu Ngọc không muốn nhưng trước ánh mắt khủng khiếp của Tống Khiêm, nàng chỉ có thể im lặng bước ra, trước khi đi còn nói nhỏ: “Công tử, người nghe lời Đại công tử đi.”

Hắn muốn làm gì ta cũng không quan tâm.

Không định cho ta uống thuốc ngay, buông bát thuốc xuống, hắn vươn tay nhẹ chạm lên trán ta: “Bàn Nhược, sao phải tự làm khổ mình như vậy?” Giọng điệu đầy quan tâm. Làm như ta là thú cưng của hắn, thú cưng làm sai thì chủ nhân sẽ phạt, thú cưng không nên oán hận chủ nhân.

Có lẽ không lâu nữa hắn sẽ nhận ra thú cưng ta đây rất nhàm chán, rồi sẽ thả ta hoặc hủy diệt.

Ta nhắm mắt lại.

Đột nhiên hắn bế thốc lên, lại một trò hành hạ khác? Không sao, ta chẳng quan tâm.

43. Chương 43: Thân Phận

Chăn vừa mở ra, một trận gió lạnh lùa vào khiến ta không nhịn được mà rùng mình một cái. Ta nhắm chặt hai mắt, chờ đợi đau đớn giáng xuống.

Không có màn tra tấn như ta tưởng, chăn lại quay về với ta, nghi hoặc mở mắt liền thấy vẻ mặt mang ý cưng chiều của hắn, “Bàn Nhược, hình như ta chưa từng nói thực ra ta có hơi thích người?”

“Người nói rồi, là hôm người yêu cầu ta làm tình nhân. Thích của người giống với thích một bộ quần áo mà thôi, còn mới thì ngày nào cũng mặc, nhưng cũ một chút liền sẽ có bộ khác đến thay thế. Sao? Chẳng lẽ người chưa tìm được bộ mới nên vẫn phải mặc ta?” Bộ quần áo thay thế kia rồi sẽ xuất hiện, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Bàn Nhược, người không phải quần áo, vĩnh viễn không phải.”

“Phải rồi, ta ngay cả một bộ quần áo cũng không bằng.” Quay mặt đi, nếu hắn không định làm gì, ta muốn ngủ một giấc.

Bên tai vang lên một tiếng thở dài, một đôi tay rắn chắc ôm ta qua lớp chăn, rồi nhấc bổng lên, động tác dịu dàng và trân trọng.

Hắn muốn làm gì?

Hắn bế ta theo kiểu bế cô dâu rồi lớn tiếng phân phó hạ nhân. “Triệu tập toàn bộ giáo đồ đến phòng nghị sự.”

“Rõ.” Sau đó là tiếng bước chân nhộn nhịp.

Hắn ôm ta đi về phía cửa.

“Người định làm gì?” Ta giãy giụa kịch liệt.

“Chứng minh cho người thấy là ta thực sự thích người.” Không cho ta phản bác, hắn ôm ta đi về phía trước, Tiểu Ngọc theo sau, nhìn ta lo lắng.

Ta rất muốn nói, người muốn dẫn ta ra ngoài thì ít nhất cũng phải để ta mặc đồ đã chứ. Hắn luôn thế, chỉ biết đến mình, chẳng bao giờ chịu chú ý đến cảm nhận của người khác.

Hắn đi không nhanh, nếu không muốn nói là cố tình bước thật chậm, hắn là muốn chờ mọi người đến đông đủ. Khi chúng ta đến nơi, hàng trăm người đã tập trung trước sân lớn, cung nghênh vị chúa tể của mình. Thấy ta, trong mắt họ lóe lên tia kỳ lạ nhưng rất nhanh liền khôi phục vẻ cung kính.

Tổng Khiêm ôm ta trong lớp chăn bông nhưng cũng không làm giảm đi sự uy nghiêm của hắn, bước từng bước vững chãi về phía vương tọa. Tiểu Ngọc theo đến cửa thì dừng lại.

Rõ ràng chiếc ghế thừa chỗ cho hai người ngồi, nhưng hắn không buông ta xuống mà lại đặt ta ngồi lên đùi hắn. Có người không nén nổi thở mạnh một chút liền bị Tổng Khiêm trừng mắt dọa im.

Sau khi bố trí cho ta ổn thỏa, Tổng Khiêm mới thông thả quay sang mọi người: “Hôm nay gọi các người đến cũng không có gì đặc biệt, chỉ là tuyên bố với mọi người: Bàn Nhược ngồi trong lòng ta đây là người ta thích, các người phải tôn kính hắn như tôn kính ta, quan tâm chu đáo, không cho phép sơ suất.”

Bên dưới im lặng, nhìn ta trừng trừng xem ta có cái gì đặc biệt hay không.

Cuối cùng, Hồng Diệp bước ra: “Giáo chủ, ý của ngài là?”

“Ý của ta các người còn chưa hiểu?” Tổng Khiêm bực mình hỏi.

“Nhưng Bàn Nhược là nam nhân.”

“Thì sao? Các người chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói. Hiểu chưa?” Lộ ra vẻ mặt khiến người ta sợ hãi.

“Rõ.” Tiếng vang dạ vang trời.

Tổng Khiêm hài lòng cười nhẹ rồi ôm ta rời đi, lúc đến thế nào thì đi cũng như vậy. Tiểu Ngọc theo sau chúng ta, những người khác thì đứng bất động như pho tượng.

Ta thấy sự bi thương trong mắt Tiểu Ngọc, nàng không biết, khi nghe những lời Tổng Khiêm nói, lòng ta liền sống lại. Con người là vậy, luôn chỉ nhớ niềm vui trước mắt mà quên rằng trước đây mình từng tuyệt vọng như thế nào.

Tổng Khiêm đưa ta về căn phòng xa hoa của hắn rồi cười nói: “Người vừa lòng chứ? Không cần phải sống trong bóng tối nữa, người là người của ta.”

Trong lòng rõ ràng cao hứng lại cố ép khóe miệng không được nhếch lên.

“Người a.” Hắn dùng tay nhấn mũi ta, đây là lần đầu tiên hắn làm hành động này, ta không nén nổi rung động. “Ta biết, ngày đó ta không cứu người khiến người đau lòng, nhưng không còn cách nào khác. Người không biết sau đó ta sợ hãi thế nào đâu, sợ người thật sự bị thương, ta phải làm sao đây.” Hắn vùi đầu vào ngực ta.

Tổng Khiêm đây sao? Hắn thực sự nói những lời này? Ta không nhìn được sở khuôn mặt hắn, nhìn xem có phải hắn đang đeo thứ mặt nạ da người trong truyền thuyết không, nhưng rõ ràng vẫn là khuôn mặt tuần tú kia.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta chân thành.

“Muốn lợi dụng ta cũng vô ích, ta chẳng có gì cho người.”

“Bàn Nhược, ta lợi dụng người làm gì. Y thuật của Vô Cực tôn giả cũng không kém người.”

Phải rồi, trừ y thuật ra, ta còn có giá trị lợi dụng nào nữa đâu? “Tổng Khiêm, ta có thể tin người không?”
Lại đưa tay cảm thụ hơi ấm của hắn.

Hắn gật đầu, một tay bắt lấy tay ta đặt lên môi hôn.

Có lẽ, ta nên cho mình một cơ hội, cũng cho Tổng Khiêm một cơ hội. Ta không muốn chúng ta sẽ trở thành Tổng Liêm và Bàn Nhược thứ hai, rõ ràng yêu nhau lại không thể đến với nhau. “Được, ta tin người, đừng phụ lòng ta, nếu không ta không sống nổi.” Hy vọng rồi lại thất vọng so với tuyệt vọng ngay từ đầu còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Tổng Khiêm cười, ra lệnh cho Tiểu Ngọc hâm lại thuốc cho ấm. Đợi nàng đưa đến, hắn liền bón cho ta từng thìa một, hết như đối với một đứa trẻ.

Ta nằm trên giường hai ngày mới dần hồi phục. Hồng Diệp đến thăm ta một lần, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Người muốn hỏi ta và Tổng Khiêm là quan hệ gì phải không?” Ta cười hỏi.

Hồng Diệp gật đầu.

“Các người thấy rồi đó, ta thích Tổng Khiêm, chúng ta ở bên nhau.”

“Nhưng...”

“Nhưng chúng ta đều là nam nhân phải không? Vậy thì sao, chỉ cần chúng ta thích nhau là được.” Ta chỉ quan tâm đến Tổng Khiêm, người khác nghĩ gì mặc họ.

Hồng Diệp thở dài một tiếng, “Bàn Nhược, chỉ cần người cảm thấy vui vẻ là được, ta ủng hộ người, chúng ta mãi là bạn.”

“Ừm, ta thật hạnh phúc vì có người bạn tốt như người.”

Tổng Khiêm ở thêm bốn ngày rồi rời đi, dù sao hắn đang mang thân phận võ lâm minh chủ, không thể rời đi quá lâu. Nghe nói hắn lấy cơ đến thỏa hiệp với Thiên Diệp giáo mới về đây được.

Có Tiểu Ngọc làm bạn, những ngày qua đi cũng không quá buồn chán. Về chuyện của Tổng Khiêm và ta, nàng cũng không hề hỏi nửa lời, vẫn cẩn thận chăm sóc ta như trước. Trong lòng ta, Tiểu Ngọc giống như người thân vậy.

Lúc Tổng Khiêm còn ở đây, hắn sẽ đưa ta loanh quanh dạo chơi, có lúc còn đưa ta theo xử lý chuyện trong giáo. Ta biết, không ít người thầm khinh thường ta, nói ta là ông già thổ*, là yêu nghiệt, nhưng ta chẳng bận tâm, đối với ta, đây là quãng thời gian hạnh phúc nhất. Chúng ta không phải lén lút nữa, có thể đứng dưới ánh mặt trời.

Tổng Khiêm đã đi nhưng ta vẫn ở trong phòng hắn, cảm nhận hơi thở hắn còn lưu lại, trải qua chuỗi ngày chờ đợi khắc khoải.

Nhưng những ngày bình yên có thể duy trì được bao lâu?

*ông già thổ aka thổ lão nhân: chắc là để miệt thị những nam nhân yếu đuối, cần được chiều chuộng như thổ =>nam sủng (?)

44. Chương 44: Người Thắng Cuộc

Tổng Khiêm đi chưa được vài ngày, cả Thiên Diệp giáo đã giăng đèn kết hoa, trông vô cùng rực rỡ. Nhưng gần đây không có ngày hội nào a?

Không chỉ như vậy, ngay cả Hồng Diệp cũng bận rộn bố trí sân bãi, có một ngày hẳn mang một người đến, nói giáo chủ phân phó, muốn may lễ phục cho ta, thuận tiện may thêm vài bộ quần áo thường ngày.

Lúc trước vội vàng rời khỏi Phong Vũ sơn trang, nên ta quả thật không mang theo bộ y phục nào, bình thường cũng chỉ mặc đồ của Tống Khiêm, chỉ có điều đồ của Tống Khiêm hơi lớn, mặc không vừa người.

Thừa dịp Hồng Diệp đến đo y phục cho ta, ta liền hỏi hẳn: “Các người gần đây đang bận rộn chuyện gì vậy? Còn nữa, vì sao lại may lễ phục cho ta?”

Hồng Diệp vỗ vỗ cái ót: “Ài nha, người xem, ta nhất thời vội vàng nên đã quên nói cho người, vài ngày nữa là ngày khánh điển mỗi năm một lần, tới lúc đó sẽ có rất nhiều hoạt động chào mừng.”

“Tống Khiêm sẽ trở về chứ?” Đây mới là vấn đề ta quan tâm nhất.

“Giáo chủ sẽ trở về.” Nhắc tới Tống Khiêm, Hồng Diệp lộ ra vẻ mặt khó khăn nhìn ta.

“Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?” Ta hỏi hẳn.

“Là thế này, lễ mừng khánh điển, giáo ta có một truyền thống...” Hồng Diệp ngừng lại, liếc mắt xem ta vài lần, cũng không nói gì thêm.

Ta cảm thấy việc này chắc chắn có liên quan đến Tống Khiêm: “Truyền thống? Không lẽ giết một người để tế giáo sao?”

Nghe thấy ta nói, Hồng Diệp vội vàng giải thích, “Không phải, mà là có một cuộc so tài, người nào thắng sẽ được ngủ cùng với giáo chủ.” Thấy ánh mắt không tốt của ta, hẳn liền bổ sung thêm: “Bây giờ trong giáo có rất nhiều nữ tử tới báo danh.”

Tống Khiêm không hổ là Tống Khiêm, một ngày lễ mừng cũng phải vì bản thân mưu chút phúc lợi: “Cho nên mỗi lần mừng lễ, đều có một người thắng trận?” Ta cố gắng kiềm chế, không để bản thân lộ ra vẻ mất hứng.

“Đúng vậy.” Hồng Diệp gật đầu, rồi lại vội vàng nói: “Đây là quy định lúc trước, bây giờ ta lập tức đi xin chỉ thị của giáo chủ, hạ lệnh hủy bỏ trận đấu hoang đường này ngay.”

“Không cần đâu.” Sao ta có thể ngăn cản nhã hứng của hẳn chứ.

“Hả? Nhưng mà...” Đối với sự rộng lượng của ta, Hồng Diệp có vẻ cảm thấy rất khó hiểu.

Ta tới gần Hồng Diệp, mỉm cười nói: “Lần này ta muốn ghi danh, không có vấn đề gì chứ?”

“Có thể, đương nhiên có thể.” Hồng Diệp nghe ta nói, liền thoải mái nở nụ cười với ta. Ta sao có thể đem Tống Khiêm nhượng cho kẻ khác được.

Quả nhiên, ba ngày sau Tống Khiêm đã trở về, ngày kế tiếp chính là khánh điển. “Thiên Diệp giáo” chưa từng náo nhiệt như vậy, người bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, phân chia công việc, còn có người tới chúc mừng, ồn ào sôi nổi.

Tống Khiêm mang một cái mặt nạ sắt đi an ủi con dân của hẳn, nhưng dù có mặt nạ cũng không tổn hại gì đến bề ngoài tuấn dật của hẳn, ngược lại còn gia tăng thêm vài phần thần bí, càng làm cho người ta mê muội, muốn được nhìn thấy khuôn mặt dưới lớp mặt nạ kia.

Vào ngày khánh điển, trang phục ai cũng lộng lẫy, so với ngày mừng năm mới còn rực rỡ hơn.

Ta tự tay giúp Tống Khiêm mặc một bộ lễ phục màu đen, sau đó ngẩng đầu nhìn hẳn. Xiêm y được thiết kế tinh mỹ mà hoa lệ, khoác lên người hẳn, cộng thêm chiếc mặt nạ, càng làm hẳn phảng phất như một thiên thần.

Hắn quơ tay qua lại trước mặt ta: “Đừng nhìn nữa, hôm nay còn nguyên một ngày cho người nhìn đó, nhanh đi thay lễ phục đi, cũng sắp bắt đầu rồi.”

Lúc này, ta mới hồi phục lại tinh thần, dưới sự trợ giúp của hẳn, ta mặc bộ lễ phục của mình. Cũng là một bộ lễ phục màu đen, đường viền được khảm màu đỏ, so với Tống Khiêm thì kém một phần long trọng, nhưng cũng mang một loại hương vị, dù sao ta cũng rất thích.

Mặc xong, ta xoay người cho Tống Khiêm xem, hần cười nói: “Không sai, đẹp lắm.” Sau đó đem ta kéo ra ngoài.

Buổi khánh diễn đại khái được sắp xếp thế này: Ban ngày thì mọi người chuẩn bị biểu diễn, còn có một trận luận võ, đặc biệt nhằm vào việc phân chia giai cấp chúng đệ tử, áp dụng phương thức ai còn đứng trên đài cuối cùng sẽ thắng cuộc, nhưng bởi vì lễ mừng nên không được đả thương đối thủ quá lớn. Nếu thắng cuộc, sẽ được thăng ba cấp. Vì thế, mọi người ai cũng xoa xoa tay, nóng lòng muốn được tranh tài.

Tóm lại, vừa có thể xem biểu diễn các tiết mục, vừa có thể nhìn võ đài, nhưng ta không thích, nên đã đi tham quan chung quanh một vòng.

Sau đó, ta đi theo Tống Khiêm ngồi ở chỗ cao nhất quan sát trận đấu trên võ đài.

Hiển nhiên việc ta theo Tống Khiêm mọi người ai cũng biết, nên vẫn đưa ánh mắt trộm quan sát ta, chờ lúc ta quay đầu thì lại chuyển sang hướng khác. Ta biết, trong mắt bọn họ, ta cùng quái vật không khác nhau là mấy, nhưng chỉ cần có Tống Khiêm bên cạnh, ta chẳng thèm quan tâm.

Hôm nay, người thắng cuộc là một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi, Tống Khiêm đi đến trước mặt hắn, vươn tay vỗ vỗ bờ vai, khích lệ hắn tiếp tục cố gắng, thiếu niên cảm thấy vui mừng, lệ nóng đã đảo quanh.

Buổi tối, lễ mừng chính thức bắt đầu, ai cũng đều vì Tống Khiêm mà ra sức thi thố thể hiện bản lĩnh của mình. Mỗi người biểu diễn một vũ khúc, nam nhân thì có thể nắm các vị mỹ nữ mà cao hứng không ngớt, còn các vị nữ tử thì đều tỉ mỉ chuẩn bị tiết mục của mình, những ai không tham gia thì tâm tình chế giễu đám người đang tranh nhau đầu rơi máu chảy kia.

Tống Khiêm cũng không biết ta đã ghi danh tham dự, còn cảm thấy có lỗi nhìn ta nói: “Cái này trước kia là truyền thống của giáo, từ nay về sau ta sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.”

Ta mỉm cười. Hắn còn có thể theo ta giải thích, như vậy là đủ rồi.

Trận đấu bắt đầu, mọi người xuất ra tất cả vốn liếng. Đến dự thi đều là những nữ tử dung mạo xinh đẹp, đối với bản thân vô cùng tự tin. Có lẽ các nàng đều ôm hy vọng sau khi thắng, giáo chủ sẽ nhìn trúng các nàng, và các nàng sẽ một bước trở thành giáo chủ phụ nhân.

Trên đài có múa kiếm, khiêu vũ, đánh đàn, đa tài đa nghệ, tàng long ngoạn hổ, “Thiên Diệp giáo” quả nhiên là nơi tập trung đủ các anh tài.

Chỉ là ta thật không ngờ, tiểu Ngọc cũng đến dự thi, nàng biểu diễn một khúc Nghê Thường vũ, vũ y hoa lệ trên người nàng, đẹp dễ tình xảo, ta lần đầu tiên phát hiện, nàng là một đại mỹ nhân. Nàng kiều mỵ cười lên, hoàn toàn như một người khác, ta thật hoài nghi nàng có phải là tiểu muội song sinh của tiểu Ngọc hay không. Mọi người hưởng ứng vũ khúc của nàng, tiếng vỗ tay vang dội. Nàng thoát nhìn rất đắc ý, còn hướng ánh mắt nhìn sang ta. Gần đây nàng giúp Hồng Diệp lo toan nhiều việc, cho nên không thường ở bên cạnh ta. Thì ra, nàng cũng thích Tống Khiêm, là ta đã xem nhẹ nàng.

Cuối cùng cũng đến lượt ta, ta vô cùng khẩn trương, nhưng nhìn Tống Khiêm, ta lại có động lực tiến lên. Ta từ bên người Tống Khiêm đi xuống, hần ban đầu là kinh ngạc, sau đó nhìn ta cười nói: “Cố lên.” Những người khác thì ngây người, không thể tưởng tượng được cuộc chiến tranh giành của nữ nhân sẽ có nam nhân xuất hiện.

Ta gạt đầu nhìn Tống Khiêm, rồi từng bước tao nhã tiêu sái đi xuống.

Ta không có tài nghệ gì, lúc dự thi là do ta quyết định vội vàng, cuối cùng vắt hết óc, ta mới chợt nhớ đến kiếp trước ta là một người yêu thích ca hát. Trải qua mấy ngày cố gắng suy nghĩ, ta mới nhớ ra kiếp trước ta có yêu thích một thủ ca, đó chính là bài “Tào Tháo.”

Tống Khiêm ra hiệu, đại sảnh ồn ào lập tức an tĩnh lại. Ta mở miệng:

“Không phải anh hùng không đọc tam quốc

Nếu là anh hùng sao có thể không hiểu tịnh mịch

Một mình đi xuống dốc núi dài, ánh trăng dịu dàng soi sáng

Tào Tháo, chỉ một lòng muốn đoạt Kinh Châu kia
Dùng âm mưu dương mưu công khai ý muốn chiếm đoạt
Đông Hán phân chia tam quốc, khói lửa liên miên không ngớt
Chuyện nhi nữ thường tình không câu nệ, có ai đến góp chung ly rượu
Người lừa ta gạt, đó chính là thời tam quốc, phân không rõ ai đúng ai sai
Sôi nổi hỗn loạn trăm ngàn năm, hết thấy đều làm lại từ đầu.
Một mình đi xuống dốc núi dài, ánh trăng dịu dàng soi sáng
Tào Tháo, chỉ một lòng muốn đoạt Kinh Châu kia
Dùng âm mưu dương mưu công khai ý muốn chiếm đoạt
Đông Hán phân chia tam quốc, khói lửa liên miên không ngớt
Chuyện nhi nữ thường tình không câu nệ, có ai đến góp chung ly rượu
Người lừa ta gạt, đó chính là thời tam quốc, phân không rõ ai đúng ai sai
Sôi nổi hỗn loạn trăm ngàn năm, hết thấy đều làm lại từ đầu.”

Khúc giữa quên từ, nên ta dừng lại một chút rồi mới tiếp tục, tóm lại, ta tự nhận cũng không tệ lắm, dù sao giọng nói kiêu này của ta khá hay.

Hát xong, ta liền nhìn về phía Tống Khiêm, hắn vẫn mỉm cười như trước, còn đi đầu vỗ tay khiến những người khác cũng vỗ theo. Ta trở về bên cạnh hắn, ngồi một cách nghiêm chỉnh. Hắn quay đầu qua, ở bên tai ta phun nhiệt khí: “Hát rất êm tai, sau này hát cho ta nghe nhiều một chút.”

Ta vốn định nói đợi trở về ta sẽ hát cho người nghe, nhưng Hồng Diệp đã đi đến cắt đứt cuộc nói chuyện của chúng ta.

“Giáo chủ, mọi người đã xem biểu diễn xong, xin giáo chủ hãy chọn ra ai là người xuất sắc nhất đêm nay.” Cuối cùng quyết định cũng do Tống Khiêm, nói cách khác là phải xem sở thích của hắn thế nào.

Hắn kéo tay ta lên: “Đêm nay người xuất sắc nhất là người bên cạnh ta, Bàn Nhược.”

Lời này vừa ra, các vị nữ tử xinh đẹp đều lộ vẻ thất vọng, còn kèm theo tức giận bất bình. Mà ta thì lấy dáng điệu người thắng cuộc, tươi cười đắc ý, Tống Khiêm, vĩnh viễn đều là của ta

45. Chương 45: Một Đêm Tham Hoan

Chiến thắng của ta, chỉ đơn giản là một ca khúc nhỏ nhoi trong buổi khánh diễn, một ca khúc gây sự chú ý của mọi người.

Khi bóng đêm dần bao phủ, trăng đã lên cao, cuộc vui mới chính thức bắt đầu.

Mà đây, mới là tiết mục quan trọng nhất của khánh diễn, đó là, tìm người chơi đùa.

Bình thường, rất nhiều đệ tử ở bên ngoài chấp hành đủ loại nhiệm vụ, đương nhiên không có thời gian rảnh để giao tiếp với nhau. Vì thế, để cho bọn họ có thể vui chơi hết mình, cả nam lẫn nữ, chỉ cần đôi bên nguyện ý, thì bọn họ có thể làm gì cũng được. không ai có thể chê cười, bởi vì qua tối nay, có muốn thì cũng phải chờ một năm sau.

Rất nhiều thanh niên nam nữ mượn cơ hội này để thổ lộ tâm ý với người trong lòng. Lễ khánh diễn, cũng có thể xem như một lễ xem mắt long trọng.

Bọn họ có thể nói chuyện phiếm cả đêm, bàn về lý tưởng, tương lai của bản thân, cũng có thể thừa cơ hội này làm những việc khác. Nghe nói, rất nhiều cặp tình lữ, phu thê của “Thiên Diệp giáo” đều là ở lễ mừng khánh điển mà quen biết nhau.

Tổng Khiêm vung tay lên, đối với chúng đệ tử nói: “Bây giờ, các ngươi có thể tự do hoạt động.” Đám người chung quanh lập tức phân tán, từng đôi một, hoặc là một đám nam tử cùng vây quanh một nữ tử, một đám nữ tử vây quanh một nam tử, tất cả đều tranh thủ cơ hội.

Hồng Diệp cùng tiểu Ngọc cũng bị những người khác vây quanh, thế nhưng biểu hiện của bọn họ hoàn toàn khác nhau. Hồng Diệp thì vẻ mặt xin lỗi nói với các nữ tử: “Thật xin lỗi.” Chỉ 3 chữ nhưng đem mọi người cách xa ngàn dặm.

Tiểu Ngọc thì trái lại, thiên kiều bá mị, cùng theo mọi người vui chơi, ta thật không biết, tiểu Ngọc hôm nay với tiểu Ngọc ngày xưa, đến cuối cùng ai mới là nàng? Hoặc là, nàng không phải tiểu Ngọc mà ta biết, tiểu Ngọc của ta, nàng ở nơi nào?

Cũng có rất nhiều nữ tử, ánh mắt gần như dán lên người Tổng Khiêm, thế nhưng khi thấy ta vui vẻ bên cạnh hắn, tất cả đều thất vọng rời đi. Chứng kiến cảnh này, khóe miệng của ta nhếch lên cao đến mức sắp tới lông mi. Giờ khắc này, ta mới chính thức cảm nhận được, Tổng Khiêm là của ta, ai cũng đừng mơ tưởng đoạt được.

Đang lúc ta xuất thần, bỗng nhiên cả người bay lên, ta theo bản năng ôm sát thứ bên cạnh. Tổng Khiêm đưa mặt tới gần ta, môi hé ra, mị hoặc nói: “Chúng ta cũng nên đi hưởng thụ đêm nay thôi.”

Ở trước mặt bao người, hắn cứ vậy ôm ta đi, lưu lại một mặt ưu thương phía sau.

Mọi người vẫn còn ở bên ngoài, cả “Mộng viên” trống rỗng, giống như toàn bộ thế giới này chỉ có 2 người chúng ta, đây có thể xem như một loại hạnh phúc chăng?

Tổng Khiêm ấn ta ngã lên giường, không giống như lang đói chụp mồi, mà từ từ đến gần ta, nằm bên cạnh ta. Một lúc lâu, hắn không nói gì, ta cũng như vậy trầm lặng theo hắn.

Sau một lúc, hắn ngồi dậy, lôi một cái hộp bạc được khắc hoa khéo léo ở trong ngăn kéo tủ gỗ ra, đặt ở trước mặt ta, có chút khó khăn nói: “Tặng cho ngươi.”

Ta liền ngồi dậy, nhanh chóng với lấy cái hộp, đây là lần đầu tiên hắn tặng quà cho ta, làm sao ta không kích động cho được.

Hắn khi khi bật cười, “Ta sẽ không đổi ý, mau mở ra xem đi.”

Ta ấn cái nút trên hộp một chút, nó liền mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạc, hình dáng đơn giản, không màu mè, dưới ánh sáng của ngọn đèn, trông thật long lanh rực rỡ.

Ta nhìn hắn, rất muốn hỏi hắn ý nghĩa của món quà này, ở kiếp trước của ta, cầu hôn thì mới tặng nhẫn, nhưng ta sợ là ta đoán sai.

Không có khí phách hiển lộ ra bên ngoài, hắn lại giống như Tổng Khiêm ngày trước, khiêm tốn, dịu dàng như ngọc. Hắn chậm rãi mở miệng: “Nghe nói có một nơi, hai người hẹn ước thì lấy cái này làm vật đính ước.”

“Thật sao?” Ta xác định hỏi lại.

“Thật.” Hắn mỉm cười gật đầu.

Đem nhẫn đeo vào ngón tay vô danh, lại nhìn nó, ta nói: “Tổng Khiêm, giờ khắc này ta thật hạnh phúc.” Cho dù là người muốn lấy lòng ta, cho dù người chỉ có một phần tâm ý.

Ta đem hai tay vòng lên cổ hắn, nhẹ nhàng áp lên môi hắn.

Hắn không hài lòng với cái hôn phớt nhẹ của ta, liền nâng đầu ta lên, cùng ta dây dưa quấn lấy nhau.

Thấy ta dường như hít thở không được, hắn mới buông ta ra, rồi đẩy cái vật che chắn trước ngực ta: “Bây giờ ta chỉ muốn hưởng thụ vẻ đẹp của ngươi.”

“Rõ ràng người mới là phần thưởng của ta.” Ta bất mãn mà kháng nghị, nhưng dưới kỹ xảo trêu đùa của hắn, tất cả mọi chống cự của ta hầu như đã biến mất.

Trong căn phòng rộng rãi từ từ tàn ra một mùi hương. Hắn giống như tên nhóc mới làm quen chuyện này, xúc động mà tinh lực vô hạn. Ta như thuyền độc mộc trôi trên biển, dập dờn theo từng đợt sóng. Cuối cùng, khi cả thể xác và tinh thần hòa quyện với nhau, hai chúng ta liền đạt đến cao trào.

Hắn ở trong thân thể ta mà rong ruổi, còn ta thì một lần lại một lần gọi tên hắn, chỉ có như thế, ta mới có thể xác định, hắn là người nam nhân ta yêu, và hắn cũng yêu ta. Hắn không ngừng đáp lại ta, như muốn tỏ rõ tâm ý của mình cho ta xem.

Lúc này, không có Âu Dương Sơ Tuyết, không có thiên hạ vô lâm, chỉ có hai người chúng ta, dựa theo bản năng của thân thể mà truy cầu lẫn nhau.

Nếu như không có ngày mai, chúng ta vẫn sẽ thế này, vẫn sa chân vào trầm luân không lối.

Ngày tiếp theo, ta mơ màng mở mắt, bên cạnh đã không còn bóng dáng của người khiến ta si mê điên dại, trong không khí vẫn còn lưu lại hương vị hoan ái cùng chiếc nhẫn trên tay nhắc nhở ta, tối qua là sự thật, không phải ta nằm mơ.

Nhìn quanh bốn phía, không thấy hắn, chỉ có tiểu Ngọc đứng cạnh giường của ta, như ngày thường chiếu cố sinh hoạt hằng ngày của ta. Nhưng... chúng ta còn có thể như quá khứ sao?

Tiểu Ngọc giống như nhìn thấu tâm tư của ta, liền nói: “Công tử, đại công tử đã quay về Tổng gia, sau này đều do ta chiếu cố công tử, ta vĩnh viễn cũng là tiểu Ngọc của công tử.”

Có những chuyện, nếu đã biết, chúng ta chắc chắn phải nói rõ: “Tiểu Ngọc, người thích Tổng Khiêm, đúng không?” Ta không mang cảm xúc gì hỏi, ta muốn biết ý nghĩ thực sự của nàng, ta thật đã xem nàng là thân nhân của ta.

Làm ta bất ngờ chính là, tiểu Ngọc đột nhiên quỳ xuống, hai mắt đầm lệ: “Công tử, thật xin lỗi, ta không phải cố ý thích đại công tử. Ta cũng chưa từng có ý nghĩ sẽ thích hắn, ta là hạ nhân, với không tới đại công tử. Tối hôm qua, ta chỉ muốn thử một lần, chỉ là tham vọng nhất thời, cầu công tử đừng trách phạt ta.”

Thấy tiểu Ngọc như vậy, ta thực không thể trách cứ nàng, ngược lại là đau lòng nhiều hơn. Nàng là một người có cảm giác, bất kể là ai, cũng đều có quyền theo đuổi hạnh phúc cho mình. Ta nâng nàng dậy, “Tiểu Ngọc, ta không có ý trách cứ người. Chỉ là, người nên chặt đứt nhớ nhung với Tổng Khiêm đi, ta tuyệt đối sẽ không buông tay đâu.” Vừa nói, ta vừa nhìn thẳng vào hai mắt nàng, để nàng thấy rõ sự quyết tâm của ta.

Tiểu Ngọc cúi đầu, “Công tử, ta đã biết, sau này cũng sẽ không phát sinh những chuyện như vậy nữa.” Ngừng khóc, tiểu Ngọc nói tiếp: “Để ta giúp công tử thay quần áo.”

Ta không đứng dậy, nhìn thiếu nữ trước mắt, nói: “Tiểu Ngọc, ta có từng nói với người chưa, ta xem người như muội muội ruột thịt của ta.”

Lau đi nước mắt vừa tràn ra, tiểu Ngọc trả lời: “Công tử, ta biết, tiểu Ngọc biết công tử là muốn tốt cho tiểu Ngọc, công tử cũng chính là thân nhân của tiểu Ngọc.”

“Chúng ta quên hết những chuyện xảy ra tối qua, được chứ?”

“Dạ.” Thiếu nữ gật đầu.

Mọi việc lại khôi phục như lúc trước, ta vẫn luôn ở trong căn phòng lưu lại hương vị của Tổng Khiêm, chờ hắn trở về.

Chỉ là, ta không đoán được, đêm đó là đêm cuối cùng ta và hắn bên nhau.

46. Chương 46: Vứt Bỏ

Không lâu sau, Tống Khiêm trở về Thiên Diệp giáo, điều này khiến ta ngạc nhiên bội phần. Trước kia ở Tống gia, hầu như không thấy hắn rời đi, cho dù có, cũng rất ít, chỉ trong một thời gian ngắn sẽ trở lại. Thế nhưng gần đây, hắn lại thường trở về giáo, như bây giờ, hắn đã trở lại vài ngày nhưng không có ý muốn quay về Tống gia.

Tuy rằng hắn chưa bao giờ nói cái gì với ta, nhưng thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt hắn, ta cũng nhìn ra được hắn đang có chuyện phiền muộn. Gần đây, hắn luôn bận rộn nhiều việc, đêm khuya mới trở về phòng, cũng không quan tâm đến ta, ta có cảm giác dường như hắn có điều gì đó gặt ta, mà chuyện đó chắc chắn có liên quan đến ta.

Khi ta nhin không được mà hỏi hắn, hắn chỉ bâng quơ trả lời: “Không có việc gì, chuyện bên ngoài ta sẽ xử lý tốt, không cần lo lắng.” Sau đó hắn sẽ mượn cớ chuyển đề tài, kể một ít chuyện bát nháo gần đây.

Ta đi hỏi Hồng Diệp, Hồng Diệp cũng vội vàng, khó khăn lắm ta mới bắt được hắn, nhưng hắn áp úng không có trả lời ta.

Muốn các đệ tử trong giáo nói cho ta biết là chuyện không thể, tuy rằng ngoài mặt bọn hắn cung kính với ta, nhưng trong lòng, bọn hắn thực sự chưa bao giờ chú ý đến ta, thấy ta, bọn hắn không đi đường vòng thì cũng là làm bộ như không phát hiện.

Tiểu Ngọc trái lại dò xét được một ít tín tức, hình như là về việc ta cùng Hồng Diệp cố ý mưu hại Tống Liêm, việc này vẫn chưa được giải quyết.

Bây giờ, võ lâm chia thành hai phái, phái thứ nhất cho rằng không có căn cứ xác thực không nên làm bừa, võ lâm thật vất vả mới yên tĩnh trở lại, không nên gây thêm sóng gió; còn bên thứ hai thì cho rằng sự tình đã rõ như ban ngày, tà giáo âm mưu xâm chiếm Trung Nguyên, còn cần chứng cứ gì nữa. Chính đạo hai mặt phân tranh, nên bọn hắn cho rằng thời cơ đã đến, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị võ lâm đột ngột phản kích, cho nên bây giờ nhân cơ hội này cần phải tiên hạ thủ vi cường.

Đương nhiên, phái thứ 2 thanh thế mạnh mẽ áp đảo phái thứ nhất. Ngoài ra, còn có một số bang phái nhỏ trung lập, ở một bên chờ thế cục rõ ràng.

Tống Khiêm đứng đầu phái thứ nhất. Nhưng đại bộ phận nhân sĩ Phong Vũ sơn trang đều cùng chủ kiến với phái thứ hai, bọn hắn cho rằng cái chết của lão trang chủ tuyệt đối không bình thường, không thể cứ như vậy mà bỏ qua. Bởi vì Tống Khiêm cùng mọi người bất đồng ý kiến, có người còn công khai phản đối Tống Khiêm ngồi trên ghế Minh chủ, cho rằng hắn đối với cái chết của phụ thân không quan tâm, là một kẻ nhất gan, sợ chết, kẻ như thế thì không có tư cách lãnh đạo võ lâm, cần phải chọn một người khác có tài năng lẫn đức hạnh khác.

Đương nhiên, những người ủng hộ Tống Khiêm cũng không ít, chẳng hạn như Vô Trần bảo, làm cho những người khác không thể thay đổi sự thật. Quả nhiên, ta chỉ mang phiền phức đến cho hắn, mà Âu Dương Sơ Tuyết, mới chính là người có thể ở thời khắc mấu chốt như vậy mà trợ giúp hắn.

Nghe nói Tống Khiêm trở về lần này là cùng Hồng Diệp thảo luận biện pháp xử lý, nếu cứ tiếp tục kéo dài tình trạng này, võ lâm nhất định sẽ đại loạn.

Chuyện này còn cần thảo luận cái gì, chỉ cần giao ta ra thì không phải mọi chuyện sẽ lắng xuống sao, dù sao ta cũng là nguyên nhân của mọi chuyện.

Ta thật sự sợ bọn họ thảo luận xong sẽ cho ra kết luận này, tuy rằng biết rõ đây là biện pháp tốt nhất, nhưng là ta nhất gan, ta vẫn còn muốn tiếp tục được ở bên cạnh hắn, cảm thụ sự ấm áp của hắn, vẫn có thể si ngốc mà nhìn hắn cười, cho dù chỉ thêm một giây cũng đáng trân quý.

Đêm dài tĩnh lặng, Tống Khiêm mang một thân mệt mỏi trở về phòng, hắn luôn luôn tự tin, mà giờ đây lại lộ ra vẻ lo lắng khó che giấu, ta nhìn hắn nói: “Nếu một ngày, người muốn vứt bỏ ta, xin hãy nói cho ta biết, ta cũng sẽ không oán không hận.”

Mặc dù ta tin tưởng hắn sẽ đem sự tình giải quyết tốt, nhưng nếu quả thật có một ngày, hắn muốn đẩy ta đi, thì chỉ cần hắn nói cho ta biết, ta sẽ vui vẻ mà bước đi. Chỉ cần vì hắn, muốn ta làm gì ta cũng nguyện

ý. Chỉ cần, hấn đừng lừa gạt ta.

Hấn vỗ mạnh lên đầu ta một cái, như muốn đem ta đánh tỉnh: “Người suy nghĩ miên man cái gì? Chúng ta đang tốt lành, sao ta phải vứt bỏ người? Ngủ đi.” Dem ta kéo vào lòng, hấn thả lỏng mà chìm vào giấc ngủ.

Lưu luyện nhìn người bên cạnh, chúng ta, còn có thể như thế này bao lâu, là cả đời, hay chỉ trong nháy mắt? Tình cảm của ta đây, liệu có được thế nhân chấp nhận. Tống Khiêm, người đối với ta, là nhất thời mê luyện, hay là tình cảm thật lòng? Tình yêu của người, có thể vì ta mà cùng cả thế giới này đối nghịch không? Nếu người có một chút ý nghĩ như vậy, cho dù là ý nghĩ thoáng qua thôi, ta cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Trong Thiên Diệp giáo, không khí càng ngày càng khẩn trương, Hồng Diệp nhìn ta mà thở dài ngày càng nhiều, Tống Khiêm cũng đối với ta qua loa cho có lệ, ta biết ngày ta rời đi hấn là sắp đến. Chỉ là không biết Tống Khiêm khi nào thì mở miệng nói với ta, hay vẫn để ta chính mình chủ động nói ra thì tốt hơn.

Chỉ là hấn không cho ta cơ hội này. Một ngày, tiểu Ngọc đi ra ngoài lấy đồ giúp ta bỗng hoảng loạn xông đến, lôi kéo ta nói: “Công tử, làm sao bây giờ? Rất nhiều người tới, bọn hấn nói phải bắt người giao cho người khác.”

Ta thật bình tĩnh, khi lo lắng biến thành sự thật, ngược lại ta không cảm thấy sợ hãi như ta nghĩ. Tống Khiêm, hấn làm như vậy, cũng đã là không còn biện pháp nào để giải quyết nữa. Ta mỉm cười trấn an tiểu Ngọc: “Không có việc gì, người sẽ không sao đâu, mà ta cũng không có việc gì đâu.”

Lời nói của ta có tác dụng, tiểu Ngọc đã trấn tĩnh lại, cùng ta ngồi chờ bọn hấn đến.

Cầm đầu chính là Tống Khiêm, Hồng Diệp theo sát phía sau hấn, ở đằng sau là những nhân vật tinh anh trong Thiên Diệp giáo, một màn này vừa quen thuộc, mà cũng vừa xa lạ.

Tống Khiêm vẻ mặt xin lỗi, Hồng Diệp cũng đồng dạng như thế. Tống Khiêm đi đến bên cạnh ta, nắm lấy tay ta: “Thật xin lỗi, ủy khuất người rồi.”

“Không có việc gì, người là người đứng đầu một giáo, người cũng là bất đắc dĩ thôi. Sau này hãy đối xử với bản thân tốt một chút, còn có, giúp ta chiếu cố tiểu Ngọc.” Lại nghĩ, trước khi đi lưu lại cho hấn một nụ cười cuối cùng, coi như là một thành công nho nhỏ.

“Ừ.” Hấn gật đầu, sắc mặt rất khó coi.

Tiểu Ngọc nhìn ta cùng Tống Khiêm rồi bật khóc.

Ta an ủi tiểu Ngọc: “Không sao, không cần lo lắng, Tống Khiêm sẽ nghĩ biện pháp cứu ta trở về.” Sẽ sao? Tự an ủi mình một chút cũng tốt mà.

“Bàn Nhược, ta nhất định sẽ nghĩ cách đem người an toàn trở về, tin tưởng ta. Các người đi trước, ta sẽ theo sau. Có ta ở đây, không ai có thể thương tổn người.” Hấn nói thật thành khẩn, hấn là sự thật đi.

“Ừ, ta tin tưởng người.” Chỉ cần ta vẫn còn chút hơi thở, ta nhất định sẽ chờ đến ngày ấy.

Người đứng phía sau đi lên trước, nhắc nhở hấn ta phải đi. Ngắc đầu lên, ta trao cho hấn một cái hôn nhẹ phớt, hy vọng sau này ta không còn ở bên cạnh hấn, hấn sẽ nghĩ tới ta một chút, đến lúc đó hấn hấn là có thể đến phòng giam gặp ta. Đi nhanh ra ngoài, Tống Khiêm nói vài câu với người áp giải ta, rồi đi theo phía sau.

Không quay đầu lại, vì ta sợ, ta sẽ luyến tiếc, luyến tiếc giấc mộng xinh đẹp này. Lúc ta đi đến cửa, Hồng Diệp hô: “Bàn Nhược, chúng ta nhất định sẽ cứu người trở về.”

Ta không trả lời, chỉ một mực đi tới trước, nhưng bọn hấn nhìn bóng lưng run rẩy của ta thì biết, kỳ thật, ta rất sợ hãi, sợ hãi từ nay về sau không còn cách nào có thể gặp lại. Ngày sau phát sinh chuyện gì, ai có thể đoán trước được.

Ngồi trên mã xa Tống Khiêm chuẩn bị cho ta, ta ngàn suy vạn nghĩ. Hấn thật sự sẽ bảo vệ cho ta sao? Hay vẫn như lần trước, đứng một bên thờ ơ mà nhìn. Ta thấy mọi người tràn ngập cứu hận, một lòng muốn đem ta băm thây vụn đoạn, vậy như thế nào có thể gặp được hấn đây?

Nghe tới một ngàn loại khả năng, nhưng ta không ngờ tới chính là, ta căn bản không có khả năng nhìn thấy những người đó.

47. Chương 47: Kỳ Ngộ

Xe ngựa cứ tiếp tục lăn bánh, còn ta thì lâm vào trầm tư, bỗng xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Ta mở cửa xe định ra ngoài hỏi xem có chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ thấy những người hộ tống ta đứng trước cửa xe, vẻ mặt lãnh khốc. Sự tình có điểm là lạ, ta ôn hòa hỏi: “Các vị huynh đệ, làm sao vậy? Là Bàn Nhược có điểm nào không đúng...” Lời còn chưa nói hết, ta đã bị một người thô lỗ kéo từ trên xe xuống, chặt vật ném xuống đất.

Lúc này đã không còn là vì ta đa tâm nữa: “Các người muốn làm gì? Giáo chủ các người hẳn đã dặn các người phải hộ tống ta đến nơi an toàn mà.”

“Ha ha.” Tên cầm đầu lộ ra nụ cười thương hại: “Nơi nào? Chỗ người phải đi chính là hoàng tuyền đấy.”

“Cái gì? Không phải Tổng Khiêm bảo các người đem ta đến Tổng gia sao? Sao các người có thể tự tiện quyết định như thế.” Ta cảm thấy vô cùng tức giận.

“Bàn công tử, đúng là giáo chủ muốn chúng ta tiễn người về Tây Thiên, người biết quá nhiều bí mật của giáo chúng ta, ai biết lúc người bị nghiêm hình tra tấn có lộ ra chút gì không? Không bằng trực tiếp giết người là tốt nhất.”

Bí mật, ta biết bí mật gì của hắn, chẳng qua chỉ xem hắn giải quyết vài chuyện hằng ngày trong giáo, một chút suy nghĩ tà ác cũng không có. Nguyên lai, Tổng Khiêm vẫn luôn đề phòng ta. Đúng vậy a, đây mới là Tổng Khiêm mà ta biết, những ngày vừa qua, bất quá chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi. “Ha ha.”

Ta ngửa đầu cười lớn, Bàn Nhược ơi Bàn Nhược, sao người lại ngu ngốc mà đi tin tưởng hắn như vậy? Hắn có thể vứt bỏ người một lần, thì ắt sẽ có lần thứ hai.

Nghe thấy tiếng cười của ta, bọn hắn cho rằng ta đã điên rồi. Một tên thuận tay nâng cầm ta lên, tỉ mỉ quan sát: “Thật không rõ vì sao giáo chủ lại có hứng thú với người? Trong giáo nhiều mỹ nữ như vậy, người nào cũng như hoa mẫu đơn kiều diễm xinh đẹp, một tên nam nhân như người thì có gì hay chứ?”

“Người không biết à? Là hắn chủ động dâng mình lên tới cửa, giáo chủ cũng chỉ là thưởng thức một chút thôi.” Trong mắt hắn hiện rõ sự khinh thường chán ghét. Những người khác cũng phối hợp cười to.

Nhìn bọn hắn, ta một chút khí lực phản kháng cũng không có. Đúng vậy, chính là ta không biết xấu hổ mà tự dâng mình lên tới cửa, hắn cũng chỉ là có chút tò mò mà thôi, nói cho cùng, nữ nhân mới chính là khẩu vị của hắn. Có lẽ, đối với hắn, ta cũng như một món đồ chơi để vui đùa, cứ luôn một mực muốn theo hắn, cho nên hắn mới hết lần này đến lần khác đùa giỡn ta. Bây giờ nói là vì đại cục mà suy nghĩ, thực ra cũng chỉ là bỏ đi một thứ đồ chơi mà thôi. Chắc giờ hắn đang đi tìm niềm vui mới đây.

Giấy ra khỏi ràng buộc, ta lấy những thỏi bạc luôn mang trong người ra. Nó vốn không phải thuộc về ta. Chỉ là ta vẫn luôn coi trọng nó, nhưng mà...

Đem những thỏi bạc đưa cho người đứng gần ta nhất, “Giúp ta đem những thứ này cho Tổng Khiêm, đây là tâm nguyện cuối cùng của ta.” Tự dừng ta lại cảm nhận được cảm giác của Bàn Ly trước lúc lâm chung, kỳ thật, nàng vẫn may mắn hơn ta.

“Hảo, coi như người là vì “Thiên Diệp giáo” mà hy sinh, ta sẽ chuyển cho giáo chủ giúp người.”

“Cám ơn người, các người có thể ra tay rồi.” Nhắm mắt lại, ta ngửa cổ lên chờ đợi. Kiếp sau, ta nhất định phải đợi người tới yêu ta.

“Choang” một tiếng, không phải tiếng bảo kiếm rời vỏ, mà là tiếng hai thanh kiếm va chạm vào nhau. Mở mắt ra, ta thấy một người hoàn toàn xa lạ đứng trước mặt ta, cùng đệ tử “Thiên Diệp giáo” giằng co.

Nhân sinh của ta quả thật là kỳ lạ, đã chết nhiều lần như vậy nhưng chưa lần nào thành công trông thấy Thượng Đế.

Người đứng đầu đám đệ tử quát hỏi: “Người là ai?”

“Là ai không quan trọng, cái quan trọng là... các người không thể ức hiếp một người tay không tấc sắt, các người không phải là người chính đạo sao?” Giọng nói của hắn rất kì quái, không giống như người ở đây, quần áo cùng thân hình cũng khác, bởi hắn so với nam tử bình thường thì cường tráng hơn.

“Chúng ta chỉ làm chuyện của mình, thỉnh huynh đài không nên xen vào việc của người khác, nếu không chó trách chúng ta không khách khí.” Một người uy hiếp nói. Những người khác cũng rút binh khí ra, để hắn thấy khó mà rút lui.

“Là vậy sao?” Nam tử cười to, “Ta thích quản chuyện này đây, các người thích gì?” Dem hai ngón tay vào miệng huýt một tràng sáo vang dội, trong khoảnh khắc, từ bốn phía bay đến rất nhiều người, bao vây xung quanh chúng ta. Hắn khiêu khích mà nhìn đệ tử Thiên Diệp giáo.

Xem tình hình này, yếu sao địch lại mạnh, bọn họ đánh không lại. Mấy người nhìn nhau vài lần, rồi nói: “Chúng ta đi.” Sau đó lập tức thu hồi binh khí và bỏ chạy.

“Này, các người đi cái gì, ta muốn cùng người Trung Nguyên các người thử một chút thôi mà, vì cái gì các người không cho ta cơ hội chứ, thật không thú vị chút nào.” Người này thoát nhìn như một kẻ say mê võ thuật. “Trung Nguyên các người thật không có nghĩa khí.” Hắn bổ sung thêm.

Trút xong bực tức, hắn mới quay sang quan tâm ta: “Tiểu huynh đệ, người không sao chứ?” Còn vỗ vỗ mấy cái lên vai ta.

“Kỳ thật người không cần phải cứu ta, ta đã không còn gì lưu luyến thế gian này rồi.” Ta bi thương nói ra tâm tình của mình lúc này.

“Không thể nói như vậy, người còn sống tức là còn hy vọng.” Hắn cười sang sảng an ủi ta.

“Hy vọng càng lớn, thì khi thất vọng càng làm người ta đau khổ thêm thôi.” Ta bình tĩnh nói tiếp.

“Người... Ta...” Hắn hiển nhiên không thể tìm được từ ngữ để phản bác lại.

Lúc này, đám người vây quanh chúng ta đã tạo thành một lối đi, một nam nhân xiêm y hoa lệ, khí độ phi phàm đi tới: “Tuyệt vọng lúc này, lúc sau tất có hy vọng mới.” Cử chỉ của hắn tao nhã, cùng đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao nhìn ta.

Ta làm sao có thể nói cho hắn biết, Tống Khiêm chính là tất cả hy vọng của ta?

Đám người vây xung quanh ồn ào hành lễ: “Vương tử, sao người lại chạy tới đây.”

“Ta chỉ muốn đến giúp vui thôi, các người thật nhàm chán.” Nụ cười của hắn thật âm áp. Nguyên lai hắn là vương tử, ta đây có tính là gặp quý nhân không nhỉ?

Vương tử nhìn ta, rồi nói: “Công tử xưng hô thế nào đây?” Khiêm tốn hữu lễ, ôn nhuận như ngọc, ở trên người hắn ta bỗng nhìn thấy hình bóng Tống Khiêm, khiến ta không tự chủ được mà muốn tiếp cận hắn.

“Tại hạ tên Bàn Nhược.”

“Xin chào, tại hạ Ngô Tự, là vương tử của Chu Thần quốc.” Người này không hề cậy oai là một vương tử, thật dễ gần.

“Vương tử, hân hạnh. Đa tạ các người đã cứu ta.”

“Công tử đã đắc tội với đám người kia sao?” Hắn hỏi.

“Cứ xem là vậy đi.”

“Vậy sau này công tử tính làm sao?”

“Không biết, sống ngày nào biết ngày đó, sống hay chết, liệu có quan hệ gì?”

“Nhưng người quan tâm người sẽ đau lòng đó.” Hắn nói.

“Ha ha, thiên hạ to lớn vậy, ai có thể quan tâm ta?” Ta sống thật đáng thương. À không, tiểu Ngọc hân là sẽ quan tâm ta, nàng là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng và duy nhất lo lắng cho ta.

Hắn thương hại nói: “Không bằng người theo ta về Chu Thần quốc đi, người Chu Thần quốc rất nhiệt tình, sẽ không hại người, người sẽ thích nơi đó cho mà xem.”

“Không cần đâu, cảm ơn người.” Ta không cần người khác thương hại.

“Đi thôi, người cần gì ở lại nơi thương tâm này, người ở lại đây có thể nguy hiểm đến tính mạng, sao không ném đi phiền phức, bỏ đi những chuyện khiến người đau lòng, ở một nơi mới mẻ bắt đầu lại từ đầu, người sẽ phát hiện kỳ thật thế giới này rất tốt, không giống với suy nghĩ của người.” Hắn nghiêm túc yêu cầu muốn thuyết phục ta, chứ không giống những lời khách sáo.

Đã sớm nghe nói người Chu Thần quốc rất tốt bụng, vui vẻ hiếu khách, thì ra đúng là sự thật.

Hắn nói rất đúng, thế giới rộng lớn như vậy, nhiều người như vậy, ta vì sao phải vì một Tống Khiêm mà đau khổ phiền muộn chứ. Ta nên buông tay thôi, chúc phúc hắn, mong hắn dành được những thứ hắn muốn.

“Được, ta sẽ đi với người tới Chu Thần quốc, hy vọng vương tử sẽ không cảm thấy ta phiền phức.”

“Sẽ không, sẽ không, vậy chúng ta đi thôi.” Hắn cao hứng kéo ta đi lên phía trước.

Chu Thần quốc. Ta ngoảnh lại nhìn Thiên Diệp giáo lần cuối, Tống Khiêm, vĩnh biệt, từ nay về sau, chúng ta hai đường, cá quay về nước, cùng bờ không quan hệ nữa.

48. Chương 48: Gần Nhau Trong Gang Tắc Mà Biển Trời Cách Mặt

Khi ta thực sự bước trên Chu Thần quốc, ta mới tin, ta đã thực sự rời bỏ Đại Nghĩa quốc, thực sự đã rời khỏi Tống Khiêm. Duyên phận thật là một cái gì đó rất kỳ diệu, người vĩnh viễn sẽ không biết được sau này người sẽ gặp ai, sẽ có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, ta cùng Ngô Tự đang đi qua một trấn nhỏ sát vùng biên giới, nhìn thấy người chung quanh kẻ đến người đi, thật là náo nhiệt. Mọi người ở đây đa phần là dân Đại Nghĩa, cũng có dân Chu Thần quốc, nhưng thân nhau như một nhà, là hai quốc gia mà người còn như vậy, vì cái gì vô lâm nhân sĩ bọn hắn lại tranh nhau đến đầu rơi máu chảy?

Ta đi theo Ngô Tự đến bây giờ cũng đã gần nửa tháng, lúc trước không chú ý đi theo hắn, không hoài nghi trong lời nói của hắn có chút nào giả dối, không suy nghĩ hắn có mục đích gì. Đại khái là ta cảm thấy hắn có chút thân thiết. Nhìn thấy hắn, tựa như ta nhìn thấy Tống Khiêm, nhưng là hắn cùng Tống Khiêm bất đồng, hắn không giống Tống Khiêm hai mặt cùng lạnh khốc. Người luôn khiêm khuyết một phần tình cảm như ta, một khi mất đi, sẽ muốn có một phần khác đến bù đắp lại.

Ngô Tự giống như ca ca chiều cổ ta, cho ta sự ấm áp của hắn.

Dọc theo đường đi, hắn nói rất nhiều chuyện về hắn. Hắn là thái tử của Chu Thần quốc, tương lai sẽ thừa kế ngôi vị, dưới còn có ba đệ đệ, vốn là bốn người, nhưng một người mất tích từ nhỏ, có lẽ đã không còn trên nhân thế nữa, hắn còn có hai muội muội nữa. Bọn hắn mấy huynh đệ tình cảm rất tốt, chưa từng vì vương vị mà hãm hại lẫn nhau. Hắn lần này tới Đại Nghĩa quốc là muốn cùng hoàng đế Đại Nghĩa quốc thương thảo hiệp ước hai nước vĩnh viễn giao hảo, bọn hắn không thích chiến tranh. Vua của bọn hắn chỉ hy vọng quốc thái dân an.

Trừ lần đó ra, hắn còn dạy ta một ít câu nói đơn giản của Chu Thần quốc, “Xin chào”, “Quen biết người là vinh quang và may mắn của ta” linh tinh...

Chỉ là ta thực ngốc, có vài câu mà vẫn học không được. Hắn vẫn như trước mỉm cười nói với ta là không có việc gì, sau khi tới Chu Thần quốc, nghe nhiều là có thể lặp lại được.

Dọc theo đường đi, tin tức về Tống Khiêm như trước đưa tới không ít, ta nghĩ ta là mối hận trong lòng hắn, không thấy ta, người trong chính đạo rất phần nộ, mang người đánh lên núi Thiên Diệp, cả hai bên đều thương vong nghiêm trọng. Cuối cùng, phần thắng cũng nghiêng về Tống Khiêm cùng ma giáo, khiến mọi người phủ phục dưới chân hắn. Thân phận của hắn bây giờ như hào quang lấp lánh.

Rốt cuộc hắn cũng chân chính thống trị võ lâm, không cần phải mang mặt nạ làm người nữa.

Khi hắn mới thắng lợi, mọi người cũng tụ tập nhau bàn luận, cho rằng hắn giống như yêu ma tồn tại. Một bên phát triển tà giáo, một bên làm võ lâm minh chủ, lòng dạ sâu bao nhiêu, thủ đoạn có bao nhiêu hiểm ác.

Ai cũng trách hắn, nhưng lại sợ hãi hắn, sợ rằng tai họa bỗng dưng ập đến, nên mỗi lần nhắc đến hắn đều rất cẩn thận, tuy vậy vẫn rất muốn cùng người khác chia sẻ suy nghĩ của mình. Thật mâu thuẫn.

Sau đó, hắn đã tiêu diệt vài tên đứng đầu, ngụ ý, thuận hắn thì sẽ không gặp chuyện gì nguy hiểm, mọi người cũng yên lòng một chút, nhưng lại âm thầm oán trách hắn càng nặng.

Vô Trần bảo chủ Âu Dương Hùng nhìn thấy thế cục rõ ràng, chỉ có thể trách chính mình có mắt không trông, lúc trước như thế nào có thể tìm một người con rể như vậy. Lập tức mang theo bảo kiếm cùng phụ nhân mình vì dân trừ hại, lại bị Âu Dương Sơ Tuyết ngăn cản. Nàng lấy cái chết để bức bách, nói nếu phụ thân cùng mẫu thân mà đi sẽ lập tức tự vẫn. Âu Dương Hùng nhìn nữ bảo bối, không nỡ bỏ xuống, chỉ đành quảng kiếm trở về nhà.

Theo lời Âu Dương Sơ Tuyết nói, vì sợ cha mẹ gặp nguy hiểm mà ngăn cản họ đi tìm Tống Khiêm, thế nhưng nàng lại một mình rời nhà, đến nhờ cậy Tống Khiêm, cho hắn thấy tình cảm của nàng dành cho hắn vẫn sâu đậm thấm thiết.

“Thế gian có nữ tử si tình như vậy, bây giờ cũng thực khó tìm, tiếc rằng nàng đã si tình lầm đối tượng.” Một người qua đường cảm thán.

Tất cả mọi người đều chờ lúc Âu Dương Sơ Tuyết bị đuổi ra, hoặc là có một kết cục thê thảm nào đó. Lại thật không ngờ, không lâu sau, Tống Khiêm bố cáo thiên hạ, sau khi tròn đạo hiếu ba năm, sẽ đứng hạn rước nàng về làm thê tử. Nghe được tin này, mọi người lại xôn xao một trận, không biết nên vì nàng mà cảm thấy may mắn hay là bi thương.

Bởi vì truyện này quá mức bí ẩn, đã bị rất nhiều văn nhân thi sĩ viết thành các loại tiểu thuyết lưu truyền trong nhà ngoài phố. Nữ nhân khắp thiên hạ đều vì chuyện tình yêu oanh liệt này hấp dẫn, chờ mong một ngày sẽ có một người kiêu hùng xuất hiện, khiến cho cuộc sống của các nàng không còn nhàm chán vô vị.

Những chuyện bí ẩn về Tống Khiêm không chỉ dừng lại ở đó, khi biết được nhi tử của mình mới là giáo chủ của Thiên Diệp giáo, Tống phu nhân tức giận đến phát run, trách cứ hắn gián tiếp dẫn đến cái chết của phụ thân hắn. Tống Khiêm ở trước mặt mọi người tự chặt đứt một ngón tay cầu xin mẫu thân tha thứ, sau đó đem nàng về tổng bộ của Thiên Diệp giáo để chăm sóc.

Bây giờ, thái độ của mọi người đối với Tống Khiêm đã chia thành hai cực, có người tán dương hắn có khí khái của nam tử hán, dám nghĩ dám làm, người làm đại sự là phải như vậy. Nhưng cũng có người oán hận hắn, trách hắn làm người không có nhân tính.

Mặc kệ như thế nào, Tống Khiêm bây giờ đã đạt được những thứ hắn muốn, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, thiên hạ này đã không còn ai có thể là đối thủ của hắn. Hắn có phải cũng nên cảm tạ ta không nhỉ, là vì có ta, hắn mới được như bây giờ, bằng không thì hắn và những người đó còn phải tính kế lâu dài.

Bàn Nhược tên này, chưa bao giờ xuất hiện trong miệng người khác, giống như chưa từng tồn tại qua.

Đúng vậy a, ta với hắn, là cái gì cũng không phải, ai còn nhớ được đã từng có một Bàn Nhược, một Bàn Nhược từng yêu Tống Khiêm sâu sắc.

Mỗi khi người khác nói về Tống Khiêm, ta lại nhin không được mà dừng chân lắng nghe, xem ra ta cũng không quản được chính mình, còn muốn biết tin tức của người kia.

Sau vài lần như vậy, Ngô Tự cũng hồ nghi nhìn ta: “Bàn Nhược, người biết Tống Khiêm đó sao?”

Ta tận lực làm ra vẻ không quan tâm: “Làm sao có thể chứ, hấn lợi hại như vậy, ta chỉ là một người bình thường, làm sao quen biết với hấn được.”

“Vậy tại sao ngươi lại thích nghe người khác nói chuyện về hấn thế?”

Ta cười nói: “Tò mò mà, ngươi không biết hấn rất lợi hại sao?”

“Hấn rất lợi hại, nếu quốc gia của ta có người như vậy, ta nhất định bắt hấn vào triều làm quan.” Suy nghĩ của đế vương cùng người bình thường quả thật không giống nhau chút nào.

“Ngươi không sợ hấn âm mưu cướp ngôi sao?” Hấn là người như vậy, nếu sinh ra ở gia đình đế vương, làm sao tránh khỏi không vì vương vị mà tranh đoạt chứ.

“Cũng đúng, người như vậy rất khó khống chế, giang hồ vẫn thích hợp với hấn hơn.” Ngô Tự cười nói.

Lại nửa tháng trôi qua, ta đã không còn nghe thấy tin tức gì về Tống Khiêm nữa, mọi người đàm chuyện đều là chuyện nước chuyện nhà. Chu Thần quốc là một quốc gia giàu có và đông đúc, mọi người an cư lạc nghiệp, giống như không có gì phiền não, trên mặt lúc nào cũng nở một nụ cười tươi chân thành.

Dọc đường đi, phố xá ngày càng phồn hoa, người người qua lại, ta biết, đã sắp đến hoàng cung của Chu Thần quốc.

Kì thật ta có chút lo lắng, tương lai sau này, ta là một người không rõ lai lịch, đi đến nơi đó, liệu chuyện gì đang chờ ta. Dù sao, ta cũng chưa quen cuộc sống nơi này.

Ngô Tự đánh vỡ nghi ngờ của ta: “Bàn Nhược, không có chuyện gì đâu, mọi người sẽ nhìn nhận ngươi. Lần đầu gặp ngươi, ta đã có cảm giác rất thân thiết, giống như trước kia chúng ta đã từng quen biết vậy. Ta tin tưởng trực giác của mình, ngươi là một người thiện lương. Bi thương trong mắt ngươi khiến ta không thể không tới gần ngươi, muốn ngươi không còn chuyện gì phiền muộn nữa.” Lời nói của hấn thật có sức mạnh ổn định lòng người.

Kỳ thật ta không tốt như vậy đâu, ở trước mặt hấn, ta hy vọng mình là một người không có tạp niệm, không vì mục đích của mình mà không quan tâm cảm nhận của người khác, hy vọng bản thân là một người tốt thật sự.

Vô Khôi cũng nói với ta: “Tiểu huynh đệ, ngươi là ta cứu về, ai dám khi dễ ngươi, chính là khi dễ ta đây.” Vô Khôi là đại hán ngày đó đã cứu ta, hấn là tâm phúc của Ngô Tự, Ngô Tự vô cùng tin tưởng hấn.

Ta nước mắt lưng tròng, cảm ơn các người, khiến ta một lần nữa cảm thấy ấm áp. Chu Thần quốc, Bàn Nhược ta như thế nào mới lại là chính mình.

49. Chương 49: Gia Đình Quốc Vương

Đi theo Ngô Tự đến hoàng cung Chu Thần quốc, nhìn chăm chú vào kiến trúc hoa lệ, ta có cảm giác như mình đang nằm mơ, mới một ngày trước ta còn ở Đại Nghĩa quốc, bên cạnh người kia, mà giờ đây lại là một cuộc sống hoàn toàn khác hẳn.

Phong cách kiến trúc của Chu Thần quốc hoàn toàn khác biệt với Đại Nghĩa quốc, Đại Nghĩa quốc chú ý bố cục đối xứng, điêu khắc tỉ mỉ, còn Chu Thần quốc thì hoàn toàn phóng khoáng, không hề có một bố cục nào nhất định, tràn đầy tự do, cùng hơi thở của sự sống. Chắc là do phong tục của người dân hai nước khác nhau.

Đến Chu Thần quốc lâu như vậy, nhưng ta vẫn không thể quen được với phong tục ở nơi đây, không phải ở đây không tốt, chỉ là thói quen quả thực là một chuyện đáng sợ. Ta sớm đã quen đem người kia khắc ở trong lòng, đã sớm quen một mình yên tĩnh, một mình ngồi suy ngẫm, đã sớm quen với việc đêm khuya trong giấc mơ luôn có người gọi ta. Không lẽ ta phải phải chờ thêm 11 năm nữa, mới có thể chân chính bắt đầu một cuộc sống mới?

Đang đắm chìm giữa những suy nghĩ của mình, bỗng Ngô Tự nhắc nhở, ta mới biết mình đã đến trung tâm hoàng cung, thư phòng của quốc vương. Nói là thư phòng, kỳ thật chỉ là một tòa nhà có đại điện và sảnh điện ở hai bên. Bài trí xa hoa, tràn ngập hơi thở vương dã, hết thảy đều thể hiện chủ nhân nơi đây không giống người bình thường.

Thời điểm chúng ta đến, cửa phòng mở ra, đã có vài người đứng ở bên trong, gương mặt đều tương tự như Ngô Tự, chắc là huynh đệ của hắn. Trên đài là một vị nam nhân khoảng năm mươi tuổi cùng một vị phụ nhân khoan thai, xinh đẹp hoa lệ. Nam nhân ngồi chính giữa, khí phách hiển lộ rõ ràng, vị phụ nhân ngồi ở bên phải, mỉm cười hiền hòa mà nhìn. Bọn họ thỉnh thoảng lại quay sang nhau mỉm cười, thoạt nhìn vô cùng tình cảm.

Ngô Tự đi phía trước ta, huynh đệ của hắn thấy hắn trở về, liền bước lên nghênh đón, hỏi han ân cần, nhìn thấy ta bên cạnh, cũng chào hỏi khách sáo, còn bảo hoàng huynh mau giới thiệu.

Ngô Tự nói rất đúng, nghe nhiều thì có thể biết, đi qua biên giới Chu Thần quốc lâu như vậy, ta đã có thể nghe hiểu lời bọn họ nói, chỉ là bọn họ nói không nhiều.

Ngô Tự cùng mấy huynh đệ chào hỏi qua loa rồi đi đến hai vị ở chính điện, chấp tay hành lễ, khom lưng 45 độ: “Phụ vương, mẫu hậu, con đã về.”

Ta cũng học Ngô Tự hành lễ, ở Chu Thần quốc không yêu cầu trước mặt quốc vương phải quỳ xuống hành lễ. Có lẽ bọn họ không chú ý đến ta, toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn lên người Ngô Tự.

“Tốt, tốt, tốt.” Người được Ngô Tự gọi là phụ vương cười ha ha, nói liên tục ba từ tốt, vui mừng mà nhìn Ngô Tự: “Con ta lại trưởng thành thêm một bậc nữa rồi.”

Bên cạnh hắn, Vương Hậu cũng là trăm mối cảm xúc lẫn lộn, nước mắt sắp tràn mi: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Cha mẹ trong thiên hạ quả nhiên đều thương con!

Báo qua bình an, quốc vương hỏi: “Việc lần này thuận lợi chứ?”

“Vô cùng thuận lợi, hoàng đế Đại Nghĩa đã ký hiệp ước liên minh, muốn cùng chúng ta vĩnh viễn hòa bình.” Ngô Tự lấy từ trong người ra một hộp gấm, rồi giao cho tùy thân bên cạnh.

Xem qua nội dung bên trong hộp gấm, Chu Thần quốc vương cười càng thêm thoải mái: “Hảo, phụ vương biết con luôn làm việc cẩn trọng, ổn thỏa. Đúng rồi, người bên cạnh con là ai thế?” Lúc này, quốc vương mới chú ý đến ta.

Ngô Tự kéo ta đến gần hắn hơn, nhiệt tình giới thiệu: “Phụ vương, mẫu hậu, người này gọi là Bàn Nhược, là người Đại Nghĩa,. Trên đường trở về, thấy có người muốn dồn hắn vào chỗ chết, làm người Chu Thần quốc, thấy người gặp nguy hiểm nên ra tay cứu giúp, vì thế con cứu hắn, hơn nữa còn mời tới đây làm khách. Phụ vương mẫu hậu không trách con quá mức khinh suất chứ?”

Ta lại hành lễ: “Bàn Nhược ra mắt quốc vương, vương hậu.” Ta dùng tiếng Đại Nghĩa nói, chắc bọn họ có thể nghe hiểu đi.

“Ha ha, thật là một hài tử lễ phép. Tự nhi, con làm vậy mới chính là phong thái của nam tử Chu Thần ta, phụ vương khích lệ còn không kịp, như thế nào lại trách cứ con.”

Vương hậu cũng nói: “Bộ dạng mi thanh mục tú, chắc cũng là người bất phàm.”

Ta xấu hổ trả lời: “Tại hạ cũng chỉ là một thường dân mà thôi, may mắn gặp được đại vương tử mới có thể sống sót tới ngày hôm nay.”

“Thấy việc nghĩa phải hăng hái làm mới có thể trở thành nam tử hán chân chính của Chu Thần quốc, Bàn Nhược người không cần phải khách khí.” Ngô Tự khiêm tốn nói.

Ngô Tự lần lượt giới thiệu ba đệ đệ của hắn cho ta. Nhị đệ Ngô Dạ, thoạt nhìn vô cùng thông minh lanh lợi, tam đệ Ngô Phi, là người chuyên đi gây chuyện, tứ đệ Vô Ưu còn nhỏ, mới mười hai mười ba tuổi, còn hôn nhiệm khờ dại, Hắn còn có hai muội muội, nhưng hiện tại đã xuất cung ra ngoài chơi.

Trong khoảng thời gian này, quốc vương cứ nhìn ta chăm chăm, giống như muốn từ trên mặt ta nhìn ra cái gì, chẳng lẽ hẳn đối với ta có điều gì hoài nghi? Ngô Tự cũng khó hiểu nhìn phụ vương, còn nháy mắt ngầm hỏi phụ vương hẳn.

Quốc vương nhìn ta hỏi: “Người trước kia đã tới Chu Thần quốc chưa?”

Ta lắc đầu: “Tại hạ chưa từng đến, trước kia tại hạ luôn sống ở Đại Nghĩa, lần này là lần đầu tiên rời đi.”

“Kỳ quái, vì sao bỗng vương lại thấy người rất quen, giống như đã từng gặp qua. Vương Hậu, nàng thấy sao?” Hắc quay đầu lại hỏi Vương Hậu.

Vương Hậu cẩn thận quan sát ta một phen: “Nghe Vương thượng nói vậy, thần thiếp cũng cảm giác như thế.”

“Ha ha,” Ta cười, “Chắc là tại hạ có khuôn mặt quá mức bình thường đó mà...” Kiếp trước kỳ thánht cũng có nhiều người nói ta có bộ dáng giống người nào đó hẳn biết.

“Có thể là vậy,” Vương Hậu cũng cười, “Các con đi đường lâu như vậy, cũng mệt mỏi rồi, lui xuống dưới nghỉ ngơi đi, có chuyện gì vài ngày sau hẳn nói.”

“Nhi thần cáo lui.” Ngô Tự kéo ta đi ra đại điện. Ba đệ đệ của hẳn cũng quần quýt lấy ca ca, muốn nghe hẳn kể những chuyện thú vị trên đường, nhưng lại bị Ngô Tự mắng: “Ngày còn dài mà, huynh cũng không rời đi nữa, để huynh nghỉ ngơi đã rồi kể sau.”

Bọn hẳn thấy ca ca nói cũng có lý, cho nên đều hồi cung, tứ đệ Vô Ưu trước khi đi còn tặng cho ca ca một cái mặt quỷ, quả nhiên là hài tử vô ưu vô lo.

Trên đường trở về, Ngô Tự mang theo xin lỗi nói với ta: “Thực xin lỗi, ta quên bảo bọn họ chuẩn bị chỗ ở cho ngươi, mấy ngày nay ủy khuất ngươi ở Thiên điện cung thái tử, vài ngày nữa sẽ an bài cho ngươi một chỗ ở khác.”

Ta vội nói: “Không cần làm phiền, ta ở Thiên điện cũng được.”

“Như vậy sao được? Ngươi là khách quý của ta, không thể như thế được.” Đạo đãi khách của Chu Thần quốc khiến người ta được sung ái mà lo sợ, ta cũng chỉ là một người bình thường thôi mà.

Thái tử cung Thiên điện, so với những cung khác thoải mái hơn nhiều, nghĩ tới Bàn Nhược ta sống trên đời mấy mươi năm, thậm chí còn may mắn đến hoàng cung, nhiều người phải tu mấy kiếp cũng không có phúc như thế, trời cao ưu ái ta cũng không ít, cướp đi tình yêu của ta, lại dùng cách này để đền bù cho ta.

Chỉ là, nếu có thể dùng lời nói để trao đổi, ta nguyện dùng mấy đời an nhàn để đổi lấy một đoạn tình cảm hạnh phúc bình thường.

50. Chương 50: Nhận Nhi Tử!

Người Chu Thần quốc quả thật là nhiệt tình không thể tưởng tượng nổi, ta chỉ là một thường dân nhỏ bé, thế mà bọn họ lại mở một buổi tiệc trong hậu hoa viên xinh đẹp để tiếp đón ta, cái này thật sự là có điểm kinh người nha. Trên thực tế, bọn họ còn muốn mời các quan viên đại thần cơ, nhưng ta khuyên can mãi, bọn họ mới bỏ qua chủ ý này, mà đồng ý mở một buổi tiệc nho nhỏ chỉ có bọn họ và ta.

Ta rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy hai nhi nữ của quốc vương, là một đôi song sinh, tướng mạo hoàn toàn không phân biệt được, may mà tính cách và trang phục là khác nhau. Tỷ tỷ là Ngô Ưu, rất hoạt bát, muội muội là Ngô Thương, xem ra nho nhã điềm đạm hơn tỷ tỷ một chút, cả hai đều đã mười bốn tuổi, trông thật xinh đẹp, cười rộ lên cũng rất ngọt ngào, không kiêu căng, phách lối, tự cao tự đại, mà đối xử với người khác rất ân cần.

Từ cách đặt tên cho con gái cũng thấy được, quốc vương không kỳ vọng nữ nhi xuất chúng hơn người, mà chỉ hy vọng các nàng có thể sống vui vẻ hạnh phúc. Trên thực tế, hai nữ nhi của quốc vương vô luận là diện mạo hay cách đối nhân xử thế đều không chỗ nào không tốt, cả trăm người may ra mới chọn được một.

Trong buổi yến hội, mấy huynh đệ tỷ muội bọn họ đều chuẩn bị tiết mục biểu diễn, Vương Hậu cười nói: “Một nhà chúng ta đã lâu không được đông đủ như vậy, lần này tất cả đều là nhờ công tử.”

Ta gật đầu cười cười, rõ ràng là chính ta đã đem đến phiền phức cho bọn họ, thế mà giờ lại trở thành người làm bọn họ được đông đủ ở bên nhau mà vui chơi.

Ngô Tự biểu diễn một khúc vũ, tất cả đều là nam tử, ở giữa sân khấu dựng lên một cái trống lớn, một thanh niên đứng ở trước mặt vừa đánh trống vừa nhảy, xung quanh là những người đánh trống nhỏ, từng tiếng phát ra đầy phấn chấn, xé gió mà in tạc vào lòng người. Nam tử với những động tác mạnh mẽ kết với tiếng trống, càng làm cho người ta khó quên. Đây mới thực sự là vũ điệu của nam nhân.

Kế tiếp là màn múa kiếm của Ngô Dạ, mây bay nước chảy, nhẹ nhàng mà sinh động. Ngô Phi thì làm thơ, ý cảnh sâu xa đầy quyến rũ. Ngô Ưu mang lên một quyển , văn tự nhiều mà thâm sâu nan giải, chủ yếu nói về cách làm một bậc quân vương, phải làm như thế nào khiến con dân mình an cư lạc nghiệp, ý chính là “Dân làm quý, quân làm nhẹ, xã tắc thứ hai”. Sau khi nói xong, ai ai cũng vỗ tay khen ngợi, Ngô Ưu thấy vậy liền hướng phụ vương mẫu hậu đòi thưởng, yêu cầu cho nàng một ngày nghỉ, không phải học tập như thế nào thống trị một phương.

Vương Hậu sủng nịnh lắc đầu: “Đứa nhỏ này, cả ngày chỉ biết vui đùa.” Tuy nói vậy nhưng Vương Hậu vẫn đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng.

Các ca ca đều cười nàng thích nhàn hạ, còn nàng thì nhí nhảnh tặng cho mỗi người một cái mặt quỷ, khiến mọi người thoải mái cười to.

Đôi tỷ muội song thai còn biểu diễn một khúc vũ, hai người phối hợp không chê vào đâu được, xinh đẹp phảng phất như tiên tử trên trời.

Cuối cùng đến phiên ta trình bày một khúc ca kém cỏi vụng về, vẫn là khúc , nhưng so sánh với lần đầu thì lưu loát trôi chảy hơn. Bọn họ đều hỏi ta có phải đây là một bài ca dao của Đại Nghĩa quốc hay không, nghe rất êm tai.

Ta từ chối cho ý kiến, ngày ấy hát ở “Thiên Diệp giáo” xong, rất nhiều người tìm ta học tập, dần dà truyền ra ngoài. Không biết Tổng Khiêm thời điểm nghe lại bài ca này, có nhớ đến ta? Hẳn có hiểu được tâm tình của ta khi hát bài hát này hay không?

Ôi, sao ta lại có thể đứng giữa bầu không khí vui vẻ này mà nhớ đến hắn kia chứ?

Tận lực ngăn chặn những bi thương trào dâng từ đáy lòng, ta liền hòa vào cùng bọn họ nói cười.

Mà nói tới nói lui, ta cùng Vương Hậu có năm phần tương tự, người không biết nội tình thế nào cũng cho rằng ta chính là con của nàng, mà ta cùng quốc vương cũng có ba phần giống nhau.

Ta cười nói: “Chắc đó chính là duyên phận, nói không chừng là trời cao cho chúng ta có mối nhân duyên nào đó.” Trời cao biển rộng bao la, giữa mệnh mông vô định này, con người cũng đều là một đôi mắt, một cái mũi, hai cái lỗ tai, một miệng, cho dù có giống nhau cũng không đủ để xác định là chung huyết thống được.

Bọn họ lại nói đến vấn đề đi sứ Đại Nghĩa quốc của Ngô Tự, trước là về con người nhà cửa, Ngô Tự cũng không cố kỵ, đặc ý nói cho mọi người biết có một vị công chúa của Đại Nghĩa quốc lúc hắn gần đi đã trộm đưa cho hắn một tình thư, bày tỏ lòng mến mộ với hắn, vị công chúa kia cũng xinh đẹp động lòng người, chỉ là sau này vô duyên gặp được. Nhìn dáng vẻ của hắn thật là tiếc hận.

Mọi người nghe vậy đều hướng hắn đề nghị, nếu hắn cảm thấy vị công chúa kia không tệ, vậy sao không hướng Hoàng đế Đại Nghĩa cầu hôn nàng, dù sao hai nước cũng đã ký minh ước, kết hôn sẽ càng làm cho mối quan hệ này thêm vững chắc.

Ngô Tự hỏi ý kiến Quốc vương Vương Hậu, xem chừng hắn sớm có ý đó rồi, chỉ là chưa có dịp nói ra thôi.

Quốc vương cùng Vương Hậu cũng biết đây là việc tốt, liền vui vẻ đồng ý. Vì thế mọi người lại bàn thảo chuyện cầu hôn nên làm thế nào.

Đang lúc mọi người vui đầu bàn chuyện chung thân đại sự cho Ngô Tự, quốc vương đột nhiên hỏi ta: “À phụ mẫu của công tử giờ ở đâu?”

Ta đáp: “Tại hạ bây giờ một thân một mình, mẹ nuôi của tại hạ đã qua đời.”

“Vậy phụ mẫu thân sinh của công tử thì sao?”

“Tại hạ không biết.” Cha mẹ của thân thể này, có lẽ đã lìa xa nhân thế rồi.

“Vậy công tử quả thật chưa từng tới Chu Thần quốc sao?” Quốc vương lại nhắc tới vấn đề đó.

“Chắc là không đâu, từ nhỏ đến lớn tại hạ đều sống ở Đại Nghĩa quốc.” Chủ của thân thể này có đến qua không thì ta không biết.

Nghe được câu trả lời của ta, quốc vương có vẻ không cam lòng.

Những người khác cũng chú ý đến bọn ta, “Phụ vương, tại sao người lại quan tâm đến thân thể của công tử như vậy?” Ngô Tự hỏi.

Quốc vương thở dài một hơi: “Chỉ là đột nhiên nhớ đến Bối nhi, cảm thấy nó và công tử đây có vài phần tương tự, nên ta tự dừng ôm lấy hy vọng xa vời.” Bối nhi chính là nhi tử thân sinh không rõ sống chết của quốc vương – Ngô Bối.

Chưa từ bỏ ý định, quốc vương lại tiếp tục hỏi: “Vậy trên người công tử có cái gì... vật gì luôn luôn mang theo bên người không?”

Trên người ta đúng là luôn mang theo một cái vòng. Không biết như thế nào mà có, ta ngại nó xấu xí đến mức không muốn cầm lấy, nên luôn giấu ở bên trong y phục. Ta gật đầu đáp: “Đích thực là trên cổ tại hạ luôn đeo một cái vòng bằng chất liệu gỗ đặc thù, trên mặt có khắc văn tự mà tại hạ xem không hiểu.” Vừa nói ta vừa đem cái vòng bên trong y phục ra.

Thấy vật này, mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, quốc vương kích động không thôi, còn Vương Hậu thì khóc không thành tiếng. Vương Hậu đi đến bên cạnh ta, ôm chặt lấy ta mà nức nở: “Bối nhi, con là Bối nhi của ta, mẫu hậu rốt cuộc cũng tìm được con rồi.” Những người khác cũng vây lại đây.

Sẽ không trùng hợp như thế này chứ, nguyên lai chủ nhân của thân thể này là hoàng tử của Chu Thần quốc sao? Nhưng mà ta là được Bàn Ly ở Đại Nghĩa quốc cứu mà.

Thật cảm thấy tách Vương Hậu ra, ta nói: “Các vị có thể đã lầm, tại hạ từ bé đến lớn đều sống ở Đại Nghĩa quốc.”

“Bối nhi, tại sao con lại không biết chúng ta, con có biết ta và mẫu hậu con đã tìm kiếm bao nhiêu năm rồi không?”

Được rồi, cũng có thể là như vậy đi, bất quá cũng cần xác định thật kỹ mới được, bằng không lại lặp lại chuyện ở Tống gia. Ta nói: “Kỳ thật, tại hạ không biết trước kia đã xảy ra chuyện gì, lúc tại hạ tám tuổi được mẹ nuôi ở Đại Nghĩa quốc cứu được. Một cái vòng thật sự không thể xác định được vấn đề này, có thể là người khác lấy chiếc vòng này từ trên người Bối nhi rồi đeo lại cho tại hạ thì sao.”

“Không thể nào, cái vòng này là khi chúng ta sinh ra, phụ vương đã tìm thợ thủ công nổi danh nhất nước làm ra, trừ hẩn ra, không ai làm được, chúng ta ai cũng đều có.” Ngô Tự nói xong còn lấy từ trên người hẩn ra một cái vòng giống như vậy đưa cho ta xem. “Người xem, chữ ở trên đó là tên của chúng ta viết bằng văn tự cổ đại, nó còn có ý nghĩa phù hộ bình an.”

“Nhưng mà...” Không có chuyên gì là tuyệt đối, không phải sao?

“Bối nhi, nếu con không tin, còn có một chứng cứ khác có thể chứng minh con có phải là Bối nhi hay không.” Vương Hậu nói.

“Chứng cứ gì?” Là hiểu lầm cũng nên mau chóng sáng tỏ thôi.

“Bên hông Bối nhi có một cái bát hình hồ điệp, con có không?”

Ta nhất thời như bị sét đánh trúng đầu, sự tình lại trùng hợp như vậy sao, thân thể này lại là hoàng tử Chu Thần quốc. Ta nên cảm thấy ta tốt số hay là mạng tồi đây. Hẳn là tốt số đi, hoàng tử, không phải ai cũng làm được nha.

Ta còn nhớ rõ, cái bát hồ điệp này chính là nơi Tổng Khiêm thích nhất. Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của mọi người, ta chậm rãi gật đầu.

Quốc vương rốt cuộc không khống chế được tâm tình, bước đến ôm lấy ta: “Bối nhi, Bối nhi của ta, rốt cuộc ta cũng tìm được con rồi, chúng ta một nhà cuối cùng cũng có thể sum họp.”

Biết được ta chính là lão Nhị của bọn họ, các vị hoàng tử công chúa từng câu từng chữ lú lú, nói cho ta biết những chuyện phát sinh trước đây, cũng cố gắng làm cho ta có thể nhớ được chút gì đó.

Linh hồn đã thay đổi, còn có thể nhớ cái gì được đây? Nhưng là, nhìn thấy bọn họ như vậy, ta lại cảm giác được có người nhà, thật sự cũng không tệ. Nếu ta đã chiếm lấy thân thể của Ngô Bối, vậy để ta thay hẳn phụng dưỡng người nhà của hắn đi.

51. Chương 51: Cảnh Còn Người Mất!

Quốc vương, không, hiện tại phải gọi là phụ vương mới đúng, để ta giải thích vì sao ta có thể ở lại Đại Nghĩa quốc cho mọi người nghe nhé.

Năm đó, khi phụ vương mới lên nắm quyền, quốc gia còn chưa ổn định, cần sự ủng hộ của các đại thần để củng cố địa vị. Thế nhưng phụ vương không ngờ tới, vị hoàng thúc thân cận bên phụ vương lại nuôi nấng dã tâm xưng vương, không ngừng khuếch trương địa vị của mình, kết bè kết cánh, buộc phụ vương thoái vị.

Lần bức vua thoái vị không thành công, hoàng thúc đã đánh giá thấp năng lực của cháu trai mình. Thỏ khôn ba hang, biết tình thế không thể cứu vãn, hoàng thúc của phụ vương đã mang theo vây cánh trốn sang nước khác nương nhờ. Thế nhưng không ngờ, trong lúc trốn đi, không biết hoàng thúc đã trộm mất đứa con thứ hai của phụ vương là Ngô Bối tự lúc nào, từ đó đến nay vẫn không có chút tin tức.

Những năm gần đây, phụ vương phái vô số người ra ngoài tìm kiếm, nhưng không thu hoạch được gì, không nghĩ tới lần này, Ngô Tự đã cứu ta trở về.

Đúng là người tốt sẽ được phúc.

Bọn họ cảm thấy thiếu ta rất nhiều, muốn dùng hết tất cả biện pháp để bù đắp cho ta, ăn tốt nhất, dùng tốt nhất, ngay cả vương vị cũng muốn truyền cho ta, Ngô Tự cũng không có một tia dị nghị.

Ngô Tự nói: “Chúng ta là huynh đệ một nhà, ai làm vua cũng không có vấn đề gì.”

Ta ngay lập tức đã từ chối bọn họ, đây cũng không phải là việc lo rệu chè cho mọi nhà, ta cái gì cũng không biết, làm sao có thể thống trị tốt một quốc gia. Cuộc sống mà ta muốn nhất, chỉ là một người nhàn rỗi sống thong dong qua ngày mà thôi.

Ta uy hiếp bọn họ, nếu họ cứ khăng khăng đòi làm như vậy, ta sẽ không nhận bọn họ là thân nhân nữa, đến lúc đó, bọn họ mới chịu từ bỏ.

Quốc vương vì sự trở về của ta mà tổ chức một nghi lễ long trọng, hơn nữa còn đại xá thiên hạ, miễn thuế một năm để đáp tạ ơn trời ban. Hơn nữa, lấy danh nghĩa của ta xây dựng mười ngôi chùa, khiến ta được thể nhân ca tụng.

Không chỉ có thế, còn phong tặng Bàn Ly làm đệ nhất phu nhân của Chu Thần quốc, cảm tạ nàng có công dưỡng dục ta.

Sự trở về của ta khiến cả nước vui mừng, nơi nơi trần ngập tiếng cười.

Vì tồn tại của ta mà khiến cho thế nhân vui mừng, thật khiến ta không thể ngờ tới.

Thời gian trôi qua thật nhanh, ta đã ở Chu Thần ba năm, ba năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn. Ba năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện, thay đổi rất nhiều người. Tỷ như ta, ta đã hoàn toàn là người của Chu Thần quốc, ăn được các món ăn truyền thống, mặc trang phục Chu Thần quốc, nói tiếng Chu Thần quốc, cùng mọi người quan tâm lẫn nhau, vui vẻ hòa thuận. Giống như... ta vừa sinh ra đã ở nơi này vậy.

Ta đã có thể bình tĩnh nói với người bên cạnh ta, ta từng rất yêu một người, thế nhưng dù ta có cố gắng thế nào thì người đó cũng không hề động tâm với ta, cuối cùng, hẳn còn vô tình vứt bỏ ta.

Bây giờ, cứ cách một khoảng thời gian, sẽ có người đưa tới cho ta cả một đồng lớn các bức họa nam tử, đủ loại tính cách cùng xuất thân, tất cả đều có đủ.

Nhớ rõ lúc mới vừa nhận thức mọi người trong nhà, bọn họ đều cảm thấy ta đã tới tuổi thành thân, vì thế không ngừng giới thiệu các cô nương cho ta. Quốc vương Vương hậu vì ta mất đi nhưng lại có thể trở về, cho nên ta đã trở thành nhi tử được sủng ái nhất, người muốn gả nữ tử cho ta cũng vô số kể.

Rốt cuộc có một ngày ta chịu không nổi phiền toái này, hét lớn một tiếng, gào lên với mẫu hậu và hai hoàng muội đang hưng trí bừng bừng giới thiệu nữ tử cho ta: “Ta không thích nữ nhân, ta thích nam nhân.”

Vốn còn tưởng rằng các nàng sẽ giảng đạo lý với ta, nói cái gì không đúng này kia, ta còn định sẽ dùng cái chết để mong các nàng buông tha cho.

Nào ngờ, các nàng không nói gì, yên lặng thu hồi các bức họa rồi lui ra ngoài.

Ha ha, tốt lắm, ta rốt cuộc cũng có thể thanh tịnh.

Những điều làm ta triệt để sụp đổ chính là... ngày hôm sau, các nàng lại đưa tới cả đồng các bức họa nam tử, ta liếc mắt nhìn một chút, bên trong còn có cả Đại tướng quân đương triều chưa thành thân nữa. Mẫu hậu có chút xin lỗi nói: “Chúng ta cũng chưa tiếp xúc với những người này, không biết bọn họ nhân phẩm tính cách ra sao, con cứ xem trước một chút, chờ đại ca cùng tam đệ của con rảnh, mẫu hậu sẽ bảo bọn họ nói cho con.”

Không biết vì cái gì, nghe lời của nàng, thấy sắc mặt quan tâm của nàng, ta đột nhiên xúc động muốn khóc ra, đây mới thực sự là người nhà, vô luận người làm cái gì, bọn họ đều ủng hộ người.

Ta thử theo các bức họa tuyển ra một hai người, cũng thử theo bọn họ kết giao, chỉ là... cho tới bây giờ ta vẫn chưa tìm được một người hợp ý.

Đại ca Ngô Tự nghênh thú công chúa Đại Nghĩa quốc, ân ái dị thường, bọn họ vừa sinh một nam hài, trông rất giống đại ca.

Tam đệ, Tứ đệ cũng lần lượt thành thân, bây giờ cũng đang trong giai đoạn tân hôn.

Hai muội muội thì đã tới mười sáu, đang bề bộn tìm chồng, các nàng nhân giới rất cao, tạm thời còn chưa có tin tức.

Đệ đệ nhỏ nhất thì lại còn rất nhỏ, bắt quá lại được mọi người sủng ái, vẫn như trước thích chơi đùa. Nó đối với y thuật cảm thấy hứng thú, sau khi biết ta y thuật xuất chúng, liền quần quýt lấy ta, muốn ta dạy nó, ta đương nhiên vui vẻ truyền thụ rồi.

Ba năm này, mỗi ngày đều là yên bình vui vẻ, ta nghĩ, đủ loại sự tình trước kia đại khái có thể bỏ xuống được rồi.

Ngày hôm đó, phụ vương gọi ta cùng đại ca tới trước mặt, rồi nói với chúng ta: “Ba tháng nữa là lễ mừng thọ năm mươi tuổi của hoàng đế Đại Nghĩa, chúng ta là liên bang, lại có quan hệ thông gia, cũng nên đến chúc mừng. Hai huynh đệ các con cùng đi, nhân tiện mang theo công chúa, nàng xa cố quốc đã lâu, chắc cũng rất nhớ nhà.”

Ta tiến lên một bước, nói: “Phụ vương, đại ca cùng đại tẩu đến đó cũng là hợp lễ thường, vì cái gì nhi thân cũng phải cùng đi?” Đại Nghĩa quốc, ta muốn quên nhất chính là Đại Nghĩa quốc đó.

Phụ vương nghiêm mặt nói: “Bối nhi, con không thể cả ngày đều ngồi ở trong cung, nên đi ra ngoài chơi một chút. Con ở đây cũng nhiều năm... chẳng lẽ không muốn trở về nhìn một chút sao? Còn nghĩa mẫu của con, con cũng nên đi thăm nàng một chút chứ.”

Quả thật ta cũng nên đi thăm nghĩa mẫu, rồi tặng nàng một bó hoa tươi. Chỉ là, trở về vạn nhất gặp phải người kia, ta nên đối diện thế nào đây?

Đang lúc ta do dự không quyết, phụ vương nói: “Cứ quyết định như vậy đi, các con trở về chuẩn bị cho tốt, ngày kia xuất phát.”

Phụ vương tuy rằng bình thường đều mặc theo ý ta, nhưng một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, ta đành phải tiếp nhận việc này thôi.

Nhìn thấy ta rầu rĩ không vui, đại ca quan tâm hỏi: “Sao vậy, sợ gặp lại cừu nhân sao? Đệ là hoàng tử, ai dám bất kính với đệ chứ? Đệ yên tâm, chúng ta sẽ bảo vệ đệ.” Yêu thương.... loại tình cảm này không nói cũng hiểu.

Ta cười khổ, cho dù trở thành hoàng tử, ở trước mặt người kia, ta cũng không đáng một đồng đầu.

Đại tẩu sau khi biết sẽ được trở về cố hương thì cảm thấy vô cùng hưng phấn, chỉ hận không thể quay về ngay lập tức.

Cẩn thận ngẫm lại, Đại Nghĩa quốc lớn như vậy, làm sao có thể gặp được, mà gặp được thì có sao đâu, cũng như hai người xa lạ mà thôi. Hắn đại khái đã sớm quên ta rồi, hắn bề bộn nhiều việc như vậy, bên cạnh hắn lại có bao nhiêu người vây quanh.

Đã bị đại tẩu cuốn hút, ta dần dần cũng buông lỏng.

Trải qua một ngày chuẩn bị, chúng ta ba người mang theo lễ vật cùng đội nhân mã chậm rãi xuất phát.

Trước khi chia tay, mẫu hậu còn dặn dò không ngừng, trên đường đi nhất định phải cẩn thận, đi sớm về sớm.

Quay đầu lại nhìn thấy một đoàn thân nhân lưu luyến không rời, trong lòng ta cảm thấy tràn ngập lo lắng. Trong cuộc sống, cũng chỉ có thân tình là cái đáng quý nhất.

Lại bước đi trên đất Đại Nghĩa, trong lòng ta có thật nhiều cảm xúc, ta chưa từng nghĩ có thể quay trở về, nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, tâm tình ta nhưng lại khác xưa rất nhiều. Nơi này, chỉ là một đoạn phong cảnh đã trải qua trên đường đời của ta mà thôi.

52. Chương 52: Trùng Hợp Ngoài Ý Muốn!

Muốn đến hoàng cung Đại Nghĩa thì phải đi qua Thiên Diệp Sơn, mà càng đến gần đó thì những tin đồn về Tống Khiêm càng nhiều. Vốn nghĩ rằng Tống Khiêm ở trong lòng ta đã phai nhạt, nhưng lại không nghĩ tới, cho dù là từ trong miệng người khác nghe được tên của hắn vẫn khiến ta run lấy lấy, là hồi hận, hay là không cam lòng, chính bản thân ta còn không phân rõ được.

Theo như mọi người nói, thì ba năm nay hắn sống cũng không tệ. Mọi người khi nhắc đến hắn đều là kính sợ chứ không phải chán ghét, có đôi khi việc làm của hắn có vẻ cực đoan, nhưng chỉ cần người không chạm tới hắn thì hắn cũng sẽ không tìm người phiền toái.

Gần đây, chuyện mà mọi người hay thảo luận nhiều nhất chính là chuyện thành thân của Tống Khiêm, nhưng thật sự không tưởng tượng nổi người hắn muốn thành thân lại là Âu Dương Sơ Tuyết, hắn đối với nàng, chắc là tình cảm rất sâu đậm.

Một mối tình thâm thiết giữa thiên chi kiều nữ, cùng với võ lâm đệ nhất cao thủ, bọn họ chính là trời sinh một đôi.

Nghe được tin này, ta chỉ tùy tiện nở nụ cười, bọn hắc rớt cuộc cũng tu thành chính quả rồi.

Đại tẩu đối với hành động của ta lấy làm khó hiểu, liền quan tâm hỏi: “Nhị đệ, đệ làm sao vậy? Vừa đến Đại Nghĩa quốc đã trở nên khác thường.”

Ta cười trả lời: “Không có gì đâu, đại khái là do lâu rồi không trở lại, nên có chút không quen.”

“Đúng rồi, khi nào đệ đi thăm nghĩa mẫu của đệ?”

“Sau lễ mừng thọ ạ, giờ chúng ta cầm nhiều lễ vật như vậy, không nên gây thêm phiền toái.”

“Ừ, đệ nói cũng có lý, tẩu cũng không vội.”

Ngày chúng ta đến Thiên Diệp Sơn chính là ngày Tống Khiêm thành thân, cả Thiên Diệp Sơn như bao trùm trong màu đỏ chói mắt diễm lệ. đi tới chân núi, những tiếng động lớn vang lên liên hồi, mơ hồ còn thấy cả một đoàn người. Có lẽ trong bóng tối có một bàn tay dẫn dắt thế nhân, hắc thành thân, ta đi ngang qua, hết thấy cứ như vậy mà kết thúc, như chưa từng lưu lại dấu vết gì.

Gần rời khỏi địa giới Thiên Diệp Sơn, ta đã thấy đội ngũ đón dâu tấu hỉ nhạc đang từ xa tiến lại, đại khái là do trong lòng vương vấn, nên hỉ nhạc vui vẻ vào tai ta lại vô cùng chói tai.

“Ngày hôm nay quả là ngày lành.” Ta đối với Đại tẩu nói.

Đại tẩu cười gật đầu, có lẽ là đang nhớ tới lúc bọn họ thành thân mà tươi cười rất ngọt ngào.

Không biết tân lang diện mạo như thế nào? Trong lúc nhất thời vì lòng hiếu kỳ mà xốc mảnh vải che cửa sổ lên nhìn trộm.

Rất nhanh nhìn thoáng qua rồi buông xuống, ta như không có chuyện gì cầm lấy điểm tâm trong tay đưa lên miệng. Đại tẩu hỏi ta như thế nào, ta nói: “Dung nhan tuấn lãng, nhân trung long phượng.”

“Vậy sao?” Câu trả lời của ta khiến bọn họ cũng tò mò mà xốc mảnh vải lên xem thử: “Quả thật là tuyệt trác bất phàm, chỉ là trên người sát khí quá nặng.”

Đúng vậy a, nhiều năm không thấy, hắc đã không cần phải ngụy trang chính mình, cười đến cuồng vọng mà tự tại, một Tống Khiêm như vậy ta chưa từng thấy qua.

Không biết Hồng Diệp như thế nào? Còn có Tiểu Ngọc nữa, không biết bọn họ có khỏe không? Tống Khiêm có làm khó bọn họ không nhỉ? Cuộc đời này, chắc ta cũng không có duyên nhìn thấy bọn họ nữa, chỉ mong tất cả được bình an.

Đường rất nhỏ, không thể để xe ngựa cùng kiệu hoa đi qua, coi như chúc phúc cho tân lang, chúng ta liền đứng ở ven đường chờ bọn họ đi qua.

Tự nói với mình, một lần cuối cùng, chỉ cần liếc xem hắc một cái thì tốt rồi, xem như kỷ niệm về mối tình sâu đậm, rồi sau đó sẽ chính thức buông tay.

Xốc mảnh rèm lên một góc nhỏ, ta có thể thấy hết tình hình bên ngoài. Hắc mặc một thân hỉ bào màu đỏ, cưỡi trên lưng một con tuấn mã đen tuyền, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn tân nương ở phía sau, thật chói lọi. Hắc vô tâm chuyển đầu nhìn về phía ta, ta khẩn trương đến tim muốn nhảy ra ngoài, rất sợ hắc sẽ nhận ra cái gì. Nhưng... hắc cũng chỉ chuyển sang nhìn hướng khác và tiếp tục đi về phía trước.

Không biết Âu Dương Sơ Tuyết ngồi trong kiệu hoa bây giờ đang mang tâm tình gì, rốt cuộc là vui sướng hay là đối với tương lai đầy nghi hoặc? Bất kể là như thế nào, nàng bây giờ chắc hẳn rất hạnh phúc.

Đội ngũ đón dâu càng lúc càng xa, cuối cùng mất hút trong núi Lục Lâm, bên tai chỉ còn vang vọng âm thanh vui mừng của hỉ nhạc.

Buông mảnh vải xuống, ta thoải mái nở nụ cười, lúc này ta đã có thể buông xuống tất thấy rồi.

Đội ngũ của chúng ta tiếp tục đi về phía trước, trước khi trời tối đã đi đến trạm dịch. Ra khỏi núi đường cũng thật bằng phẳng, khiến mọi người cũng thoải mái hơn.

Đại ca cùng đại tẩu thảo luận về đội ngũ đón dâu vừa rồi, đại tẩu cảm thán nói: “Nam tử như vậy, không biết nữ tử là dạng như thế nào mới có thể trói chặt được hắn nhỉ.”

“Đúng vậy, tân nương nhất định là xinh đẹp như tiên nữ.”

Ta vì bọn họ mà giải đáp: “Vô lâm đệ nhất mỹ nữ, như thế nào không xứng.”

“Đệ làm thế nào biết được?”

“Đoán.” Ta nói: “Ngày hôm nay không phải ngày vui của đệ nhất giáo giáo chủ của Đại Nghĩa sao? Nhìn khí thế như vậy, long trọng như vậy, khẳng định là bọn họ rồi.”

Hai người như tỉnh ngộ: “Cũng đúng, đệ không nói chúng ta cũng quên, nhất định là như vậy rồi. Quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Ta cười chuyển đầu ra phía ngoài, ngắm nhìn phong cảnh ven đường.

Đột nhiên, những tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau truyền tới, nhất thời bụi bay mù mịt.

Chờ bụi bay bớt đi, một thân ảnh đỏ như lửa, dẫn theo một đám người hướng bên này chạy tới, sao ban ngày mà ta cũng thấy ảo giác?

Đến khi bị bắt dừng lại, ta mới xác định đây không phải là ảo giác, hắn thực sự đuổi theo. Đã ba năm rồi, hắn vẫn muốn hạ sát ta sao, ta chỉ ngẫu nhiên nhìn một chút, hắn đã nhận ra ta sao.

Vô Khôi đi trước hàng ngũ hét lớn: “Người tới là ai? Vì sao cản trở đường đi của chúng ta? Người có biết người bên trong xe ngựa thân phận như thế nào không?”

Hắn khinh miệt cười: “Tại hạ cũng không muốn mạo phạm, chỉ muốn bắt kẻ làm phản ba năm trước đây đã mất tích thôi.” Đúng vậy, ta là phản đồ, lẽ ra đã chết dưới mệnh lệnh của hắn, nhưng cuối cùng lại được người cứu đi.

Vô Khôi nghe nói như vậy, giận dữ gào lớn: “Người chó có vũ nhục chủ nhân của ta, nơi này không có người nào như ngươi nói cả.”

Đại ca từ trong xe ngựa đi ra, hòa khí nói: “Các hạ sợ là hiểu lầm gì đó rồi, chúng ta là người Chu Thần Quốc, cũng chưa bao giờ gặp các hạ, càng không có người các hạ muốn tìm. Theo trang phục trên người, hắn hôm nay là ngày vui của các hạ, tại sao lại bỏ kiểu thê như hoa mà tới đây tìm ta gây khó dễ?”

Tổng Khiêm đã hết tính nhẫn nại, xoay người xuống ngựa đi đến gần xe ngựa. Vô Khôi thấy thế dẫn người tới chắn trước xe ngựa.

Tổng Khiêm phất tay, nhân mã của hắn liền đi lên, đều là những người ta chưa từng gặp qua, quả nhiên cái gì cũng không còn giống với lúc trước.

Song phương nhân mã giăng co, đại ca dặn dò ta cùng đại tẩu phải chiếu cố chính mình, sau đó ra ngoài cùng Tổng Khiêm đối đầu.

Không có kinh nghiệm thực chiến, đại ca rất nhanh đã thua dưới kiếm của Tổng Khiêm, đại tẩu lo lắng kéo tay của ta, lo sợ trượng phu sẽ xảy ra chuyện.

Ta không thể để đại ca cùng đại tẩu vì ta mà bị thương tổn. Ta đi ra xe ngựa, đối với bọn hắn nói: “Dừng tay.”

Bọn hắn quả nhiên dừng lại nhìn ta.

Ta nói với Tổng Khiêm: “Người ngươi muốn tìm là ta, hãy buông tha bọn họ.”

Đại ca khẩn trương lên tiếng: “Nhị đệ.”

Đi đến bên cạnh đại ca, cho hắn một nụ cười yên tâm, ta ghé vào tai hắn thấp giọng nói: “Đệ không sao, đi trạm dịch tìm viện binh, an toàn của đại tẩu quan trọng hơn.”

Nhìn thấy địch mạnh ta yếu, trước mắt cũng chỉ có biện pháp này mà thôi.

Đại ca oán hận nói: “Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hần, đệ hãy cẩn thận, đại ca lập tức sẽ mang người tới.”

“Mang nhiều một chút, bằng không đánh không lại đâu.” Thiên Diệp giáo là ma giáo đại bản doanh, thực lực mạnh lắm nha.

“Nhị đệ, đệ yên tâm, đại ca nhất định sẽ cứu đệ ra ngoài bình an.”

“Các người đã thương lượng xong chưa, mau theo ta đi.”

“Được, ta đi với người, không cần gây khó dễ những người khác.”

“Yên tâm, là khách đến từ Chu Thần quốc, chúng ta sẽ không làm khó.”

Vô Khôi muốn đứng ra nói cái gì đó, liền bị đại ca ngăn cản.

Tổng Khiêm kéo ta tới bên cạnh hần, nhìn thấy đại ca rời đi, cuối cùng, hần nâng ta lên lưng ngựa của hần.

Ta từ đầu đến cuối, vẫn không thể thoát khỏi giam cầm của Tổng Khiêm sao?

53. Chương 53: Vào Tù!

Khi chúng ta trở lại Thiên Diệp giáo, trời cũng đã sẩm tối, Hồng Diệp mang theo một đám người đứng sát ruột đứng ở cửa chờ. Hần vẫn như thế, là một thiếu niên như trong trí nhớ của ta.

Nhìn thấy ta, quả nhiên hần đã lắp bắp kinh hãi, chỉ là chuyện trước mắt so với ta còn trọng yếu hơn. Tổng Khiêm còn chưa kịp xuống ngựa, hần đã nói: “Giáo chủ, ngày lành tháng tốt đã qua, lão thông gia trách giáo chủ không tôn trọng nữ nhi của lão, nên đã mang theo Âu Dương tiểu thư rời đi rồi. Phu nhân rất tức giận, đã trở về phòng nghỉ ngơi. Khách khứa tới tham gia hỉ yến cũng đã ra về hơn nửa.”

“Vì sao người không ngăn cản?” Tổng Khiêm chất vấn.

“Thuộc hạ ngăn không được, ngài ấy là nhạc phụ của ngài, thuộc hạ không dám tổn thương đến ngài ấy, Ngọc Liên đã đi theo, chỉ cần giáo chủ phát lệnh, nàng hần là có thể nghĩ biện pháp kéo dài thời gian, bây giờ giáo chủ đuổi theo chắc vẫn còn kịp.” Ngọc Liên là ai? Ta chưa từng nghe qua, Thiên Diệp giáo mấy năm nay tuyển không ít người nhỉ.

Tổng Khiêm nhìn ta, tự hỏi một lát, rồi nói với Hồng Diệp: “Thôi, chuyện giải thích để sau đi, người bảo Ngọc Liên đi theo chăm sóc cho Âu Dương tiểu thư, chúng ta tới đại sảnh trước. Còn người nữa, đi xuống bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, có thể hai ngày tới sẽ có kẻ đến đây khiêu khích chúng ta, đến lúc đó phái người đối phó, nói chúng ta không muốn cùng quan phủ đối đầu, chỉ nói người bọn họ cần đúng là phản đồ của chúng ta. Bọn hần cũng sẽ không làm khó chúng ta.” Ngữ khí thật cuồng vọng, ngay cả quan phủ cũng không để trong mắt.

“Dạ.” Thế nhưng Hồng Diệp vẫn chưa chịu rời đi.

“Sao?” Tổng Khiêm nhíu mày.

“Giáo chủ, Bàn Nhược?” Hần liếc qua ta, cũng không biết phải nói thế nào.

“Hần, ta đường đường là giáo chủ “Thiên hạ đệ nhất giáo”, nếu không trừng phạt phản đồ thật nghiêm, thiên hạ há có thể sống yên sao?”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, đi thôi.” Hần ném ta xuống, sau đó xuống ngựa, không đợi ta đứng vững, đã lôi ta đi theo hần.

Hồng Diệp cũng dẫn theo mọi người đi ở phía sau.

Tổng Khiêm vừa mang ta vào đại sảnh, tiếng động lớn đã làm mọi người lập tức im lặng, tách ra một lối đi cho hắn, rồi lại đồng loạt giương mắt nhìn kẻ một thân trang phục kì lạ là ta.

Tổng Khiêm đi đến giữa đại sảnh, nói với mọi người: “Chư vị anh hùng thứ lỗi, hôm nay hôn lễ không thể cử hành đúng hạn, hại các vị một chuyến tay không, Tổng mỗ thật sự là không phải, bây giờ Tổng mỗ cùng các chư vị anh hùng tạ tội. Bởi vì trong giáo có một việc quan trọng cần giải quyết, không tiện giữ các vị ở lại, mời các vị trở về. Lần sau Tổng mỗ thành thân sẽ thật vinh hạnh nếu lại được các vị quang lâm.”

“Đâu có, đâu có, Tổng giáo chủ nhất định là có chuyện trọng yếu cần phải xử lý, chúng ta đây sẽ không quấy rầy.”

“Ta xin cáo từ, Tổng giáo chủ không cần tiễn.”

“Cáo từ, cáo từ.”

Mọi người lần lượt rời đi, cho đến khi không còn một ai, Tổng Khiêm mới nói với Hồng Diệp: “Nhốt hắn vào trong tù thất... Rồi tìm một bộ quần áo cho hắn thay, ta phải đi vấn an mẫu thân.” Nói xong, hắn lại quăng ta ngã trên đất.

“Dạ.” Hồng Diệp đỡ ta dậy rồi nói: “Đi thôi.” Ý bảo ta theo hắn.

Tù thất, ta trước đây không chú ý, đến đây vẫn chỉ là giam chân ở một chỗ. Nay mới biết, thì ra Thiên Diệp giáo xây tù thất ngầm ở Mộng Viên, hàng năm không thấy ánh sáng, chỉ dựa vào ngọn nến cùng cây đuốc chiếu sáng. Căn phòng nhỏ dùng đá xây thành, bốn phía phong kín, thật không biết bên trong là như thế nào.

Đi theo Hồng Diệp vào trong, ta hỏi: “Hồng Diệp, tiểu Ngọc có khỏe không? Nàng ở nơi nào, sao ta lại không thấy?” Không cần hỏi Hồng Diệp, hắn nhìn qua tốt lắm.

“Nàng vẫn khỏe, giáo chủ rất coi trọng nàng, hôm nay nàng đã ra ngoài thi hành nhiệm vụ.” Hắn chân thành trả lời, ta tin Hồng Diệp sẽ không gạt ta.

“Vậy sao?” Nàng khi nào thì trở thành người của Thiên Diệp giáo? Có lẽ, nàng vốn là người của Thiên Diệp giáo, đã có kinh nghiệm từ Hồng Diệp và Tổng Khiêm, ta hiện giờ đã không còn kinh ngạc với những chuyện thế này nữa. Nếu như đem bọn họ tới kiếp trước của ta, Tổng Khiêm hoàn toàn có thể mở một công ty, chuyên đào tạo diễn viên.

“Bàn Nhược, lúc trước vì sao người lại rời đi?” Hồng Diệp xoay đầu lại, khó hiểu hỏi ta, làm như ta đã làm chuyện gì sai trái.

“Vừa vặn tìm được người thân của ta, thế thôi.” May mắn lần đó gặp nhau, mới có thể cho ta ba năm bình tĩnh, cẩn thận ngẫm lại, ta còn phải cảm tạ Tổng Khiêm. Hắn đã bỏ rơi ta, cho nên mới có người đem ta nâng trong lòng bàn tay.

“Bàn Nhược, ngươi hãy cùng giáo chủ giải thích, hắn sẽ tha thứ cho ngươi.” Chân thành khuyên răn.

“Cảm ơn ngươi, Hồng Diệp, chỉ là, ta đã không còn là Bàn Nhược ngu ngốc trước kia, xem hắn là tất cả nữa, bây giờ ta có cuộc sống của ta, cùng người mà ta yêu thương.” Ta vì sao phải giải thích, sinh tồn là bản năng của con người, hắn không có quyền cướp đoạt.

Hồng Diệp ngừng lại, ấn xuống một cái nút, mở ra một cửa đá rồi nói với ta: “Vào đi thôi, ta giúp ngươi thay đổi y phục.” Ánh mắt dừng lại chần chừ nhìn y phục trên người ta: “Bàn Nhược, vì sao ngươi lại mặc y phục Chu Thần quốc, lại còn là loại y phục hoa lệ như vậy?”

Ta cười, “Một lời khó nói hết, nếu có cơ hội, ta sẽ nói cho ngươi nghe.”

“Sẽ có cơ hội.” Hắn cho ta một nét mặt tươi cười, rồi đóng cửa rồi đi.

Nhà đá rất nhỏ, chỉ có thể mở từ bên ngoài, bên trong rất đơn giản, chỉ có một cái giường đá cùng một ngọn đèn mỏng manh, và một cái thùng gỗ dùng để giải quyết vấn đề sinh lý. Đại khái là do Hồng Diệp đã chuẩn bị cho ta, bên trong rất sạch sẽ, ngay cả con chuột linh tinh cũng không có, chỉ là hơi ẩm ướt, nếu ở đây lâu ngày, thân thể sẽ héo mòn mất.

Ngồi ở trên giường đá lạnh lẽo, bốn phía đều là thạch bích, không nhìn thấy bên ngoài, cũng không nghe được gì. Nơi này quả nhiên là một nơi tra tấn người rất tốt, thật là vô hạn tịch mịch, có thể đem một người hủy diệt.

Cửa đá lại mở ra, chắc Hồng Diệp tới đưa quần áo cho ta. Mặc cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là tâm ý, nếu đã toàn tâm với Chu Thần quốc thì cần gì chấp nhất y phục quan trọng hay không.

Người tới không phải Hồng Diệp, là Tống Khiêm. Hắn đem đến một bộ y phục mà ba năm trước ta thường mặc, ném cho ta, ý bảo ta thay. Thật là thiết thời cho hắn, còn thay ta giữ lại chúng.

Tin tức liên quan đến Tống Khiêm, kỳ thật có một tin đồn, chính là lễ thành thân của hắn và Âu Dương Sơ Tuyết bị hủy bỏ là vì hắn thích nam sắc, thích thu nam sủng. Chuyện kể rằng chẳng ai nguyện ý đem nữ nhi gả cho một kẻ thích nam sắc, nếu Âu Dương Hùng đã nguyện ý đem nữ nhi gả cho hắn, cái này tin đồn dĩ nhiên là vô căn cứ. Là thế này phải không? Vì cái gì lúc cùng Hồng Diệp tới lao thất, ta trông thấy một hai thân ảnh thanh tú, đó không phải nam sủng thì là cái gì.

Là ta đưa đường dẫn lối cho hắn sao? Hay là, kỳ thật bản tính của hắn chính là như vậy, trước kia không bị người phát giác, chỉ là bị ta kích phát ra mà thôi?

Ta nhìn y phục trên giường đá, vẫn không nhúc nhích.

Hắn hỏi ta: “Như thế nào không thay đi?”

“Thỉnh Tống giáo chủ tránh mặt.” Hiện tại chúng ta đã là người xa lạ.

Hắn kéo ta tới gần, ánh mắt xem thường: “Còn giả bộ thanh cao, toàn thân người có chỗ nào ta chưa nhìn qua?”

“Lúc này đã không giống như ngày trước.” Ta bình tĩnh nói ra sự thật.

“Đúng ha? Hiện tại ngươi là hoàng tử của Chu Thần quốc, đương nhiên không để chúng ta giang hồ bát nháo vào mắt rồi. Nghe nói ở Chu Thần quốc, nam tử mến nhau là quang minh chính đại, quốc vương của ngươi có phải đã cho ngươi vô hạn quang vinh, cho ngươi được thỏa mãn không?” Nguyên lai, hắn cho rằng, ta làm hoàng tử, chính là nam sủng của hoàng tử, mà không biết địa vị thật sự của ta?

“Đúng vậy thì sao?” Ta lười theo hắn giải thích.

“Hoàng tử của ngươi sẽ đến cứu ngươi sao? Cũng có thể, nhưng nếu như, ngươi đối với hắn bất trung? Hắn có còn chọn ngươi không? Nghe nói Vương Công quý tộc đối với trinh tiết rất trọng yếu.” Lời hắn vừa dứt, y phục trên người ta cũng bị hắn tùy tiện xé nát.

54. Chương 54: Nôn Mửa!

Hắn muốn làm gì? Ta sinh ra một loại khủng hoảng, cầm lấy quần áo hắn đem tới che đậy thân thể.

“Như thế nào? Ngươi bây giờ lại muốn vì tân hoan mà thủ thân như ngọc sao?” Giống như gặp được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, hắn nhìn ta cười to.

Sau khi từ biệt gặp lại, chứng kiến nụ cười chói mắt kia, thì ra, ta ở trong lòng hắn lại ti tiện, thấp kém như thế.

“Cần gì phải xoay mặt đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy mặt ta? Ngươi trước kia không phải rất thích khuôn mặt này sao?” Hắn đưa tay dùng sức túm mặt ta quay lại, nhìn thẳng vào hắn: “Ngươi kia bản lĩnh có hơn ta không? Trong vòng mười chiêu đã bại dưới tay ta, chắc bản lĩnh trên giường cũng không tốt bằng ta đâu nhỉ!”

“Ngươi hãy chú ý thân phận của mình, còn nữa, hắn là đại ca của ta, ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng không thể vũ nhục người thân của ta.” Dù sao, ta cũng đã quen bị người giẫm đạp rồi.

“Ha ha, đại ca. Kỹ xảo của ngươi chỉ có một chiêu này thôi sao? Lần này ngươi lại dùng thủ đoạn gì khiến người ta nhận ngươi làm nhi tử vậy?”

“Không liên quan đến ngươi.”

“A? Lại nói tiếp, ta cũng là đại ca của ngươi, khi nào thì để ta gặp mặt đại ca mới nhận thức của ngươi, trao đổi một ít kinh nghiệm nhỉ.” Nhìn vẻ mặt ám muội của hắn, cùng với lời hắn nói, thì kinh nghiệm kia chắc là chỉ phương diện đó rồi.

Ta mạnh mẽ giãy ra khỏi tay hắn: “Tổng Khiêm, ngươi bắt ta tới đây làm gì? Không phải để ôn chuyện thế này chứ?”

“Ha ha, nếu ngươi muốn ôn chuyện, có lẽ bốn giáo chủ sẽ thỏa mãn ngươi. Bàn Nhược, chỉ cần ngươi chịu nhận sai, hơn nữa đồng ý sẽ không trở lại Chu Thần quốc, ta sẽ tha thứ cho ngươi, quên đi những chuyện trước kia, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại.” Hắn như vừa ra một quyết định gian nan trọng đại, ban cho ta một ân huệ không biết có bao nhiêu lớn lao.

“Ha ha.” Lần này đến phiên ta ôm bụng cười to. “Nhận sai, Tổng Khiêm, cái sai lớn nhất trong cuộc đời ta chính là yêu ngươi. Một lần nữa bắt đầu? Vậy Tuyệt nhi muội muội làm sao bây giờ? Ngươi đem nàng để ở đâu! Cảm ơn cái ân huệ lớn lao của ngươi, nhưng ta không cần, cuộc sống của ta bây giờ tốt lắm, không cần phải một lần nữa bắt đầu lại.”

“Thế sao?! Ta đây sẽ nhìn xem hoàng tử của ngươi còn có thể yêu thương tàn hoa bại liễu ngươi hay không.” Hắn lộ ra ánh mắt thị huyết, đem ta đẩy ngã trên giường đá, phát ra tiếng vang nặng trịch.

Ta một tay cầm lấy y phục che trước ngực, một tay chống người lui về phía sau góc tường: “Tổng Khiêm, ngươi không được xằng bậy, chúng ta đã không còn quan hệ nữa rồi.”

“Còn không tới phiên ngươi tính, lập tức chúng ta sẽ lại có quan hệ ngay, đồ vật của Tổng Khiêm ta, như thế nào để người khác nhúng chàm.” Hắn một bước tới gần, giật lấy y phục đang che đầy thân thể ta.

Vốn cho rằng hắn đối với ta như vậy là còn có chút tình cảm. Nguyên lai, trong lòng hắn, ta chỉ như một đồ vật mà thôi, hắn mãnh liệt ham muốn giữ lấy, chỉ là không muốn đồ vật của mình rơi vào tay kẻ khác. Cho dù không muốn, cũng muốn chính mình tự hủy.

Nghĩ tới những thứ này, thân thể ta liền theo bản năng kháng cự, có thể vì ta không có võ công, như thế nào có thể kháng cự lại kẻ mang tuyệt thế võ công như hắn. Ta càng kháng cự, hắn lại càng hưng phấn.

Môi bị cắn phá, mùi máu tươi tràn ngập trong miệng. Hắn lần lượt hạ các loại ấn ký lên người ta, thậm chí còn dùng răng nanh cắn phá da thịt của ta, hình như hắn rất có hứng thú đem lột da uống máu ta thì phải.

Cuối cùng, hắn động thân tiến vào trong ta. Nơi đó đã ba năm không quan hệ, hiện tại đã không thể thừa nhận kích thích cực đại của hắn mà bắt đầu nứt ra. Ta chỉ cảm thấy tim như bị người hung hăng khoét một lỗ, không chỉ thân thể rỉ máu, mà còn có tâm.

Rõ ràng là hắn ruồng bỏ ta, giờ lại làm như ta đã làm chuyện xấu không thể tha thứ. Thân thể đau đớn, hơn nữa trong lòng ủy khuất, nước mắt ta cứ thế tuôn rơi, từng giọt từng giọt rớt xuống giường đá. Cũng tại được phụ vương mẫu hậu bảo vệ, chăm sóc rất tốt mới khiến cho tuyến lệ của ta đặc biệt mặn cảm, nếu đổi lại là trước kia, chắc ngay cả một giọt nước mắt vương mi ta cũng là không có.

“Như thế nào? Là ta ủy khuất ngươi? Năm đó là ai đem hôm khuya khoắt tiến vào phòng ta, hạ mị được cầu ta thượng hắn. Giờ ngươi có quyền thế, được sủng ái, nên mới như vậy mà đã cảm thấy ủy khuất?” Lời của hắn giống như dao nhọn, cứ từng dao từng dao đâm vào lòng ta. Thì ra năm đó, ta bị hắn coi thường như vậy, mặt dày mày dạn mà quần quít lấy hắn.

Đầu lưỡi của hắn khẽ lướt qua nước mắt trên mặt ta, cẩn thận thưởng thức. Ta rất muốn hỏi hắn, nước mắt ta mang vị gì, nghe người nói nước mắt đều là vừa đắng vừa mặn, còn nước mắt của ta, hắn nếm đó là vị gì?

Chắc nước mắt ta có tác dụng thôi tình, mới khiến hắn tăng nhanh tốc độ ra vào, thân thể ta lại càng thêm đau đớn.

Thật lâu sau mới phóng thích, hắn rút cuộc thỏa mãn mà ngừng tàn sát bữa bãi, sau đó rút lui ra khỏi thân thể ta. Gian phòng đã tràn ngập hương vị huyết tinh cùng xạ hương. Ta nghĩ, sau đó ta hẳn là do chịu không nổi thể xác và tinh thần tra tấn mà ngất đi.

Thế nhưng ta không có, ta vẫn rất thanh tỉnh, thanh tỉnh đến có thể thấy rõ, hẳn một bên mặc quần áo, một bên dùng ánh mắt khinh thường, chán ghét nhìn ta, khắp gian phòng tràn ngập mùi vị gay mũi, cùng với chất lỏng trộn lẫn trắng đỏ trên người ta.

Sau đó, dưới sự kích thích của thị giác cùng với khứu giác, ta ói ra, phiên giang hải đảo, đem toàn bộ thức ăn trong bụng đều phun ra bằng hết. Căn phòng nhỏ này, liền gia tăng thêm một cỗ mùi hôi thúi.

Tổng Khiêm sắc mặt đột biến, như là chịu vũ nhục thật lớn. “Ta khiến ngươi ghê tởm đến ói ra.”

Ta khiêu khích nhìn hắn. Kỳ thật, sáng nay lúc ra cửa, trong lòng ta đã khó chịu, không muốn cho đại ca lo lắng, nên mới không nói ra, thật không ngờ bây giờ ta lại nôn ra. Có thể làm hắn khó chịu, ta cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Hắn đi đến bên cửa đá, gõ ba cái, cửa đá lập tức mở ra. Hắn muốn đi sao? Để cho ta một mình trong này thối rữa cũng tốt. Không biết đại ca bên kia thế nào? Chắc đại ca lòng nóng như lửa đốt rồi. Ta không bảo vệ tốt bản thân, thật sự xin lỗi.

Tổng Khiêm lãnh khốc nói với người bên ngoài: “Đem tiện nhân này ra bên ngoài thị chúng cho ta, để cho mọi người xem những kẻ phản giáo sẽ có kết cục thế nào.”

Người ngoài cửa quay đầu lại nhìn ta, là Hồng Diệp. Hắn chần chờ nói: “Tình huống hiện tại của Bàn Nhược không tốt, để hắn nghỉ ngơi một chút đã.”

“Không cần, hắn là phạm nhân, không có quyền nghỉ ngơi.” Tổng Khiêm nói.

“Vậy thuốc hạ đi lấy cho hắn bộ y phục khác, y phục của hắn đã dơ rồi.”

“Không cần, hắn không cần phải... mặc quần áo, hắn vốn là một tiện nhân ai cũng có thể làm chồng.”

“Không, ta cầu xin ngươi. Cầu ngươi đừng cho người khác thấy bộ dạng này của ta. Ngươi trừng phạt ta thế nào cũng được, cầu ngươi đừng mang ta ra ngoài thị chúng.” Ta sợ, hoảng tử Chu Thần quốc bị người đâm loạn, còn muốn kéo đi thị chúng, Chu Thần quốc còn đâu mặt mũi nữa.

Ta lăn xuống giường đá, không quan tâm thân thể đau đớn, cả người trần truồng cùng với mặt đất dơ bẩn, dùng cả tay chân bò đến bên người Tổng Khiêm, ôm chân hắn: “Cầu xin ngươi.”

“Ngươi vì hắn quá nhỏ. Ai bảo vừa rồi ngươi không chịu nhận sai, bây giờ đã muốn, chủ ý ta đã quyết. Hồng Diệp, kéo xuống.”

Nhưng Hồng Diệp vẫn chậm chạp không nhúc nhích.

“Thế nào? Ngươi luyến tiếc, ngay cả mệnh lệnh của giáo chủ ta ngươi cũng không nghe? Có muốn ta đưa hắn thưởng cho ngươi không?”

“Thuộc hạ lập tức mang hắn ra ngoài.” Hồng Diệp đến bên cạnh ta, nhẹ giọng nói với ta: “Thực xin lỗi.” Sau đó hắn kéo ta lên.

“Đừng, Hồng Diệp, ngươi giúp ta đi.” Ta dùng ánh mắt cầu xin nhìn hắn.

“Bàn Nhược, mệnh lệnh của giáo chủ không ai có thể chống lại.” Có lẽ hắn không đành lòng, nên cũng không dám nhìn thẳng vào ta.

“Tổng Khiêm, buông tha cho ta đi.” Ta vẫn như cũ, gắt gao ôm lấy một chân hắn, mà hắn thì lạnh lùng đá ta ra, rồi bước trên đồng quần áo dơ bẩn, đi ra khỏi nhà đá.

55. Chương 55: Nhân Ngôn Đáng Sợ!

Đi tới góc rẽ, Tống Khiêm quay đầu đối với Hồng Diệp nói: “Quên đi, cho hấn choàng một cái áo, đồ chơi của ta, chung quy cũng không thể để cho người khác tham quan.”

“Dạ.” Hồng Diệp nhìn trên mặt đất dơ bẩn không chịu nổi, cùng với y phục bị xé rách, liền cởi áo ngoài của mình ra, khoác lên người ta, rồi nâng ta dậy.

Hắn đau lòng nói: “Bàn Nhược, người cùng giáo chủ, như thế nào lại biến thành thế này? Ta nghĩ, các người quan tâm nhau như vậy, sẽ ở bên nhau mãi mãi. Vì sao năm đó người phải chạy trốn?”

“Ta khôn ta mới trốn đi, chẳng lẽ an tâm ngồi đó chờ chết sao?” Năm đó ta quả thật đã có ý nghĩ như vậy, nhưng hiện giờ, ta sẽ không bao giờ... nữa.

“Giáo chủ có nói ngài sẽ cứu người, người vì cái gì không tin ngài, người cũng biết, ngài ghét nhất bị phản bội mà?”

Nhưng mà hấn muốn giết ta, gốc Hồng Diệp, ngay cả người cũng bị hấn lừa, những lời này, đương nhiên ta không nói ra, bởi Hồng Diệp... vĩnh viễn đều đứng về phía Tống Khiêm, làm sao lại tin ta được. “Mọi chuyện đều đã xảy ra, giờ nói thì có ích lợi gì?”

“Ôi... Đi thôi.” Hồng Diệp đỡ ta đi lên phía trước.

“Hồng Diệp, thực sự không thể giúp ta sao?” Ta cố nín lấy một tia hy vọng cuối cùng.

Hắn chần chờ xem ta, đại khái có chút mềm lòng, đang muốn mở miệng, thì bỗng hai người bước vào, một trái một phải túm lấy ta, máy móc nói Hồng Diệp: “Giáo chủ phân phó bọn thuộc hạ đến giúp hộ pháp, ngài ấy đang chờ ngài ở phòng nghị sự.”

Hắn chần chờ một chút, sau đó hạ quyết tâm nghe theo Tống Khiêm phân phó, đem ta giao cho bọn họ, rồi nói: “Cẩn thận một chút.”

“Dạ.”

Tống Khiêm, người sợ Hồng Diệp mềm lòng đúng không, cho nên mới gọi Hồng Diệp đi, và phái hai kẻ khác tới đây.

Hồng Diệp đi theo chúng ta ra khỏi lao thất, lo lắng nhìn ta một cái, rồi bước về phía phòng nghị sự. Mà ta, thì bị hai người lạnh như băng kia áp giải tới quảng trường. Quảng trường rất rộng rãi, còn có một chỗ đặc biệt dùng làm nơi luyện võ, lúc này giáo đầu đang mang theo đệ tử nhập môn tập luyện võ công căn bản của Thiên Diệp giáo. Còn có một số người đã thi hành xong nhiệm vụ, đang tụ tập tốp năm tốp ba, nam có nữ có.

Giữa quảng trường có một cái đài cao dùng để tụ tập hội nghị, mà việc bọn hấn cần làm, là đem ta cột vào một cái cột gỗ giữa đài cao. Sau khi cột xong, bọn hấn liền rời đi, đến chỗ Tống Khiêm phục mệnh.

Sau khi ta tiến vào quảng trường, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn ta. Lúc này trên người ta chỉ khoác mỗi chiếc áo khoác ngoài của Hồng Diệp, vừa rồi bọn họ cột ta, lôi lôi kéo kéo, quần áo đã rách xuống trước ngực, liền nhìn thấy rõ ràng dấu vết trên người ta.

Đám người dần dần hướng tới gần ta, các đệ tử mới nhập môn nhân lúc rảnh rỗi hỏi giáo đầu: “Người kia là ai, vì sao lại bị trói, còn...” Phía sau cũng không nói gì, đại khái là không biết nói tiếp thế nào.

“Vấn đề này nên để trong lòng, không nên tùy tiện hỏi người khác. Thật sự muốn biết thì nghĩ cách biết rõ ràng, hiểu chưa?” Giáo đầu giọng nói rất lớn, mục đích là để toàn bộ đệ tử đều nghe rõ ràng.

“Đệ tử đã rõ.” Đám đệ tử này thật biết nghe lời.

Một nữ tử tướng mạo diễm lệ hỏi nữ tử bên cạnh: “Người kia không phải là nam nhân ba năm trước giáo chủ rất sủng ái sao? Quả nhiên, nam nhân, vốn chỉ để đùa giỡn, làm gì có cái gọi là chân tình thực lòng, nam nữ mới là thiên đạo.”

“Tỷ tỷ, ba năm trước ta còn chưa đến đây, cũng chưa từng nghe nói đến nhân vật này. Tỷ tỷ có thể nói cho ta biết năm đó đã xảy ra chuyện gì không? Vì cái gì hần biến mất, bây giờ mới trở lại, còn bị giáo chủ đối đãi như vậy.” Vị nữ tử kia thân thiết hỏi lại.

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, hình như năm đó chính tà lưỡng đạo khai chiến, chính do hần châm ngòi, sau đó hần đào tẩu, khiến giáo chủ phải tự mình gánh vác. May mắn giáo chủ anh minh thần võ, đã đánh bại bọn người chính đạo kia, một bước đem giáo ta trở thành thiên hạ đệ nhất giáo. Từ đó về sau, giáo chủ cấm người khác nói về hần.” Rất rõ ràng, đây là một người ngưỡng mộ Tống Khiêm, toàn bộ trong mắt, đều là thần thái uy phong của hần.

“Hần lợi hại thật, ta không thấy hần có gì đặc biệt, diện mạo còn không bằng Hồng Diệp đại nhân nữa.”

“Này ai biết được, có lẽ có cái gì đặc thù, mới có thể khiến giáo chủ một lần nữa tuyên bố hần là người của giáo chủ.” Nàng mỉm cười mang đầy thâm ý: “Bằng không, vì cái gì giáo chủ tìm hần trở về, ngay cả hôn lễ với Âu Dương tiểu thư cũng không để ý, người nhìn dáng vẻ của hần, chuyện gì xảy ra tất cả mọi người đều có thể nhìn ra. Nếu là thường nhân, đã sớm một đao giải quyết rồi.” Chẳng lẽ bọn hần không biết, tử vong không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất chính là sống, sống chịu tra tấn, sống mà không bằng chết sao.

“Ôi, Âu Dương tiểu thư thật đáng thương.”

“Ừ, không chỉ cùng nữ nhân trong giáo tranh giành, còn phải cùng nam nhân tranh nữa.”

“Giáo chủ giỏi giang như vậy, đó là điều đương nhiên thôi?”

Đại để trong lời nói của những kẻ đó đều là giống nhau, đều nói ta xấu xa như thế nào, có bao nhiêu bỉ ổi, không đáng mặt nam nhân...

Ta nhớ trong đó có một người mang vẻ mặt đau khổ nói: “Nếu ta cũng sinh ra một nhi tử như vậy, thì làm sao mà sống đây.”

Ta không dám tưởng tượng đến phụ mẫu ta ở Chu Thần quốc nghe được tin tức này sẽ như thế nào, không dám nghĩ đến bọn họ sẽ nói người Chu Thần quốc xấu xa ra sao. Ba năm trước đây, nếu ta như vậy chết đi, sự tình chẳng phải tốt đẹp hơn sao.

Trong đám người có vài người đáng chấp mảnh khảnh, vội vàng đến rồi lại vội vàng đi, trên mặt lộ chút ưu thương. Là sợ bước theo vết xe đổ của ta sao? Nếu còn chưa có hãm sâu, thì nhanh chóng bứt ra đi.

Sắc trời dần tối, đoàn người vây xem cũng dần mất đi hứng trí, cả quảng trường, chỉ còn lại mình ta, cùng ánh chiều tà làm bạn, âm thanh còn lại duy nhất, là tiếng gió thổi lá bay xào xạc.

Đột nhiên, một đôi chân bước đến gần ta, ngừng đầu sải bước, trong mắt không lưu gì. Trừ hần ra, còn ai có thái độ tự tin như vậy? Hần ở dưới đài dừng bước, nhìn ta nói: “Thế nào, ở trước mặt nhiều người cảm thụ có tốt không?” Rõ ràng hần ở dưới đài, ta đứng trên đài, nhưng ta lại cảm thấy hần đang ở trên cao nhìn xuống ta.

Không muốn trả lời, cũng không còn khí lực để trả lời, ta chỉ là dùng ánh mắt tan rã nhìn hần thôi.

“Xem ra ngươi cũng thực hưởng thụ?” Nói một câu như vậy, hần liền rời đi. Những tháng ngày trước kia ở cùng hần, cái hần lưu cho ta nhiều nhất, chính là bóng lưng kia, mà bây giờ cũng là như thế.

Hần đi được một lúc, Hồng Diệp liền theo đến. Hần gỡ dây trói, đỡ ta xuống, đau lòng hỏi: “Bàn Nhược, ngươi cảm thấy thế nào? Ta mới trong phòng nghị sự ra.”

Ta lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì.

Hần đem một cái siêu để bên miệng ta, “Uống nước đi.”

Nước chậm rãi chảy vào, theo bản năng ta nuốt xuống, cảm thấy mát mẻ vô cùng.

“Ngươi cần ăn gì không?” Hần hỏi tiếp.

Ta lắc đầu, ở vào tình trạng này, làm sao còn nuốt trôi thứ gì chứ.

“Được rồi, Bàn Nhược, người chồng đỡ một chút, giáo chủ nhất định sẽ thả người xuống.” Hấn dứt cho ta một viên được, có lẽ là thuốc bổ.

Ta kéo khoe môi, muốn mỉm cười với Hồng Diệp một cái, nếu chết ở chỗ này, không chừng lại là giải thoát cho ta.

Trừ thức ăn ra, hấn còn đem cho ta một bộ y phục mới, là y phục cũ lúc trước của ta. Hấn cởi y phục trên người ta ra, từng cái từng cái, vẽ mặt chuyên chú giúp ta thay bộ y phục mới. Vì không muốn đụng đến vết thương khiến ta đau, thành ra động tác của hấn vừa chậm vừa nhẹ nhàng.

Kỳ thật, Hồng Diệp thay đổi, so với trước kia càng thành thực, càng biết chiều cố người khác hơn.

Xong xuôi, hấn lại đem ta cột trở lại cọc gỗ, cẩn thận kéo dây thừng không khiến cho ta khó chịu.

Ta nghĩ nói với hấn: Cứ cột thế nào cũng được, dù sao ta cũng đau đến chết lặng, sớm đã không còn cảm giác nữa. Nhưng mà, ta không đành lòng cự tuyệt hảo ý của hấn, cho nên đành yên lặng để hấn chăm sóc.

Đêm đó, hấn đứng cạnh ta cả đêm. Nếu như nói, yêu Tổng Khiêm là chuyện ta hối hận cả đời này, thì gặp Hồng Diệp là chuyện cả đời này ta tuyệt không bao giờ hối hận.

56. Chương 56: Chuyện Cũ Theo Gió Bay!

Trên quảng trường rộng lớn trống trải này, chỉ có ta cùng Hồng Diệp, cả hai cùng ngồi ngắm sao đêm. Hấn thỉnh thoảng còn cho ta mấy ngụm nước, để khoang miệng ta không bị khô.

Cả buổi tối, hấn đều ở bên ta nói về chuyện đã phát sinh ba năm qua. Mới bắt đầu thực gian nan, cho tới bây giờ đã trở thành đệ nhất giáo, để đạt được như hôm nay, không biết đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng, tiêu phí bao nhiêu khí lực, đã đổ bao nhiêu máu, tất cả đều nói cho ta biết.

Ba năm nay, Tổng Khiêm rất sủng ái Ngọc Liên, một bước đã thăng nòng làm Tả hộ pháp. Cũng khó trách Tổng Khiêm thích nàng, một người hiểu chuyện, lại khéo hiểu lòng người, mọi chuyện trước sau đều có chừng mực, còn chiều cố mẫu thân của Tổng Khiêm rất tốt. Hồng Diệp thấy vẻ mặt mê mang của ta, liền vội vàng giải thích, Ngọc Liên chính là tiểu Ngọc đã theo hầu ta năm xưa, thật ra, nàng cũng chính là người của Thiên Diệp giáo, lúc đó Tổng Khiêm phái tới giám thị ta. Ta cười lạnh, quả nhiên, Tổng Khiêm luôn không tin tưởng ta, từ lúc bắt đầu cùng hấn dây dưa đến lúc ta rời đi, hấn cũng không tiết lộ thân phận của tiểu Ngọc, còn dùng nàng để uy hiếp ta.

Không biết, liệu kẻ tổ giác ta là Tổng Bình kia, có phải là người của hấn không? Ta không muốn hỏi, cũng lười phải hỏi, hiện giờ nói đến việc này còn có ý nghĩa gì nữa?

Hồng Diệp nói cho ta biết, lúc mẫu thân Tổng Khiêm biết được thân phận của hấn, đã giận dữ vô cùng, còn nói muốn đi cùng với Tổng Liêm. Nhưng Tổng Khiêm đã quỳ ba ngày trước cửa phòng của Tổng phu nhân, hơn nữa còn lập thệ, ba năm sau sẽ lấy Âu Dương Sơ Tuyết, lúc đó Tổng phu nhân mới nguôi giận.

Sau này, Tổng Khiêm thu giữ nam sủng, Tổng phu nhân không hài lòng, cảm thấy đây là vũ nhục Âu Dương Sơ Tuyết, nên đã bảo Tổng Khiêm đuổi họ đi, nhưng ngược lại. Âu Dương Sơ Tuyết rộng lượng, khuyên bảo Tổng phu nhân, nói Tổng Khiêm chẳng qua chỉ chơi đùa mà thôi, đợi sau này thành thân rồi sẽ khác. Ngọc Liên cũng lên tiếng nói rằng: “Là nam nhân, lại là người làm đại sự, nên đôi lúc cũng làm những việc hoang đường.”

Ở Thiên Diệp giáo, ai cũng biết Ngọc Liên chính là thị nữ của Tổng Khiêm, cũng là người Âu Dương Sơ Tuyết biết. Rốt cuộc phải yêu người kia sâu đến mức nào? Mới có thể làm được những việc ấy, ngay cả ta cũng không rõ, cũng phân không được giữa yêu cùng ý lại.

Quả nhiên theo lời bọn họ nói, Tổng Khiêm rất nhanh đã chán, chỉ là, chán một người lại tới thêm một người mới, cứ như vậy đến đến đi đi không biết đã đổi bao nhiêu, nhưng một điều không thay đổi, đó là Âu Dương Sơ Tuyết luôn đứng cạnh Tổng Khiêm với thân phận thê tử sắp cưới của hấn.

Ta không biết Hồng Diệp nói với ta những lời này có ích gì, là nhằm chán quá muốn giết thời gian ư? Cũng có lẽ, nhưng không ngờ Hồng Diệp cũng là một kẻ bất quái, thế mà trước giờ ta lại không hề biết.

Bình minh sau màn đêm, chính là thời khắc khiến người ta kinh hoàng, trước mắt là một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không thấy. Lúc này, mặt trời đang dần dần xuyên qua từng đám mây để cố tỏa ra chút ánh sáng, dường như lại phảng phất có chút hy vọng. Ta còn có thể có hy vọng sao?

Trời đã dần sáng, xung quanh đã có không ít người làm việc. Có một người đi tới, là một trong số đã áp giải ta sáng qua, hẳn thì thăm gì đó với Hồng Diệp, rồi sau đó rời đi.

Hồng Diệp nhìn ta, như có chút lo lắng, lại có chút vui mừng. Hắn nói: “Bàn Nhược, có người đến cứu người, giáo chủ bảo ta mang người ra ngoài.”

Nhìn bộ dáng của ta hiện giờ, nếu bị đại ca nhìn thấy, thật không biết sẽ như thế nào.

Lúc Hồng Diệp dẫn ta đến nơi, nhân mã hai bên đã đang giằng co, gương tuốt khỏi vỏ, gương cung sẵn sàng, một bên là đại ca dẫn theo một đội quân của Đại Nghĩa quốc, còn Tổng Khiêm dẫn theo đệ tử Thiên Diệp giáo. Tổng Khiêm hiển nhiên không nghĩ đại ca ta sẽ mang theo nhiều người như vậy, cho nên cũng chuẩn bị không tốt, hẳn về mặt phức tạp nhìn ta.

Thấy Hồng Diệp công ta tới, đại ca lo lắng hỏi: “Nhị đệ, đệ thế nào, yên tâm, đại ca nhất định báo thù cho đệ.”

Ta trả lời hắn: “Đại ca, đệ không sao.”

Bên cạnh đại ca là một vị quan toàn thân y phục đỏ thắm, uy phong凛凛 nói với Tổng Khiêm: “Cuồng đồ lớn mật, dám bắt cóc hoàng tử Chu Thần quốc, ngươi có ý gì. Mau thả hoàng tử ra, ta sẽ xử ngươi nhẹ tội.”

Tổng Khiêm châm biếm đáp: “Hoàng tử? Một tên nam sủng cũng có thể nói bừa thành hoàng tử. Đại nhân, nơi này không có ai là hoàng tử như lời ngài nói, chúng ta đều là dân chúng bình thường. Người mà hôm qua Tổng mô bắt về, chính là phản đồ đã bỏ trốn ba năm trước của bốn giáo, mong đại nhân minh xét?” Hắn rõ ràng cố ý phun ra bốn chữ “Nam sủng” cùng “Phản đồ”, quan binh Đại Nghĩa quốc nghe xong sắc mặt cũng dần thay đổi.

Đại ca tức giận tiến lên từng bước, mũi kiếm chìa vào Tổng Khiêm: “Ngươi, ngươi dám vũ nhục nhị đệ của ta, vũ nhục Chu Thần quốc, ta lấy thân phận thái tử Chu Thần quốc thề, không diệt được Thiên Diệp giáo, thề không bỏ qua.” Đệ tử Thiên Diệp giáo nghe đến lời đại ca, liền rút lui về sau từng bước, dù sao cùng triều đình đối kháng, cũng không phải là ý hay.

Tổng Khiêm cân nhắc trong chốc lát, đại khái cũng hiểu vì một mình ta mà phải trả giá Thiên Diệp giáo thật không đáng giá, liền lệnh Hồng Diệp đưa ta tới trước, rồi nói: “Nếu là người thái tử muốn, bốn giáo há có thể không cho. Chỉ là người này từng là kẻ bên gối tại hạ, sau đó bốn giáo gặp nạn, hắn liền trốn khỏi giáo, bây giờ chuyển qua cho ngài, mong đại nhân cân nhắc, đừng để bị hắn mê hoặc.”

Đại ca từ trên lưng Hồng Diệp đỡ ta xuống, ôm vào trong ngực, nhìn thấy tóc tai hỗn loạn, gương mặt tái nhợt của ta, đại ca áy náy mà nói: “Thực xin lỗi, đại ca tới chậm, hại đệ phải chịu khổ.”

Ta lắc đầu: “Một chút cũng không muộn, đệ biết đại ca sẽ tới cứu đệ mà, chỉ có điều, đệ đã khiến phụ vương mẫu hậu hổ thẹn.”

Đại ca xốc y phục của ta lên xem xét xem có bị thương không, sau đó hai mắt hắn liền phát ra hàn quang bức người. Dấu vết Tổng Khiêm lưu lại trên người ta rõ ràng như vậy. Có lẽ là do quá lạnh, hoặc nguyên nhân khác, ta ở trong lòng đại ca lạnh run. Hắn cẩn thận đem ta giao cho Võ Khôi bên cạnh, rồi cởi áo khoác của mình che lên cho ta.

Đại ca xoay người nói Tổng Khiêm: “Hôm nay, nếu không lấy mạng của ngươi, Ngô mô tuyệt không bỏ qua. Ba năm trước đây, chúng ta khó khăn lắm mới cứu được nhị đệ từ trong tay kẻ bắt cóc, có thể cốt nhục sum họp. Chúng ta bưng trong lòng bàn tay còn sợ đệ ấy đau, vậy mà ngươi lại dám đối xử như thế, nếu như đơn giản như vậy mà bỏ qua cho ngươi, ta làm sao còn mặt mũi đối mặt với phụ vương và mẫu hậu?”

Tổng Khiêm kinh ngạc nhìn đại ca, có lẽ, sự tình không phải như là trong tưởng tượng của hắn.

Đại ca đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội nói tiếp: “Ba năm trước chính người sai người đuổi giết nhị đệ? Đáng lẽ ta nên sớm đoán được. Chỉ vì nhị đệ quá thiện lương, ngăn cản chúng ta vì đệ ấy báo thù, kết quả lại một lần bị người hại.” Đại ca cảm kích bước tới một bước, Tống Khiêm đứng im tại chỗ, giống như mọc rễ.

Mắt thấy đại ca muốn hạ kiếm xuống, ta liền mở miệng: “Đại ca, bỏ đi.”

“Hắn nhiều lần thương tổn đệ, làm sao có thể cho qua dễ dàng.”

“Hắn từng là người đệ yêu sâu đậm.” Chậm rãi nói ra sự thật này, từng chữ từng lời nói ra khiến ta đau đớn, thế nhưng sau khi nói xong, toàn bộ đau đớn đã không còn nữa.

Đại ca không tin được mà nhìn ta, muốn từ ta nhìn ra sự thật.

Ta gật đầu: “Cho nên, đệ van cầu huynh, hãy quên chuyện này đi.” Sau đó ta quay ra nói với Tống Khiêm: “Tống Khiêm, ta tự hỏi bản thân không đắc tội người chỗ nào, người muốn giết ta, lại có người cứu ta. Nếu bởi vậy mà mang đến phiền toái cho người, ta thật xin lỗi, nhưng mà, nếu nói đến sai lầm của ta, thì chỉ là ta quá yêu người mà thôi. Bây giờ ta đã biết ta sai, ta cũng sẽ sửa lại, cho nên, người hãy buông tha ta đi, coi như buông tha chính mình. Từ nay về sau, chúng ta là người xa lạ, tất cả những chuyện trong quá khứ, hãy để nó theo gió cuốn đi.”

Giữ chặt cánh tay đại ca, ta nói: “Chúng ta đi thôi, hoàng tẩu chắc là đang lo lắng sốt ruột lắm.”

Đại ca nhìn ta, mỉm cười: “Được, chúng ta trở về thôi.”

Hồng Diệp bỗng kêu lên một tiếng: “Bàn Nhược.”

Ta cười nói: “Bàn Nhược đã chết rồi, chính là lúc Tống Khiêm sai người đuổi giết đã chết rồi. Ta bây giờ là Nhị hoàng tử của Chu Thần quốc – Ngô Bối, Hồng Diệp, tái kiến, rất hân hạnh được biết người.”

“Rất hân hạnh được biết người, Bàn Nhược. Người yên tâm, những chuyện đã xảy ra hai ngày qua, sẽ không ai biết, người cùng thái tử chưa từng tới Thiên Diệp giáo.” Một lúc sau, thanh âm của Hồng Diệp từ phía sau truyền tới.

Trừ việc trong lòng nói một tiếng cảm ơn hắn ra, ta cũng không còn lưu luyến gì nữa.

Lúc đi đến chân núi, ta vẫn nhìn thấy một thân ảnh màu đen đứng trên đỉnh Thiên Diệp giáo, tay áo phiêu phiêu, nhưng ta đã không còn lưu luyến gì nữa.

57. Chương 57: Bái Tể!

Trở lại dịch trạm, đại tẩu đang đứng trước cửa lo lắng nhìn, thấy đại ca ôm ta trong lòng đi tới, nàng dùng ánh mắt hỏi đã xảy ra chuyện gì. Đại ca không nói gì, chỉ ôm ta mà đi.

Đi được vài bước, mới quay đầu nói với Võ Khôi: “Đi tìm đại phu đến đây.”

“Dạ.”

Ta giữ chặt đại ca: “Không cần tìm đại phu đâu, đệ có mang theo thuốc đây rồi.”

“Nhưng mà... trên người đệ còn có vết thương...?”

“Không có chuyện gì, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

“Được rồi.” Đại ca cân nhắc một lát, rồi nói với Võ Khôi: “Đi lấy thùng nước nóng lại đây để Nhị đệ tắm rửa.”

“Dạ.”

Đại ca ôm ta vào một gian phòng đã chuẩn bị tốt, lại còn nhờ đại tẩu mang cho ta bộ y phục để thay, lúc này, Võ Khôi đã chuẩn bị nước ấm chờ ngoài cửa.

Đại ca bảo Võ Khôi mang thùng nước vào, rồi quay sang nói với đại tẩu: “Ta giúp Nhị đệ tắm rửa, phiền Đóa Nhi đến phòng bếp nấu chút cháo loãng mang lại đây.” Đóa Nhi là nữ danh của đại tẩu.

Đại tẩu gật đầu, mang theo Võ Khôi ra ngoài, còn giúp chúng ta đóng cửa phòng lại.

Đại ca đi đến bên người ta, nhẹ tay nhẹ chân giúp ta cởi quần áo. Ta vội lấy tay ngăn lại: “Đại ca, không cần, đệ có thể tự làm.” Ta đẩy thân mình dơ bẩn như vậy, sao dám làm phiền đại ca.

Đại ca cười nói: “Chúng ta là thân huynh đệ, đại ca chiếu cố đệ đệ là điều đương nhiên mà.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết, chúng ta là người nhà, hay bị người kia ủy khuất, không muốn nhận đại ca.”

Ta không dám ngăn nữa, tùy ý đại ca cởi hết y phục trên người ta ra. Có nhiều miệng vết thương đã sắp đóng vảy, dính kết lại với lớp áo trong, mặc dù đại ca đã thật nhẹ tay, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút rỉ máu. Sau đó, đại ca trông có vẻ còn đau hơn cả ta, vội vàng xin lỗi: “Huynh xin lỗi.”

Ta cười lắc đầu: “Không có việc gì.” Đau đớn đều đã trải qua, bây giờ chỉ chờ chúng đóng vảy lại thôi.

Cuối cùng, mất hết một canh giờ, đại ca mới cởi được hết y phục trên người ta, nước cũng đã sớm lạnh. Đại ca liền phân phó Võ Khôi đi lấy một thùng nước khác đến. Xem trên người ta đầy vết thương, đại ca tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhị đệ, vì sao lại buông tha cho kẻ kia? Chúng ta là hoàng tử của Chu Thần quốc, há lại có thể cho hắn đối xử như thế.” Lúc này, trông đại ca cứ như phải giết được hắn mới cam lòng vậy.

“Có lẽ, là tổ tiên chúng ta thiếu hắn, kiếp này phải hoàn trả. Bây giờ đệ không muốn cùng hắn có bất cứ một quan hệ nào nữa, xin đại ca cũng quên đi.”

“Làm sao mà quên được? Đệ là người thân của ta mà.”

“Chính là vì có mọi người bên cạnh, đệ mới quên được.” Ta cho đại ca một nụ cười trấn an: “Đại ca, nếu giờ huynh không giúp đệ rửa sạch, nước lại sắp lạnh rồi đó. Với lại, hiện giờ đệ không mặc gì, không khéo bị cảm đó.”

Đại ca đỏ mặt, vội vàng ôm ta vào trong thùng, đem những dấu vết Tống Khiêm lưu lại trên người ta chà lau hết, thậm chí cả cái nơi tối tư mật kia, huynh ấy cũng cẩn thận tỉ mỉ mà lau. Chỉ là trong quá trình, trong mắt đại ca... không có chút tà niệm nào, chỉ tồn tại một loại đau lòng không nói cũng biết. Ta cũng thẳng thắn nhận sự chiếu cố của đại ca.

Sau khi rửa sạch sẽ, đại ca đem thuốc trị thương ta mang theo bôi lên vết thương, xong rồi mới mặc quần áo sạch sẽ vào cho ta. Ta nhất thời cảm thấy cả người bừng tỉnh phấn chấn, giống như lại được trọng sinh một lần nữa.

Đại tẩu mang cháo loãng vào, đại ca cầm lấy, từng muỗng từng muỗng dứt cho ta, thẳng đến khi thấy đầy, mới giao chén cho đại tẩu. Sau đó nói với ta: “Nghỉ ngơi cho tốt, ngủ một giấc, mọi chuyện sẽ tốt thôi. Huynh và đại tẩu ở phòng cách vách, có gì cứ kêu một tiếng.”

Ta gật đầu: “Đại ca, đệ không sao, huynh cũng nghỉ ngơi đi, vì chuyện của đệ, đã làm huynh phải vất vả.”

“Này thì tính là gì? Huynh đi đây.” Dem chân mền sửa lại cho ta, rồi hai người mới bước ra ngoài.

Bởi vì cơ thể ta suy yếu, chúng ta phải ở lại dịch trạm vài ngày, chờ ta tốt lên chút mới đi được.

Trên đường, ta kể lại cho đại tẩu nghe về chuyện của ta và Tống Khiêm. Bất quá, ta cũng không có tư cách trách hắn, oán giận ư, không, ai bảo ta lúc trước cứ khăng khăng một mực yêu hắn làm chi.

Đại ca, đại tẩu lại có cảm nghĩ khác, bọn họ mắng Tống Khiêm lãnh huyết vô tình, lòng lang dạ sói. Ta thì luôn cho rằng, hắn là người như vậy, không phải sao?

Sau khi nói xong, ta còn thỉnh cầu đại tẩu đừng báo lại những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho phụ vương phụ mẫu, để tránh bọn họ lo lắng, dù sao thì chuyện cũng đã qua rồi.

Mấy ngày nay ta lưu ý tin tức bên ngoài, không thấy ai thảo luận chuyện này nữa, Hồng Diệp quả nhiên tuân thủ lời hứa. Quan binh Đại Nghĩa, đại ca đã sớm căn dặn, với lại bọn họ cũng không hiểu rõ mọi chuyện, nên cũng không có ai nói ra ngoài. Như vậy cũng tốt, có thể bảo vệ được thể diện cho Chu Thần quốc.

Chờ chúng ta đến được hoàng cung Đại Nghĩa quốc, thì chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ đại thọ. Hoàng đế vì muốn tỏ lòng coi trọng chúng ta, ngoài ra còn vì lòng xót con, nên đã tự mình mang theo một đại đội danh dự ra ngoài hoàng thành nghênh đón, lại thiết yến trong hoàng cung làm tiệc tẩy trần cho chúng ta.

Vết thương trên người đã sớm đóng vảy, ngay cả vết sẹo cũng đã lành, chỉ còn lại một chút nhàn nhạt, ta cùng Tống Khiêm trong lúc đó, đã không còn lưu lại chút gì.

Đại thọ của hoàng đế, long trọng mà náo nhiệt, sứ giả của các quốc gia, quan lại trong triều đình, vương công quý tộc của Đại Nghĩa quốc, đệ tử thế gia đều quy tụ một chỗ. Từng đoàn người tấp nập, đàn sáo vang vọng bên tai, khiến người người không rảnh bận tâm đến chuyện khác.

Sau ngày đại thọ, hoàng đế ân cần muốn chúng ta ở lại thêm vài ngày, nói là muốn chúng ta dạo chơi ngắm cảnh Đại Nghĩa quốc, nhưng thật ra là vì thương nhớ nữ nhi, đây cũng là chuyện thường tình của con người mà.

Hoàng đế, hoàng hậu cuối cùng cũng phải tiễn biệt nữ nhi nhà mình, phụ nữ tình thâm, đại ca ta ở một bên cũng cảm khái vô cùng, chỉ có ta là không có việc gì, vì thế ta thỉnh cầu đại ca cho ta đi bái tế Bàn Ly, chờ ta trở lại cũng vừa lúc cùng đại ca trở về, phân công nhau như vậy, sẽ không bị trễ nãi thời gian, nếu không phụ vương mẫu hậu ở nhà sẽ lo lắng.

Đại ca vốn không cho phép, bởi vì nơi an táng Bàn Ly là ở trong lãnh địa Tống gia, đại ca sợ ta gặp phải nguy hiểm gì thì làm sao.

Kì thật đại ca không cần phải lo lắng chuyện này, từ khi Tống phu nhân chuyển đến Thiên Diệp giáo, Phong Vũ sơn trang đã hoàn toàn suy sút. Nghe nói lúc biết được thân phận của Tống Khiêm, đệ tử của sơn trang cho rằng Tống Khiêm không còn đủ tư cách để nắm giữ quyền xử lý mọi chuyện trong trang nữa, nên đã yêu cầu Tống Khiêm giao ra quyền hành quản lý trong trang, mà Tống Khiêm cũng không quan tâm đến tâm huyết cả đời của phụ thân, cứ thế thẳng thắn rời bỏ Phong Vũ sơn trang, chuyên tâm phát triển Thiên Diệp giáo. Thiên Diệp giáo đi một bước lớn, người trong trang vốn không muốn rời sơn trang nhưng lại sợ Tống Khiêm trả thù, nên đành phải bỏ trang mà đi, hiện tại mà nói, Phong Vũ sơn trang chỉ còn cái xác không mà thôi.

Cuối cùng, Đại Nghĩa hoàng đế phải phái năm ngàn tinh binh bảo hộ ta đến đó, hơn nữa còn có Võ Khôi đi theo, và mang thêm nhân mã bảo hộ trước sau, đại ca mới miễn cưỡng đồng ý.

Kỳ thật, ta biết đại ca đang lo lắng cái gì, nhưng là, lấy hiểu biết của ta đối với hần, hần cũng coi như một người biết giữ chữ tín, nếu đã đáp ứng không cùng ta còn bất cứ liên can gì, ắt hần cũng không ngần ngại ra tay.

Trải qua mấy ngày奔波, chúng ta mới tới được nơi chôn cất nàng, bởi vì mộ phần không người chăm sóc, xung quanh bụi bậm, cây cỏ mọc tràn lan, ta tự mình dẫn mọi người cùng nhau nhổ cỏ, quét dọn, cuối cùng mới ra hình ra dạng một chút.

Yên lặng dập đầu ba cái, cảm tạ công ơn nuôi dưỡng của nàng.

Giống như Bàn Ly, chúng ta quả thật là mẫu tử, đều vì nam nhân Tống gia mà si mê, nhưng mà bây giờ ta đã tỉnh ngộ, nếu người sớm tỉnh một chút, không biết có phải nhận lấy kết quả như bây giờ không, có lẽ, hiện giờ người đang ở một nơi nào đó sống một cuộc sống vui vẻ đầy khoái hoạt. Cho dù như vậy, ta vẫn không thể gặp lại người.

Tình yêu, không cần phải quá cố chấp đến cùng, bởi vì, người bị thương là người yêu người kia sâu đậm hơn hết. Như thế, cho dù người có làm cái gì, thì đối với hần, người luôn luôn thấp kém hơn hần, bởi vì, là người cầu hần. Cho nên, sau này ta không cần yêu, chỉ cần chờ người khác tới yêu ta là tốt rồi.

58. Chương 58: Tâm Đã Chết, Làm Sao Có Thể Bắt Đầu Lại Lần Nữa?

Ta ngày người ở lăng mộ Bàn Ly nửa ngày, thuận tiện cũng thăm luôn mộ của Tống Liêm, mộ của ông cách mộ của Bàn ly không xa, chỉ khoảng ba thước.

Nhớ ngày đó, Tống Liêm đối xử với ta như thân sinh nhi tử, người ông thấy trước khi chết cũng là ta, vì vậy ta cũng nên vái lạy ông cho phải phép. Lăng mộ của ông được chăm sóc rất cẩn thận, đá cẩm thạch trơn bóng như vách tường, quả nhiên có thân nhân chăm sóc có khác.

Đang chuẩn bị rời đi, bỗng có người lên báo có ai đó cầu kiến ta, hỏi mới biết người đó là Tống Khiêm. Hẳn muốn gặp ta làm gì? Vô luận là chuyện gì, ta cũng không muốn cùng hắn có bất cứ dây dưa nào nữa. Vì thế ta bảo Võ Khôi xuống nhắn hắn, có gì muốn nói cứ nói với Võ Khôi là được.

Võ Khôi đi một lúc đã trở lại ngay, nói hắn cái gì cũng không nói, chỉ kiên trì muốn gặp ta.

“Hắn mang theo bao nhiêu người?” Ta hỏi.

“Chỉ một mình hắn.” Võ Khôi đáp.

“Ồ.” Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu. “Chúng ta đi thôi, đi vòng đường khác.” Dù sao, trên đời này, để đi đến một điểm cũng không phải chỉ có một con đường, chỉ là đi lâu hơn chút mà thôi.

Võ Khôi tuân lệnh, phát ra tín hiệu với kẻ dưới chân núi, nói chúng ta đi đường khác.

Thật không ngờ Tống Khiêm vẫn theo lên, bám dính lấy ta.

Võ Khôi tức giận rống to: “Hoàng tử của chúng ta đã không muốn cùng người tính toán chuyện cũ, người còn tới nơi này làm gì, hay là người muốn hoàng tử nghiêm trị người mới cam tâm?”

Tống Khiêm vừa hướng người bên cạnh giao phó, vừa trả lời Võ Khôi: “Tại hạ chỉ là muốn đến bái tế gia phụ, nhưng lại không được phép, hoàng tử của quý quốc cũng bá đạo quá đi.”

“Lúc này người đâu nói như vậy.” Võ Khôi nói.

“Vừa rồi là vì tôn trọng hoàng tử quý quốc thôi.”

“Người nói hươu nói vượn, lời nói trước sau không giống nhau.” Võ Khôi tức đến muốn lao xuống.

“Võ Khôi, để hắn lên đây đi.” Mặc kệ hắn đến làm gì, dù sao ta cũng muốn rời khỏi nơi này.

Võ Khôi không cam lòng, vẻ mặt ủy khuất quay lại bên cạnh ta, đối với bọn thuộc hạ nói: “Chúng ta đi.”

Nhìn lại lăng mộ Bàn Ly lần nữa, chúng ta xoay đầu đi xuống chân núi.

Nào ngờ Tống Khiêm bỗng phi thân lên ngồi cạnh ta. Võ khôi vội vã lệnh, mau chóng vây kín ta lại. Võ Khôi đắc ý nói: “Thuộc hạ đã sớm biết hắn là kẻ không biết giữ lời hứa rồi.” Sau đó, y quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tống Khiêm: “Người muốn làm gì? Chúng ta tuyệt đối không cho người chạm vào hoàng tử.”

Thế nhưng Tống Khiêm lại tỏ ra lễ phép nói: “Tại hạ thực sự chỉ muốn nói vài lời với hoàng tử quý quốc thôi.”

Ta nhìn hắn như người xa lạ: “Tống công tử, chúng ta không có gì để nói với nhau cả.”

“Bàn Nhược, giữa chúng ta có sự hiểu lầm, mong người cho ta chút thời gian nghe ta giải thích, có được không?”

“Hiểu lầm cũng vậy, mà không hiểu lầm cũng vậy, ta không quan tâm. Tống công tử cần gì phải dây dưa. Sắc trời cũng đã tối, tại hạ đi trước.” Nói xong, ta mang người men theo con đường khác đi xuống. Tống Khiêm muốn đuổi theo, nhưng lại bị Võ Khôi ngăn cản.

Tổng Khiêm dường như không muốn đả thương tới ai, nên bị bọn Võ Khôi giằng co cả buổi. Chờ ta đi đến chân núi, bọn hắc vẫn đang đánh nhau chưa dừng. Tổng Khiêm đột nhiên hô to: “Bàn Nhược, ta chưa bao giờ có ý muốn tổn thương người, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?”

Ta cười lạnh, chúng ta chưa bao giờ bắt đầu, như thế nào bây giờ lại bắt đầu lại lần nữa? Thật không hiểu nổi.

Sau một lát, hắc hung hăng nói: “Nếu người dám đi, ta sẽ đào tro cốt của Bàn Ly rải nơi hoang dã này.”

Lại là uy hiếp, trừ uy hiếp ra, hắc còn có thể làm gì? Ta ngừng lại, đối Võ Khôi nói: “Để hắc lại đây.”

Võ Khôi theo lời ta cho hắc đi.

Hắc đến gần ta, vẻ mặt phức tạp nhìn ta, bộ dạng như muốn nói rồi lại thôi.

“Tổng công tử có gì mời chỉ giáo, nếu không, tránh đường cho ta đi.”

“Bàn Nhược, mấy ngày nay, ta đã điều tra rõ ràng, giữa chúng ta có một hiểu lầm rất lớn, người hãy nghe ta nói rõ ràng được không?”

“Ta có thể nói không sao? Tổng Khiêm, người từ trước đến nay luôn thế này, chỉ lo cho bản thân, không bao giờ nghĩ đến cảm thụ của người khác.”

“Ta biết, ta đã gây cho người nhiều tổn thương, cả lần này cũng vậy. Người cũng biết nguyên nhân ta tức giận đúng không? Bởi vì, ta không chấp nhận có kẻ phản bội ta, mà ba năm trước đây, ta đã nghĩ người phản bội ta.”

“Ở trong lòng người, muốn sống được gọi là phản bội, như vậy những việc người gây ra cho ta thì gọi là gì, hay là ta nên xem đó là ân đức?” Ha ha, thế giới của hắc thật buồn cười.

“Không phải như thế, người hãy nghe ta nói, không phải như thế.” Tổng Khiêm muốn đưa tay đặt lên vai ta, lại bị ta tránh né. Tay hắc dừng giữa không trung một lúc, rồi cười khổ rút tay lại: “Bàn Nhược, lúc trước giao người cho bọn chúng, thực ra là kế của ta, ta không nói cho người biết, chỉ vì muốn cho người một kinh hỉ.”

“Quả thật không chỉ là kinh hỉ thôi đâu, nếu người nói ra ý định của người, có lẽ, ta sẽ cam tâm tình nguyện đáp ứng. Ta đã từng nói qua, đừng tiếp tục gạt ta, nhưng người đã không tuân thủ lời hứa.” Bây giờ, ta đã có thể cùng Tổng Khiêm thảo luận chuyện trước kia, xem ra, ta lại đi xa thêm được một bước rồi.

“Người hãy nghe ta nói hết có được không? Lúc ta sai người đưa người ra ngoài, ta đã tính toán, thừa lúc lực chú ý của bọn chúng đều tập trung trên người người, để phỗng lơ lửng, ta sẽ động thủ. Ta đã suy nghĩ rất cẩn thận, chính tà lưỡng đạo, không thể cùng tồn tại, vì vậy, ta nhất định sẽ thống nhất cả hai bên. Nhưng không lâu sau, những kẻ áp giải người hồi báo, người được kẻ khác tương trợ, đã đào tẩu. Người có biết lúc ấy ta tức giận thế nào không? Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ người, chỉ là, người không tin ta. Người là kẻ duy nhất ta muốn bảo vệ, thế nhưng người lại cùng ngoại nhân phản bội ta. Bàn Nhược, người khiến ta tin tưởng vào tình yêu của người, nhưng rồi, chính người lại hủy diệt hết thảy.”

“Ha ha, thực buồn cười, Tổng Khiêm, rõ ràng là người muốn giết người diệt khẩu, bây giờ lại thành kẻ bị hại, ta không biết là người suy nghĩ hoang tưởng hay ta đáng bị như thế?” Trong thiên hạ vẫn còn có chuyện nực cười như vậy sao?

“Cho nên, ta mới nói, chúng ta có hiểu lầm. Ta đã điều tra xong, hết thảy đều là do Ngọc Liên giả trò quỷ, nàng chính là kẻ ta đưa tới để quan sát người. Những chuyện xảy ra trước kia, đều là nàng gây nên, chính nàng lập mưu khiến người biết được thân phận thật của ta, để cho ta giết người diệt khẩu, thế nhưng lại không ngờ ta không xuống tay. Vì thế, nàng bịa đặt chuyện người rắp tâm bất lương, là hung thủ sát hại phụ thân, thậm chí kích động bọn hắc tấn công Thiên Diệp giáo. Chỉ tại vì ta quá mức tín nhiệm nàng, mới không hoài nghi. Bàn Nhược, nàng đã nhận hết tội trạng. Cho nên những chuyện không vui trước kia chỉ là hiểu lầm, chúng ta quên đi, có được không?” Hắc mang theo ngữ khí khẩn cầu hỏi ta.

“Thực xin lỗi, ta không quên được. Ta không biết lời người nói, đâu là thật đâu là giả. Tiểu Ngọc đã chết, chết rồi không có đối chứng. Người nói giữa chúng ta là hiểu lầm, nhưng nguyên nhân căn bản, là do người không tin tưởng ta. Người nói ta khiến người tin tưởng vào tình yêu, nhưng trong mắt ta, người căn bản

không biết tình yêu là gì. Tình yêu là dựa trên sự tin tưởng lẫn nhau, tình yêu là duy nhất, là toàn tâm toàn ý lo lắng cho đối phương, người đã làm được cái gì? Người có lỗi với tình yêu của ta, và cả Âu Dương Sơ Tuyết.”

“Cho nên, người sẽ không cho ta cơ hội bắt đầu lại lần nữa.” Hãn thương cảm nói.

“Tâm đã chết, làm sao có thể bắt đầu lại lần nữa. Tống Khiêm, người hãy đối xử tốt với Âu Dương Sơ Tuyết đi, tái kiến.”

“Ta phải làm sao thì người mới chịu mở lòng thêm lần nữa?”

“Người chết không thể sống lại, tâm cũng vậy. Tống Khiêm, buông tha cho ta đi.” Nói xong, ta đi xuống chân núi, nhưng được vài bước, ta lại quay đầu lại.

“Người đối ý sao?” Tống Khiêm có chút vui mừng hỏi ta.

Ta nói: “Phiền người chiếu cố mộ phần của Bàn Ly.”

“Được.” Ánh mắt của hãn bỗng chốc trở nên âm đạm.

Hãn không tiếp tục đuổi theo ta, còn ta thì bình yên quay về chỗ đại ca. Sau đó, chúng ta từ biệt hoàng đế Đại Nghĩa, trở về Chu Thần quốc. Vốn đang nghĩ đi Vu Sơn lần nữa, lại bị đại ca ngăn cản, hãn sợ ta lại gặp chuyện ngoài ý muốn.

59. Chương 59: Tống Tiên Sinh

Tính ra, ta rời nhà đã bốn tháng, lúc trở về, phụ vương và mẫu hậu đã nhìn ta rồi đau lòng nói: “Bối nhi, con gây quá.”

Ta cười nói: “Không phải đâu, là do mọi người lâu không nhìn thấy con nên cảm thấy vậy thôi.”

“Nói vậy, đại ca con không thấy con gây rắc rối?” Mẫu hậu nóng giận chất vấn đại ca: “Sao con không chăm sóc tốt cho đệ đệ?”

Đại ca cũng không phản bác, chỉ cúi đầu nhận sai: “Vâng, là con không phải.”

“Quên đi, trở về bình an là tốt rồi, các con lần này xuất hành không gặp chuyện gì ngoài ý muốn chứ?” Phụ vương hỏi.

Không đợi đại ca đại tẩu tiếp chuyện, ta giành trả lời trước: “Không có việc gì, không có chuyện gì phát sinh cả.”

Phụ vương hoài nghi xem ta, mặt hướng về phía đại ca. Đại ca trầm tĩnh trả lời: “Cũng không phát sinh đại sự gì, chỉ là Đóa nhi cùng phụ hoàng cách xa lâu ngày gặp lại, cho nên ở thêm vài ngày, chậm trễ chút thời gian.”

“À, thì ra là thế.” Đối với lời đại ca nói, phụ vương luôn rất tin tưởng.

Phụ vương mẫu hậu nói chuyện phiếm cùng chúng ta một lát, cả các đệ đệ muội muội cũng quần quít một hồi chúng ta mới có thể trở về nghỉ ngơi.

Chỗ của ta cách hành cung của đại ca cũng không xa, tiện đường đi chung. Ta lên tiếng cảm ơn đại ca, nghe vậy, đại ca chỉ cười nói: “Huynh đã đáp ứng việc của đệ, đương nhiên sẽ làm chu đáo, chỉ có điều, lần sau không được viện cớ nữa, người thương tổn đệ phải bị trừng phạt.”

Đại tẩu cũng lên tiếng phụ họa theo.

Ta mỉm cười: “Chuyện như vậy sau này sẽ không phát sinh nữa đâu.” Ta cũng sẽ không yêu một người như người kia nữa, như vậy sẽ không tiếp tục bị thương tổn.

Trở về mấy ngày nay, mẫu hậu mỗi ngày đều phân phó hạ nhân chưng đủ các thứ bổ dưỡng mang đến cho ta, bảo là muốn đem mấy lượng thịt mất đi kéo trở về khiến ta đỡ khóc đỡ cười.

Ngày lại khôi phục như trước, yên lặng như nước mặt hồ, không chút gợn sóng.

Ta rõ ràng mới hơn... 20 tuổi mà thôi, vì cái gì, ta lại cảm thấy như ta đã già, đối với sự tình gì cũng không có tình cảm mãnh liệt, ngày qua ngày, không có lý tưởng, không mục đích.

Hai mươi hai tuổi sinh thường đem chuyện này giấu cọt ta: “Nhị ca, huynh cần một tình yêu rồi đó.”

Ta phụt cười một cái, tình yêu, đã cách ta rất xa rồi.

Phụ vương mỗi tháng sẽ theo thông lệ, cải trang xuất môn thị sát dân tình, chính là vì phục xuất tuần mà người ta thường hay nói đó. Nhưng phụ vương cũng không đi xa, mà là ngay tại kinh thành.

Thi thoảng, phụ vương cũng sẽ mang theo một vài huynh đệ chúng ta theo ra ngoài, thế nhưng lúc này, lại chỉ có một mình phụ vương.

Ngày đó, vào sáng sớm, đại nội tổng quản theo phụ vương ra ngoài lại trở lại, nói chúng ta chuẩn bị một chút, một lát phụ vương sẽ mang theo khách nhân cùng về.

Chúng ta hỏi hần đó là ai, thì tổng quản tiết lộ rằng, là người phụ vương mới quen tại một quán trà trong kinh thành, lúc ấy vị cao nhân này đang khẩu chiến cùng quần hùng về tình trạng Chu Thần quốc hiện nay, kết quả là đại thắng, khiến mọi người á khẩu không trả lời được. Vì thế phụ vương liền tiến lên kết giao, theo hần nói chuyện thì cảm thấy hần là một kẻ tài trí hơn người, liền muốn thu lưu hần.

Phụ vương cũng tỏ rõ thân phận với hần, nào ngờ hần cư nhiên không hề giật mình, thần sắc như thường, nói mình du đẳng tứ phương, vô ý lại bị cuốn vào phân tranh của triều đình. Sau đó, vì sự mời gọi nhiệt tình của phụ vương, hần mới đồng ý đến hoàng cung vài ngày.

Ý tứ của phụ vương chính là thừa dịp mấy ngày này lưu lại hần.

Có một số việc, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, nếu hần thật lòng không muốn làm quan, tại sao lại cùng với đám người kia tụ tập lại ba hoa khoác lác? Còn đối với các quốc gia hiện nay rõ như lòng bàn tay? Nay thế đạo cao nhân nhiều như vậy sao? Vừa ra khỏi ngõ đã gặp, còn gặp được người thấy biến không sợ hãi, trời sinh tính đăm bạc hay chỉ là một loại sách lược, cố nâng bản thân mình, mưu cầu phát triển danh lợi, không phải sao?

Việc của triều đình ta không xen vào, nhưng nếu hần thực sự có tài, vậy thu vào cũng tốt.

Mẫu hậu thu xếp một bàn tiệc sơn hào hải vị để chiêu đãi khách nhân, còn đại ca mang ta theo tới cửa cung để nghênh đón, ta không thể không thán a, này thật là vinh dự quá trời.

Chờ chúng ta tới cửa cung, phụ vương cũng dẫn theo một người đi tới, người nọ bộ dáng khiêm tốn, luôn có chừng mực bước theo sau phụ vương một khoảng cách. Chỉ là, càng đi tới gần, ta như thế nào cảm thấy càng ngày càng quen thuộc, không lẽ ta sinh ra ảo giác?

Người nọ mặc một bộ thanh sam, không phải y phục Chu Thần quốc, là nhân sĩ Đại Nghĩa quốc, không thấy rõ diện mạo, nhưng thân hình cùng người kia rất giống.

Lắc đầu, bỏ đi ý nghĩ kỳ quái, ta không phải là chán quá hóa rồi đó chứ.

Chờ bọn họ tới gần, nhìn vẻ mặt của đại ca, ta nhưng thật ra lại tin tưởng, đây không phải là ảo giác, Tổng Khiêm quả thật đến Chu Thần quốc, mà còn quang minh chính đại đi vào hoàng cung, hần muốn xem ta cùng người nhà nói như thế nào đây mà.

Đại ca phần nọ chỉ vào hần: “Người đến đây làm gì? Nơi này là Chu Thần quốc, không tới phiên người dương oai.”

Tổng Khiêm mỉm cười không đáp.

Phụ vương hỏi đại ca: “Con biết Tổng tiên sinh?”

Đại ca ghen lời, cũng không thể nói người này đã từng xâm phạm ta.

Tổng Khiêm đáp: “Tại hạ cùng đại vương tử từng gặp qua một lần, nhị vương tử là cố nhân của tại hạ, chỉ có điều, hai vị vương tử với tại hạ có chút hiểu lầm.” Vừa nói hắn vừa nhìn về phía ta.

Ta đành phải lên tiếng: “Tổng công tử quá lời, sự tình trước kia, bốn vương tử đã sớm quên hết, Tổng công tử cũng không cần nhớ rõ.” Ta thật chán ghét một Tổng Khiêm giả dối thế này.

“Nếu đã quên, thì bắt đầu lại một lần nữa chẳng phải tốt hơn sao.” Hắn đột nhiên hành lễ với phụ vương: “Khẩn cầu vương thượng cho phép Tổng mỗ theo đuổi hoàng tử của quý quốc.”

“Ta không cho phép.” Phụ vương chưa mở lời, đại ca đã lên tiếng trước.

Phụ vương nhìn ta, hỏi: “Chuyện này ta cũng không thể làm chủ, phải xem ý kiến của Bối nhi thế nào đã.”

Ta nói: “Nếu mục đích của Tổng công tử đến đây là như vậy, thì mời người trở về, ta và người không có khả năng.”

Phụ vương buông tay, bắt đầu nhìn Tổng Khiêm.

“Vậy Tổng mỗ đành phải đi thôi.” Nói xong liền tiến lên như muốn đi.

“Tổng tiên sinh xin dừng bước.” Phụ vương gọi hắn lại, “Người là khách nhân ta mời đến, những người còn lại không có quyền đuổi người đi.” Xong, phụ vương quay đầu nói với ta: “Bối nhi, sao con lại cư xử vô lý với khách nhân như thế.”

Đại ca vội vàng nói giúp ta: “Phụ vương, người này chính là người bắt lương, cần gì phải giữ lại.”

“Tự nhi, con nói Tổng tiên sinh rắp tâm bắt lương, vậy con thử nói xem, các con quen biết nhau như thế nào, bắt lương ở đâu, để ta được biết thái độ làm người của Tổng tiên sinh.”

“Đúng vậy, con thấy hành vi cử chỉ của vị Tổng tiên sinh này đều như người biết lễ nghĩa, sẽ không làm ra chuyện bắt lương đâu.” Tam đệ Ngô Dạ nói.

“Cái này...” Đại ca xem ta, không biết phải mở lời thế nào.

Biết là vô ích, ta cũng chỉ có thể nói: “Quên đi, đây là khách nhân của phụ vương, nhị thần không dám đuổi, chỉ là, ta cùng vị Tổng tiên sinh này bất tự không hợp, không thể phụng bồi, nhị thần xin được cáo lui trước.” Nói xong, ta liền đi về phía tấm cung của mình.

“Nhị thần đi xem Nhị đệ.” Đại ca cũng vội bước theo.

“Nhị đệ, đại ca vô năng, không thể đuổi hắn đi được.” Đại ca buồn rầu xin lỗi ta.

“Hắn muốn thế nào thì tùy hắn, đại ca, huynh cần phải chú ý đến hắn một chút, đệ sợ hắn có ý đồ khác.” Tuy rằng đoán không ra hắn muốn làm gì, nhưng hắn là người làm việc gì cũng có mục đích.

Khi nào thì bắt đầu, sự tín nhiệm của ta với Tổng Khiêm đã không còn chút giá trị nào cả?

“Được, đại ca sẽ chú ý, đệ cũng đừng đau buồn, người như vậy, không đáng đâu.” Đại ca vỗ nhẹ lên vai ta an ủi.

Ta nở nụ cười thật tươi: “Đệ không khó chịu, chỉ là không muốn cùng hắn có bất kỳ liên quan nào nữa, hy vọng hắn nhanh rời đi.”

Cứ như vậy, Tổng Khiêm đã ở lại hoàng cung, phụ hoàng tôn hắn làm Tổng tiên sinh, mà ta, khi hắn xuất hiện, ta luôn tận lực tránh né.

60. Chương 60: Ba Điều Kiện

Tổng Khiêm đã vào cung được vài ngày, nghe nói hắn đề xướng cho phụ vương vài kế sách trị quốc, khiến cho phụ vương rất vui mừng, muốn phong quan chức cho hắn, nhưng lại bị hắn cự tuyệt.

Bình thường nếu hấn có rảnh, cũng chỉ dạy đệ đệ muội muội vài chiêu võ công, thế mà cũng khiến mọi người đối với hấn sùng bái không thôi.

Tóm lại, trong hoàng cung này, trừ ta cùng đại ca, đại tẩu ra, thì không người nào không cho rằng hấn văn võ song toàn, tài đức hơn người.

Ta không khỏi lo lắng, nếu hấn đối với Chu Thần quốc gây bất lợi, cũng không ai có thể ngăn cản nổi hấn. Nhất định ta phải nghĩ biện pháp mới được.

Khi ta đang còn rối rắm nghĩ kế sách, thì hấn lại tìm tới cửa.

Nửa đêm tiến vào phòng ta là thói quen của hấn, và đương nhiên, tối nay cũng thế.

Gần đây ta không ra ngoài hoạt động, mỗi tối luôn đi ngủ sớm, cho dù không hề buồn ngủ. Ta ngơ ngác nhìn lên đỉnh trướng, còn hơn phải đối mặt với phụ vương mẫu hậu oanh tạc. Nào là hỏi ta cùng Tống tiên sinh có cái gì hiểu lầm không thể ôn hòa nhã nhặn đối mặt nhau giải quyết mà lại trốn tránh như vậy, khiến cho người ta nghĩ trong lòng ta có quỷ, sợ hãi linh tinh.

Ta đích thật là đang sợ, sợ hấn lại muốn lợi dụng ta để đạt mục đích nào đó, sợ thời gian dài trôi qua, ta lại quên đi bản thân mình từng bị tổn thương như thế nào, lại muốn giẫm lên vết xe đổ.

Tối nay, ta nằm mộng, trong mộng, Tống Khiêm tay đầy máu tươi, phụ vương lại không biết tung tích. Tống Khiêm tàn nhẫn nói với ta: “Người nghĩ rằng ta tới nơi này là vì ngươi, người thật đúng là quá ngây thơ, ta tới đây, chẳng qua vì có người nhờ vả, muốn lấy mạng phụ vương của người mà thôi.”

Ta tìm khắp cả hoàng cung cũng không thấy phụ vương, lời hấn nói làm ta sợ hãi, cuối cùng, ta nhìn thấy phụ vương xông ra cửa cung và bị bắt lại.

Ta cùng mẫu hậu ôm di thể của phụ vương mà khóc lớn, ta nói: “Phụ vương, là con đã hại người, là con trêu chọc hấn, có lẽ, từ lúc bắt đầu con không nên tồn tại, con biết bản thân con chỉ mang đến bất hạnh cho những người bên cạnh mà thôi.”

Bỗng, ta cảm giác có một đôi tay ôn nhu gạt đi nước mắt của ta, ở bên tai ta thì thầm: “Người không sai, người sai chính là ta.”

Mở to mắt, Tống Khiêm đang ngồi ở đầu giường ôn nhu nhìn ta, một bàn tay còn gạt lệ cho ta. Hấn nói: “Thực xin lỗi, ta không biết bản thân ta đã gây cho người nhiều thương tổn như vậy.”

Nhìn thấy hấn, ta chỉ muốn nói, thủ vệ của hoàng cung không phải quá lơ là rồi sao, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì làm sao bảo đảm an toàn được đây?

Hấn nói: “Người vì cái gì không chịu tin tưởng ta, lúc này đây, ta tới nơi này, là vì ngươi.” Về mặt kia, giống như hấn đang chịu ủy khuất rất lớn vậy.

Nghe hấn nói thế, ta chỉ muốn cười. Vì cái gì ta không chịu tin tưởng, bởi vì ta không tìm thấy lý do để tin tưởng. Ta hỏi hấn: “Tống Khiêm, người đã từng khóc chưa?”

Hấn mê hoặc lắc đầu: “Vì sao phải khóc, nam nhi đổ máu không đổ lệ.”

“Phải, người là một nam nhân chân chính, còn ta chỉ là một kẻ nhu nhược, vừa đụng đã khóc, cho nên, Tống Khiêm, ta không thể tin được. Người trở về đi, trở về nơi thuộc về người, chúng ta vốn không nên cùng nhau xuất hiện.”

“Bản Nhược, phải làm sao thì người mới bằng lòng tin tưởng ta. Người cũng biết, vì tới tìm người, ta bỏ qua cả thân tình, cả Thiên Diệp giáo một tay ta dựng nên, cam nguyện nhận phỉ nhổ của thế nhân, nói ta là một kẻ bội tình bạc nghĩa. Ta đã giải trừ hôn ước với Sơ Tuyết, đem Thiên Diệp giáo cho Hồng Diệp cai quản, bây giờ, nếu cả người cũng không quan tâm ta, ta còn cái gì đây?”

“Ta chưa từng yêu cầu người làm bất cứ điều gì, với lại dù người luôn miệng nói người không còn gì, nhưng ta lại cho rằng người còn có rất nhiều. Người còn có võ công, còn kiêu ngạo của người. Người cho tới bây giờ chưa từng thử qua cảm giác không có cái gì là như thế nào.”

“Bàn Nhược, người muốn thế nào mới có thể mở rộng lòng mình một lần nữa? Ta chỉ cầu người cho ta thêm một cơ hội, từ trước, là người truy đuổi ta, hiện ta, người có thể cho phép ta truy đuổi người chứ.”

Tự hỏi một lát, ta đáp: “Được. Ta cho người thêm một cơ hội, nếu trong vòng một tháng người có thể hoàn thành ba điều kiện của ta, ta sẽ đáp ứng, chúng ta một lần nữa bắt đầu lại. Nếu người làm không được, vậy mời người quay về chỗ của người.”

“Người nói, ba điều kiện gì?” Ánh mắt hần bừng tỉnh phần chấn.

“Thứ nhất, phải được đại ca, đại tẩu của ta tha thứ và bỏ qua cho người; Thứ hai, làm một món đồ khiến ta có thể cảm động đến rơi lệ; Thứ ba, người phải làm cho mẫu thân người thừa nhận ta.”

Nghe được điều kiện thứ nhất và thứ hai, hần tràn đầy tự tin, nhưng điều kiện thứ ba vừa ra, hần bắt đầu lộ vẻ mặt khó xử: “Bàn Nhược, từ Chu Thần quốc đến Đại Nghĩa quốc, cho dù có ngàn dặm bảo mã, ngày đêm chạy không ngừng nghỉ, qua lại cũng phải mất 20 ngày.”

“Đây là vấn đề của người, không quan hệ gì với ta, nếu người cảm thấy làm không được, vậy người trở về đi, không cần ở đây lãng phí thời gian của ta, còn rất nhiều người đang đợi người đó.”

“Hảo, ta đáp ứng người, sáng mai ta lập tức xuất phát.”

“Vậy người trở về chuẩn bị đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Bàn Nhược, chờ ta.” Nói xong, hần đặt một nụ hôn lên trán ta, rồi phóng qua cửa sổ rời đi.

Vì cái gì, nơi hần chạm qua lại khô nóng như vậy?

Ngày hôm sau, quả nhiên có người bẩm báo, Tổng Khiêm đi rồi. Ta rốt cuộc không cần cả ngày ghen trong phòng, có thể đi ra ngoài cho khuây khỏa.

10 ngày trôi qua, Tổng Khiêm không hề có tin tức gì, 20 ngày trôi qua, một mẫu tin cũng không có, 25 ngày trôi qua, hần chưa trở về. Ha ha, ta đang chờ mong cái gì đây? Hần không trở lại không phải rất tốt sao?

Mỗi ngày ta đều hứng trí bưng bưng thay hai muội muội đi tuyển hôn phu, thuận tiện nhìn xem Chu Thần có ai đáng giá khiến ta động lòng hay không?

Tối ngày 26, ta chuẩn bị nằm ngủ, ngoài cửa liền có người cầu kiến, là Tổng Khiêm đã trở lại.

Không mặc y phục đã truyền hần tiến vào, ta chỉ thấy hần toàn thân mệt mỏi, nhưng trên mặt lại là nét cười tươi: “Bàn Nhược, ta đã trở về.”

“Người hoàn thành xong chuyện thứ nhất sao?”

Hần lấy từ trong lòng ra một khối ngọc bội: “Mẫu thân ta đem vật này chuyển giao cho người.”

“Này thì có lợi ích gì?” Ngọc là một khối hảo ngọc, điêu khắc hình Phượng hoàng, giang cánh tung bay.

“Đây tổ truyền tín vật của Tổng gia, truyền lại cho trưởng tức (dâu cả). Đây là thư mẫu thân viết cho người, người hần đã nhìn qua nét chữ của người.” Vừa nói, hần vừa lấy từ trong áo ra một phong thư.

Đưa tay nhận lấy thư và ngọc bội, đây quả là chữ viết của mẫu thân Tổng Khiêm, trên thư chỉ viết hai câu: “Nguyện được một lòng người, đầu bạc không phân cách.”

Tổng Khiêm lấy lòng nói: “Chuyện thứ nhất xem như đã hoàn thành.”

Ta đáp: “Cũng không thể xác định những lời người nói là thật hay giả, bất quá, tạm thời cho qua cửa.”

“Vậy là tốt rồi. Mà ta có nên được thưởng không nhỉ?” Nói xong, hần lại sắp lại gần ta.

“Tổng công tử, bây giờ nói điều này có phải hơi sớm không, người còn có 4 ngày, còn có hai chuyện cần hoàn thành đấy.” Ta lạnh lùng đẩy hần ra.

“Việc đó ngày mai nói sau được không, Bàn Nhược, hiện giờ ta rất mệt, thực sự, người không thể cho ta ở lại nghỉ ngơi một đêm sao?”

“Tổng Khiêm, chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ nào.” Ta đề phòng nhìn hần.

“Ta chỉ nghỉ ngơi một chút thôi mà, Bàn Nhược, người đang sợ cái gì vậy?” Hắc hài hước nhìn ta.

“Bốn vương tử còn lâu mới sợ.”

“Vậy để cho ta nghỉ tạm một đêm thì có sao đâu.” Nói xong, hắc tự giác leo lên giường nằm.

Quên đi, chắc mấy ngày nay hắc cũng mệt chết rồi, vừa nghĩ, ta vừa leo lên giường. May mắn, giường đủ rộng, có thể cùng hắc giữ một khoảng cách. Ta hỏi: “Tổng Khiêm, người làm thế nào khiến mẫu thân người đồng ý?”

Hắc bình thản trả lời: “Quá trình không trọng yếu, quan trọng là... nàng đã đồng ý.”

Quá trình không trọng yếu, nhưng ta lại muốn biết quá trình, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đi.

Rất nhanh, bên cạnh đã truyền đến tiếng hít thở đều đều của hắc, ta cũng có chút yên tâm nhắm lại hai mắt.

Nửa đêm tĩnh lại, phát hiện hắc ôm eo ta thật chặt, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Ôi, thở dài một hơi, ta tiếp tục ngủ. Tổng Khiêm, ta có nên tin tưởng người một lần nữa hay không? Xin người cho ta lý do để ta có thể làm được điều đó.

61. Chương 61: Chấp Nhất Yêu

Sáng sớm tỉnh lại, Tổng Khiêm đã không còn bóng dáng nữa, hay hắc nguyên lai là một cơn gió.

Mấy ngày tiếp theo, ta đều thấy hắc đi theo sau đại ca, mà dù đại ca đối với hắc lời mắng lời nhạt, hắc vẫn chỉ trưng ra vẻ mặt ôn hòa. Đây là lần đầu tiên, ta thấy một người kiêu ngạo như Tổng Khiêm lại đi nịnh hót người khác. Chỉ là, đại ca vẫn như trước không cho hắc mặt mũi.

Hôm nay là ngày thứ 30 rồi, Tổng Khiêm, chúng ta quả thật không có duyên phận. Đây không phải là kết quả mà ta mong muốn sao? Vì sao ta lại cảm thấy có chút mất mát?

Bữa tối đi qua, có người thông truyền Tổng Khiêm mời ta đến ngự hoa viên. Ta có chút hồ nghi, hôm nay đã là ngày cuối cùng, mà hắc vẫn còn hai chuyện chưa hoàn thành, hắc gọi ta đến đó làm gì? Hoa nở trắng sáng, muốn áp dụng sự dụ dỗ để tấn công, hy vọng ta... cho hắc thêm chút thời gian nữa sao?

Khi tới ngự hoa viên, phụ vương mẫu hậu cũng đã ở đó, còn có đại tẩu, đệ đệ, muội muội cũng vội vàng tới nơi, chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ là không thấy kẻ hẹn chúng ta đến đây đang ở đâu.

Đại ca ngữ khí khó chịu hỏi ta: “Hắc đem chúng ta tụ tập ở đây làm cái quỷ gì?”

Ta lắc đầu: “Đệ cũng không biết.”

Lúc này Tổng Khiêm mới thông dong đi đến, hắc tràn ngập xin lỗi nói: “Xin lỗi các vị, Tổng mỗ tới chậm.”

Phụ vương cười nói: “Không ngại, không ngại, Tổng tiên sinh chắc chắn là có chuyện trọng yếu mới chậm trễ. Không biết Tổng tiên sinh gọi chúng ta đến đây là có chuyện gì?”

Tổng Khiêm mang thâm ý nhìn ta: “Thỉnh các vị làm chứng, chứng minh Tổng mỗ đích thật là thật tâm muốn Nhị vương tử cho... Tổng mỗ một cơ hội.”

Đại ca chen vào nói: “Có một số chuyện không phải cứ nói là có thể, cứ dùng hành động thực tế mà chứng minh, nói suông ngoài miệng thì ai mà không làm được chứ?”

Tổng Khiêm không để ý tới lời khiêu khích của đại ca, chỉ nhìn ta nói: “Bàn Nhược, ta biết, trước kia ta chỉ lo cho bản thân mình, luôn xem nhẹ người rất nhiều, người không tin ta cũng là chuyện bình thường. Hôm nay, Tổng Khiêm ta thề với trời, sau này sẽ không tiếp tục lừa gạt người, tiếp tục phụ người. Nếu trái lời, ngũ lôi oanh đỉnh.” Hắc chìa ngón trỏ cùng ngón giữa bàn tay phải đến trước ngực: “Người nói ta còn có võ

công, ta còn có kiêu ngạo, như vậy, bây giờ, ta ở trước mặt mọi người, tự phế võ công, thể hiện quyết tâm của ta.” Nói xong, hắn xuất chưởng, đánh thẳng vào ngực mình.

“Đừng!” Ta muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp nữa.

Mọi người cứ như vậy trở mặt nhìn hắn tự mình hại mình, cái gì cũng không thể làm, lòng giống như bị mất đi cái gì đó.

Tổng Khiêm khoe miệng trào ra máu tươi, hắn thản thiết cười nói: “Như vậy, các người có thể tin tưởng ta chứ?”

Ta chạy đến bên cạnh hắn, nước mắt tràn mi: “Ta tin, ta cái gì cũng tin. Tại sao ngươi lại làm việc ngu ngốc như vậy?”

“Bởi vì, ta phát hiện, không có ngươi, ta cái gì cũng đều không có. Bàn Nhược, chúng ta có thể lại một lần nữa bắt đầu được không?”

“Được, ta đồng ý...”

Nếu không phải phụ vương nhắc nhở, ta còn ngồi đó ngây ngốc nhìn hắn, không biết phải làm thế nào cho phải. Phụ vương bắt đầu thở dài, “Trước tiên đem Tổng tiên sinh trở về tạm nghỉ đã, tìm ngự y đến xem cho hắn. Ôi, mấy người trẻ tuổi các con, vì cái gì phải đợi đến lúc đầu rơi máu chảy mới bằng lòng bỏ qua cho nhau.”

Ta cùng đại ca hợp lực đỡ Tổng Khiêm quay về phòng của hắn, để hắn nằm ngay trên giường. Ta còn tự mình bắt mạch cho hắn, mạch tượng của hắn rối loạn, đại khái là... võ công không thể khôi phục lại được nữa.

Nghỉ ngơi điều dưỡng vài ngày, trừ ra việc không có võ công ra, thì hắn hoàn toàn giống như người bình thường, ăn, mặc, ở, đi lại đều không gặp bất cứ chướng ngại nào.

Đại ca rốt cuộc cũng thay đổi, đồng ý cho chúng ta ở bên nhau.

Cùng đi qua khóm hoa đủ màu sắc, ta hỏi hắn: “Ngươi có hối hận không?”

Hắn xoa xoa đầu ta, cười nói: “Sao thế, sao lại nói đến hối hận, kỳ thật, làm người bình thường cũng không có gì không tốt, ta kẻ thù nhiều như vậy, sau này phải trông cậy ngươi bảo vệ ta rồi.”

“Cừu gia của ngươi đến, ta sẽ đẩy ngươi ra, sau đó chạy trốn rất xa, để tránh máu tươi nhiễm đến ngươi ta.” Ta bĩu môi nói.

Hắn đột nhiên giữ chặt ta, thâm tình chân thành nhìn ta: “Bàn Nhược, chúng ta thành thân đi.” Trong mắt hắn chưa bao giờ có chuyên tâm như vậy.

“Hả!?” Trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, ta cứ ngẩn người ra nhìn hắn.

“Ta nói, ngươi có nguyện ý vĩnh viễn theo ta, ở bên ta, một kẻ hai bàn tay trắng, ngay cả năng lực bảo hộ ngươi cũng không có không?” Cầm lấy tay ta, hắn in lên đó một nụ hôn. Lúc này, trong ánh mắt hắn, so với bầu trời còn sáng hơn ba phần.

“Được thôi, muốn cầu hôn ta, phải xuất ra vật phẩm xứng với thân phận hoàng tử của ta mới được.” Ta kiên quyết nếu hắn không nói ra hai chữ “quà tặng”, ta sẽ không gả cho hắn, mà chỉ ở bên hắn cả đời thôi.

“Làm sao bây giờ, thứ quý trọng nhất bây giờ của ta chỉ còn mỗi thân thể này mà thôi.” Hắn bắt đầu dĩ buông tay.

“Vậy thì chịu thôi, bổn hoàng tử thật sâu tiếc nuối cho ngươi.”

Hôn lễ của chúng ta thực sơ xài, dù sao cũng là cùng giới yêu nhau, không phải cái gì quang minh chính đại cả. Người đến dự cũng chỉ có thân nhân của ta, Hồng Diệp, còn có mẫu thân của Tổng Khiêm, bọn họ đã đặc biệt tới tham dự, khiến ta thật cảm động.

Hôn lễ ở Chu Thần quốc khác với Đại Nghĩa quốc, có điểm giống với hôn lễ theo phong cách Tây Âu kiếp trước của ta.

Ta cùng Tống Khiêm ở trước mặt Chu Tước thần tuyên thệ, hứa hẹn yêu thương nhau, mãi mãi không phân ly; Sau đó là trao đổi tín vật; Cuối cùng, người chủ hôn tuyên bố chúng ta trở thành bạn đời của nhau.

Sau khi hôn lễ chấm dứt, ta thấy phụ vương mẫu hậu trong mắt lóe lệ quang, Tống phu nhân cũng đồng dạng như thế. Ta cùng Tống Khiêm cùng tựa sát vào nhau, chúng ta rốt cuộc cũng được ở bên nhau, cùng với sự chúc phúc của mọi người, từ nay về sau, không có gì có thể tách rời chúng ta được nữa.

Đêm đó, Tống Khiêm ôn nhu hôn lên mỗi tấc da thịt của ta, đã ba năm, trừ lần thô bạo ở Đại Nghĩa quốc ra, thì đây là lần đầu tiên hai chúng ta thân mật tiếp xúc.

Hắn một bên di chuyển, một bên nói: “Bàn Nhược, ta muốn ngươi.”

“Ta cũng nhớ ngươi.” Ta chủ động mở ra hai chân, để hắn có thể thuận tiện tiến vào.

Tống Khiêm cùng ta, từng đợt từng đợt lên đỉnh núi phun trào. Cuối cùng, cả hai gât gao ôm nhau.

Hồng Diệp cùng Tống mẫu thân ngay sau ngày hôn lễ đã rời đi, Thiên Diệp bây giờ toàn quyền do một mình Hồng Diệp phụ trách, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý. Lúc đi, Hồng Diệp cho ta một nụ cười thật to, thể hiện hẳn biết rõ, đối với chúng ta nói: “Ta đã biết, các ngươi nhất định sẽ được ở bên nhau, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Ta nắm tay hắn, gât gât đầu: “Khi nào ngươi thành thân, nhất định phải cho chúng ta biết.”

“Được, nhất định.”

Nói trở lại, Hồng Diệp cũng đã 24 rồi, sao một chút tin tức cũng không có chứ?

Vốn chúng ta muốn Tống phu nhân ở thêm mấy ngày, nhưng nàng kiên trì phải đi, nói ở nơi này không quen, còn muốn Tống Khiêm nhanh chóng về nhà. Tống Khiêm lộ vẻ mặt khó xử, còn ta thì cười trả lời: “Vâng.”

Ta biết, nàng không thích Bàn Ly, cũng không thích ta, giống như Bàn Ly đã cướp đi trượng phu của nàng, còn ta lại cướp đi con của nàng. Ta thủy chung không biết được Tống Khiêm dùng phương pháp gì khiến nàng đáp ứng cho chúng ta ở bên nhau, mà hắn không chịu lộ ra nửa câu gợi ý.

Cả đời cứ như vậy, hai người yêu nhau, hạnh phúc cùng nhau. Có lẽ, tình yêu của ta thực hèn mọn, nhưng ta vẫn tin tưởng, đối với sự chấp nhất trong tình yêu, nhất định sẽ được hồi đáp thỏa đáng.

Hậu ký bình bình đạm đạm sinh hoạt mới là thật.

Trong nháy mắt, ta cùng Tống Khiêm thành thân đã được một năm, chúng ta cùng nhau trở lại Vu Sơn, sống qua từng ngày.

Phụ vương mẫu hậu, ca ca đệ đệ, bọn muội muội luyến tiếc, còn mẫu thân Tống Khiêm yêu cầu chúng ta quay về Phong Vũ sơn trang, cuối cùng dưới sự kiên trì của ta, hằng năm chúng ta sẽ dành một tháng về thăm bọn họ. Chu Thần quốc không phải gia đình thật sự của ta, còn giang hồ, Tống Khiêm lại không thể, cũng không muốn phải đi đâu nữa. Cùng ngụ ở chân núi, mỗi ngày vô cùng đơn giản, không có thể tục ồn ào, không có ánh mắt dèm pha của người khác, chỉ có chúng ta hai người mà thôi.

Hồng Diệp đôi khi sẽ đến thăm chúng ta, còn mang theo một ít vật dụng hằng ngày, thuận tiện nói cho chúng ta những chuyện xảy ra trên giang hồ. Hồng Diệp đã xử lý Thiên Diệp giáo vô cùng thỏa đáng, cũng không kém so với Tống Khiêm, hiện tại, Thiên Diệp giáo đã thay đổi, không phải là cảnh huyết tinh nhuộm màu nữa.

Hồng Diệp nói cho ta biết, Âu Dương Sơ Tuyết đã xuất gia, người trong giang hồ đều thở dài: Một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, từ nay đã không còn nữa rồi. Âu Dương Sơ Tuyết, ta thực sự xin lỗi ngươi, chỉ là, đứng trước tình yêu, không có ai đúng ai sai, ta yêu hắn, muốn ở bên hắn cả đời. Cho nên, cho dù có áy náy, ta cũng chưa bao giờ hối hận.

Ta cùng Tống Khiêm đều biết, dưới chân núi có hai đội nhân mã luôn bảo hộ chúng ta, một là quân đội Chu Thần quốc, một là tinh anh của Thiên Diệp giáo, ta cùng Tống Khiêm nhìn nhau cười, nếu như làm vậy mới khiến bọn họ yên tâm, thì chúng ta đành nhận sự quan tâm ấy vậy.

Một năm, dưới sự điều dưỡng của ta, võ công của Tống Khiêm cũng khôi phục được một phần, như vậy, cũng đã đủ rồi. Cũng đủ để cùng ta lên núi hái thảo dược, cũng đủ để vào rừng săn thú, cũng đủ để sửa chữa cái nóc nhà gỗ nhỏ của chúng ta.

Trừ đi Chu Thần quốc cùng Phong Vũ sơn trang mất hai tháng ra, chúng ta cơ hồ mỗi ngày đều hoạt động giống nhau: Sáng sớm, khi ánh mặt trời chiếu rọi, chúng ta lười biếng rời giường, hai người cùng cho đối phương một cái mỉm cười thật to, chúc nhau buổi sáng tốt lành, rồi mới đứng lên rửa mặt chải đầu; lúc làm điểm tâm, ta nhóm lửa, hắt nấu cơm, đồ ăn rất đơn giản, chỉ cháo loãng thêm chút đồ chua mà thôi; dọn dẹp phòng bếp sạch sẽ, sau đó mang quần áo thay ra đi giặt sạch; rồi xuất môn, tìm một chỗ có bóng mát, hắt luyện võ, ta ngắm cảnh; giữa trưa, cơm trưa phong phú một chút, hai đĩa rau xào, một bình rượu nhạt; sau đó là nghỉ trưa, ngủ thẳng tới lúc ánh mặt trời không còn chói chang, mới xuất phát đi hái thuốc, đi lên đỉnh Vu Sơn xem mặt trời lặn; vừa nghỉ tới cho dù thể sự có biến đổi như thế nào, thì hắt thủy chung vẫn ở bên cạnh ta, chỉ như vậy, trong lòng ta đã tràn đầy hạnh phúc; bữa tối, chúng ta thường ở bên ngoài giải quyết, bắt một con thỏ nhỏ, nhóm lửa, nướng chín, cùng chia nhau ăn; tắt củi lửa, nương theo ánh trăng chiếu rọi, cùng nhau trở lại ngôi nhà gỗ nhỏ, rửa mặt chải đầu, và ôm nhau ngủ.

Ta thường xuyên hỏi hắt: “Tống Khiêm, người không nhớ cuộc sống trước kia sao? Người không chán ghét bây giờ ngày qua ngày đều nhàm chán như nhau à?”

Hắt giơ tay lên, nhéo chóp mũi ta, sủng nịnh cười trả lời: “Trước kia cuộc sống muôn màu muôn vẻ, phải tính toán tường tận chi li, khiến người ta mệt mỏi. Hiện tại cái gì cũng không cần, ta cảm thấy cuộc sống như vậy thực tự do tự tại.” Hắt cầm tay ta, để lên trước ngực: “Cuộc sống như thế nào không trọng yếu, quan trọng là... cùng với ai, có người làm bạn, ta sẽ không thấy nhàm chán.” Ánh mắt hắt như tinh quang sáng ngời.

Nguyện được một lòng người, bạc đầu không phân cách. Ta không cầu vinh hoa phú quý, không cầu công danh lợi lộc, chỉ cầu trong lòng người kia, không tách không rời, mãi mãi bên ta. Phải trải qua nhiều khó khăn hiểu lầm mới hiểu được, bình bình đạm đạm mới là quý giá.

~Hoàn chính văn~

62. Chương 62: Phiên Ngoại: Tống Khiêm

Lần đầu tiên nhìn thấy Bàn Nhược, là lúc y ngăn cản ta đang muốn xuất môn, nói là muốn gặp phụ thân. Nhìn từ trên xuống dưới một lượt, y là một người nhỏ nhắn, gầy yếu, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ kiên định.

Y nói y biết y thuật, thế mà chỉ vì ánh mắt kia, ta lại tin tưởng y ngay lập tức.

Sau đó, y quả nhiên có thể cứu phụ thân tỉnh lại, yêu cầu của y là bạc trắng ngàn lượng, còn phải đưa mẹ của y vào gia phả Tống gia. Mẹ của y là thần y nổi danh nhiều năm trước. Nhất thời ta cảm thấy y thật thú vị, không giống những kẻ tự cho mình là người có đạo đức. Một vật đổi một vật, kinh thiên địa nghĩa.

Kỳ thật ta biết chuyện của phụ thân, cha mẹ nhiều lần nhắc nhở, mà có tần xuất liên quan nhiều nhất chính là hai chữ Bàn Ly kia. Cha mẹ đối với bên ngoài ra vẻ rất ân ái, được mọi người khen ngợi. Nhưng có thật là như vậy sao? Chỉ cần nhắc tới hai chữ Bàn Ly này, hai người đều không khống chế được. Mẫu thân có đôi khi sẽ yên lặng gạt lệ, phụ thân lại yên lặng ngẩn người. Bọn họ nghĩ mình che giấu rất tốt, kỳ thật, Tống Khiêm cái gì cũng biết. Cha mẹ của hắt không giống như vẻ ngoài, gia đình của hắt, không giống như trong sự ngưỡng mộ của người khác.

Tống Khiêm hận nhất là những kẻ dối trá, cho dù là cha mẹ hắt, ngoài mặt thì ra vẻ đạo mạo, nhưng vì danh lợi, tiền tài, loại người nào lại không thấy qua. Thế mà hắt lại thành kẻ dối trá nhất, suốt ngày đeo mặt nạ, thật quá mỉa mai.

Này Bàn Nhược, nghĩ cái gì đều viết ở trên mặt, trong mắt y không có dục vọng, Tống Khiêm cảm thấy người này có chút đặc biệt.

Tổng Khiêm chưa bao giờ tin tưởng cái gọi là tình yêu. Tình yêu là gì? Là ảo tưởng của khuê phòng nhi nữ, hay là nam nhân ba vợ bốn nàng hầu, hoặc là nguồn gốc khiến cha mẹ không vui? Khi bằng hữu duy nhất của hắn chết đi, Tổng Khiêm cho rằng, người khác đối với hắn si mê, đó chính là lợi thế trong tay hắn.

Hắn có thể sủng nịnh Âu Dương Sơ Tuyết, chỉ có điều, đó không phải là tình yêu.

Mà Bàn Nhược, lại dám nói thích hắn, hắn là nam nhân mà, chuyện này thật buồn cười? Hay đó là do say rượu rồi hồ ngôn loạn ngữ, rồi lát sau, y sẽ gọi tên một người khác.

Nhưng y lại lần nữa nói cho hắn biết: “Ta thích người, người có thể không thương ta, nhưng người không thể ngăn cản ta thương người.” Một người nam nhân, lại đối một người nam nhân khác nói lời yêu, chuyện quái dị như thế, thế nhưng Tổng Khiêm không chán ghét, thậm chí có chút mừng thầm. Nhưng tia vui mừng kia, chỉ là trong nháy mắt, hắn còn rất nhiều chuyện còn phải lo nghĩ.

Kế hoạch của hắn và Hồng Diệp đã sớm chuẩn bị tốt, Bàn Nhược xuất hiện thật ngoài ý muốn, nhưng mà ngoài ý muốn này lại khiến bọn hắn có một cơ hội khác. Lợi dụng sự quan tâm của phụ thân với Bàn Nhược, để phát động kế hoạch này.

Kỳ thật, Tổng Khiêm từ lâu đã biết, Hồng Diệp mới là thân đệ đệ của hắn, cho nên Bàn Nhược là giả, hắn không đứng ra giải thích, dăm lao thì phải theo lao, như vậy kế hoạch của hắn mới có thể thực hiện được.

Đêm đó, bọn hắn ở chung một phòng, đêm đó, Bàn Nhược chủ động hấp dẫn hắn, thế mà hắn lại không chút bài xích, ngược lại còn cảm thấy có chút mới mẻ, thậm chí có chút hưởng thụ, rồi hắn đẩy Bàn Nhược ra, bởi vì, hắn muốn cùng Hồng Diệp thương nghị hành động tiếp theo. Lúc hắn trở về, thấy Bàn Nhược ngây ngốc đứng ở cửa, trong lòng hắn thầm mắng: Thực là một đứa ngốc, bị tổn thương, không ai đau lòng người. Nhưng sao, hắn lại có chút đau lòng.

Đi vào Thiên Sơn, Bàn Nhược lại bị quáng tuyết, Tổng Khiêm tìm cả một buổi tối, bắt được mấy trăm con muỗi, ngao thuốc cho y uống. Lúc đó, Tổng Khiêm lại tự nói với mình, chỉ là lừa gạt y chút thôi.

Lại nói với Bàn Nhược, nếu Âu Dương Sơ Tuyết không thể sống, hắn sẽ đi theo nàng, một mộ hai người. Tổng Khiêm cảm thấy có chút hối hận bản thân biểu hiện quá mức kích động, kỳ thật, hắn có Thụy mộng, lại thêm Kinh mộng, Âu Dương Sơ Tuyết sẽ không có chuyện gì.

Tặng y Tuyết Liên, chỉ là muốn lợi dụng y chế tạo thuốc tăng công lực. Cái kia là phương thuốc bí truyền, hắn không đủ kiên nhẫn luyện, Vô cực tôn giả cũng không có. Nhìn thấy bộ dạng mừng rỡ như điên của Bàn Nhược, Tổng Khiêm lại cảm thấy có chút tội lỗi.

Đối với những kẻ ngưỡng mộ mình, Tổng Khiêm luôn không cự tuyệt ai cả, nữ nhân, chính là để thỏa mãn nhu cầu sinh lý, cho nên, hắn có rất nhiều nữ nhân, mà Ngọc Liên, chính là một trong số đó.

Không thể tưởng tượng được, Bàn Nhược cũng tự động dâng lên tới cửa, hắn đã từng từ chối, nhưng sau đó lại thần nhiên tiếp nhận. Hắn cho là mình sẽ bài xích, thế nhưng qua vài lần, Tổng Khiêm lại mê luyến cảm giác này, nam nhân không giống với nữ nhân nhu nhược, có một loại hương vị khác biệt. Mà điều quan trọng hơn là, Bàn Nhược luôn mang theo thái độ khiêm tốn, không đòi hỏi hắn thứ gì.

Tổng khiêm vài lần muốn nói với Bàn Nhược: Người không cần phải khiêm nhường, bởi vì người rất tốt. Lời nói đến bên miệng, nhưng lại không thể nói thành lời.

Hôn lễ với Âu Dương Sơ Tuyết, đối với Bàn Nhược là tổn thương, Tổng Khiêm lại có cảm giác như trút được gánh nặng. Tất cả mọi người đều khen ngợi nàng đẹp như thế nào, nhưng ở trong lòng Tổng Khiêm, nàng chỉ là một tiểu cô nương yếu làm nũng thôi. Người hắn cảm thấy tốt nhất, chính là Bàn Nhược, nụ cười trong veo của Bàn Nhược, như có sức mạnh khiến người khác yên lòng.

Bàn Nhược trong lúc vô ý đã phát hiện ra thân phận thực sự của Tổng Khiêm, nhưng Tổng Khiêm không nghĩ giết người diệt khẩu, mà chỉ lo lắng Bàn Nhược sẽ cảm thấy sợ hãi hắn, xa cách hắn. May mắn, y không có. Rồi hắn cuồng vọng muốn y làm tình nhân của mình, đây là lần đầu tiên, Tổng Khiêm nhìn thẳng vào tình cảm của chính mình. Kỳ thật, sống cạnh nhau một thời gian, Bàn Nhược chỉ có một yêu cầu duy nhất, là mong hắn từ nay về sau đừng lừa gạt y. Tổng Khiêm cũng đã đáp ứng điều đó.

Hắn còn có một việc chưa nói cho Bàn Nhược biết, chính là thân phận của Ngọc Liên. Tiểu Ngọc luôn hầu hạ bên người Bàn Nhược thật ra là người Thiên Diệp giáo. Tổng Khiêm biết Bàn Nhược nhận Ngọc Liên làm muội muội, không muốn làm hắn thương tâm, thì Ngọc Liên cả đời làm tiểu Ngọc cũng có làm sao.

Những đả kích liên tiếp khiến thân thể của Tổng Liêm suy yếu, rốt cuộc chịu không nổi phải nhắm mắt rời cuộc, đó là phụ thân thân sinh của hắn, Tổng Khiêm thực tự trách, may mắn, lúc này còn có Bàn Nhược ở bên cạnh hắn, xua tan bớt nỗi ưu phiền của hắn, hắn thậm chí đã nghĩ, có lẽ sẽ ở bên người này cả đời.

Tổng Khiêm thật không ngờ, Ngọc Liên rải lời đồn, châm ngòi mọi người nhằm vào Bàn Nhược, muốn đẩy y vào chỗ chết. Hắn không làm gì, bởi vì hắn tin, Hồng Diệp nhất định sẽ mang người kia ra ngoài. Nếu lúc này hắn xuất đầu lộ diện, chỉ làm cho sự việc thêm rắc rối.

Hắn nghĩ, Bàn Nhược sẽ giống như lúc trước, lấy dáng điệu nhường nhịn, tha thứ cho hắn. Tổng Khiêm đã thành thói quen Bàn Nhược là một người rộng lượng, và bắt nó trở thành điều đương nhiên.

Nhưng lúc này Bàn Nhược lại muốn rời khỏi hắn, Tổng Khiêm bỗng cảm thấy khủng hoảng, lo sợ mà trước nay chưa từng có. Một người từng nói yêu mình mặc cho có chuyện gì xảy ra, như thế nào lại có thể rời đi? Tổng Khiêm hắn còn chưa có mở miệng, Bàn Nhược sao có thể chấm dứt trò truy đuổi tình yêu này.

Thậm chí không kịp nghĩ ngợi, hắn đã lập tức bắt y trở về. Tổng Khiêm lúc trước đã nói bao nhiêu lời hư tình giả ý, nhưng lại không biết thế nào để lấy lòng Bàn Nhược, vì thế, hắn lựa chọn uy hiếp.

Bàn Nhược như ý nguyện đi theo hắn trở lại Thiên Diệp giáo, nhưng cả ngày y luôn rầu rĩ không vui. Tổng Khiêm quyết định làm một chuyện khiến cho Bàn Nhược vui trở lại, đó là đem quan hệ của bọn họ công khai, hắn biết, Bàn Nhược lưu tâm nhất là chuyện này. Quả nhiên, Bàn Nhược cao hứng trở lại, hắn tặng cho y lễ vật, càng làm cho y vui vẻ ra mặt. Nhìn thấy nụ cười phát ra từ nội tâm kia, Tổng Khiêm quyết định, người này chính là người mà hắn thích, bọn hắn sẽ ở bên nhau mãi mãi, cho dù có chuyện khó khăn đến mấy, nhưng chỉ cần nghĩ đến nụ cười kia, thì cái gì cũng không còn sợ nữa.

Ngay tại Tổng Khiêm đưa ra quyết định đó, thì Bàn Nhược đã rời đi rồi, đi một cách vô thanh vô thức, không biết tung tích. Tổng Khiêm cảm thấy mình bị phản bội, người từng thề sẽ ở bên mình không để ý chuyện khác kia, thế nhưng lại bỏ đi, tại lúc mình cần y nhất. Quả nhiên, tình yêu là thứ... không đáng tin tưởng.

Sau khi đánh bại cái gọi là chính nghĩa, Tổng Khiêm luôn phái người đi tìm Bàn Nhược, nhưng vẫn không tìm được. Hắn không biết phải làm thế nào, hắn chỉ muốn có một câu trả lời thỏa đáng, không hơn.

Về phương diện khác, mẫu thân bức Tổng Khiêm cưới Âu Dương Sơ Tuyết. Kết hôn với ai cũng đâu có gì quan trọng? Hắn chỉ còn có một người thân này. Nhưng hắn đối với Âu Dương Sơ Tuyết không giống với trước đây, hắn chịu đủ hư tình giả ý rồi.

Các nam nhân thanh tú lại từng đám đưa lên, lớp này đi lại tới lớp khác. Vì cái gì, trong lòng hắn, chỉ muốn một người, chính là thiếu niên kiên cường kia.

Ba năm sau, ngay tại lễ thành hôn của Tổng Khiêm, hắn lại trông thấy Bàn Nhược đang ngồi trong một cỗ xe ngựa hào hoa, chỉ là thoáng nhìn, liền nhận ra y, bởi vì, thân ảnh của y, đã sớm khắc sâu vào trong tâm trí hắn. Chẳng trách không tìm thấy y, vì nay y đã khoác lên mình thân phận hoàng tử của quốc gia khác.

Phần nộ tràn đầy trong não Tổng Khiêm, ngày nào hắn cũng nhớ tới y, thậm chí lo lắng y có phải đã gặp chuyện bất trắc gì hay không, thế mà y lại cùng người khác nói nói cười cười, còn nhìn hắn tựa như người lạ, y đã đem những chuyện xảy ra lúc trước quên sạch không còn một mảnh sao. Không thể nào? Tổng Khiêm ta há có thể để người lừa đùa như thế?

Liều lĩnh bắt y trở về, thậm chí hạ mình nói với y, chỉ cần nhận sai, bọn hắn có thể bắt đầu lại một lần nữa. Thế nhưng y không chịu. Đúng vậy, một bên là hoàng tử, một bên là giang hồ bát nháo, người bình thường cũng biết lựa chọn thế nào mới đúng.

Tổng Khiêm thật muốn nhìn, người bị hắn xâm phạm, thì vị vua kia có còn nhận y hay không. Thô lỗ xâm phạm, dùng lực cần phá, trước mặt mọi người nhục nhã y, là muốn chứng minh, Bàn Nhược, cho tới bây giờ chỉ thuộc về một mình Tổng Khiêm.

Nào ngờ, người kia thật sự là ca ca của Bàn Nhược, hơn nữa, từ trong miệng bọn họ nghe ra, ta là một kẻ tội ác tày trời. Chẳng lẽ, hẳn thật sự đã làm sai rồi sao?

Trải qua mấy ngày liên điều tra, chân tướng rốt cuộc đã rõ, hết thấy đều là do Ngọc Liên, bởi vì ghen tị Bàn Nhược, đã lập mưu hãm hại. Tổng Khiêm tức giận hủy bỏ võ công của Ngọc Liên, ban cho những đệ tử mơ ước nàng hưởng dụng, khiến Ngọc Liên xấu hổ tự sát.

Đem mọi chuyện trong giáo giao cho Hồng Diệp quản lý, vó ngựa không ngừng đi tìm Bàn Nhược, muốn nói cho y biết tin tức này, thế mà y lại nói: “Tâm đã chết, làm sao có thể bắt đầu lại lần nữa?”

Bàn Nhược, lòng của người, có thể vì ta mà sống lại hay không...?

63. Chương 63: Phiên Ngoại: 100 Câu Hỏi

Người chủ trì: Hoan nghênh mọi người tới tiết mục hiện trường, ta là người chủ trì Hiên Hiên. Tôn chỉ của tiết mục này là đào bới tất cả bí mật mà mọi người muốn biết. Hôm nay cũng là chương trình đầu tiên của ta, hy vọng được mọi người ủng hộ. Nói lảm nhảm nhiều quá, mời hai vị khách quý Bàn Nhược và Tổng Khiêm lên.

(Tổng Khiêm, Bàn Nhược tay trong tay sánh bước lên đài, dưới đài tiếng vỗ tay ầm ầm)

Bàn Nhược: (Mỉm cười) Xin chào, ta là Bàn Nhược, bên cạnh ta là Tổng Khiêm – người yêu của ta.

Tổng Khiêm: (Khẽ gật đầu)

Người chủ trì: Nếu hai vị nam diễn viên đã tới, chúng ta bắt đầu phỏng vấn.

Câu 1: Tên của hai vị là gì?

Tổng Khiêm: ...

Bàn Nhược: (vẫn mỉm cười), ta vừa mới giới thiệu rồi mà, hơn nữa, làm gì có chuyện ngài không biết.

Mỗ Hiên: (cười làm lạnh. Sao tự dưng thấy lạnh gáy nhỉ) ngại quá, thủ tục ý mà, hắc hắc.

Câu 2: Hai vị bao tuổi?

Tổng Khiêm: 29

Bàn Nhược: 23

Câu 3: Giới tính.

Tổng Khiêm, Bàn Nhược: (vẻ mặt hắc tuyến. Hai tròng mắt của nàng ta để làm cảnh sao?)

Mỗ Hiên: Đã nhìn ra, hai vị đều là đàn ông trưởng thành.

Câu 4: Quan hệ của hai vị?

Bàn Nhược: Y là người yêu của ta.

Tổng Khiêm: như trên

Câu 5: Hải lòng với mối quan hệ này không?

Bàn Nhược: (vẻ mặt ngọt ngào) rất hải lòng.

Tổng Khiêm: (kéo tay Bàn Nhược) rất là vinh hạnh và may mắn.

Câu 6: Có muốn thay đổi không?

Bàn Nhược: Không, như thế này là tốt rồi.

Tổng Khiêm: Một chút cũng không.

Câu 7: Lần đầu gặp mặt là lúc nào?

Tổng Khiêm: Bốn năm trước

Bàn Nhược: Bốn năm lẻ 201 ngày.

Mỗ Hiên: Nhớ kỹ thế.

Bàn Nhược: (đắc ý) đương nhiên.

Câu 8: Tình hình lúc đó?

Bàn Nhược: Lúc ấy ta sốt ruột đi vào nhà y.

Tổng Khiêm: Lúc đó ta đang lo lắng bệnh tình của phụ thân, hấn nói hấn biết y thuật, nên đã thử cho hấn điều trị.

Mỗ Hiên: Cho nên, tất cả đều là duyên phận.

Câu 9: Ấn tượng khi lần đầu tiên gặp mặt đối phương.

Bàn Nhược: (Ngẫm nghĩ) cảm thấy đây là người nhất định sẽ thành đại sự, nhưng không có cảm tình, muốn tránh xa.

Tổng Khiêm: Vậy tại sao người lại tỏ tình với ta?

Bàn Nhược: Không phải do ta không thể tránh xa người sao? Ồ, vậy là người muốn ta tránh xa người? (ủy khuất)

Tổng Khiêm: Không phải, không phải, ta thấy rất may mắn vì người không thành công, thật đó.

Bàn Nhược: Vậy còn được, thế ấn tượng của người về ta là gì?

Tổng Khiêm: (chột dạ) thì... thì cũng như vậy ý mà.

Bàn Nhược: Lúc đó người không chú ý đến ta chứ gì, ai bảo ta như người vô hình.

Tổng Khiêm: Không phải, lúc ấy ta quá để tâm tới bệnh tình của phụ thân, cho nên...

Bàn Nhược: (thở dài) ta không trách người, vì vốn là ta chủ động trước.

Mỗ Hiên: (không trách mới là lạ) ha ha, chúng ta đừng thảo luận vấn đề này nữa, tiếp tục nào.

Câu 10: Lúc nào thì phát hiện bản thân yêu đối phương?

Bàn Nhược: Ngay từ đầu y đã hấp dẫn ta, càng về sau ta càng hăm sâu.

Tổng Khiêm: Cụ thể thì không biết, chỉ là càng lúc càng quen có hấn ở bên, thích nhìn hấn cười nói với ta rằng hấn yêu ta.

Câu 11: Các người vừa gặp đã yêu sao?

Bàn Nhược: Có thể tính là thế, nhưng càng ở lâu mới càng hiểu rõ.

Tổng Khiêm: Ta cũng vậy, càng ở lâu càng sinh tình.

Câu 12: Các người tin có tình yêu sét đánh sao?

Bàn Nhược: Không quá tin.

Tổng Khiêm: Không tin.

Câu 13: Các người tin tưởng tình yêu không?

Bàn Nhược: Có.

Tổng Khiêm: Trước khi gặp hấn không biết tình yêu là gì, sau đó thì cũng dần dần hiểu rõ.

Câu 14: Lần đầu hẹn ước là lúc nào?

Tổng Khiêm: Hẹn ước là cái gì?

Bàn Nhược: Chúng ta chưa từng chính thức hẹn ước.

Mỗ Hiên: Vậy à, cuộc sống của các người thật nhàm chán, từ nay về sau cố mà hẹn ước nhiều vào nhé.

Tổng Khiêm: Cái gì gọi là hẹn ước?

Mỗ Hiên: Chính là hai người cùng đi làm vài chuyện thú vị, ví dụ như ngắm hoa, du sơn ngoạn thủy.

Tổng Khiêm: À, thế thì ngày nào bọn ta chẳng hẹn ước.

Mỗ Hiên: Các người vui vẻ là được rồi =.=”

Câu 15: Các người là ai theo đuổi ai?

Bàn Nhược: Là ta theo đuổi trước.

Tổng Khiêm: Là hần trước.

Câu 16: Tổ tình trong tình huống nào?

Tổng Khiêm: Lúc hần uống rượu.

Bàn Nhược: Lúc ta thanh tỉnh cũng có nói qua.

Câu 17: Phản ứng của đối phương?

Tổng Khiêm: Ta cho rằng ta say quá mà nghe nhầm.

Bàn Nhược: Y không chấp nhận.

Câu 18: Sau khi tổ tình, mối quan hệ có gì thay đổi?

Tổng Khiêm: Không có.

Bàn Nhược: Ta lớn gan hơn một ít.

Câu 19: Tại sao lại yêu đối phương?

Bàn Nhược: Không biết, chỉ là muốn ở bên cạnh y cả đời.

Tổng Khiêm: Ta cũng không biết, chỉ cảm thấy đời này được ở bên hần mới có thể hoàn mỹ.

Câu 20: Lần đầu hôn nhau là lúc nào?

Bàn Nhược: Trên đường đi Thiên Sơn, chúng ta ở trong phòng, sau đó ta hôn y.

Tổng Khiêm: Như Bàn Nhược nói.

Câu 21: Ai chủ động?

Bàn Nhược: ...

Tổng Khiêm:...

Mỗ Hiên: Được rồi, là Tiểu Nhược.

Câu 22: Hào khí lúc đó thế nào.

Tổng Khiêm: Kỳ quái.

Bàn Nhược: Quỷ dị.

Mỗ Hiên: Sao các người không giống mọi người vậy.

Câu 23: Cảm giác thế nào?

Bàn Nhược: (ngọt ngào) tốt hơn so với tưởng tượng.

Tổng Khiêm: Kết luận chính là không tệ.

Câu 24: Tiến hành tới mức độ nào?

Tổng Khiêm: Có ý gì?

Bàn Nhược: (mặt đỏ) hôn lười.

Mỗ Hiên: Về hỏi Tiểu Nhược nhà người ý. Lần đầu hôn lười, chân các người còn mở ra.

Bàn Nhược: Không phải do người an bài?

Mỗ Hiên: Được rồi, ta thừa nhận ta không trong sáng.

Câu 25: Giăng co bao lâu?

Tổng Khiêm: Không lâu lắm.

Bàn Nhược: Thời gian rất ngắn.

Câu 26: Nếu được có muốn thêm lần nữa không?

Tổng Khiêm: Mặc dù khá thích, nhưng hai người nam nhân hôn nhau thấy cũng kỳ, nên không muốn.

Bàn Nhược: Thích nhưng y không cho ta cơ hội.

Mỗ Hiên: Tiểu Nhược Nhược, chú ý chút, phải rụt rè nhút nhát chút.

Bàn Nhược: (khinh thường) Rụt rè là cái gì? Nếu ta rụt rè, y sẽ ở bên ta sao?

Mỗ Hiên: Đúng đúng, tình yêu phải dũng cảm mà theo đuổi.

Câu 27: Sau khi hôn nhau, nói gì?

Bàn Nhược: Cái gì cũng không nói.

Tổng Khiêm: ...

Câu 28: Hôn là trước hay sau khi biểu lộ?

Tổng Khiêm: Sau

Bàn Nhược: Rất lâu sau.

Câu 29: Quan hệ của các người có gì thay đổi không?

Bàn Nhược: Không

Tổng Khiêm: Biểu hiện bên ngoài thì không, nhưng thực tế thì vẫn có.

Câu 30: Có nhớ nhung không?

Bàn Nhược: Có

Tổng Khiêm: (trầm mặc hồi lâu) có.

Bàn Nhược: (vẻ mặt kinh ngạc) vậy sao người cứ như chẳng có gì vậy?

Tổng Khiêm: Nếu có mới là kỳ quái.

Mỗ Hiên: (vẻ mặt đắc ý) cho nên, bài phỏng vấn này phải sớm làm một chút, như thế các người sẽ không lè mề chậm chạp.

Bàn Nhược: (phẫn hận) Đều tại người, tại sao bây giờ mới phỏng vấn.

Mỗ Hiên: Tại không đủ kinh phí mà.

Câu 31: Đối phương có ưu điểm gì?

Bàn Nhược: Lúc đầu là ôn nhu chết người, sau thì không còn nhưng lại rất quyến rũ, bây giờ, lại ôn nhu rồi.

Tổng Khiêm: Y thuật giỏi, biết mình muốn gì, và biết cố gắng đạt được.

Câu 32: Người thấy mình hấp dẫn đối phương ở điểm nào?

Tổng Khiêm: Không biết, bây giờ ta vẫn nghĩ Bàn Nhược yêu ta là điều khó tin.

Bàn Nhược: Tổng Khiêm, ở trong lòng ta, tất cả của người đều là ưu điểm.

Tổng Khiêm: Ta cũng vậy.

Mỗ Hiên: Khụ khụ, mời hai người trả lời vấn đề.

Bàn Nhược: Ưu điểm của ta, chính là tính kiên trì bền bỉ.

Câu 33: Người cảm thấy tính cách của người thế nào?

Bàn Nhược: Có chút ích kỷ, và ngu ngốc.

Tổng Khiêm: Rất ích kỷ, chỉ lo bản thân, không lo người khác.

Mỗ Hiên: Tại sao con ta sinh ra lại thế này.

Tổng Khiêm, Bàn Nhược: Là do người nuôi chứ sao.

Mỗ Hiên: Được rồi, ta sai rồi, ta không phải người mẹ tốt.

Câu 34: Tính cách đối phương thì sao?

Tổng Khiêm: Bàn Nhược là người tốt nhất ta biết.

Bàn Nhược: Tính tình của y không phải tốt lắm, nhưng ta thích.

Câu 35: Đối phương có khuyết điểm gì mà người không chịu được.

Tổng Khiêm: Không có, cái gì của hắn ta cũng chịu được.

Bàn Nhược: Đường nhiên, không chịu được thì sao ở bên nhau.

Câu 36: Các người thấy tính cách hợp nhau sao?

Bàn Nhược: Rất xứng

Tổng Khiêm: xứng đôi.

Câu 37: Có hối hận vì yêu đối phương?

Bàn Nhược: Có từng hối hận.

Tổng Khiêm: (gật đầu)

Câu 38: Tại sao?

Bàn Nhược: Lúc bị thương, ta đã quá tuyệt vọng về mối tình này.

Tổng Khiêm: Tưởng hắn đã phản bội ta.

Mỗ Hiên: Ôi, tình yêu sao có thể thuận buồm xuôi gió.

Bàn Nhược: (nghiến răng nghiến lợi) không phải do người an bài?

Mỗ Hiên: (như con đà điểu) Ta không nghe thấy gì hết.

Câu 39: Cãi nhau thì sao?

Bàn Nhược: Có.

Tổng Khiêm: Ta cảm thấy rùng mình.

Câu 40: Sao cãi nhau lại rùng mình?

Tổng Khiêm: Bởi vì hiểu lầm.

Bàn Nhược: Ta cảm giác y không cần ta.

Câu 41: Sau sao lại hòa hào?

Bàn Nhược: Giải trừ hiểu lầm, ta thấy được hẩn thật tình.

Tổng Khiêm: Ta chứng minh với hẩn không phải ta không cần hẩn.

Câu 42: Sau khi cãi nhau, ai nhận sai trước?

Bàn Nhược: Trước kia hình như là hẩn, còn bây giờ chúng ta không bao giờ cãi nhau.

Tổng Khiêm: Bây giờ ta không cãi nhau với Bàn Nhược bao giờ.

Câu 43: Nếu đối phương tức giận, người sẽ dỗ hẩn thế nào?

Bàn Nhược: Ừm, không biết, chờ y hết giận.

Tổng Khiêm: Ta sẽ vì hẩn mà đi kiếm những được liệu quý mà hẩn thêm thường đã lâu.

Câu 44: Các người từng lừa gạt đối phương không?

Tổng Khiêm: Có.

Bàn Nhược: Không có.

Câu 45: Người có thể chịu được đối phương lừa gạt sao?

Bàn Nhược: Không thể chịu được.

Tổng Khiêm: Ta tin tưởng hẩn sẽ không lừa ta.

Câu 46: Các người có bí mật gì không thể nói cho đối phương không?

Tổng Khiêm: (vẻ mặt thản nhiên) không có.

Bàn Nhược: ...

Mỗ Hiên: Tiểu Nhược Nhược, sao người không trả lời?

Bàn Nhược: Có, người biết mà.

Mỗ Hiên: (bình tình) à, ta biết rồi, có liên quan đến thân thể của người đúng không?

Bàn Nhược: (gật đầu)

Tổng Khiêm: Thân thể hẩn làm sao, không phải hẩn là vương tử của Chu Thần Quốc sao?

Mỗ Hiên: (vẻ mặt chính nghĩa) đúng rồi, đúng rồi, ha ha (ta không thể nói là Tiểu Nhược Nhược xuyên không tới đây được, còn lâu y mới tin)

Câu 47: Nếu phát hiện ra bí mật mà đối phương giấu người, người sẽ làm gì?

Tổng Khiêm: Làm bộ không biết, nhưng ta tin Bàn Nhược không có bí mật gì cả. (mỉm cười nhìn Bàn Nhược)

Bàn Nhược: (mỉm cười) ta cũng làm thế, mỗi người đều có bí mật mà.

Mỗ Hiên: (chỉ sợ là do người có tật giật mình thôi)

Câu 48: Nếu bây giờ xuất hiện một người vô cùng ưu tú theo đuổi người, người có đồng ý không?

Tổng Khiêm: Không, trong lòng ta Bàn Nhược là hoàn mỹ nhất.

Bàn Nhược: Không, nếu dễ dàng dao động như thế thì tình cảm sẽ chẳng có ý nghĩa gì.

Câu 49: Nếu như là lúc đối phương vừa tổn thương người thì sao?

Bàn Nhược: Không, ta tình nguyện cô đơn.

Tổng Khiêm: (vẻ mặt xin lỗi) xin lỗi, ta sai rồi.

Bàn Nhược: Biết sửa là tốt rồi.

Câu 50: Đối phương là tình đầu của người hử?

Tống Khiêm: Tình đầu là gì

Mỗ Hiên: Là người đầu tiên người thích.

Tống Khiêm: Đúng rồi.

Bàn Nhược: (vẻ mặt cảm động) không ngờ ta là tình đầu của người đó, nhưng Âu Dương Sơ Tuyết không phải sao?

Tống Khiêm: Ta chưa từng thích nàng. Bàn Nhược, có phải ta cũng là tình đầu của người đúng không?

Bàn Nhược: Đương nhiên (kiếp trước không tính nha)

64. Chương 64: Phiên Ngoại: 100 Câu Hỏi. 2

âu 51: Người có từng hối hận vì gặp đối phương không?

Tống Khiêm, Bàn Nhược: Chưa từng hối hận.

Mỗ Hiên: Không hối hận là tốt rồi.

Câu 52: Quan hệ của các người là bí ẩn hay công khai?

Bàn Nhược: Xem như là công khai.

Tống Khiêm: Công khai.

Câu 53: Có hài lòng với điều đó không?

Bàn Nhược: Rất hài lòng.

Tống Khiêm: Không có gì không hài lòng.

Mỗ Hiên: Các câu tiếp theo có chút đen tối rồi nha.

Câu 54: Trong các người ai là công ai là thụ?

Tống Khiêm: (vẻ mặt khó hiểu) công là gì, thụ là gì.

Bàn Nhược: Y là công.

Tống Khiêm: Có thể giải thích cho ta một chút không?

Bàn Nhược: Tối về ta giải thích cho người.

Mỗ Hiên: (nước miếng rùng rùng) ở đây giải thích cũng được mà, bản thân làm mẫu là tốt nhất.

Bàn Nhược: ...

Tống Khiêm: Nhìn người thế này, có lẽ về nhà ta nghe thì tốt hơn.

Câu 55: Tại sao lại quyết định như vậy?

Tống Khiêm: (vẫn khó hiểu như cũ) ...

Bàn Nhược: Không có tại sao?

Mỗ Hiên: Được rồi.

Câu 56: Lần đầu là lúc nào?

Bàn Nhược: (giả ngu) Cái gì lần đầu cơ?

Mỗ Hiên: Người không biết, thì để ta nói rõ cho người nghe, lần đầu tiên H, chính là đêm đầu tiên đó.

Bàn Nhược: (mặt đỏ) Lúc ta 19 tuổi

Tống Khiêm: Một ngày nào đó.

Mỗ Hiên: (mồ hôi)

Câu 57: Phát sinh như thế nào?

Bàn Nhược: Là phát sinh thôi.

Tống Khiêm: Y gạt ta ăn my được, ta kháng cự, sau lại cho ta giải được, cuối cùng phát sinh thôi.

Mỗ Hiên: Nói chả khớp nhau gì cả.

Bàn Nhược: (thẹn quá hóa giận) thì là thế đó, muốn biết tình hình cụ thể, có thể xem lại chính văn, miêu tả rất rõ đó.

Mỗ Hiên: Được rồi, là ta sai.

Câu 58: Ai chủ động trước?

Bàn Nhược: Ta

Tống Khiêm: như hần nói.

Câu 59: Lúc ấy có cảm giác gì?

Bàn Nhược: Đau đớn cùng vui sướng, nói chung rất phức tạp.

Tống Khiêm: Cảm giác có chút khó tin, nam nhân cùng nam nhân, nói chung kỳ lạ.

Câu 60: Lúc ấy H mấy lần.

Bàn Nhược: (mặt đỏ au) Ai lại đi kể việc đó?

Tống Khiêm: 5 lần.

Mỗ Hiên: (đắc ý) người xem đi, người không nói, sẽ có người nói, bất quá... 5 lần, người mạnh thật.

Tống Khiêm: quá khen quá khen.

Bàn Nhược: (kéo Tống Khiêm) Bây giờ không phải là lúc đắc ý có được không?

Tống Khiêm: (cười làm lạnh) Sẽ không có lần sau nữa.

Câu 61: Sau khi H, câu đầu tiên của các người là gì?

Bàn Nhược: Không nói gì.

Tống Khiêm: Vất vả rồi, nghỉ ngơi cho tốt đi.

Mỗ Hiên: Không ngờ Tiểu Khiêm Khiêm rất biết chăm sóc nha.

Bàn Nhược: Đó là đương nhiên, y là người ta lựa chọn mà.

Câu 62: Lần đó H có hài lòng không?

Tống Khiêm: Rất hài lòng.

Bàn Nhược: Cũng được.

Câu 63: Còn muốn tiếp sao?

Bàn Nhược: Có

Tống Khiêm: Có chút phân vân, thực ra là rất muốn.

Mỗ Hiên: Ta thích người thẳng thắn.

Câu 64: Sau khi H, bầu không khí giữa các người thế nào?

Tổng Khiêm: có chút xấu hổ.

Bàn Nhược: Vô cùng xấu hổ.

Mỗ Hiên: Nói chung là hào khí xấu hổ.

Câu 65: Sau khi H, quan hệ của các người có thay đổi không?

Bàn Nhược: Không có thay đổi gì lắm.

Tổng Khiêm: Trong lòng thì có biến hóa.

Câu 66: Thổ lộ sau H hay trước H?

Bàn Nhược: Sau.

Tổng Khiêm: Gật đầu.

Câu 67: Sau khi H, đối phương có giúp thụ rửa sạch không?

Bàn Nhược: Không có, chính tự ta rửa.

Mỗ Hiên: (Khinh bỉ nhìn Tổng Khiêm) Người thật là một tên cặn bã công.

Tổng Khiêm: (bình tĩnh đại ngộ) Ta biết cái gì là công rồi. Lúc ấy là lần đầu của ta, không có kinh nghiệm.

Mỗ Hiên: (kinh dị) Lần đầu tiên?

Tổng Khiêm: Lần đầu tiên với Bàn Nhược.

Câu 68: Lúc ấy các người có quan hệ gì?

Tổng Khiêm: Vấn đề này rất phức tạp.

Bàn Nhược: Không có quan hệ gì cả.

Mỗ Hiên: Tiểu Nhược Nhược, người không biết thương bản thân à, không có quan hệ gì cũng để cho người ta ăn.

Bàn Nhược: Người kia là Tổng Khiêm, nên chẳng sao cả.

Mỗ Hiên: Được rồi, con ta ngu quá.

Câu 69: Sau đó bao lâu có lần thứ 2?

Bàn Nhược: Không bao lâu.

Tổng Khiêm: Vài ngày.

Câu 70: Người nào chủ động?

Bàn Nhược: (Không nói gì).... là ta.

Tổng Khiêm: ...

Mỗ Hiên: ...

câu 71: Quan hệ có gì biến hóa không?

Bàn Nhược: Vẫn không.

Tổng Khiêm: Coi hắn là bạn giường cố định.

Mỗ Hiên:

Câu 72: Các người chính thức xác định quan hệ là lúc nào?

Bàn Nhược: Chính thức là lúc trước khi thành thân.

Tổng Khiêm: Sau đó không lâu.

Mỗ Hiên: Được rồi.

Câu 73: Người nào nói trước.

Tổng Khiêm: Lần này là ta.

Bàn Nhược: Coi như là y.

Câu 74: Các người có tên thân mật không?

Bàn Nhược: Không.

Tổng Khiêm: Không.

Mỗ Hiên: (khinh bỉ) các người thật không thú vị.

Bàn Nhược: (khinh bỉ gấp đôi) cũng không phải do người nuôi.

Mỗ Hiên: Ha ha, kỳ thật không có nickname cũng tốt mà.

Câu 75: Lần đầu tiên của các người là đối phương hả?

Bàn Nhược: Ừ.

Tổng Khiêm: Với nam nhân thì Bàn Nhược là lần đầu tiên.

Mỗ Hiên: Tức là trước kia người từng vui vẻ với phụ nữ.

Tổng Khiêm: Đúng vậy.

Bàn Nhược: Không sao, bởi vì trước kia người chưa gặp ta.

Tổng Khiêm: (thâm tình chân thành) Bàn Nhược.

Câu 76: Sau khi hai người ở bên nhau có treo tường với người khác không?

Bàn Nhược: Không có.

Tổng Khiêm: Có, nhưng là do ta tưởng hấn phản bội ta.

Mỗ Hiên: Ôi, tiểu Nhược Nhược đáng thương của ta.

Bàn Nhược: Ta tin người sẽ không phản bội ta nữa.

Tổng Khiêm: Ta thề, tuyệt đối sẽ không.

Câu 77: Một tuần H mấy lần?

Bàn Nhược: Để coi, chắc khoảng 4 lần.

Tổng Khiêm: Một tuần là gì?

Bàn Nhược: Bảy ngày.

Tổng Khiêm: Tại sao nàng nói gì người cũng hiểu, mà ta thì không?

Bàn Nhược: Ta với nàng đã nói qua về mấy câu hỏi này.

Tổng Khiêm: À.

Mỗ Hiên: (thật dễ lừa)

Câu 78: Tại sao lại quyết định như thế?

Bàn Nhược: Trước đã thế rồi, sau cũng thành quen.

Tổng Khiêm: Tự nhiên thôi.

Câu 79: Hiện giờ có hài lòng không?

Tổng Khiêm: Có.

Bàn Nhược: Hài lòng

Câu 80: Người thấy một tuần H mấy lần là tốt nhất?

Bàn Nhược: Cứ như cũ là được rồi.

Tổng Khiêm: Nhiều hơn càng tốt.

Bàn Nhược: Tổng Khiêm, chẳng lẽ ta không thỏa mãn người?

Tổng Khiêm: Không phải, là ta nói lung tung thôi, thế này là rất lý tưởng rồi.

Bàn Nhược: Đương nhiên, chứ không lẽ người muốn làm ta mệt chết?

Tổng Khiêm: Sao ta làm thế được?

Mỗ Hiên: (hăng hái bùng bùng) ai đó thật là thê nô.

Câu 81: Khi muốn H các người sẽ ám chỉ thế nào?

Bàn Nhược: Trực tiếp cởi sạch quần áo.

Tổng Khiêm: Trực tiếp cởi hết quần áo của hần.

Mỗ Hiên: Các người thật thích trực tiếp.

Câu 82: Nếu bằng hữu của người uống rượu, muốn người H với hần, người có đồng ý không?

Bàn Nhược: Bằng hữu của bọn ta sẽ không làm thế.

Tổng Khiêm: Ta không có bằng hữu, chỉ có thuộc hạ.

Câu 83: Nếu một người rất ưu tú thừa dịp đối phương không có ở đây đến quyến rũ người, cũng hứa tuyệt đối không nói cho ai biết, người sẽ làm gì?

Bàn Nhược: Không để ý tới hần.

Tổng Khiêm: Xoay người bỏ đi.

Câu 84: Nếu người bị bệnh nan y sắp chết, người sẽ làm gì?

Bàn Nhược: Tìm y thư, cố gắng kéo dài tính mạng.

Tổng Khiêm: Nói cho hần, đem tính mạng của mình giao cho hần.

Câu 85: Nếu như người vì cứu tính mạng đối phương mà phải hy sinh tính mạng người khác, người sẽ làm thế nào?

Tổng Khiêm: Hy sinh người kia để cứu Bàn Nhược.

Bàn Nhược: Trước tiên sẽ nghĩ biện pháp cứu đối phương, nếu không được thì chỉ đành xin lỗi người khác thôi.

Câu 86: Nếu như ta lấy 100 vạn đổi lấy việc người phải rời bỏ đối phương, người sẽ làm gì?

Bàn Nhược: Ta là vương tử, không thiếu tiền.

Tổng Khiêm: Ta cứ lấy tiền của người, rồi vẫn ở bên Bàn Nhược, người có thể gây khó dễ cho ta sao?

Mỗ Hiên: Quá đáng.

Câu 87: Nếu như người bị người khác cưỡng bạo, người sẽ làm gì?

Bàn Nhược, Tổng Khiêm: Không bao giờ có việc đó.

Mỗ Hiên: Ta nói là nếu như.

Tổng Khiêm: Không có thì nói gì làm.

Mỗ Hiên: Được rồi.

Câu 88: Nếu như đối phương bị cừu nhân cường bạo, người sẽ làm gì?

Bàn Nhược: (táo bạo) đã nói sẽ không gặp tình huống như thế rồi còn gì.

Mỗ Hiên: vâng vâng, là ta sai.

Câu 89: Nếu có người thứ ba nói với người hấn đã có một chân với đối phương, người sẽ xử lý thế nào?

Bàn Nhược: Nếu như trước kia thì ta mặc kệ, còn bây giờ, ngày nào Tổng Khiêm chẳng ở bên ta, nên việc đó không có khả năng.

Tổng Khiêm: Cho rằng người kia bị bệnh điên.

Câu 90: Nếu như người thứ ba có chứng cứ chứng minh hấn có quan hệ với đối phương, người sẽ xử lý thế nào?

Bàn Nhược: Chứng cứ có thể ngụy tạo.

Tổng Khiêm: Cho rằng người kia bị bệnh gì đó, hoặc là bệnh nhân của Bàn Nhược.

Câu 91: Nếu các người đang H thì có người gõ cửa?

Tổng Khiêm: Không để ý, tiếp tục.

Bàn Nhược: Không để ý.

Câu 92: Nếu các người đang H thì có người xông vào?

Bàn Nhược: Chờ Tổng Khiêm xử lý.

Tổng Khiêm: Lấy chăn che cho chúng ta, sau đó giết chết người vừa xông vào, rồi tiếp tục.

Mỗ Hiên: Ồ.

Câu 93: Nếu có một ngày, đối phương bỗng già đi, người sẽ chia tay chứ?

Tổng Khiêm: Tìm nguyên nhân hấn đột nhiên già đi rồi chữa lành là được.

Bàn Nhược: Đột nhiên như thế chắc chắn bị trúng độc, sẽ giúp y giải độc.

Mỗ Hiên:

Câu 94: Nếu có một ngày đối phương biến thành động vật, người sẽ làm gì?

Bàn Nhược: Chẳng lẽ hấn là yêu tinh tu luyện thành tinh, vậy hấn có thể mang ta lên trời ngắm cảnh không?

Tổng Khiêm: Tiếp tục ngủ, chờ hấn biến lại thành người.

Câu 95: Cuộc sống hiện tại có hài lòng không?

Bàn Nhược: Rất hài lòng

Tổng Khiêm: Cuộc sống thế này rất hạnh phúc.

Câu 96: Có nghĩ sẽ thay đổi không?

Bàn Nhược: Không

Tk: Không có gì thay đổi tốt hơn đâu.

Câu 97: Nếu có thể thay đổi một phần quá khứ, người hy vọng sẽ là phần nào?

Bàn Nhược: Ta không có.

Tổng Khiêm: Ta hy vọng mình sẽ hiểu rõ trái tim mình từ đầu để khiến Bàn Nhược chịu ít thương tổn một chút.

Câu 98: Kiếp sau các người có muốn gặp nhau không?

Bàn Nhược: Tùy duyên, không bắt buộc.

Tổng Khiêm: Nhất sinh nhất thế.

Câu 99: Nếu kiếp sau các người có thể gặp lại sau, các người hy vọng quan hệ là gì?

Bàn Nhược: Quan hệ nào cũng được.

Tổng Khiêm: Chỉ cần không phải cừu sát.

Mỗ Hiên: Bó tay, lỗi suy nghĩ của các người hơi khác người thường.

Bàn Nhược: Đúng, bởi vì tương lai không xác định, cho nên bây giờ chúng ta càng quý trọng đối phương.

Mỗ Hiên: Con tay nói câu này có lý.

Câu 100: Cuối cùng, các người muốn nói câu gì với đối phương?

Bàn Nhược: Cảm ơn người có thể yêu ta.

Tổng Khiêm: Tình yêu của người, là thu hoạch lớn nhất kiếp này của ta.

Mỗ Hiên: Tốt lắm, tiết mục kỳ này chấm dứt. Cảm ơn mọi người ủng hộ, cũng mong mọi người tiếp tục ủng hộ mỗ Hiên, chờ lần tới được gặp lại mọi người. (đứng dậy, cúi đầu)

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-ai>